

Quality Entertainment

အနုပညာ

- အနုပညာ
- ပြန်လည်ထုတ်ဝေ
- ဆွေဖြင့်
- မကျေးဇူးတင်
- မောင်ဖြင့် (အနုပညာ)
- ပြောင်
- အိမ်ထောင်
- ကျော်ဖြင့်
- နိုင်ပေးတင်
- ဘဏ်ဆွေ
- မောင်ဖြင့် (ပိုက်ကလေး)
- မြေပြန့်သက်နိုင်
- ကျော်
- ကလေး

BURMESE CLASSIC

မင်းသားမင်းသမီး

July 2015
NO. 15

ဒဂုန်ရွှေများ
 တောလှိုင်
 ဘသက်ဆွေ
 အချီကတမာတေ့
 မွန်စီယာစွင်အောင်
 အယ်ရစ်မာရ်ဒြားကံလာတယ်လ်စုန်း
 လေးမောင်
 ထူးထူးခြားခြားပုဆိုးပုဆိုးမှတ်တင်အေးနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း
 မတောင်း ညိုဖြို
 ပျက်ကြဲလှိုင်နှင့်ရေပျောက်မိတင်အိတ်
 မောင်ညိုဖြို (သန်စွယ်)
 နတ်ကြွယ်လက်ကြွယ်ကြွယ်ဟု
 ငြိမ်း
 ရှိမကျပုလင်ကြီး

၆
၇
၈
၉
၁၀
၁၁
၁၂
၁၃
၁၄

သိန်းတွန်းလတ်
 သဘာဏက်
 အစားခိုက်ရတီကား
 နို့ပိမ်းလတ်
 လှုပ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်
 ဧည့်ခြင်း
 အစိုးအကောင်းသံသရာ
 ဖောင်ခြင်းစား (မြို့ဝင်စားလေး)
 တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
 မြေဖြိုသတ်နို့
 ကျက်လှုပ်
 တော်ရောင်
 တစ်ချိန်ကုန်ဆုံးသံခိုင်းများ

၁၅
၁၆
၁၇
၁၈
၁၉
၂၀
၂၁
၂၂
၂၃

preview

ကိစ္စတိုင်း (Quality)

ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း (၀၉ ၃၀၀၀၆၅၅၅)

ဆက်သွယ်ရန်

ဥက္ကဋ္ဌ

ကိစ္စတိုင်း၊ ထွန်းထွန်း၊ နိုင်ငံတော်၊ မင်းတပ်၊ မြန်မာ့အလင်း၊ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊ ထွန်းထွန်း၊ နိုင်ငံတော်၊ မင်းတပ်၊ မြန်မာ့အလင်း၊ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း (၁)၊ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း (၂)၊ တစ်ဖက်တစ်ဖက်၊ မိမိ

ကိစ္စတိုင်း (၉-၀၄-၂၀) Quality Publishing House
အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂)၊ ဟင်္သာတမြို့၊
ကုန်းသစ်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသစ်လမ်း(သစ်)ကြားရှိ
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ဥက္ကဋ္ဌ

ကံကောင်း၊ အောင်မြင်၊ အောင်မြင်ပတ်၊ ကျော်စွဲ၊ မောင်ကျော်၊ ကောင်စု၊ စိုးမြင့်လေး၊
ဂျပန်အောင်(အင်းဂျေး)၊ မြတ်မင်း၊ ရန်ကင်း၊ ခုနစ်လှ၊ ဆွေမင်း၊ ဝေဖီက၊ ဝိုင်းမော်

Quality

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂)၊ ဟင်္သာတမြို့၊
ကုန်းသစ်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသစ်လမ်း(သစ်)ကြားရှိ
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့ - ၀၁၀၆၇ ၇၀၆၇၀

ရင်သွေးတော်
ခေတ်စားများ

MONTH

BURMESE CLASSIC

မျက်ရည်ဝဲဝဲ ချစ်သံငယ်ငယ်

၃၃၉၉

PREVIEW

ခင်ပျော်စရာကြီး

ခင်ပျော်စရာကြီး (သန့်စင်)

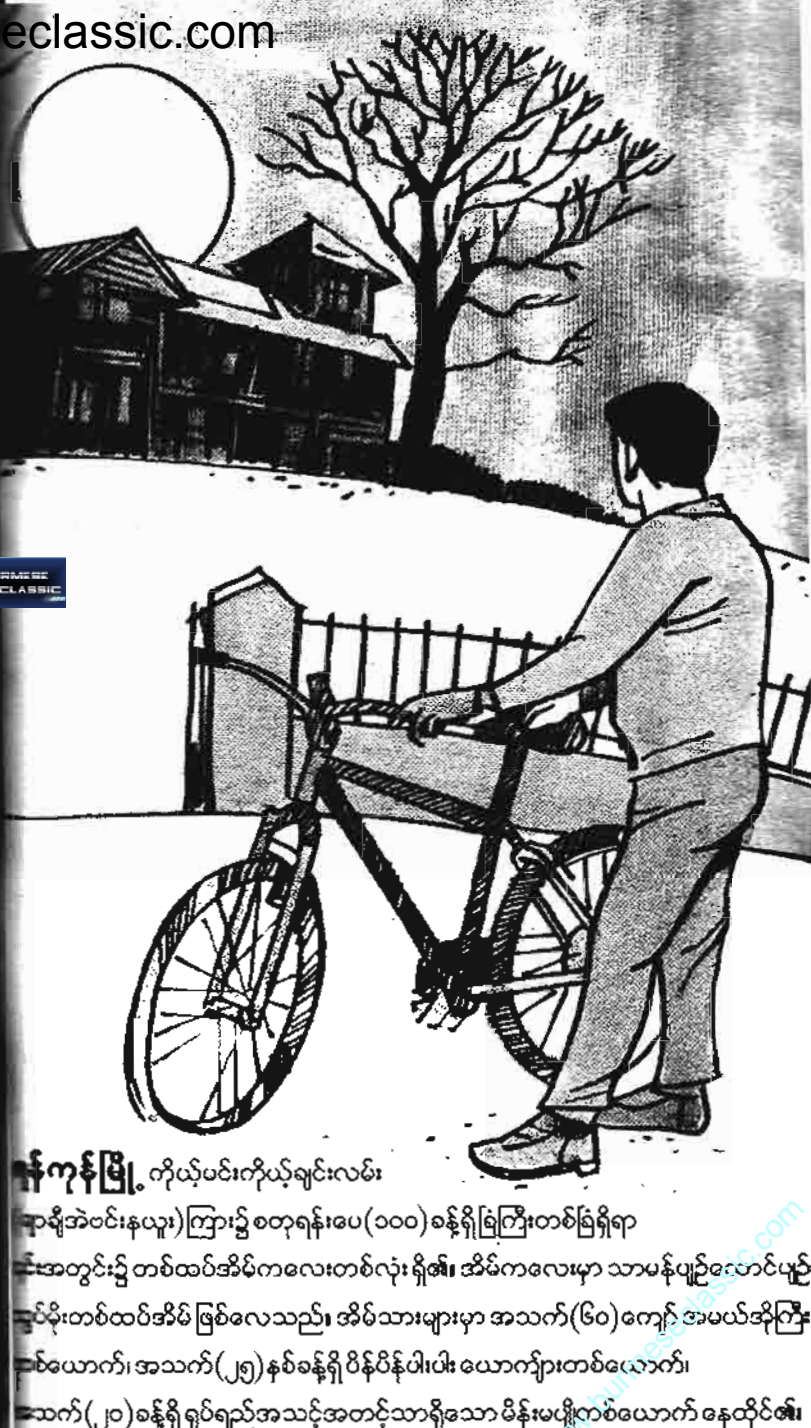
www.burmeseclassic.com

စောရ ညိုနောင် ဒဗ္ဗိတ္ထေယျား

စိတ်တူကိုယ်
ဖောက်ထွင်းမှုများကို
ကျူးလွန်နေကြရာမှ တစ်ယောက်
ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာက မကောင်း
ကြံစည်ရာမှ ဖြောင့်မတ်စွာ
ဖြစ်ပေါ်လာရသည့် နောက်ဆုံး

BURMESE
CLASSIC

နံ့ကန်မြို့ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းလမ်း
အာချီအဲဗင်းနယျား)ကြား၌ စတုရန်းပေ(၁၀၀)ခန့်ရှိမြဲကြီးတစ်မြဲရှိရာ
အတွင်း၌ တစ်ထပ်အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိ၏။ အိမ်ကလေးမှာ သာမန်ပျဉ်လောင်းပျဉ်
ဆွပ်ခိုးတစ်ထပ်အိမ် ဖြစ်လေသည်။ အိမ်သားများမှာ အသက်(၆၀)ကျော် အမယ်အိုကြီး
တစ်ယောက်၊ အသက်(၂၅)နှစ်ခန့်ရှိ ပိန်ပိန်ပါးပါး ယောက်ျားတစ်ယောက်၊
အသက်(၂၀)ခန့်ရှိ ရုပ်ရည်အသင့်အတင့်သာရှိသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက် နေထိုင်၏။

လှလင်နှင့်မိန်းမပျိုမှာ မောင်နှမအရင်းဖြစ်၍ မျက်မမြင်မိန်းမကြီးမှာ ၎င်းတို့၏မိခင် ဖြစ်လေသည်။

မြကြီးများနံ့ဘေးနှင့် နောက်တွင် ကင်ပွန်းချည်နှင့် ဆူးပုပ်ပင်များ၊ ခြံရွှေ၊ ဝိုင်းတွင် ဘူးစင်နှင့် သင်္ဘောပင်၊ ရွက်လှပင်များ ရှိနေ၍ လမ်းမှကြည့်လျှင် အိမ်ကလေးကိုပင် အနိုင်နိုင် မြင်ရလေသည်။

လှလင်ပျိုမှာ အများအားဖြင့် ညဉ့်နေဝင်ရီတရော အချိန်များနှင့် ထိုထက် ပင်ညဉ့်နက်သော အချိန်များ၌ စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် ထွက်ကာ ဗဟန်းဇေယျာဘက် မှ ငြိထဲသို့လည်းကောင်း၊ ကုက္ကိုင်းလမ်းဘက်သို့လည်းကောင်း မကြာခဏ သွားရောက်တတ်၏။ မိန်းမပျိုမှာ ရွက်ကြမ်းရေကျိုမျှ လှပချောမောသူဖြစ်၍ မိခင်ကြီးနှင့် အစ်ကိုအား ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရ၏။ အထူးသဖြင့် မိခင်ကြီးအား ဝတ်ကြီးဝတ်ဝယ်ပြုခြင်း၊ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးခြင်း၊ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းခြင်း ဖြင့် အချိန်ကုန်ရရှာ၏။

မိခင်အိုကြီး၏အမည်မှာ ဒေါ်ဖွားစုဟူ၍လည်းကောင်း၊ သားဖြစ်သူ၏ အမည်မှာ မောင်အေးချိုဟူ၍လည်းကောင်း၊ သမီး၏အမည်မှာ ခင်အေးပိုဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်တွင်၏။ သို့သော် မောင်အေးချိုနှင့် ခင်အေးပိုတို့မှာ အိမ်နီး ပါးချင်းများနှင့် ဝေသာလည်းကောင်း၊ အပြင်မှ အခြားသူစိမ်းတစ်ရံဆံများနှင့် ဝေသာလည်းကောင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံသည်ကို မမြင်ရဘဲ မိမိတို့ဘာသာ အိမ်ထဲတွင် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်လေ့ရှိ၏။ ခင်အေးပိုသည် တစ်လလျှင် တစ် ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ဗဟန်းဇေယျာသို့ သွားရောက်ကာ ဈေးဝယ်ခြင်းပြီးနောက်၊ တစ်လကို သီတင်း အိမ်ထဲမှ မထွက်ဘဲ ရှိနေ၏။ မောင်အေးချိုမှာလည်း ညဉ့် အချိန်များတွင် စက်ဘီးဖြင့် ထွက်ကာ လည်ပတ်သည်မှတစ်ပါး မည်သူနှင့်မျှ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့၏ အိမ်ထောင်ကလေးမှာ မိသားစု (၃)ယောက်ဖြင့် အေးချမ်းသာယာစွာ ရှိနေသော်လည်း တစ်နည်းအားဖြင့် ထူးဆန်းလှပေ၏။

မောင်အေးချိုမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး ဖြစ်သော်လည်း တောင့်တင်းဖြောင့်စင်း သော ကိုယ်ရှိပြီးလျှင် အရပ်မြင့်သလောက် ခြေတံလက်တံ ရှည်၏။ မျက်လုံး

မျက်စူးကောင်း၍ စူးရှသော မျက်လုံးများရှိပြီးလျှင် သွက်လက်ဖျတ်လတ်ခြင်း အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်း အသွင်အပြင်ကို ဆောင်လျက်ရှိလေသည်။ အိမ်တွင်နေသောအခါ ချည်လုပ်ချည်တစ်ပတ်ရစ်ကလေးကို ဝတ်၍ ရိုးသားစွာ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိ၏။ အပြင်သို့ထွက်သောအခါများ၌မူ ကာကီရှပ်လက်ရှည်နှင့် သက္ကလတ်ဘောင်းဘီရှည်တို့လည်းကောင်း၊ ရွက်ဖျင်ဖိနပ်တို့လည်းကောင်း ဝတ်လေ့ရှိ၏။

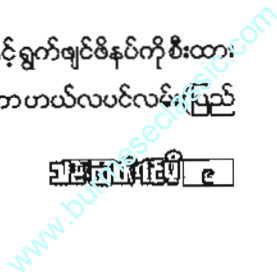
မြကြီးမှာ ဝင်းတံခါးကို သော့ခတ်ကာ အမြဲပိတ်ထားလေ့ရှိသည့် အပြင် ဓွေးနက် အမွှေးဖွားကြီးတစ်ကောင်လည်း ရှိသဖြင့် သူစိမ်းများ ဝင်ရန်လည်း ခဲယဉ်းလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အိမ်နီးပါးချင်းများက မောင်အေးချိုမှာ ရဲဘက် တွင် အလုပ်လုပ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အချို့ကလည်း လျှို့ဝှက်သော စုံထောက်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အချို့ကလည်း နာမည် ကြီးသတင်းစာတိုက်တစ်တိုက်မှ သတင်းထောက်ဟူ၍လည်းကောင်း အမျိုး မျိုး ထင်မြင်ချက်ပေးလျက် ရှိကြလေသည်။

ထိုညဉ့်ကား အလွန်မှောင်မိုက်သော ညဉ့်ဖြစ်သဖြင့် ကောင်းကင်တွင် အနည်းငယ်မျှသော ကြယ်ရောင်များမှတစ်ပါး အခြားအလင်းရောင် မရှိချေ။ ဘတ်လမ်း (ပခုပ္ပာလမ်း) ရှိ ဗိုလ်အိမ်ပုံဆောက်ထားသော တိုက်ခံအိမ်ကလေး တစ်လုံးမှာ ကျယ်ဝန်းသော ခြံတစ်ခြံအလယ်၌ တည်ရှိပြီးလျှင် သော်ကချ်များ ဖြင့် ဝန်းရံလျက်ရှိ၏။ တစ်တိုက်လုံးမှာ မှောင်နှင့်မည်းမည်းရှိနေရာ ခြံ၏ရှေ့ ဝိတ်ပေါက်နှင့် ကိုက် (၂၀) ခန့် ဝေးသောနေရာတွင် လမ်းဓာတ်မီးတိုင်တစ် တိုင်မှတစ်ပါး အခြားအလင်းရောင် မရှိချေ။

အချိန်မှာ ညဉ့် (၁၂) နာရီကျော်ပြီဖြစ်၍ ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ် ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိပေသည်။

၁၈၁၈

ရွယ်တာအင်္ကျီလက်ရှည်၊ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ရွက်ဖျင်ဖိနပ်ကို စီးထား သော လူတစ်ယောက်သည် စက်ဘီးတစ်စီးကို စီးကာ ဟယ်လပင်လမ်း ပြည်

ထောင်စုရိပ်သာလမ်း) ဘက်မှဘတ်လမ်းဘက်သို့ ချိုး၍ ဝင်လာပြီးလျှင် တတ်မီးတိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက် သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုအောက်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ သူသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ သတိကြီးစွာဖြင့်ကြည့်၏။ အသံကိုလည်း နားစိုက်ထောင်၏။ ဟယ်လပင်လမ်းဘက်မှ ကားတစ်စီး ဖြတ်၍ မောင်းသွားသော အသံကို တစ်ကြိမ်ကြားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်၍ သွားပြန်လေသည်။

သို့နှင့် ထိုသူသည် စက်ဘီးကို သစ်ပင်၌ ထောင်ထားစွဲပြီးလျှင် ခြံတံခါးဆီသို့ လျှောက်လာပြီးနောက် သော့ကို စမ်းသပ်ရာ သော့ခလောက်ကလေးမှာ အတွင်းဘက်မှ ချိတ်ရုံသာ ချိတ်ထားသဖြင့် ခြံတံခါးကို အလွယ်တကူဖွင့်ပြီးလျှင် စက်ဘီးကို မီးပြိမ်းပြီးနောက် တစ်ခါတည်း စီး၍ ဝင်သွားလေ၏။ သူသည် ဝရန်တာအောက်သို့ မဝင်ဘဲ လက်ဝဲဘက်မှ အိမ်၏ နောက်ဖေးဘက်သို့ လှည့်သွားလေသည်။

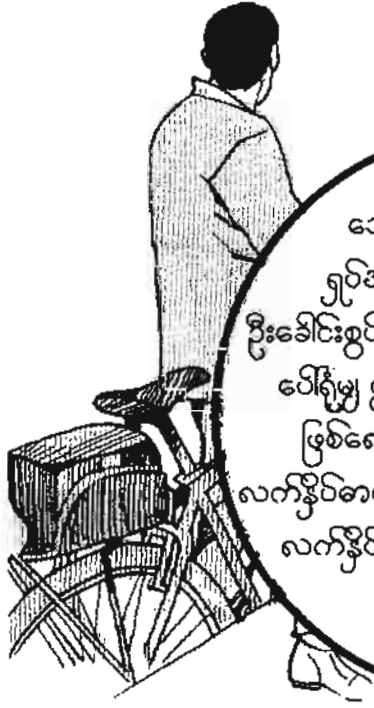
အိမ်နောက်ဖေးဘက်မှ မှန်ပြတင်းပေါက် (၄) ပေါက်နှင့် တကွ အလယ်တံခါးကြီးပါ လုံခြုံကျပ်တည်းစွာ ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုသူသည် စက်ဘီး ကယ်ရိယာပေါ်တွင်ပါသော သားရေအိတ်ငယ် အတွင်းမှ ဖောက်ထွင်းရန် လက်နက်ကိရိယာများကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လေ၏။ ထို့နောက် ကက်ဦးထုပ်အပျော့တစ်လုံးနှင့် အညှီရောင်ပိုးလက်ကိုင်ပဝါကို မျက်နှာတွင်စည်းကာ ကက်ဦးထုပ်ကို မျက်လုံးများ ဖုံးလုမတတ်စွဲ၍ ချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် လက်တွင် ချည်လက်အိတ်ကို စွပ်လိုက်သည်။

အောက်ထပ် မှန်ပြတင်းများမှာ မျှော်လင့်ချက်မရှိသဖြင့် ထိုသူသည် နောက်ဖေးရေသွန်စန်းပိုက်လုံးမှ တွယ်ကပ်၍ တက်သွား၏။ ထို့နောက် (၆) လက်မခန့်သာ ကျယ်သော အုတ်ခုံအစွန်းကို နင်းကာ အပေါ်ထပ်ရှိ ပြတင်းပေါက်များကို စမ်းသပ်လေ၏။ စတုတ္ထ ပြတင်းပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ မှန်တံခါးမှာ အတွင်းချိတ်များဖြင့် သေရာစွာ ပိတ်ထားသော်လည်း အပေါ်မှ

လေဝင်ပေါက်မှာ တစ်ဖက်မှ အနည်းငယ် ပြုတ်ထွက်နေသည်ကို ကံအားလျော်စွာ တွေ့ရ၏။ ဤသို့ တွေ့ရခြင်းသည် ပင်သူ့အတွက် ကံကောင်းခြင်းပေလော။ ကံဆိုးခြင်းပေလော မပြောတတ်ပေ။

သူသည် တစ်လက်မခန့်သာ အပြင်သို့ အစွန်းထွက်နေသော မှန်ပြတင်းပေါက်ပေါ်သို့ ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် မှေးပြီးလျှင် လေဝင်ပေါက်ကို ပြုတ်ထွက်နေသည့်ဘက်မှ အပြင်သို့ လှည့်၍ ဆွဲထုတ်လေရာ သစ်သားပေါင်မှာ အရင်းမှ မပြုတ်သော်လည်း အပြင်သို့ ထွက်လာသဖြင့် လူတစ်ယောက် ဝင်နိုင်လောက်အောင် အပေါက်တစ်ပေါက် ဖြစ်သွားလေ၏။ ထို့နောက်တွင် ကား သူသည် အတွင်းသို့ ဦးခေါင်းလျှို၍ ဝင်ကာ ခန်းဆီးစောင်တစ်ခုကို တွဲလွဲခိုပြီးနောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ညင်သာစွာ ကိုယ်ကို ဖော့၍ ချလိုက်လေသည်။

သူမြင်ရသော အရာမှာ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ကာကီရောင် ရှပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ကာ မျက်နှာတွင် ဦးခေါင်းစွပ်အမည်းကြီးကို မျက်လုံးများ ပေါ်ရုံမျှ စွပ်ထားသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူသည် သူ့အား လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လျက်ရှိ၏။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၌ အဝတ်ပါးကလေး ဖုံးထားသဖြင့် အလင်းရောင် ပေါ်သည် ဆိုရုံမျှရှိ၏။

သူဝင်ခဲ့သော ပြတင်းပေါက်မှာ ခေါင်းရင်းဘက်ပြတင်းပေါက်ဖြစ်၍ သူ၏ လက်ယာဘက်တွင် ဘုရားကျောင်းဆောင်တစ်ခုရှိ၍ လက်ဝဲဘက်၌ အဝတ်ကန့်လန့်ကာ တစ်ခုရှိရာ သူသည် ကန့်လန့်ကာကို လက်ဖြင့် ဖယ်ရှားပြီးလျှင် အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်၏။ ဧည့်ခန်း၌ ကားခန်းလုံးပြည့်ခင်း၍ ထားသော ကော်ဇောကြီးသည် အိပ်ခန်း၏ ခံညားထည်ဝါသော အသွင်ကို ဆောင်လျက် ရှိ၏။ ကြိမ်ကုလားထိုင်လေးလုံးနှင့် ဆက်တီတစ်ခုသည် အခန်းအလယ်၌ ရှိနေ၍ ကတ္တီမိစိမ်းများဖြင့် ဖုံးအုပ်ထား၏။ မှန်ခုံး၍ ထားသော အလယ်စားပွဲပေါ်တွင် ကြွေပန်းအိုးတစ်လုံးရှိ၍ သရက်ထည် အနီစဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် နှင်းဆီပန်းများကို မြင်ရ၏။ သူသည် လက်ဝဲဘက်ဘောင်းဘီအိတ်အတွင်းမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကလေးကို ထုတ်ကာ ကြွေပန်းအိုးကလေးကို ထိုးကြည့်၏။ ဓာတ်မီးထိပ်တွင် စက္ကူပါးကလေးတစ်ချပ် ကပ်ထားသဖြင့် အလင်းရောင်မှာ ဝိုးဝါးမျှဖြစ်သော်လည်း မှောင်ထဲ၌ အတော်အတန် မြင်နိုင်လေသည်။ ဧည့်ခန်း၏ နောက်ဘက်တွင် အိပ်ခန်း(၂) ခန်းရှိ၍ သော့ခလောက်များဖြင့် ပိတ်ထား၏။

သူသည် ထိုအိပ်ခန်းများကို ကျော်ကာ လှေကားရှိရာသို့ သွားလေ၏။ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသော လှေကားကြီးမှာ ကော်ဇောခင်းထားပြီးလျှင် အရောင်တင်၍ ထားသော ပွတ်လုံးကြီးများ တပ်ဆင်ထား၏။ စောရသည် တိုင်လှေကားမှ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ရာ ရွက်ဖျင်ဖိနပ်မှ ခြေသံများသည် ထူထဲသော ကော်ဇောပေါ်နစ်မြုပ်၍ သွားလေသည်။ လှေကားမှာ တစ်ဆစ်ချိုး လှေကားဖြစ်၍ သူသည် ထောင့်ချိုးသို့ ရောက်သောအခါ အောက်ဆီမှ ရွတ်ခနဲ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခြေလှမ်းများ တုံ့သွား၏။ သို့သော် အသံမှာ ဆက်၍ မကြားရသဖြင့် ကျန် လှေကားထစ်များကို ဆက်လက် ဆင်းသွားလေသည်။

လှေကားခြေရင်းသို့ ရောက်သောအခါ တံခါးတစ်ချပ်ကို ဖွင့်လိုက် သကဲ့သို့ ကျီခနဲ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူသည် လှေကားရင်းရှိ

တိုင်တစ်တိုင်ကို ပင် ပြေး၍ ကပ်လိုက်မိသေး၏။ အောက်ထပ်၌ ကားနောက်ဖေးဘက်သို့ သွားသော အခန်းကြီးတစ်ခန်းရှိရာ ၎င်း၏ အလယ်တံခါးမှာ ပွင့်၍ နေသဖြင့် စောရသည် ထိုတံခါးရှိရာသို့ ခေတ္တမျှ ဝေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ တံခါးပွင့်၍ နေခြင်းမှာ သဘာဝ မကျလှသဖြင့် သူသည် ခြေများကို အသံမကြားအောင် ဖော့၍ နင်းပြီးလျှင် တံခါးဝသို့ သွားရောက်ကာ အခန်းတွင်းသို့ လက်ဝဲဘက်ဖြင့် ပထမလှမ်း၍ ဝင်လိုက်၏။ အခန်းတွင်းမှာ မှောင်၍ နေသည် ဆိုရသော်လည်း ပွင့်၍ နေသော တံခါးမှ အပြင်အလင်းရောင် တိုးဝင်နေသဖြင့် မျက်စိဖြင့် ဝိုးတဝါးမြင်ရရုံမျှ အနည်းငယ် လင်းလျက်ရှိ၏။ ထိုခဏ၌ သူ၏ လက်ယာဘက် အမှောင်ထဲတွင် ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အသည်းနှလုံးများမှာ သူ၏ ရင်ဝတွင် လာ၍ ဆို့သကဲ့သို့ ထင်လိုက်မိ၏။ ကြက်သီးမွေးညင်းထကာ ထိုသဏ္ဍာန်ကြီးရှိရာသို့ ကြည့်၍ နေမိ၏။

သို့သော် လူတို့မည်သည် မည်မျှလောက် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အရာဝတ္ထုဖြစ်စေ၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကြောင့် ပင် ကြည့်ရှုလိုသော ဆန္ဒရှိသဖြင့် မိမိလက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုသဏ္ဍာန်ရှိရာသို့ ထိုးကြည့်လိုက်လေသည်။ သို့သော် ထိုခဏ၌ပင် မထင်မရှား ဓာတ်မီးရောင်တစ်ခုလည်း သူ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်လာလေသည်။ သူမြင်ရသော အရာမှာ ဘောင်းဘီရည်နှင့် ကာကီရောင်ရှုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ကာ မျက်နှာတွင် ဦးခေါင်းစွပ်အံ့မည်းကြီးကို မျက်လုံးများပေါ်ရုံမျှ စွပ်ထားသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူသည် သူ့အား လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လျက်ရှိ၏။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၌ အဝတ်ပါးကလေး ဖုံးထားသဖြင့် အလင်းရောင်ပေါ်သည် ဆိုရုံမျှရှိ၏။ လူနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နေ့စေ့ကြည့်ကာ အရပ်များကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက် မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ငြိမ်သက်လျက် ရှိကြလေသည်။

ပထမစောရသည် လက်ယာဘက်ဘောင်းဘီအိတ်ဆီသို့ လက်နှောက် ရှိသွား၏။

ဒုတိယလူ - "ကျုပ်မှာလည်း ပါ့ပါ့တယ်ဗျ။ အလကား ဒုက္ခမရှာပါနဲ့။
ဒိန်းဒိန်းခိုင်းခိုင်းနဲ့ မကောင်းပါဘူး"

ပထမလူ - "ခင်ဗျား - ဘယ်သူလဲ"

ဒုတိယလူ - "ခင်ဗျားက မေးရတယ် ရှိသေးသလား။ ခင်ဗျားလို စောရ
ပေါ့"

ပထမလူ - "ဒါဖြင့် - ခင်ဗျား အရင်ရောက်နေလို့ရှိရင် ကျုပ်ကပဲ ရှောင်
ပေးဖို့မယ်ဗျာ။ ကျုပ်က နံပါတ်(၂)ပါ"

ဒုတိယလူ - "ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်ပေးရမှာလဲဗျာ"

ပထမလူ - "ကျုပ်က ရှောင်မပေးရင် ကျုပ်ကို ခင်ဗျား တစ်ဝက်ပေးနေ
ရမှာပေါ့"

ဒုတိယလူ - "ကျုပ် - လောဘမကြီးပါဘူး - မိတ်ဆွေ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့
ဘဝတူ အကြံတူချင်းပဲ။ ဘာပဲရရ ဝေစားမျှစားပေါ့"

လူနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်၏ပုံသဏ္ဍာန်ကို တစ်ယောက်၊
တစ်ယောက်၏စိတ်သဘောကို တစ်ယောက်က တွေးတောစဉ်းစားနေဟန်
တူ၏။ သူတို့သည် ရှေ့သို့လည်းမတိုး နောက်သို့လည်းမဆုတ်။ နေရာ၌ ရပ်မြဲ
ရပ်ကာ တစ်ယောက်၏အရိပ်အကဲကို တစ်ယောက်က အကဲခတ်နေဟန်
တူသည်။ သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံးပင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
လှည့်ဖြားလိုသောစိတ်ရှိကြဟန် မတူချေ။ တစ်ယောက်၏ရိုးသားခြင်းသည်
အခြားတစ်ယောက်၏ ကိုယ်တွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ကာ ကူးပြောင်း
သွားသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

ဒု - "ကိုင်း - ရဲဘော် - တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြရ
အောင်"

ပ - "ဒါဖြင့် - ခေါင်းစွပ်ကို ချွတ်လိုက်ကြစို့။ ပြိုင်တူနော်"

ဒု - "စိန်လိုက်ဗျာ"

သူတို့သည် ခေါင်းစွပ်များကို ပြိုင်တူချွတ်လိုက်ကြ၏။ အနီးသို့ချဉ်းကပ်
ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် အတန်ကြာ အကဲခတ်လျက် ရှိကြ
လေသည်။

ဝတ္ထုအစတွင် ကျွန်ုပ်တို့ရေးသားဖော်ပြခဲ့သော ဟယ်လပင်လမ်းဘဏ်
မှစက်ဘီးနှင့်ဝင်လာသူမှာ သေးသွယ်သော ကိုယ်ဟန်အနေအထားရှိသော်
လည်း ဖြောင့်စင်းကျစ်လျစ်သော ကိုယ်ကာယရှိ၏။ အခန်းတွင်းသို့ ပထမ
ရောက်နှင့်သူမှာ တုတ်ခိုင်သော ကိုယ်ရှိ၍ ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်
ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ကိုယ်လုံးသေးသွယ်သူမှာ နက်မှောင်သော မျက်လုံးများနှင့် ဖျတ်လတ်
သော အမူအရာရှိ၍ ကိုယ်လုံးတုတ်ခိုင်သူမှာ ဉာဏ်စွမ်းထက်ကာယဗလကို
အားကိုးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သူတို့အချင်းချင်းပင် ဤအကြောင်း
ကို ရိပ်မိကြလေသည်။ နောက်ရောက်လာသူက ပထမရောက်နှင့်သူအား -

"ခင်ဗျား - အပြင်မှာ ဘာလုပ်သလဲ"

"ဘာလုပ်ရမှာလဲဗျ။ စောရ - စောရပေါ့"

"မဟုတ်ပါဘူး။ အလုပ်ကြမ်းများ လုပ်ခဲ့ဖူးသလားလို့ပါ"

"ကျုပ်ငယ်ငယ်ကပန်းပဲလုပ်ခဲ့တယ်။ ထောင်ကျတော့လည်း ထောင်ထဲ
မှာ ပန်းပဲလုပ်ရတယ်။ ခင်ဗျား - ဒီအိမ်ကို သတင်းရလို့လာတာ မဟုတ်လား"

"သတင်းရတယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ လူမရှိမှန်း သိတာနဲ့ ဖောက်ဝင်တာ
ပဲ"

"ဟာ - ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကျုပ်တို့ အလုပ်မျိုးက သတင်းကို
သေသေချာချာရအောင်ယူတယ်။ အိမ်မှာ လူ ရှိ၊ မရှိ ကြိုတင်သိမှပေါ့။ လူရှိ
ရင်လည်း ဒီအိမ်မှာ ယောက်ျားဘယ်နှယောက်ရှိတယ်။ မိန်းမဘယ်နှယောက်
ရှိတယ်ဆိုတာ သိရတယ်။ ယောက်ျားထဲက အရေးရှိရင် စုခံနိုင်မယ့်လူ ဘယ်
နှယောက်ရှိတယ်။ သူတို့ ဘယ်နေရာမှာ အိပ်တယ်။ အိပ်ရာနားမှာ ဘာ
လက်နက်ထားတယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ပြီး သိထားမှပေါ့"

"ခင်ဗျားက အတော်ဉာဏ်သွားတဲ့ လူပဲ။ ကျုပ်တော့ - ဒီဟာတော့
သိပ်စုံစမ်းမနေဘူး။ ဝိုက်ဆံရှိတဲ့ အိမ်ဆိုရင် လစ်ရင် ဖောက်တာပဲ"

"ဒီလိုအရမ်းလုပ်တာက လူမိတတ်တယ်"

“ဟုတ်တာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း - ကျုပ် (၂) ခါ ထောင်ကျခဲ့တာပေါ့။
စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက တစ်ခါလေ”

“ရိုးတယ်ဆိုပေမယ့် ဉာဏ်ထုတ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ် သဘောကျတယ်ဗျား နို့ပေမဲ့ - အခုကောားပြော
ဖို့ အချိန်မရှိဘူး။ နောက်မှ ပြောကြသေးတာပေါ့။ ကျုပ်တို့ အခု အလုပ်လုပ်
ကြရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ပစ္စည်းရှာမယ်လေ ...”

“ဘာပစ္စည်းတွေ တွေ့ထားသလဲ”

“ဟောဒီထမင်းစားခန်းမှာ ငွေထည်တွေ အများကြီးပဲ။ တချို့မှန်စီရိုကြီး
ထဲထည့်ထားတယ်။ ဒီဟာတွေ ယူကြရုံပေါ့”

“ယူတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ပစ္စည်းတွေက ဝန်ကျယ်လှတယ်ဗျ”

“နို့ - ခင်ဗျားက ဘယ်လိုအကြံပေးချင်လို့လဲ”

“ဒီတိုက်ဟာ ပင်စင်အငြိမ်းစား ဦးဘသာရဲ့တိုက်ဗျ။ ဒီလူကြီးမှာ ရွှေထည်
တွေ အများကြီးရှိတယ်လို့ ကျုပ် သတင်းရထားတယ်”

“ဟုတ်လား။ ကျုပ်တော့ မသိဘူးဗျ။ အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် - ကျုပ်ကို
သတင်းပေးတဲ့လူက ဒီအိမ်မှာ လူမရှိဘူး။ အိမ်ရှင်တွေဟာ မန္တလေးကို သွား
နေကြတယ်။ အိမ်တံခါးကို သော့ခတ်ပိတ်ထားခဲ့တယ်။ ထမင်းစားခန်းဟာ
အိမ်အောက်ထပ်မှာရှိပြီး ငွေပန်းကန်ပြားတွေ အချပ် (၅၀) လောက်ရှိတယ်။
အိမ်ဘေးပေါက်က လွယ်လွယ်ကူကူဖွင့်ဝင်နိုင်တယ်။ ဒါလောက်ပဲ - ကျုပ်
သိတယ်”

“ကျုပ်က ဒီထက်စုံအောင် သိတယ်”

“သိရင် - ခင်ဗျားအကြံဉာဏ်ပဲ။ ကျုပ်လိုက်ပါ့မယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ။ ခင်ဗျားကိုလည်း ကျုပ် မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်တယ်။ ခင်ဗျား
ကျေးဇူးလည်း ကျုပ်အပေါ်မှာ ရှိတယ်”

“နေပါဦး - ဘာကျေးဇူးလဲ”

“ခင်ဗျားသာ အခန်းထဲကနေပြီး ကျုပ်ကို ရောင်းလုပ်လိုက်ရင် အခု
လောက်ရှိ ကျုပ်အလောင်းက ဟောဒီသမံတလင်းပေါ်စန့်စန့်ကြီးဖြစ်နေပြီ”

“ကျုပ် - ဒီလိုမလုပ်တတ်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားဝင်လာကတည်းက ခင်ဗျား
ဟာ ကျုပ်လိုပဲ ညဉ့်လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိတာပေါ့။ ဘဝတူချင်း
ကျုပ် - ရန်မမူတတ်ပါဘူး”

“ဒါကြောင့် - ကျေးဇူးတင်တာပေါ့။ ပြီးတော့ - အခုလိုဖွင့်ပြောတာလည်း
ခင်ဗျားမှာ ရိုးသားတဲ့စိတ်သဘောရှိတယ်ဆိုတာ ပြတာပဲ”

“ဒါထက် - ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ဟာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်
တော့ မြင်ရပြီဗျ။ နို့ပေမဲ့ - နာမည်တော့ မသိကြသေးဘူး”

“ဟာ - ဒီဟာပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲဗျာ။ အခုအလုပ်သာ အရင်ပြီး
အောင်လုပ်ပါဦး။ နောက်တစ်နေရာရာချိန်းတွေ ပြီးအဲဒီတော့မှ ရှေ့ကို ဘယ်
လိုဆက်ကြမယ်ဆိုတာ တိုင်ပင်ကြတာပေါ့။ ဒီအခါကျမှ တစ်ယောက်
အကြောင်းတစ်ယောက် ပြောကြမယ်။ အဲဒါ - မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားပြောတာ သဘောကျပါတယ်”

“ကိုင်း - လာ - ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့”

သို့နှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ခပ်သွယ်သွယ်ရှိသော စောရန်ပါတ် (၂)
သည် အခန်းတွင်းသို့ ပထမရောက်နေသော စောရန်ပါတ် (၁) ကို ခေါ်သွား
လေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ရှိနေသော အခန်းမှာ ထမင်းစားခန်းဖြစ်၍ နံပါတ်
(၂)သည် နောက်ဖေးဘက်မှ တံခါးကိုဖွင့်ကာ မီးဖိုဆောင်သို့ ခေါ်သွားလေ
သည်။ ဤသို့ခေါ်သွားပြီးရင်း နံပါတ် (၂) က တီးတိုးလေသံဖြင့် -

“ဒီဟာက မီးဖိုခန်းဗျ။ အဲဒီမီးဖိုခန်းအောက်မှာ မြေတိုက်တစ်ခုရှိတယ်။
အဲဒီမြေတိုက်ထဲမှာ သူဌေးကြီး ဦးဘသာဟာ သူ့ရဲ့ပစ္စည်းတွေထားတယ်”

“ခင်ဗျားက တယ်လည်း သိထားတာကိုး ...”

“မသိရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲလေ။ ကျုပ်တို့အလုပ်ဟာ ဒီဟာကို ပထမ
ထောက်လှမ်းရမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နို့ပေမဲ့ - မြေတိုက်ထဲဝင်တဲ့နေရာတော့ ကျုပ် မသိဘူး။ ကျုပ်ကို သတင်းပေးတဲ့အကောင်ကလည်း ဒီနေရာတော့မသိဘူး။ ဒီတော့ - ကျုပ်တို့ တိုယ်တိုင်ရှာရုံပဲ ရှိတော့တယ်”

သို့နှင့် စောရနစ်ယောက်တို့သည် မီးဖိုခန်း သံတလင်းပေါ် မြေတိုက် သို့သွားရာတံခါးကို လက်နှိပ်ခတ်မီးများဖြင့် ရှာဖွေလျက်ရှိကြလေ၏။ (၅) မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ နံပါတ် (၂)သည် ကြောင်အိမ်ကြီးတစ်လုံးအောက် တွင်ခင်းထားသော ဂုန်နီအိတ်တစ်ခုကို ဖယ်လိုက်သည်တွင် သော့ခလောက် တစ်ခုဖြင့် ခတ်ထားသော သံကွင်းတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် ကြောင် အိမ်ကြီးကို ဖယ်ရှားကြပြီးလျှင် သံတံခါးကို မ.တင်ရာ (၂)ပေ ပတ်လည်ခန့် အပေါက်တစ်ပေါက်မှ အောက်သို့ဆင်းသော လှေကားထစ်များကို တွေ့ရ သဖြင့် စောရနစ်ယောက်တို့သည် အေးဆေးစွာ ဆင်းနိုင်လေသည်။

မြေတိုက်ကလေးအတွင်း၌ ကား၊ ရှေးရိုးတုံးလုံး သံသေတ္တာကြီးတစ်လုံး ကို တွေ့ရ၍ အဖုံးကို သွပ်သောခလောက်ကြီးတစ်လုံးဖြင့် ခတ်ထား၏။

ပ - “ကျုပ်မှာ သံတူးရွင်း ပါတယ်။ အပေါ်မှာ ထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဒ - “သံတူးရွင်းနဲ့ ဖွင့်လို့မရပါဘူးလေ။ ကျုပ်မှာ ဖွင့်ဖို့ကိရိယာ ပါပါ တယ်”

နံပါတ် (၂)သည် သူ၏ ဘောင်းဘီအိတ်အတွင်းမှ ဖယောင်းတိုင်တစ် တိုင်၊ ပုလင်းကလေးတစ်လုံးနှင့် တစ်ထွာခန့်မျှသာရှိသော အမေရိကန်ဒိုင်း လွှကလေးတစ်လက်ကို ထုတ်ယူလေ၏။ ထို့နောက် ဖယောင်းတိုင်ကို မီးထွန်းပြီးလျှင် နံပါတ် (၁)အား ကိုင်၍ ပြုစေလျက် သွပ်ကွင်းအဆက်နေရာကို ငရဲမီး အနည်းငယ်လောင်းပြီးလျှင် ဒိုင်းလွှဖြင့် တိုက်ဖြတ်လေရာ (၁၀)မိနစ် ခန့်ကြာလတ်သော် သော့ခလောက်ကွင်းမှာ ပြတ်ထွက်သွားလေ၏။

သံသေတ္တာကြီးအတွင်း၌ ကားအဝတ်အိတ် (၂)လုံးဖြင့် ထည့်ထားသော ရွှေထည်အပျက်များနှင့် ရွှေဒင်္ဂါးအနည်းငယ် တွေ့ရလေသည်။ မြေတိုက် အတွင်း၌ ပင် သူတို့သည် ပစ္စည်းများကို ခွဲဝေကြလေသည်။ နံပါတ် (၂)သည် ရွှေထည်များ စုပုံကာ နံပါတ် (၁)အား ထက်ဝက်ခွဲပေး၏။

နံပါတ် (၁) - “အမှန်တော့ - ကျုပ် ထက်ဝက်မရထိုက်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား ပိုယူပါ”

နံပါတ် (၂) - “ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ - ယူသာယူပါ။ ခင်ဗျားကျေးဇူးလည်း ကျုပ်အပေါ်အများကြီးရှိတာပဲ”

နံပါတ် (၁) - “ကျေးဇူးစကားမပြောစမ်းပါနဲ့ - မိတ်ဆွေ၊ ဒီဟာတွေအား လုံးဟာ ခင်ဗျားအစွမ်းကြောင့် ရတာပဲ။ ဧပြီ - ဒါထက် - ဒီကနေ့ည ကျုပ် တို့ဘယ်မှာတွေ့ကြမလဲ”

နံပါတ် (၂) - “ဒီကနေ့ညတော့ မကောင်းသေးဘူးဗျ။ မနက်ဖြန်ည အေးအေးဆေးဆေး ချိန်းရရင်ကောင်းမယ်။ ခင်ဗျား - ဘယ်မှာတွေ့ချင် သလဲ”

နံပါတ် (၁) - “လင့်လမ်းက တရုတ်ဟိုတယ်ကို လာပါလား။ ည (၈)နာရီ လောက်ဆိုရင် လူလည်းရှင်းတယ်။ ချောင်လည်းချောင်တယ်”

ပ - “အကောင်းသားပဲ။ ဒါထက် - ခင်ဗျားမှာ အပေါ်အကျီအနက် ရှိသလား”

“ရှိတယ် - ကုတ်အကျီအနက် ရှိတယ်”

“ကျုပ်မှာလည်း ရှိသလို - အဆင်သင့်ပဲ။ ဒါဖြင့် - ခင်ဗျား - ကုတ်အကျီ အနက် ဝတ်ခဲ့ဗျာ။ ကျုပ်လည်း ဝတ်ခဲ့မယ်။ ဒီတော့ - ကျုပ်တို့အချင်းချင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်နဲ့ ပိုသိနိုင်တာပေါ့”

“ဝတ်ခဲ့ပါမယ်ဗျာ ...”

“မနက်ဖြန်ည (၈)နာရီခန့်။ အရင်ဧကန်တို့လူကစောင့်တမ်း။ ကတိ မပျက်ရဘူး”

“မိတ်ချပါ - မိတ်ဆွေ”

စောရနစ်ယောက်တို့သည် အိမ်အတွင်းအပြင် ခြေရာလက်ရာများကို ဖျက်ကာ နောက်ဖေးတံခါးမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ နံပါတ် (၂)က မိမိကိုင်တွယ်သော နေရာများကို အဝတ်စတစ်ခုနှင့်ပင် ပွတ်သပ်ခဲ့လေသည်။ မိမိတို့ထွက်ခဲ့သော

နောက်ဖေးဘက်တံခါးကိုလည်း အောက်မှ သစ်စတစ်ခုဖြင့်ခုကာ တင်းကျပ်စွာ ပိတ်ထားခဲ့၏။

နံပါတ်(၂) - "ကျုပ်မှာ စက်ဘီးပါတယ်ဗျ။ စက်ဘီးနဲ့လစ်မယ် ခင်ဗျားကော ..."

နံပါတ်(၁) - "ကျုပ်မှာလည်းပါတယ်၊ အံ့ဩစရာကောင်းလို့က်လေဗျာ။ ဒီအထိအောင် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ အကြံချင်းတူတာပဲ။ တွေ့ရတာ မမ်းသာတယ်ဗျာ"

နံပါတ်(၂) - "ကိုင်း - ဒါဖြင့် - နစ်ယောက်အတူသွားလို့ မကိုက်ဘူး။ ခင်ဗျားက ဂေါ်ဒွင်လမ်း (မြို့မကျောင်းလမ်း) ဘက်ကသွားပေတော့။ ကျုပ်က ပြည်လမ်းဘက် လှည့်စီးပြီး ထောင်ကြီးဘေးရောက်မှ စိန်ဂွန်းလမ်း (မင်းရဲကျော်စွာလမ်း) အတိုင်း သွားမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ"

နံပါတ်(၁) - "ခင်ဗျားသဘောအတိုင်းပဲဗျာ"

နံပါတ်(၂) - "ကိုင်း - ဒါဖြင့် - သွားပြီဗျို့။ ဘေးဥပဒ် ကင်းပါစေဗျာ" သို့နှင့် အကြံတူ စောရ(၂)ယောက် လမ်းခွဲကြလေသည်။

၆၆၆

နောက်တစ်နေ့ည (၁)နာရီအချိန်တွင် လင့်လမ်းရှိ တရုတ်ဟိုတယ်နှင့် ဘားကလေးမှာ အတော်အတန် လူပြတ်လျက်ရှိရာ ချောင်ကျသော ထောင့်တစ်ထောင့်၌ ကုတ်အင်္ကျီ အနက်ဝတ်ထားသော လူရွယ်နှစ်ယောက်သည် ဘီယာလက်လေးလုံးခန့်စီ ရှိနေသော ဖန်ခွက်ကိုယ်စီဖြင့် ပူဇွန်းသော ဝက်သားစဘိတ်တံနှင့် ဝက်အူချောင်းများကို တဖြန့်ဖြန့် စားသောက်လျက် ရှိကြ၏။

တစ်ယောက်မှာ အရပ်မြင့်ပြီးလျှင် ခပ်သွယ်သွယ်ဖြစ်၍ အခြားတစ်ယောက်မှာမူ တုတ်ခိုင်သော လက်မောင်းများနှင့် ထူထဲသော ရင်အုပ်ရှိခြင်းကို ထောက်သဖြင့် ခွန်အားဝလနှင့် ပြည့်စုံသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဟန် တူ၏။

ကိုယ်လုံးတုတ်တုတ်နှင့်လူက အရပ်မြင့်သူအား -

"ဒါဖြင့် - ကိုအေးချိုတို့အိမ်က ငါးထပ်ကြီးဘုရားဘက်က လာရင်လည်း ရောက်တာပေါ့"

"ရောက်တာပေါ့။ နို့ပေပဲ - ချာချိုလမ်း (ရွှေဂုံတိုင်လမ်း) ဘက်ကဝင်ရင် ပိုနီးတယ်။ မြဲတံခါးတော့ အမြဲပိတ်ထားတာပဲ။ ဓွေးကြီးကလည်းရှိတော့ ဘယ်သူမျှမဝင်ဝံ့ဘူး"

"ဒါဖြင့် - ကျုပ် - နက်ဖြန်လောက် အလည်လာဦးမယ်"

"နက်ဖြန်တော့ မလာနဲ့။ သန်ဘက်ခါလာပေါ့။ ဘယ်အချိန်လာမလဲ"

"မနက်ခင်း လာမယ်"

"အင်း - မနက်လာတာကောင်းတယ်။ နေ့လယ်တော့ ကျုပ်က အိပ်တယ်။ ကိုင်း - ကျုပ်အိမ်တော့ ခင်ဗျားသိပြီ။ ကိုရွှေဇင် - ခင်ဗျားအိမ်ကကော"

"ကျုပ်မှာ အိမ်မရှိဘူး - ကိုအေးချို၊ တွေ့ကရာမှာ နေတာပဲ။ အခု - ဘုရားကြီးပေါ်မှာနေတယ်။ ဇရပ်တစ်ခုရဲ့ နောက်ဖေးဆောင်ကလေးဟာ ကျုပ်အိမ်ပဲ။ ဒါကြောင့် - စောစောက ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဟာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်လို့ ပြောပါပြီကော ..."

"ဖြစ်ရလေဗျာ ...။ ခင်ဗျားမှာ ဆွေမျိုးဉာတီတောင်မျှ မရှိတော့ဘူးလား ကိုရွှေဇင်"

"မရှိပါဘူး - ကိုအေးချို၊ တစ်ကောင်ကြွက်ဆိုမှ တစ်ကောင်ကြွက်ပါ"

"ဒါဖြင့် - ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေကကော။ နေဦး - နေဦး - ပစ္စည်းထားတဲ့ နေရာကို သိချင်လို့ ကျုပ်ကမေးနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဘယ်နေရာမှာ ထားတယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ်ကို ပြောဖို့မလိုပါဘူး။ စိတ်မချလို့ ကျုပ်က မေးတာပါ - ကိုရွှေဇင်"

"လျှို့ဝှက်တဲ့နေရာတစ်ခုမှာ ဒီလိုပဲထားရတာပေါ့ဗျာ။ ကိုင်း - ကိုအေးချို ထည့်ဦးဗျာ - နည်းနည်း"

"တော်ပြီဗျို့ - ကိုရွှေဇင်။ ကျုပ်ကမသောက်ပါဘူး။ အခု - ခင်ဗျားနဲ့တွေ့လို့ သာ နည်းနည်းပါးပါးလုပ်တာပါ။ ဒါထက် - ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ ဒီအပုပ်

လုပ်နေရင် အလွန်အမင်း သောက်လို့မကောင်းဘူးဗျ။ ဆင်ခြင်ရမယ်။ ဉာဏ်ထိုင်းမယ့်အလုပ်၊ သတ်လစ်ဟင်းမယ့်အလုပ်ကို မလုပ်သင့်ဘူး”

“ဒါကြောင့် - ခင်ဗျားကို ဆရာတင်ချင်တာပဲဗျို့။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက်နည်းနည်း အသက်ငယ်တယ် မဟုတ်လား။ နို့ပေမဲ့ - ပညာဉာဏ်မှာတော့ ခင်ဗျားက အများကြီး သာပါပေတယ်ဗျာ”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ဦးဗျာ။ ခင်ဗျားကိုလည်း ကျုပ်အားကိုးပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ခွန်အားဗလနဲ့ ပြည့်စုံတယ်။ သတ္တိရှိတယ်။ ရွတ်ရွတ်ချွတ်ချွတ် လုပ်တတ်တယ်။ ဇွဲရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားရပ်ကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်အကဲခတ်နိုင်တယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်ပဲ ထားပါတော့လေ ...”

“နို့ပေမဲ့ - ကျုပ် - ဘယ်လောက်ပဲထိုးထွင်းဉာဏ်ရှိတယ်ထားလူဆိုတာ လိုတဲ့အချက်ကလေးတွေ ချို့ပွင်းချက်ကလေးတွေတော့ရှိတာပဲ - ကိုရွှေဇင်၊ ကျုပ်ဟာ တစ်ခါတလေ သတ္တိကြောင့်တတ်တယ်။ လောဘရမွှက်ကြီးတဲ့အခါကြီးတယ်။ သဝန်တိုချင် တိုတတ်တယ်”

“အို - ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ ကျုပ် - သည်းခံနိုင်ပါတယ်”

“ဒါထက် - ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုရှေ့ကို စခန်းသွားကြမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ ကောင်းတယ်ဗျ။ ဦးနှောက်နှစ်လုံးနဲ့ ကြံစည်ရတာဟာ တစ်လုံးတည်း ကြံရတာထက်ခရီးရောက်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ဆိုပါတော့ဗျာ - ခင်ဗျားက ခွန်အားဗလနဲ့ သတ္တိကိုသုံး၊ ကျုပ်က ဦးနှောက်ကိုသုံးရင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အကျိုးရှိမယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ - ကျုပ်တို့ခိုးတာက တိုင်းပြည်ကိုလည်း အနှောင့်အယှက်မပေးဘူး။ အိမ်ရှင်ကိုလည်း အနှောင့်အယှက်မပေးဘူး။ မခုခံသမျှ ဘယ်သူ့ကိုမျှ အကြမ်းမဖက်ဘူး။ အိမ်ရှင်ကိုလည်း ရန်မရှာဘူး။ ရဲအဖွဲ့ကိုလည်း ဒုက္ခမပေးဘူး။ အမှန်တော့ - ကျုပ်တို့လို အကောင်မျိုး အစိုးရကတောင် ကျေးဇူးတင်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်လိုက်လေဗျာ။ ရှေ့ကို စခန်းသွားဖို့ကတော့ ကိုအေးချို သဘောအတိုင်းပေါ့”

“ဒါဖြင့် - ဒီလိုလုပ် - သန်ဘက်ခါ - ခင်ဗျား - ကျုပ်အိမ်လာကြည့်၊ နေဖို့ထိုင်ဖို့ သဘောကျရင် ကျုပ်အိမ် ပြောင်းနေပေါ့။ အစားအသောက်ကစပြီး ဘာမျှမပူနဲ့။ ကျုပ်အမေနဲ့ နမကလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ - ကိုအေးချို။ ဒီလိုနေရရင်”

“ကျုပ်က ဉာဏ်ထုတ်၊ ခင်ဗျားက အလုပ်လုပ် ...”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ် - ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် နေနိုင်ပါတယ် - ကိုအေးချို။ ဇရပ်မှာတောင် နေသေးတာပဲ”

“ကိုင်းဗျာ - သန်ဘက်ခါသာ ဆက်ဆက်လာဖို့”

“လာပါမယ် - ကိုအေးချို။ စိတ်သာချပါ”

ချိန်းဆိုထားသောနေ့သို့ ရောက်သောအခါကိုရွှေဇင်သည် ကိုအေးချို၏ အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကိုအေးချိုက မိမိနမကလေးနှင့် မိခင်တို့အား မိတ်ဆက်ပေး၏။ မိခင်ကြီးက ချိုသာသောစကားများဖြင့်လည်းကောင်း၊ မအေးပိုက်ကော်ဖီ၊ မုန့်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း လောကွတ်ယူငှာ ဧည့်ခံကြ၏။ အိမ်ကလေးမှာ အပြင်မှကြည့်လျှင် ခပ်ကုပ်ကုပ်မျှသာ ရှိနေသော်လည်း အတွင်းတွင်အတော်အတန် ကောင်းမွန်၍ ခေတ်ဆန်သော အိမ်သုံးကိရိယာများ၊ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများသည် သူ့နေရာနှင့်သူ သပ်ရပ်စွာ ရှိနေ၏။ ဘုရားကျောင်းဆောင်တွင် လတ်ဆတ်သော နင်းဆီအဖြူပွင့်များကိုလည်းကောင်း၊ ဧည့်ခံစားပွဲရှိအပြာရောင်ကြွေအိုးတွင်စိမ်းလန်းသော ကျောက်ပန်းကလေးများဖြင့်လည်းကောင်း၊ အခန်းဝနှင့်ပြတင်းပေါက်များတွင် အပြာရင့်ရောင်ပေါ်ပလင်ခန်းဆီးများဖြင့်လည်းကောင်း သိုက်မြိုက်ဝေဆာစွာ ရှိနေ၏။ မောင်ရွှေဇင်မှာ ယင်းတို့ကို မြင်ရသည်နှင့် လွန်စွာပင် သဘောကျလျက် ရှိလေသည်။

ခေတ္တမျှဆိုင်း၍ စကားစမြည် ပြောဆိုကြပြီးနောက် မိခင်ကြီးနှင့် နမကလေး ထ၍သွားသောအခါကိုရွှေဇင်က -

“ခင်ဗျားဟာ သိပ်ကုသိုလ်ကံကောင်းတာပဲ - ကိုအေးချို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လောကမှာ ပစ္စည်းရှာရတယ်ဆိုတာ ဒီလိုခင်တွယ်စရာရှိတော့ သာ ပြီးအားတက်တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့များ ကြည့်ပါဦး - အိပ်တော့ဇရပ်၊ စားတော့ ထမင်းဆိုင်၊ သောက်တော့ ရေအိုးစင်ပဲ - ကိုအေးချိုရေ”

“အကြောင့် - ခင်ဗျားကို ကရုဏာသက်မိတာပေါ့ - ကိုရွှေဇင်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ - အိမ်ကိုတော့ သဘောကျပြီမဟုတ်လား”

“မေးမှ မေးပလေ - ကိုအေးချိုရယ်”

“ကိုင်း - ဒါဖြင့် ခင်ဗျားပြောင်းခဲ့ပေတော့၊ ဘယ်တော့ ပြောင်းမလဲ”
ကိုရွှေဇင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိသည့်ဟန်ဖြင့် ခပ်ဝိုင်းဝိုင်းရှိနေ

၏။
“ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျား - သဘောမကျတာ ရှိလို့လား”

“သဘောမကျစရာ မရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် - စဉ်းစားတာ ဒါမဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုင်း - ဒီတော့ - ဘယ်နေ့ပြောင်းမလဲ”

“နေ့ပါဦး - ခင်ဗျားအမေကြီးနဲ့ ညီမလေးကကော - ကျုပ်ပြောင်းလာမှာ သဘောတူခဲ့လား”

“ကျုပ်ပြောပြီးပါပြီဗျ၊ ပြီးတော့ - အမယ်ကြီးက ကျုပ်စကားကို ဘယ်တော့မျှ မပယ်ပါဘူး”

“ဒီကနေ့ - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ် - စနေနေ့ည ပြောင်းခဲ့မယ်၊ နေဝင်ရီတရောကို လာခဲ့မယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ ...”

စနေနေ့ည (၇) နာရီအချိန်လောက်တွင် ကိုရွှေဇင်သည် မြင်းလှည်းကလေးတစ်စီးဖြင့်ဆိုက်ရောက်လာရာ သူ၏ပစ္စည်းအချို့ကို မြင်းလှည်းသမားကပါ သယ်ယူပေးသဖြင့် တစ်ခါတည်းနှင့် ပစ္စည်းများ အစုံပါလာ၏။ မောင်ရွှေဇင်၏ပစ္စည်းများမှာ အလွန်နံ့ချာပြီးလျှင် သင်မြူးစုတ်တစ်ခုဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသော မွေရာလိပ်တစ်ခု၊ ကုလားဆိုင်များတွင်ရောင်းချသော သံဖြူသေတ္တာ

အနက်တစ်လုံး၊ ရွှံ့မီးဖိုဟောင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ စက်ဘီးဟောင်းတစ်စီးကိုလည်း လက်က တွန်းယူလာ၏။

မောင်အေးချိုကလည်း ကိုရွှေဇင်အား အိမ်နောက်ဖေး တိုလီမိုလီထားသော အခန်းကို ရှင်းလင်းစေပြီးလျှင် နေရာပေးလေသည်။

ကိုရွှေဇင်မှာ တုတ်ခိုင်သောကိုယ်လုံးရှိသော်လည်း မျက်နှာပေါက်မှာ မဆိုးလှချေ။ သနားကမားအမှုအရာရှိပြီးလျှင် ကြည်လင်အေးမြသော မျက်လုံးများရှိ၍ အစဉ်မပြတ် ပြုံးရယ်၍ စကားပြောတတ်လေသည်။

(ချို) “ဒီမီးဖိုစုတ်ကြီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ”

(ဇင်) “ထမင်းချက်စားဖို့ပေါ့ဗျာ ...”

“ဘယ်မှာလဲ - ဒါဖြင့် - ခင်ဗျားထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးတွေ”

“ဖရပ်က မယ်သီလရှင်ကြီးကို စွန့်ခဲ့တယ်လေ ...”

“အေးပေါ့ဗျာ - ကျုပ်တို့နဲ့အတူတူ စားတာပေါ့၊ တသီးတခြား ချက်မနေပါနဲ့”

တစ်ပတ်ခန့်ကြာလတ်သော် ကိုရွှေဇင်မှာ အလိုက်သိတတ်သော သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း နံနက်လင်းလျှင် ရေခန်းအိုးဆူ၍နေပြီးလျှင် ထင်းနှင့်ရေများအသင့်ရှိနေလေပြီ။ သို့နှင့် မောင်အေးချို၏မိခင်ကြီးနှင့်တကွ မအေးပိုကပါ ကိုရွှေဇင်အား မိမိတို့သားချင်းတစ်ယောက်ကို သို့ချစ်ခင်၍လာတော့၏။ ကိုရွှေဇင်က မေမေဟူ၍လည်းကောင်း၊ ညီမလေးဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ခေါ်လေရာ မအေးပိုကလည်း အစ်ကိုကြီးဟူ၍ နှုတ်ဖျားတွင် သီး၍လာတော့၏။

တစ်လလျှင်ထမင်းဖိုး (၁၀၀) ကျပ်ဟူ၍ မောင်ရွှေဇင်က မောင်အေးချို၏ မိခင်ကြီးလက်ထံသို့ ထည့်၍ မအေးပိုအားလည်း မုန့်ဖိုး (၅၀) ကျပ်၊ (၆၀) ကျပ် ခန့် ပေးလေ့ရှိ၏။ သို့နှင့် မောင်အေးချိုတို့၏ အိမ်ထောင်မှာ ကိုရွှေဇင်ရောက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ ယခင်ကထက် စိုပြည်လာတော့၏။ ကိုရွှေဇင်မှာ အားလပ်သော အခါများ၌ မီးဖိုချောင် သို့ပင်ဝင်၍ အကူအညီပေးလျက်ရှိရာ မအေးပိုကလည်း လွန်စွာပင် လိုက်လျောလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအချိန်အတွင်း သူတို့၏သွားလာလှုပ်ရှားမှုများမှာ လွန်စွာပင်နည်းပါးလျက် (၁)နှစ်နှင့် (၆)လအတွင်း (၁)ကြိမ်သာဖောက်ထွင်းမှုများကို ကျူးလွန်ကြလေသည်။ (၁)ကြိမ်မှာ ငွေသားသက်သက်ရသဖြင့် အေးချမ်းစွာ ခွဲဝေယူနိုင်သော်လည်း အခြားတစ်ကြိမ်၌မူ မလိုလမ်း (ရွှေဘုံသာလမ်း) ရှိစိန်ဘာဘူတိုက်ကိုဖောက်ထွင်းနိုင်ခဲ့သည့်အတိုင်း စိန်ထည်အမြောက်အမြား ရရှိခဲ့၏။

၁၈၁၈

ဤသို့ဖြင့် စောရည်နောင်တို့မှာ အခြားလူဆိုးများကဲ့သို့ အကြမ်းဖက်မှုဟူ၍မပါဘဲ မောင်အေးချိုက စိတ်ကူးဉာဏ်ထုတ်ရသည့်ဦးနောက်အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မောင်ရွှေဇင်က အတွက်အချက် အဖောက်အထွင်းတွင် ကျွမ်းကျင်သည့် လက်ရုံးအားကိုး " ကိရိယာတန်ဆာပလာအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း အသုံးတော်ခံခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအခါမျိုး၌ မောင်အေးချိုမှာ ပြင်ပတွင် ဆက်ဆံမှုကောင်းခြင်း၊ ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် နိုင်ငံခြားလက်မှတ်ကိုပင် လွယ်ကူစွာ ရရှိအောင် ယူနိုင်ခဲ့လေသည်။ နိုင်ငံခြားလက်မှတ်ပေါ်တွင် ကပ်ထားသော ဓာတ်ပုံများမှာလည်း မောင်အေးချိုသည် ဆံပင်ရှည်အတု၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးအတုကို တပ်ဆင်ပြီးလျှင် မိမိ၏ရုပ်ကို ဖျောက်ထား၏။ ထိုနောက် အကောင်းဆုံးလက်ဆွဲသားရေအိတ်များ၊ လေယာဉ်ပျံသုံး သံသေတ္တာများ၊ ပထမတန်းဝတ်စုံများကို ဝယ်ယူချုပ်လုပ်ပြီးသော် ဘုံဘေဗြီ (မွမ်ဆိုင်မြို့) သို့သွားရောက်၍ စိန်များကို ထုခွဲရောင်းချလေသည်။

ထိုအကြိမ်၌ မောင်အေးချိုမှာ အချိန်တစ်လကျော်ကျော်မျှ ကြာရှိခဲ့၏။ ထိုအချိန်အတွင်း၌ မောင်ရွှေဇင်နှင့် မအေးပိုတို့မှာ ယခင်ကထက် ရင်းနှီး၍လာကြ၏။ အိမ်တွင်းမှ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ခွာလှသော မအေးပိုမှာ အခြားမည်သည့် ယောက်ျားနှင့်မျှ တွေ့ဆုံခွင့်မရဘဲ မောင်ရွှေဇင်နှင့်သာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တွေ့ရနေများလတ်သော် ဖိုမတို့၏စိတ်ဓာတ်သည် အနီးကပ်ဆုံးသော အတွေ့အမြင်ကို စွဲလမ်းတတ်သည့်အတိုင်း သမီးရည်းစားအဖြစ်သို့ ရောက်မှန်းမသိ

ရောက်၍လာကြကုန်၏။ ထိုအချိန်၌ကား မောင်ရွှေဇင်မှာ မအေးပိုအား အဖိုးထိုက်အဖိုးတန်အဝတ်အစားများကို မကြာခင် ဝယ်ခြမ်းပေးသည့်ပြင် လစဉ် မုန့်စီးဟူ၍ (၁၀၀)ကျပ်၊ (၁၅၀)ကျပ်မျှ ပေးကမ်းလျက် ရှိနေခဲ့၏။

ဘုံဘေဗြီမှ မောင်အေးချိုပြန်ရောက်လာသောအခါ မောင်အေးချိုက ငွေငါးသောင်းမျှ ရခဲ့ကြောင်း ပြောပြရာ မောင်ရွှေဇင်ကလည်း ကောင်းစွာ ယုံကြည်လေသည်။ အမှန်အားဖြင့်သော် ငွေတစ်သိန်းကျော်မျှ ရရှိခဲ့၍ ကျန်ငွေ (၅၀၀၀၀)ကျပ်ကို မောင်အေးချိုသည် သူ့နာမည်နှင့် ဘဏ်တိုက်တစ်တိုက်၌ပင် အပ်ထားခဲ့လေသည်။

ဤသို့ လက်ထဲတွင် အတော်အတန် စုဆောင်းမိကြသောအခါ မောင်အေးချိုနှင့် မောင်ရွှေဇင်တို့မှာ အပြင်သို့ပင်မထွက်ဘဲ အိမ်ထဲ၌ ကုပ်ကာ အေးချမ်းစွာနေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုမျှသာမက မောင်အေးချိုမှာ အလွန်ကျပ်လျှစ်သိပ်သည်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း မည်မျှပင် ပစ္စည်းဥစ္စာကို ရစေကာမူ ယခင်ကအတိုင်း မူမဖျက် နေနိုင်သည့်အလေ့အကျင့်ရှိသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လေသည်။

ဘုံဘေဗြီမှ ပြန်ရောက်လာသောအခါ မောင်အေးချိုက မောင်ရွှေဇင်အား အိမ်ဂိရုလက်ပတ်နာရီ (၁)လုံးပေး၏။ ထို့ပြင် " ရာလေး " စက်ဘီးအသစ် (၂)စီးကိုလည်း ဝယ်ယူပြီးလျှင် တစ်စီးကို မောင်ရွှေဇင်အား လက်ဆောင်ပေးလေသည်။

အချိန်များသည် တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်၍လာခဲ့ရာ မောင်ရွှေဇင်နှင့် မအေးပိုတို့၏ မေတ္တာနှောင်ကြီးများသည်လည်း ခိုင်မြဲသည်ထက် ခိုင်မြဲ၍လာတော့၏။

၁၈၁၈

တစ်နေ့သာညနေစောင်းနေဝင်ရီတရော အချိန်သာသာလောက်တွင် မောင်အေးချိုသည် အပြင်မှပြန်လာရာ အိမ်တစ်အိမ်လုံး တိတ်ချက်သားကောင်းလှသဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ခြေဖျားထောက်၍ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ဘုရားသန်းတွင်

ဒီအကောင်က လက်ထဲမှာ
အတော်ကလေး စုမိဆောင်းမိလို့
ဒီစကားထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ အေးပို
ကိုများ သူက ကြံလားစည်လားနဲ့။ ငါ့နမ
မင်းတို့လို့ စောရန့်တန်သလား ရွှေရင်ရယ်။
ငွေကို တောင်လှပုံပြီး ပေးရချင် ပေးရပါစေ
မြို့အုပ်ဝန်ထောက်နဲ့မှ ငါပေးစားမယ်
မှန်းထားတာကွ။

မိခင်ကြီးသည် ဘုရားကျောင်းဆောင်တွင် ဆီမီးများထွန်းညှိကာ ပုတီးစိပ်
လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း ညီမ မအေးပိုကိုလည်းကောင်း၊
မောင်ရွှေဇင်ကိုလည်းကောင်း မမြင်ရသဖြင့် နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်ဘက်
သို့လှည့်၍ဝင်ခဲ့၏။ မီးဖိုဆောင်မှ နောက်ဖေးသို့ထွက်သည့် ရေသွန်ခန်းတွင်
မောင်ရွှေဇင်သည် ခုံတစ်ခုံပေါ်တွင် မအေးပိုနှင့် ယှဉ်တွဲထိုင်ကာ စကား
ကောင်းလျက်ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဇင် - "ဘယ့်နယ်လဲ - ညီမလေးရယ်။ အစ်ကိုကြီးပြောသလိုဘယ်တော့
များမှ အေးအေးဆေးဆေး နေရပါ့မလဲကွယ်"

ပို - "အခုလိုနေတော့ ဘာဖြစ်သလဲ - အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဒီလိုနေရတာ ညီမ
လေးတော့ သိပ်ပျော်တာပဲ"

"ပျော်တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ - ချစ်ရတဲ့အချစ်က ပုန်လျှိုးကွယ်လျှိုးနဲ့
အစ်ကိုကြီးတော့ လက်ထပ်ပြီးမှ စိတ်အေးမှာပဲ"

"လက်ထပ်ပြီးတော့ - ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ"
"အိမ်တစ်အိမ်ဝယ်ပြီး သီးသီးခြားခြားနေတော့မှာပေါ့ - ညီမလေးရဲ့"
"ဒါဖြင့် - ဒီအလုပ်ကို စွန့်တော့မယ်ဆိုပါတော့"
"စွန့်မယ်လေ - အစ်ကိုကြီးလည်း မိုက်တွင်းနက်လွန်းလို့ ဒီအလုပ်လုပ်
နေတာပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ နောင်တရပါတယ် - ညီမလေးရယ်။ ဒီအပေါ်
ကိုအေးချိုနဲ့တွေ့တော့ သာဆိုးနေတာပေါ့"
"အစ်ကိုလေးကတော့ စောရန့်ကွတ် ပါ.ပါတယ် - အစ်ကိုကြီးရယ်။
ပြီးတော့ - ဒီလောက်ပစ္စည်းရှိမှတော်ရောပေါ့"
"သူက အင်မတန်လောဘကြီးတဲ့လူ ..."
"ဒါထက် - အစ်ကိုကြီးကော - ဘယ်လောက်စုမိပြီလဲ"
"သိပ်မရှိပါဘူး - ညီမလေးရယ်"
"အစ်ကိုကြီးလည်း တစ်ယောက်တည်းပဲ။ ဒီလောက်ပစ္စည်းရှိရင်တော်
လောက်ရောပေါ့။ ပစ္စည်းတွေသက်စွန့်ကြီးပမ်းရှာပြီး နောက်တစ်နေ့ ဘာ
လုပ်မှာလဲ"
"ဟောဒီအချစ်ကိုပေးဖို့ပေါ့။ ကိုင်း - သိပြီလား - ဟင်"
"အို - အစ်ကိုကြီးကလဲ - နေပါဦး - အစ်ကိုကြီးပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာထား
သလဲ"
"အစ်ကိုကြီးကို လက်ထပ်ဖို့ ကတိပေးမလား"
"ပေးပါ့မယ် - အစ်ကိုကြီးရယ်။ အခု - အခြေအနေရောက်မှတော့ မပေး
ပဲဖြစ်ပါ့မတော့လား"
"အစ်ကိုကြီး - ဒီအိမ်ပြောင်းလာတုန်းကပါလာတဲ့ မီးဖိုကြီးကို မြင်တယ်
မဟုတ်လား"
"ဟုတ်ပါတယ် - အခုရေသွန်ခန်းဘေးမှာ ပစ်ထားတဲ့ မီးဖိုကြီးမဟုတ်
လား။ ဧဝါတော့ကုလားတွေရောင်းတာမျိုး တစ်ခုနှစ်ကျပ်ခွဲ သုံးကျပ်ပေးရ
တယ်"
"ဘယ်လောက်လေးမယ်ထင်လဲ"

“အလေးကြီးပဲ - အနည်းဆုံးနှစ်ပိသောလောက် လေးမှာပေါ့”
“အဲဒါ - အတွင်းက ရွှေချည်းပဲ။ အပေါ်ကသာ လူမမြင်အောင် ရွှံ့နဲ့ မထားတာ”

“ဟင် - ဟုတ်လား - အစ်ကိုကြီး။ ဒီလိုဆိုရင် အိမ်ထဲသွင်းထားမှာပေါ့”
“ပြီးတော့ - အစ်ကိုကြီးခေါင်းအုံး မြင်တယ်မဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်လေ - ခေါင်းအုံးစုတ်ကြီး ညစ်ထေးနေတာပဲ”
“အဲဒီအထဲမှာ ငွေစက္ကူတစ်ရာတန် အချပ်သုံးရာရှိတယ်”
“ဪ...”

“ပြီးတော့ - အစ်ကိုကြီးအိမ်နေရင်းဝတ်နေတဲ့ ဘလေဖာအင်္ကျီအစိမ်းကြီး - မြင်လား”
“မြင်ပါတယ်။ ကုတ်ကတောင် စုတ်နေပြီ။ အစ်ကိုကြီးမို့ဝတ်နေတာ...”
“အဲဒီအင်္ကျီက အောက်အနားပတ်ထဲမှာ အတွင်းက လျှောက်ပြီးသီထားတာ စိန်ရတနာစိမ်းဆယ်လောက် ရှိတယ်”

“ဟင် - ဟုတ်လား။ ကျွန်မဖြင့် မသိပေါင်း တစ်နေ့တတောင် ကုလား သူတောင်းစားကြီး စွန့်လိုက်မယ်ကြာသေးတယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ - မချောရယ်”

ထိုခဏ၌ မောင်အေးချိုသည် ခြေဖျားထောက်၍ အပြင်ခန်းသို့ပြန်၍ ထွက်သွားပြီးနောက် ဖိနပ်ရွတ်မှနေ၍ ချောင်းဟန်လိုက်ပြီးလျှင် “အိမ်လည်း လှပရိပါလားဟေ့။ မအေးပို - ဘယ်သွားနေသလဲ” ဟု အော်လိုက်လေသည်။

၁၈၁၈

နောက် (၃) ရက်ခန့်ကြာသောအခါ မောင်အေးချိုနှင့် မောင်ရွှေဇင်တို့သည် သူတို့၏ အော်ပရေရှင်း အတွက် စီးဝါးရိုက်လျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုနေ့၌ မောင်ရွှေဇင်က စက်ဘီးများကို တိုက်ချွတ်၍ ဝက်အူများ ကျပ်ပြီးလျှင် ဆီများထည့်လျက် ရှိရာ မောင်အေးချိုက မူဖောက်ထွင်းသော ကိရိယာများနှင့် လက်နက်များကို ပြင်ဆင်လျက် ရှိလေသည်။

ဇင် - “ဘယ့်နယ်လဲ - ကိုအေးချို - ဒီတစ်ချိန်ပြီးရင်တော့ ကျုပ်တို့အလုပ် ရပ်ကြဖို့ရဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့လည်း အတော်အသင့်တော့ စုမိပြီ မဟုတ်လား”

ချို - “ရပ်တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ပြီးတော့ - ဘာလုပ်စားမှာလဲ”

“ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်ပေါ့ - ကိုအေးချို”

“ဘာကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လဲဗျာ။ အခုခေတ်မှာ ဘာကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်မျှ မရှိဘူး။ ကျုပ်တို့က တိတ်တိတ်ခိုးတဲ့ သူခိုး၊ သူတို့က ခြောင်ခိုးတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းသူခိုး”

“အင်းလေ - ဒီဟာတော့ - ကြည့်လုပ်ရတာပေါ့။ တစ်ခုရှိတာကလည်း ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ အခုလုပ်နေတဲ့အလုပ်ဟာ မကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ - ကျုပ်တို့ဘယ်လောက်ပဲ ဉာဏ်သွားတယ်ဆိုဆို မကောင်းမှုဆိုတာ တစ်နေ့မှာ မကောင်းတာနဲ့ အကျိုးပေးတတ်တယ် - ကိုအေးချို။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ဟာ ရပ်တန်းက ရပ်ဖို့ ကောင်းပြီထင်တယ်”

မောင်အေးချိုသည် စကားမပြောသေးဘဲ ခေတ္တမျှ တွေ့ဝေလျက် ရှိလေသည်။ လွန်ခဲ့သော ၃ - ၄ ရက်က အိမ်နောက်ခန်းတွင် မအေးပိုနှင့် မောင်ရွှေဇင်တို့ စကားပြောနေပုံကို မောင်အေးချိုသည် ပြေး၍ သတိရမိ၏။

“ဒီအကောင်က လက်ထဲမှာ အတော်ကလေး စုမိဆောင်းမိလို့ ဒီစကား ထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ - အေးပိုကိုများ သူက ကြုံလားစည်လားနဲ့။ ငါ့နမင်းတို့လို စောရနဲ့တန်သလား - ရွှေဇင်ရယ်။ ငွေကို တောင်လိုပုံပြီး ပေးရချင်ပေးရပါစေ မြို့အုပ်ဝန်ထောက်နဲ့မှ ငါပေးစားမယ်မှန်းထားတာကွ။ တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။ ငါ့နမလည်း လွတ်ကင်းအောင် အခုလက်ဝင်းခွဲပေးရမယ့် ငွေငါးသောင်းထဲက တစ်ဝက်ကိုလည်း မပေးရလေအောင် သူစုထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်း ရအောင် ငါ ဘယ်လိုကြံမလဲ။ အကြံထုတ်စမ်း။ တစ်နည်းတည်းပဲ ရှိတယ်။ ဒီအကောင်သေသွားလို့ ဘယ်သူက မှူးလည်း လာပြီး အမွေတောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူဘယ်သူလဲဆိုတာတောင် ဘယ်သူမျှ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ မြို့နီစိပယ်က မသာချ - ငါက အမွေရ နှိပ်လိုက်လေကွယ် - ငါ့အကြံ”

မောင်အေးချိုသည် မိနစ်တစ်ဝက်ခန့် စီးကရက်ကို ဣရင်း ကွေး၍ နေမိလေသည်။

ဝင် - "ဘာတွေများ ဒီလောက် စဉ်းစားနေရသလဲဗျာ၊ ဒီကနေ့ညကိစ္စက ခဲယဉ်းလို့လား"

ချို - "ခဲယဉ်းတယ်ဆိုတာလည်း ဟုတ်ရဲ့၊ မခဲယဉ်းဘူးဆိုလည်း ဟုတ်ကဲ့"

"ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ ..."

"ဒီလိုဗျ - ဒီကနေ့ည ကျုပ်တို့ ဖောက်ရမယ့်တိုက်က သံအမတ်ကြီးရဲ့ အပါးတော်မြဲတိုက်ဗျ။ သာသနာ့ရိပ်သာနဲ့ သိပ်မဝေးလှဘူး။ ဒီကနေ့ည သံအမတ်ကြီးအိမ်မှာ (၉) နာရီညစာစားပွဲရှိတယ်။ ဒီတော့ - သောက်တာက တစ်နာရီလောက်၊ ညစာစားတာက (၂) နာရီလောက်၊ ဘိုထီးဘိုမတွဲကမှာက တစ်နာရီလောက်ဆိုတော့ အနည်းဆုံး (၁၂) နာရီကျော်မှ သူ့အိမ်ပြန်ရောက်မယ်။ ဒါကြောင့် - ကျုပ်တို့ဖောက်ရမယ့်အချိန်ဟာ (၁၀) နာရီခွဲနဲ့ (၁၁) နာရီခွဲကြားဖြစ်ရမယ်"

"အိမ်မှာ အစောင့်မရှိဘူးလား"

"သူက တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့လူပဲ။ အိမ်သားတော့ မရှိဘူး။ သေနတ်ကိုင်ဒရဝမ်တစ်ယောက်၊ ဂေါ်ရခါးတစ်ယောက်၊ ဘွိုင်ကုလားတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူတို့က နောက်ဖေးအစေခံတန်းလျားမှာနေတယ်။ နို့ပေမဲ့ - ဒီကောင်တွေအတွက်တော့ ခိုးရိမ်စရာမရှိလှပါဘူး။ ကျုပ်လူတွေက ကြည့်ပြီး လုပ်ထားလိမ့်မယ်"

"ရရှိ မျှော်လင့်ချက်ကကော ..."

"နှစ်သောင်းလောက်ပါ။ ပြီးတော့ - သူ့မှာ မီးခံသေတ္တာရယ်လို့အကြီးအကျယ်မရှိဘူး။ ရိုးတိုက် (Rowe) က ငွေထည့်သေတ္တာအသေးစားကလေး တစ်လုံးနဲ့ ထည့်ပြီး အိပ်ရာခုတ်အောက်မှာ ထားလေ့ရှိသတဲ့ဗျ။ ဒီတော့ သူ့အခန်းသော့ကို ဖျက်ပြီးဝင်ရုံပဲ"

"ကိုင်းလေ - ဒီတစ်ချီတော့ - ကြံစည်ပြီး လို့ရှိရင်လည်း လုပ်ကြရသေးတာပေါ့"

"ပြီးတော့ - ကျုပ်တို့အလုပ်က အိမ်မှာ လူမရှိတုန်း ကြံစည်တယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တာပေါ့ - ကိုအေးချို"

"ဒီတော့ - ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးဆိုတာ အင်မတန်ရခဲတာဗျ။ လက်လွှတ်လို့မဖြစ်ပေဘူး"

"ဒါဖြင့်လည်း ဆရာသဘောအတိုင်းပေါ့ - ဆရာ"

၁၈၁၈

ထိုညည့် (၁၀) နာရီကျော်ကျော် အချိန်လောက်၌ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် မျက်နှာစုံများ တပ်ထားသောစောရ (၂) ယောက်တို့သည် အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းသော မြကြီးတစ်မြစ်၏ဝင်းအတွင်း တိုက်သစ်တစ်လုံး၏ နောက်ဖေးဘက် မှောင်ရိပ်တစ်ခုအောက်တွင် ရောက်ရှိလျက်ရှိကြ၏။

ထိုတိုက်သစ်မှာ နိုင်ငံတော်အစိုးရ ရုပ်ရှင်နှင့်ပြဇာတ်ဌာနသို့ ဝင်သော လမ်းထိပ်နှင့်များစွာမဝေးလှချေ။ တိုက်မှာဆောက်ပြီးစတိုက်သစ်ဖြစ်ပြီးလျှင် နောက်ဖေးဘက်၌ ဝါးရုံတောကလေးရှိ၏။ စောရတို့သည် စက်ဘီး (၂) စီးကို ၎င်းဝါးရုံတော၌ အပြင်မှရုတ်တရက်မမြင်နိုင်သော ချောင်ကျကျနေရာတစ်နေရာ၌ ယှဉ်၍ ထောင်ထားပြီးသော် အိမ်နောက်ဖေးတံခါးကို ဖွင့်ရန် နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်သို့ သွားသော စင်္ကြံပေါင်းကူးအောက်သို့ ဝင်ကြလေ၏။

သူတို့ဖောက်ထွင်းရမည့်တံခါးမှာ ဒုတိယလက်မခန့်ထူ၍ သံမင်းတပ်တွင် လက်သန်းလုံးခန့် ဒုရှိသည့် သွပ်သောခလောက်ကြီးတစ်လုံး တပ်ထား၏။

၁ - "ဟုတ်တယ်ဗျို - ဘာသံမျှ မကြားရဘူး။ အားလုံး တိတ်နေတာပဲ"

၂ - "ဒါကြောင့် - ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်လုပ်လိုက်ရင် မီးသေပါတယ်ဗျာ - စိတ်ချပါ။ ဘွိုင်ကုလားက မြို့ထဲသွားပြီး အစောင့် (၂) ယောက်က ဟိုဘက်က အစေခံတန်းလျားမှာ အရက်မူးပြီး ခုခလောက်ရှိ"

လဲနေပြီ။ စိတ်ချရအောင် အရက်ထဲမှာ အိပ်ဆေးတောင် ကျုပ်လူက ခတ် လိုက်သေးတယ်။ ဒီတော့ - ကျုပ်တို့ခင်းစားစရာ (၂) ချက်ပဲရှိတယ်။ မှန်ပြတင်း ပေါက်ကို ဖောက်မလား။ ဒုတိယဟာက ပိုလွယ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ကိုင်း လာချို။ ကျုပ်က ဝရံမီးနည်းနည်းလောင်းထည့်ပေးမယ်။ ဒိုင်းလွန် ခင်ဗျားက တိုက်ပေတော့။ ခင်ဗျားကလဲနဲ့ဆိုရင် မကြာပါဘူး။ နာရီဝက်တိုက်ရတော့ မပေါ့။

သို့နှင့် နံပါတ်(၁)သည် တံခါးသောခလောက်ကို ဒိုင်းလွှဲဖြင့် တဖြည်း ဖြည်း တိုက်ဖြတ်လေ၏။ နံပါတ်(၂)မှာမူ အသံထပ်ကို နားထောင်လျက် အရေးအကြောင်းရှိက အမျက်ပေးရန် အသင့်ရှိနေ၏။ နံပါတ်(၂)သည် နံပါတ်(၁)အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် -

“ခုနေအခါ - ဗုလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကျုပ်ဝါဒကတော့ ပြေးရုံပဲ။ ဒါကြောင့် - မြဲဘေးတံခါးကို အလွယ်တကူ ပြေးနိုင်အောင် ဝှင်ထားတာပေါ့။ အိမ်ရှင်နဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ အရပ်သားနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ပုလိပ် နဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ရင်မဆိုင်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဒီဟာကတော့ ထားပါဦး။ ဒါထက် - မပြောကောင်းပြောကောင်း - ကျုပ် တို့ပြေးရရင် ဘယ်ဘက်ကို ပြေးကြမလဲ။ အစီအစဉ်ဆိုတာ ကြိုတင်ရှိထားရင် ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ကျုပ်က မြို့ထဲဘက် ပြေးမယ်လေ...။ ခင်ဗျားက မြောက် ဘက် ပြေးပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ”

“ဒါထက် - ကျုပ်တို့ဘိုင်စကယ်တွေ နေရာတကျရှိရဲ့လားဗျာ”

“ရှိပါတယ် - ကျုပ်တစ်ဝတ်လှည့်သွားပြီး သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်။

မှောင်လိုက်တာလည်းဗျာ - လွန်ပါစရာ”

သို့နှင့် နံပါတ်(၂)သည် ဝါးပင်ချုံကလေးများရှိရာသို့ ထွက်သွားလေ၏။ ဘိုင်စကယ်များရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် နံပါတ်(၁)၏ စက်ဘီးအနီး

သို့ ချဉ်းကပ်သွားလေ၏။ ထို့နောက်ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ပလိုင်ယာတစ်ခုကို ယူပြီးလျှင် စက်ဘီးမှ ဘရိတ်များကို ဖြုတ်လေသည်။

ကြောမီနံပါတ်(၂)သည် နံပါတ်(၁)အနီးသို့ ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် -

“သောခလောက်ကို ခင်ဗျားတိုက်တာက နည်းနည်းအသံထွက်တယ်ဗျာ။

ကြိတ်ပြီး ဖြည်းဖြည်းဆွဲယူစမ်းပါ။ အဲ - ဟုတ်ပြီ - ဒီလိုမှပေါ့။ တစ်ဝက်နီးပါး တောင်ပြတ်နေမှ (လေသံဖြင့်) အလို - နားထောင်စမ်းချို့။ အိမ်ရှေ့က ဘာသံ လဲ”

နံပါတ်(၁)သည် ဒိုင်းလွှဲကို လွှတ်ချလိုက်၏။ နစ်ယောက်သား အိမ်ရှေ့ ဘက်သို့ နားစွင့်လျက်ရှိကြ၏။

အသံကား လူနစ်ယောက်၏ ဖိနပ်သံအမှန်ဖြစ်၍ မြဲအတွင်းသို့ အိမ်ရှေ့ ဝင်ပေါက်မှ ဝင်လာသော အသံဖြစ်လေသည်။

“ပြေးကြစို့ - ကိုရွှေဇင်”

နံပါတ်(၂)မှာ လွန်စွာလျင်မြန်ဖျတ်လတ်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ဝါးပင်ချုံရှိ ရာသို့ ရှေးဦးစွာရောက်ရှိသွားပြီးလျှင် စက်ဘီးကို တွန်းရင်း ခုန်၍ တက်ကာ မြဲဘေးပေါက်မှ ထွက်၍ လမ်းဘက်သို့ တစ်ခါတည်းစီးသွားလေ၏။ နံပါတ် (၁)မှာ တစ်မိနစ်ခန့် နောက်ကျခဲ့လေသည်။

အိမ်ရှေ့မှ ဝင်လာသူများမှာ စက်ဘီးပတ္တရောင်(၂)ယောက် ဖြစ်၍ တစ်ယောက်သည် မြဲရှေ့ပေါက်သို့ စက်ဘီးဖြင့် ထွက်၍ လိုက်သဖြင့် နံပါတ် (၂)သည် ယခင်က စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ ပြေးရန် လမ်း ပိတ်နေပြီဖြစ်၍ ကုတ္တိုင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ ပြေးလေ၏။ ဒုတိယပတ္တရောင်လည်း ၎င်းတို့နောက်သို့ ပင်နောက်မှ နင်း၍ လိုက်ပြန်လေ သည်။

သို့ဖြစ်၍ စောရနံပါတ်(၁)မှာလည်း ယခင်က အစီအစဉ်မဟုတ်။ မြောက် ဘက်သို့ ပြေးရလေတော့၏။

စောရနံပါတ်(၂)မှာကား တောင်ဘက်သို့ နင်း၍ ပြေးခဲ့ရာ တောင်ဘက် တစ်လျှောက်လုံးမှာ အဆင်းဖြစ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ စက်ဘီးမှာလည်း

အသစ်ဖြစ်သည့်ပြင် ဆီများကောင်းစွာထည့်ထားသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ တစ်နာရီလျှင် မိုင်(၄၀)ခန့်ပင်ရှိမည်ဟု ထင်ရ၏။

ဘိုးဘွားရိပ်သာသို့မရောက်မီကိုက်(၁၀၀)ခန့်အကွာသို့ရောက်သော အခါ စက်ဘီးမှာ ယခင်ကထက်ပို၍ မြန်လာသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရတော့၏။ ကိုက်(၅၀)ခန့်အကွာကွေ့ကြီးသို့ရောက်သောအခါ၌မူ စက်ဘီးသည် တစ်နာရီလျှင် မိုင်(၆၀)နှုန်းခန့် ပြေးလျက်ရှိလေ၏။ ထိုအချိန်၌ တောင်ဘက်မှ မြောက်ဘက်သို့အပြင်းမောင်းလာသော ဂျစ်ကားတစ်စီးသည် အရှိန်ပြင်းလွန်းသဖြင့် လက်ဝဲဘက်သို့မကပ်နိုင်ဘဲ လက်ယာဘက်ဆီသို့ တစ်ရှိန်ထိုးဝင်၍ လာနေ၏။ ထိုအခါ စောရ၏စက်ဘီးသည် နောက်ဘရိတ်ကိုခပ်ဖြည်းဖြည်း အုပ်လေ၏။ သို့သော် ဘရိတ်မရှိသဖြင့် ဘရိတ်မမိတော့ချေ။ ထိုအခါမှ မှောင်ထဲတွင် မိမိသည် နံပါတ်(၁)၏စက်ဘီးကို မှား၍စီးနင်းလာခဲ့ကြောင်း သိရတော့၏။ သို့သော် နောက်ကျခဲ့ချေပြီ။ သူ၏အသိဉာဏ်မှာ စက္ကန့်ပိုင်းလောက်သာ ကျန်လေတော့သည်။ သူသည် ဘရိတ်အုပ်မရသည့်အဆုံးတွင် ဂျစ်ကားရှေ့မှ လက်ဝဲဘက်သို့ တစ်ခါတည်း ဖြတ်ချရန်မှ တစ်ပါး အခြားနည်းလမ်းမရှိတော့ချေ။ သို့နှင့် ဂျစ်ကားရှေ့မှ ရဲဝံ့စွာ ဖြတ်ချလိုက်၏။

သို့သော် မိုင်(၆၀)နှုန်းခန့်ဖြင့်လာသော ဘရိတ်မပါသည့်စက်ဘီးမှာ လက်ကိုင်ကိုလက်ယာဘက်သို့ပြန်၍မထိန်းနိုင်မီ လက်ဝဲဘက်သို့ အရှိန်လွန်၍ ထိုးသွားပြီး နောက် သစ်ပင်ကြီးသုံးပင်နှင့် သစ်သား "ဝိုင်းတား" ကြားသို့ ဝင်၍ သွားကာ ပေ(၃၀)ခန့်နက်သော ချောက်ထဲသို့ တစ်ခါတည်း ထိုးကျသွားလေတော့သတည်း။

၆၈ ၆၈

နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်လာသော ရဲပတ္တရောင်များသည် ဂျစ်ကားကို ရပ်စေပြီးလျှင် ယင်းဂျစ်ကား၏ အကူအညီဖြင့် ရဲဌာနသို့ အကြောင်းကြားပြီး နောက် စောရ၏အလောင်းကို ဆေးရုံသို့ ပို့ကြရ၏။ ဘိုင်စကယ်ကိုလည်း သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ မောင်ရွှေဇင်လည်း မအေးပိုသားအမိအား စိတ်အားမငယ်စေရန် အမျိုးမျိုးအားပေးလျက် မောင်အေးချို၏ကြမ္မာကို မလွဲသာသည့်အတိုင်း ပြန်ပြောင်းပြောဆိုရတော့၏။ မောင်ရွှေဇင်သည် ဆေးရုံသို့ရုပ် ဖျောက်ရောက်ခဲ့ပြီးလျှင် မောင်အေးချိုဖြစ်ပျက်ပုံသတင်းကို အလုံးစုံ ကြားသိခဲ့ရ၏။ မောင်အေးချိုသည် ချောက်ထဲသို့ကျသွားရာ၌ မျက်နှာကို သစ်ပင်ကိုင်းများ ကျောက်တုံးများဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်မိပြီးလျှင် ကြေမွသွားသဖြင့် ရဲဘက်ကပင် မည်သူမည်ဝါဟူ၍ မသိတော့ပေ။ လက်မပုံစံများမှာလည်း လူဆိုးစာရင်းတွင် ရှာမတွေ့သဖြင့် မှတ်တမ်းဝင်လူဆိုးတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း သိရ၏။ ဘိုင်စကယ်မှ နံပါတ်လည်း ယခင်ကပင် ဖျက်ဆီးထားခဲ့သဖြင့် ရဲဘက်မှ ခြေရာမခံနိုင်ပဲ ရှိနေတော့၏။

အဆုံးတွင် မအေးပိုတို့သားအမိမှာ မောင်ရွှေဇင်၏အကြံပေးချက်အရ မိမိတို့အပေါ်တွင် မီးခိုးကြွက်လျှောက်အမှုပတ်မည်စိုးသဖြင့် မောင်အေးချို၏ အလောင်းကိုပင် မယူဝံ့ကြဘဲ ကြိတ်ခိုတ်၍သာ ငိုယိုလျက် ပုဆွေးဒုက္ခရောက်ကြကုန်၏။ လူသိမခံဝံ့သော ဒုက္ခကို ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးခံရခြင်းကား လွန်စွာမှ အခံရခက်လှ၏။ သို့သော် မိမိတို့အပေါ်တွင် ကျရောက်လာမည့်ဘေးအန္တရာယ် အတွက် ကြောင့်သာ ကြိတ်ခိုတ်၍ ခံကြရလေသည်။

ချောက်ထဲသို့ ထိုးကျသွားသော ဘိုင်စကယ်မှာ မိမိဘိုင်စကယ်ဖြစ်၍ မောင်အေးချိုသည် မှောင်ထဲတွင် အမှတ်မဲ့ မှား၍ စီးသွားဟန်တူ၏။ စက်ဘီး၌ ဘရိတ်များမပါဘဲ ရှိနေခြင်းမှာ အခြားသူမဟုတ်နိုင်။ မောင်အေးချိုပင် ဖြစ်တန်ရာသည်။ မောင်အေးချိုသည် မိမိအား ဒုက္ခရောက်အောင် ဘရိတ်များကို ဖြတ်ထားခြင်းမှာ ထူးဆန်း၍ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်ပါပေ၏။ သို့သော် မောင်ရွှေဇင်သည် အမယ်ကြီးနှင့် မအေးပိုတို့ စိတ်မကောင်းမည်စိုးသဖြင့် ဤအကြောင်းများကို မပြောဘဲ အတွင်းကိုယ် မျှီသိပ်ထားခဲ့လေသည်။

ရက်သတ္တ(၂)ပတ်ခန့်ကြာ၍ ပရိဒေဝမီးအတော်အတန် အေးငြိမ်းစပြု၍ လာသော အချိန်တစ်နေ့တွင် အထက်မြန်မာပြည်သွားလေယာဉ်ပျံတစ်စင်း ပေါ်၌ မျက်နှာမသာမယာနှင့် ရှိနေသော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်၊ အသက်

ဘဝသက်တော့ အချိန်တိုအလွန်

(၂၀)ကျော် ချစ်စဖွယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် သူ့အနီးတွင် အရပ်
အမောင်းတုတ်ခိုင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေရာ သူတို့အား
စာဖတ်ပရိသတ်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရန်ပင် မလိုတော့ပေ။

သူတို့သည် ရန်ကုန်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ကို စာတတ်မြှုပ်ကာ
ရန်ကုန်မှ အခြေအနေကို စွန့်ခွာ၍ အေးချမ်းရာ အထက်မြို့ဒေသတွင် ဘဝသစ်
ဖန်တီးရန် လိုက်ပါသွားကြခြင်း ဖြစ်လေသတည်း။

➤ ဒဂုန်ရွှေမျှား

စာမူများ

ပေးပို့လို့ပါက

အယ်ဒီတာအဖွဲ့
သည် ထိတ်ရင်ဖိုရောင်း
အမှတ် (၅၀၀/၅၀၂)၊ (၂/၁) လထမထပ်
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းတို့တွင်
ကျောက်တံတား ဂြိုဟ်ရန်တန်း၊

ဘဒင်သည်...

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ ကောင်
တာနောက်ဘက်တွင် ဦးခေါင်း
ငုံ၍ ငွေများကို စီထပ်နေသည်။
အချိန်အားဖြင့် ည(၁၁)နာရီ
ဖြစ်သည်။
ဆိုင်တွင်း၌ လူပြတ်သွား
လေပြီ။
လွန်ခဲ့သော နာရီဝက်ကျော်
ကတည်းက နောက်ဆုံးထိုင်
သွားသော လူငယ်လေးဦးပင်
လျှင် ထွက်သွားကြလေပြီ။

လူဆိုးလူမိုက်
အယောင်ဆောင်သည်
ကြာရှည်စွာဟန်ဆောင်မှု
မဖုံးကွယ်နိုင်ပုံကို
ဖတ်ရှုရမည် ..

ကက်ဆက်မှ သီချင်းခွေပြီး ဆုံးသွားသောကြောင့် စပီကာသံ ဆိတ်သုဉ်း
သွားခြင်းကိုပင် သူ သတိမထားမိချေ။

ဘဒင်၏အာရုံက လက်ထဲတွင် စီထပ်နေသော ငွေများပေါ်တွင် ရောက်ရှိ
နေသောကြောင့် ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်ထဲသို့ သတ္တလတ်ဦးထုပ်အနက်ဆောင်း
ထားသော လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို သတိမပြုမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသူဝင်လာပုံက ချွတ်နင်းလာပုံမျိုး၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဝင်လာသည့်
ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး၊ အမှတ်မထင် ရောက်လာခြင်းမျိုးဖြစ်၍ ဘဒင်က အစပထမ
တွင် သတိမထားမိပါချေ။ ဝင်လာသူ၏ ခြေသံကိုလည်း မကြားလိုက်ရသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

“လက်ဖက်ရည် မျိုပေါ့ကျတစ်ခွက် ...”

သတ္တလတ်ဦးထုပ်နှင့် လူက လှမ်းပြောသည်။

သူလေသံက မာကြောလှသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘဒင်အနေနှင့်
ရှက်တရက်လန့်ချပ်သွားရသည်။ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ငွေစက္ကူများ
ကိုပင် ယောင်ယမ်းလွှတ်ချလိုက်မိသေးသည်။

အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသောကြောင့် ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်သွားသဖြင့်
သူ၏အနီးရှိ ပေါင်မုန့်လှီးသောစားကိုပင် လှမ်းကိုင်ရမလိုလို လက်ဆန့်
လိုက်မိသေးသည်။

သို့ရာတွင် ဝင်လာသူက စားပွဲတွင် သက်သောင့်သက်သာ နေရာယူ
လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဘဒင်၏ အဆမတန် မြန်ဆန်သွား
သော နှလုံးခုန်နှုန်းက မူလအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

သတ္တလတ်ဦးထုပ်နှင့် လူသည် သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ စားပွဲပေါ်မှ
ရွှေသွေးစာစောင်အစောင်းကို လှန်လှောကြည့်ရှုနေသည်။

ယင်းကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဘဒင် စိတ်အေးသွားရသည်။

အချိန်အခါက ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ရောက်လုနီး ...။

တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင် ...။

ဒုစရိုက်သမားဆိုသည်က ချိုပေါက်နေသူများ မဟုတ်၊ သူလို ကိုယ်လို
ထူးခြားနား။ အခြေအနေ၊ အချိန်အခါပေါ်တွင် မထင်မှတ်ဘဲ အခွင့်အရေး
ယူတတ်ကြသည်။

ဘဒင်အနေနှင့် မည်သည့်ပြဿနာမဆို လက်ဦးမှ အရယူလိုသည်။

တစ်ဖက်ရန်သူသည် အကြံနှင့်လာသူ ဖြစ်တတ်သဖြင့် မိမိလက်ဦးမှ
ရမဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် ပေါင်မုန့်လှီးသောစားကို လှမ်းကိုင်ရန် ရည်ရွယ်
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ...။

သတ္တလတ်ဦးထုပ်နှင့် လူက ကုဏ္ဍေမပျက် ရွှေသွေးစာစောင်ကို ဆက်
လက်၍ အာရုံစိုက်နေသည်ကို မြင်လိုက်သောကြောင့် မိမိဘာသာ စိုးရိမ်
စိတ်ခြင်းကို သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်၍ ဖြေဖျောက်လိုက်ရသည်။

“လက်ဖက်ရည် မရတော့ဘူး - ဆရာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နာရီဝက်ကတည်းက
ကျွန်တော် ဆိုင်သိမ်းပြီး စောစောကပဲ လက်ဖက်ရည်ဖျော်တဲ့ရေခွေးတစ်
အိုးလုံး သွန်ပစ်လိုက်ပြီ - ဆရာရဲ့၊ ဒီနေ့ လူကျတော့ - သိပ်မရောင်းရပါဘူး
ဆရာရယ်”

ဘဒင်က ပြေပြေလည်လည်ပြောလိုက်သည်။

သတ္တလတ်ဦးထုပ်နှင့်လူက ဘဒင်၏အပြောကြောင့် ဘဝင်ကျပုံမရ...၊
ဆောင်းထားသောဦးထုပ်က အနားပြားကြီးသဖြင့် ထိုသူ၏ မျက်လုံးနှင့်
နာတံအထက်ပိုင်းမှာ အရိပ်ဖြင့် ဖုံးနေသည်။ တင်းတင်းစေ့ထားသော ထိုသူ
၏နှုတ်ခမ်းအထက်တွင် နှုတ်ခမ်းမွှေးသို့သို့ကိုတော့ မြင်နေရသည်။

နှုတ်ခမ်းမွှေးအတုများတပ်၍ ရုပ်ချက်လာသူများလား...၊ ဘဒင်၏ရင်
ထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။

“ဘာ - လက်ဖက်ရည် မရတော့ဘူး - ဟုတ်လား”

ထိုသူ၏ မာကြောကြောလေသံက ကြောက်စရာပင်...၊

“ဟုတ်တယ် - ဆရာ၊ မုန့်တောင် နည်းနည်းပါးပါးပဲ ကျန်တော့တယ်”
ဘဒင်က အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါဆိုရင် - ဘာမုန့်ရမလဲ။ ရွှေကြည်ဆန္ဒင်းမကင်း - ကျန်သေးလား”

“ပဲမုန့်နှစ်ခုကလွဲလို့ ဘာမှမကျန်တော့ဘူး - ဆရာ”

“ရတာပဲ - ယူခွဲကွာ”

ထိုသူက စိတ်မရည်သံဖြင့် ပြောသည်။

ဘဒင်အနေဖြင့် ကောင်တာနောက်ဘက် စားပွဲပေါ်တွင် စီထပ်ထား
လက်စ ငွေစက္ကူများကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိသည်။

ထိုသူ၏အလုံးအထည်မှာ မိမိနှင့် သိပ်မကွာကြောင်း သတိထားမိသည်။
ထို့ကြောင့် မုန့်ပန်းကန်သွားချစဉ် အကယ်၍ မိမိအား ဖမ်းချုပ်လိုက်လျှင်
ပြန်လည်ရှောင်တိမ်းခွင့်ရန် သတိထားရမည်။

လက်နက်အဖြစ် ပေါင်မုန့်လှီးသောစားကို ယူသွား၍ မဖြစ်၊ နီးရာခွေး
မြေကို အသုံးပြုရမည်။

ထို့ကြောင့် ဘဒင်သည် မုန့်စိရိထဲမှ ပန်းကန်ထဲသို့ ပဲမုန့်နှစ်ခုထည့်၍
ထိုလူ၏အစားဘက်တွင် ချပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ သတ္တလတ်ဦးထုပ်နှင့်လူက ရွှေသွေးစာစောင်အဟောင်းကို
ပြန်ချ၍ သူ့အား မော့ကြည့်သည်။

ဘဒင်က သူ့အနီးမှ ပြန်ထွက်ရန် လှည့်လိုက်စဉ် -

“သိပ်ညဉ့်နက်အောင် ဆိုင်ဖွင့်တာ မကောင်းဘူးကွ၊ မင်းတို့ဆိုင်က
ညဆိုရင်လူပြတ်တယ်။ တစ်နေ့က ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ဝင်လှသွားတာ မကြားလိုက်မိဘူးလား”

ထိုလူက လှမ်းပြောသည်။ ပဲမုန့်ကို စတင်စားနေသည်။

“လက်ဖက်ရည် လာသောက်တဲ့ ချာတီတံတွေပြောသံတော့ ကြား
လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုင်ပိတ်မလို့လုပ်တုန်း ဆရာရောက်လာလို့
အားနာတာနဲ့ ပြီးတော့ - ကျွန်တော်အစ်ကိုက မကျန်းမာလို့ ကျွန်တော် ဝင်
ကူပေးရတာ။ အစ်ကိုကတော့ စောစောကပဲ ပြန်သွားပါပြီ”

“အေး - ဒါကြောင့် - မင်းကို ငါ မမြင်ဘူးတာကိုး။ အောင်မင်း - ဘာဖြစ်လို့
လဲကွ”

“ခေါင်းမူးနေတာပါ။ ကျွန်တော်က ဒီဆိုင်မှာ အလုပ်မလုပ်ဖူးဘူး၊
မော်တင်လမ်းသစ်ဇောက်တားမှာ အထမ်းသမားလုပ်ပါတယ်”

“ကာယလုပ်သားပေါ့ - ဟုတ်လား။ တစ်နေ့ဝင်ငွေ - ဘယ်လောက်ရှိ
သလဲကွ”

ထိုသူက မုန့်ကို တစ်ကိုတ်ကိုက်၍ ဝါးရင်း မေးသည်။

“ပဲမုန့်တော့ ပြောလို့မရဘူးပေါ့ - ဆရာ၊ ပျမ်းမျှ တစ်ထောင့်၊ လေးငါး
ရာလောက်တော့ ရပါတယ်”

ဘဒင် စဉ်းစဉ်းစားစား ဖြေနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟ - ဘယ်ဆိုးလို့လဲကွ။ တစ်လဆိုရင် လေးငါးသောင်းပဲ။ ဒါဆို - လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်လုပ်တဲ့ဝင်ငွေထက် သာမှာပေါ့ - ဟုတ်လား”

“မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ထွက်၊ မိုးချုပ်မှ ပြန်လာ။ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခမ်း
ပင်ပန်းပေမယ့် တွက်ခြေကိုက်လို့လုပ်နေတာပေါ့ - ဆရာ၊ ဒါထက် ဆရာက
ဒီဆိုင်မှာ အမြဲတမ်း လက်ဖက်ရည်သောက်နေကျထင်တယ်”

“ဒီဆိုင်ဘက်ရောက်ရင် ဝင်သောက်တာပေါ့ကွာ...၊ တခြားဆိုင်ဘက်
ရောက်တော့လည်း ကြုံသလိုပေါ့ကွာ။ တို့က ဒီရပ်ကွက်ရဲ့ လုံခြုံရေးကို
တာဝန်ယူထားရတာကိုး...”

ထိုလူက လက်ကျန်ပဲမုန့်အပိုင်းအစကို အပြတ်ရှင်းလိုက်ပြီး နွေးကတ်
စီးကရက်ဘူးနှင့် ဂက်စ်မီးခြစ်ထုတ်၍ တစ်လိပ်မီးညှိစွာရှိတ်သည်။ ဂက်စ်

မီးခြစ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ချ၍ စီးကရက်ကို ဟန်ပါပါအိုက်တင်ဖြင့် သောက်နေသည်။

ဘဒင်က ထိုသူအား စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဒါဖြင့် - ဆရာက ရဲတပ်ဖွဲ့ကပေါ့ - ဟုတ်လား”

ထိုသူက ဘဒင်အား - “တော်တော်တုံးတဲ့အကောင် ...” ဟူသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ဘဒင်အနေနှင့် ထိုသူက ရဲဖြစ်ကြောင်း၊ ဝန်ခံသော်လည်း ရာခိုင်နှုန်း ပြည့်ယုံကြည်၍ မဖြစ်သေးဟု တွေးမိလိုက်သည်။ အရပ်ဝတ်၊ အရပ်စားဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ရဲဖြစ်သည်ဟု လူတိုင်း အလွယ်တကူပြောနိုင်သည် မဟုတ်လား ...။

“ဒါဖြင့် - ဆရာက တကယ်လို့ အခုလို အချိန်မဲ့အခါမဲ့ကြီးမှာ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လိုဟာမျိုးကို လုယက်မှုကျူးလွန်နေတာတွေရင် ဖမ်းနိုင်တာပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ - မသိလို့မေးပါရစေ - ဆရာရယ်၊ လူဆိုးက နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်ဆိုရင် ဆရာတစ်ယောက်တည်းနဲ့ လွယ်ပါ့မလား ...”

ဘဒင်က သွေးတိုးစမ်းသည့်မေးခွန်းဖြင့် မေးသည်။

သတ္တလတ်ဦးထုပ်နှင့်လူက စီးကရက်ကို အားရပါးရ တစ်ချက်ရှိက်၍ မီးခိုးများကို ပြန်မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။ သိပ်သည်းသောမီးခိုးငွေ့များသည် သူနှင့် ဘဒင်၏အကြားတွင် မီးခိုးဖာပင်တစ်ထည် ကာထားသည့်နယ် ဖြစ်သွားသည်။

“တို့လိုရဲတွေအနေနဲ့ အခုလို တာဝန်မျိုး ထမ်းဆောင်နိုင်ဖို့အတွက် ကိုယ်ခံပညာကို အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ တတ်မြောက်ထားရတယ်ကွ”

သူ၏စကားမဆုံးမီ သတ္တလတ်ဦးထုပ်နှင့်လူက လက်ဝါးကာ၍ တားလိုက်သည်။

“ဟကောင်ရ - တို့က တစ်ချက်ကောင်းစနစ်နဲ့ အပြတ်သိပ်ရတာကွ။ ငါတစ်ယောက်တည်းနဲ့ သုံးယောက်လောက်ကိုတော့ တစ်မိနစ်အတွင်းမှာ ဖမ်းမိပြီးသား ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“ဒါ - ဒါဖြင့် - သုံးယောက်ထက်ပိုရင်ကော - ဆရာ - ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”
ထိုလူက သူဝတ်ထားသော ဂျာကင်အင်္ကျီ၏ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြသည်။ ဂျာကင်အင်္ကျီအတွင်း၌ လက်နက်ပါသည်ဟူသော အမူအရာဖြင့် ပြသလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာတို့ကတော့ ဟန်ကျတာပေါ့ဗျာ၊ တစ်ခါက ကျွန်တော့်အစ်ကို ခံခဲ့ရတာကို ပြောပြဖူးတယ်”

ဘဒင်က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား - ငါမသိပါလား။ ဘယ်တုံးကလဲ”

“စကားမစပ်မိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ - ဆရာ။ အခုလို ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှာ လူပြတ်နေတုန်း၊ လူဆိုးတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး လက်ဖက်ရည် မှာသောက်တယ်။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးရင်းတော့ လေးဆယ့်ငါးကျပ်တန်ကြီး ဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော့်အစ်ကိုက ပြန်အမ်းဖို့ ပိုက်ဆံထည့်ထားတဲ့ အံဆွဲဖွင့်ပြီး ဝေငွေစက္ကူတွေ ရေတွက်နေတုန်းမှာ လူဆိုးက နောက်ကနေ ဇက်ပိုးကို လက်ဝါးစောင်းနဲ့ အုပ်ထည့်လိုက်တော့ တစ်ချိန်တည်း မှောက်သွားတာပေါ့။ ပြီးတော့ - မအော်နိုင်အောင် ပါးစပ်ထဲ လက်သုတ်ပဝါတွေ သိပ်ထည့်ပြီး ခြေတွေ၊ လက်တွေကို ကြိုးနဲ့ တုပ်ထားခဲ့သတဲ့။ အဲဒီနေ့ ရောင်းရငွေကတော့ တစ်ပြားမကျန်ပါ သွားတာပဲပေါ့ - ဆရာရယ်”

ဘဒင်၏စကားအဆုံးတွင် သတ္တလတ်ဦးထုပ်နှင့်လူက ထိုင်ရာက ထလိုက်သည်။

ရှုတ်တရက် ထလိုက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ဘဒင်က အလန့်တကြား နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။ လူချင်း ခပ်ခွာခွာနေ၍ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

အကယ်၍ ထိုသူပြောသလို ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် အစစ်မဟုတ်ဘဲ အယောင်ဆောင်လူများ ဖြစ်လေမလားဟူသော သံသယဖြင့် နီးရာခွေးခြေကို အချိန်မရွေး လှမ်းယူ၍ ခုခံကာ ကွယ်နိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

“အေး - မင်းလည်း သတိထား။ မင်းအစ်ကို အောင်မင်းလို - ခံနေရဦးမယ်”

“ကျွန်တော်က အစ်ကိုထက် လျင်ပါတယ် - ဆရာ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ပြင်ဆင်ထားပြီးသားပါ...”

ဘဒင်၏ပိုင်နိုင်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ကဲ - မင်းလည်း ဆိုင်ပိတ်တော့၊ ငါလည်း ဟိုဘက်ဆိုင်တွေဘက် သွားလေ့လာလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဆရာ”

သက္ကလတ်ဦးထုပ်နှင့်ပုဂ္ဂိုလ် ထွက်သွားသည်။ ဘဒင်က ထိုသူ ထွက် သွားရာသို့ လှမ်းကြည့်ရာမှ ပင့်သက်တစ်ချက် ရိုက်၍ ကောင်တာနောက်သို့ သွက်လက်စွာ ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

စောစော လွတ်ချလိုက်မိ၍ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ငွေစက္ကူများနှင့် အံ့ဆွဲ ထဲမှ ငွေစက္ကူများကို စု၍ထပ်လိုက်သည်။ ရာဘာကွင်းဖြင့် တင်းတင်းရင်း ရင်းပတ်သည်။ စုစုပေါင်း သုံးထောင်းနှစ်ထောင့်သုံးရာကျပ်...။

ဘဒင်က ထိုငွေများကို သူ၏အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြယ်သီးဖြုတ်၍ အတွင်း သို့ ထည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ - ကောင်တာအောက်မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို တစ်ချက် ပုံကြည့်သည်။

စောစောက သူ့လက်ဝါးစောင်းခုတ်ခက်ဖြင့် မေ့မြောသွားစဉ်လက်နှင့် ခြေများကို ကြိုးနှင့်တုပ်၍ ပါးစပ်ထဲသို့ လက်သုတ်ပဝါထည့်၍ ပိတ်ဆိုရည် နောင်ခုံခြင်းဖြစ်သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က သတိပြန်လည်လာပုံရသည်။ လှုပ်ရှားစ ပြုလာသည်။ ဘဒင်ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

တစ်နေ့တာ ရောင်းရငွေများကို အဆုံးအရှုံးမခံနိုင်သော နှမြောစိတ် ဖြင့်ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တာ ရောင်းရငွေသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်အဖို့ နောက်တစ်နေ့အတွက် အရင်းအနှီးဖြစ်သည်။

ကဲ - မင်းလက်ထဲက ပေါင်မုန့်လှီးတဲ့စားနဲ့ကောင် မင်းကို ချည်ထားတဲ့ကြိုးတွေကို ဖြုတ်လိုက်ပေတော့...။ ညွှန်နီ ညွှန်နက်တွေ ထုတ်ဖို့တော့ မကြိုး စားနဲ့ - ကိုယ့်လှူ။ မင်း ငါ့နာမည်ကို တော့ ကြားဖူးမှာပေါ့။ လှူဆိုး ထိန်း အိုင်အိုချစ်ကောင်း ဆိုတာ - ငါပဲ။

ထိုငွေများ လူဆိုးလက်သို့ ပါသွားခြင်းအားဖြင့် နောက်တစ်နေ့ လက် ဖက်ရည်ဆိုင် မစွင့်နိုင်လျှင် ပြဿနာ...။

ထို့ကြောင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ကိုယ်ကို လှူးလှန်သည်။ လက် နှင့် ခြေတွင် တုပ်နှောင်ထားသောကြိုးများမှ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားသည်။ ပါးစပ်မှလည်း မဝိမသ ဝူးဝူးဝါးဝါးဖြင့် အော်နေသည်။

ဘဒင် ပေါင်မုန့်လှီးသော စားကို လှမ်းယူ၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကိုယ့်လူ တိတ်တိတ်နေရင် ဘေးအန္တရာယ်ကင်းမယ်။ ဟောဒီမှာ စား တွေလား။ ကျုပ်က ကိုယ့်လူကို မထသောအိပ်ခြင်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွားအောင် လုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း ဝန်မလေးဘူး - နားလည်လား”

သူက ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် သူ၏နောက်ဘက်မှ ခြေသံလိုလို ခပ်သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဘဒင်က ယှာယီးယှာယာ လှည့်ကြည့်သည်။

သို့ရာတွင် သူ နောက်ကျသွားလေပြီ။

သေနတ်ပြောင်းဝက ဘဒင်၏နားထင်ကို ထောက်ထားလိုက်သည်။

“စောစောက ဝါဂတ်စ်မီးခြစ် စားပွဲပေါ်မှာ သက်သက်ချန်ခဲ့ပြီး ပြန်ယူဖို့ အလာမှာ ဝူးဝူးဝါးဝါးအော်သံ ကြားရလို့ ဝင်လာခဲ့တာပဲ။ ကဲ - မင်းလက်ထဲက ပေါင်မုန့်လှီးတဲ့စားနဲ့အောင်မင်းကို ချည်ထားတဲ့ကြိုးတွေကို ဖြတ်လိုက်ပေတော့ ...။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်ဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့ - ကိုယ့်လူ။ မင်း - ဝါနာမည်ကိုတော့ ကြားဖူးမှာပေါ့။ လူဆိုးထိန်း အိုင်အိုချစ်ကောင်းဆိုတာ - ငါပဲ။ ထာရာဥပဒေစိုးမိုးရေးနဲ့ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးအတွက် မင်းတို့လိုလူဆိုးတွေကို စတေးသင့်ရင် စတေးဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ ငါပြောတာ ရှင်းလား...”

သတ္တလတ်ဦးထုပ် ဆောင်းထားသော မြန်မာ့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် အိုင်အိုချစ်ကောင်း၏ မာကြောပြတ်သားသောလေသံကြောင့် ဘဒင်တစ်ယောက် ဖျားချင်စိတ် ပေါက်သွားရတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ...။

လက်ထဲမှ ပေါင်မုန့်လှီးသောစားဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်အား ချည်နှောင်ထားသောကြိုးများကို ဖြတ်ပေးလိုက်ရလေသည်။ ထိုအခါ ဆိုင်ရှင်က ပါးစပ်ထဲတွင် ဆို့ထားသော လက်သုတ်ပဝါများကို ဖွီးခနဲ ထွေးထုတ်လိုက်လေသည်။

“ယနေ့ ရောင်းရငွေသည်

နက်ဖြန်အတွက် အရင်းအနှီးဖြစ်သည်”

မြန်လည်ရရှိတော့မည့် ငွေအတွက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်အောင်မင်းသည် လူဆိုးထိန်း အိုင်အိုချစ်ကောင်းအား ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီးဖြင့် ကြည့်နေပါတော့သည်။ ...။

> ဘသက်ဆွေ

ပုဒ်မာရ်
သရုပ်ဆွဲကြားသော
ဝါပုဒ်မာရ်
ဗုဒ္ဓိယာ ချစ်ကြော်

ငက္ျှေ့ဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အသံဆန်းထည့်ထားသော လက်ကိုင်ဖုန်းတစ်လုံး၏ ကြီးရိုးကားရှားနိုင်ပုံကို ရေးဖွဲ့ထားသည်။

ငက္ျှေ့... သူ့အမည်မှာ ငက္ျှေ့ဖြစ်သည်။ ငက္ျှေ့ကိုရွေးတစ်ကောင်နှင့် တူသည်ပြောလျှင်လွဲ၏။ ငက္ျှေ့ကို နွားတစ်ကောင်နှင့် တူသည်ဆို လျှင် မှား၏။ ငက္ျှေ့ကို ကျွဲနှင့်တူ သည်ပြောမှသာလျှင်မှန်ပေလိမ့် မည်။ ဟုတ်လိုက်လေရာရှိ၊ မှန် လိုက်လေ - မောင်ရီ။ ငက္ျှေ့သည် ကျွဲတစ်ကောင်၏ အသားအရေ နယ် မည်းမှောင်နေပါသည်။

ထိုငက္ျှေ့၊ ၎င်းငက္ျှေ့၊ အနီငက္ျှေ့၊ အနာငက္ျှေ့သည်ဘောလုံးပွဲအလွန်ကြိုက်၏။ ဝင်ဘလေဒန်ကွင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အောင်ဆန်းကွင်း၊ သုဝဏ္ဏကွင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် တီဗွီမှလာလျှင်ကြည့်ဖြစ်အောင်ကြည့်သည်။ ဝိုးဟူ၍လည်း အော်ဖြစ်အောင် အော်သည်။

ဘောလုံးပွဲအကြောင်း ပြောသူသည် တရုတ်ဘာသာဖြင့် ပြောသည် ဖြစ်စေ၊ ကုလားဘာသာဖြင့် ပြောသည်ဖြစ်စေ၊ မြန်မာစကားဖြင့် မှတ်သည် ဖြစ်စေ "ဝိုး" ကိုကား ဝိုးဟူ၍သာ အော်ကြ၏။ ပရယ်စင်တာ ခေါ် တင်ဆက် သူကား တကယ်ဝိုးမှ ဝိုးအော်သော်ငြား ငက္ျှေ့မှ ဘောလုံးအသွားအလာကို ကြည့်ပြီး ဝိုးအော်သူ ဖြစ်၏။

ငက္ျှေ့ ဝိုးအော်ပြီးမှ တစ်ဖက်လူက ဖျက်၍ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းတစ်ခုခု ကြောင့်ဖြစ်စေလွဲချော်သွားလျှင် "ကလောက်... ဘဟာဒူးလိုမှ မတော်ကြာ ဝိုး" ဟု မြည်တမ်းတတ်၏။ ထိုငက္ျှေ့သည် မိကဲအမည်ရှိသည့် မိန်းမလည် ကလေးကို သွားပြီးရစ်၏။ မိန်းမလည်ကလေးက ငက္ျှေ့နှင့် ဝိုးရာလိုက်ပြေးချင်

ယောင်ဆောင်၏။ အမှန်မှာ မိကဲက ငက္ျှေ့ကို ရောင်းစားခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါပေ သည့် - ပညာပေးခြင်းဆိုကာ ငွေပြန်အမ်းသည်။

အဲသည်ကတည်းက အပြီးကုတ်နေခဲ့သော ငက္ျှေ့၊ ရက်အနည်းငယ်ကြာ လာပြီမို့ ယနေ့ ဦးချို ပြန်လည်ထောင်လာ၏။ ငက္ျှေ့၏ ရှိထောင်ပုံမှာ ဘီယာ ဆိုင်သို့သွားပြီး ဘီယာသောက်ခြင်း ဖြစ်၏။

"ဘီယာတစ်ခွက် - ရေခဲတစ်ပွဲ"

ဘွိုင်သည် ရေခဲတစ်ပွဲဟု ကြားသော်ငြား ခဲလုလုအေးနေသော ဘီယာ နှင့်တွဲပြီး ရေခဲမမှာတန်ရာဟု ပြင်ဆင်တည်းဖြတ်ကာ မြေပဲတစ်ပွဲ ယူလာ သည်။

"မင်းကိုမှာတာ ရေခဲကွ - ရေခဲ၊ မြေပဲ မဟုတ်ဘူး။ ရေခဲတစ်ပွဲ"

ငက္ျှေ့သည် သို့ကလိုမှာ ကြားရုံသာမက တစ်ယောက်တည်းလည်း မြည် တမ်းသေး၏။

"ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး။ အလကားကောင်တွေ၊ ရန်ကုန်ကိုများ သူတို့ တောလို ထင်သလား မှတ်နေဟန်တူရဲ့"

သည်စကားကို ကာယကံရှင်လည်း ကြား၏။ ကောင်တာကလည်း ကြားသည်။ သို့ကမို့ကြောင့် ကောင်တာသည် ရေခဲတုံးအကြီးကြီးတွေကို ကာယကံရှင် အလျင်ထပို့ပေး၏။ ငက္ျှေ့ - အရမ်းအရမ်း တစ်အား နှစ်အား ဝမ်းသာ၏။ ဘီယာမှာရာတွင် ရေခဲတွေ တစ်ထောကြီး ရပါတကား။

သောက်သောအရာက ရေခဲစိမ်းဘီယာ၊ ရာသီဥတုက မိုးတစ်မိုက်မိုက်၊ ရေခဲတုံးကြီးတွေ တခြံမိုခြံနှင့် ဦးငက္ျှေ့မမျှာ ဘီယာခြောက်ခွက် သောက် အပြီးတွင် ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး အအေးမိပါလေတော့၏။

အအေးမိပုံ သုံးလေးမျိုးရှိသည့်အထဲတွင် ငက္ျှေ့ရရှိသော အအေးမိ ဝေဒနာကား အနက်ရှိုင်းဆုံးတည်း။ သို့ကမို့ကြောင့် နာစေးရုံသာမက ရောင်း ပါဆိုးသည်။ နှပ်ညှစ်ရန်များလာသောအခါ နာခေါင်းကပူပြီး နီရဲလာသည်။ ပွလာသည်။ ပမာဆိုသော် တောင့်ပွငှေ့တင်သီးမှည့်ကို မျက်နှာတွင် ကင်သား သကဲ့သို့တည်း။

ပွဲပြီးနိရဲနေသော နာခေါင်းကြီးသည် ဘယ်ပုံပဲညှစ်ညှစ် အားမရနိုင်ပေ။
နာခေါင်းထဲတွင် နှပ်တွေရှိမြဲရှိလျက် ကွဲကွဲတွေ၊ ခွဲခွဲတွေ မြည်နေသည်။

“ငါနော် - ငါနော် - ဟင်း”

ငက္ခဲ စိတ်ဆိုးလာသည်။ နာခေါင်းကို ဓားဖြင့် လှီးပစ်ချင်လာသည်။
ဘယ်လောက်ပဲညှစ်ညှစ်၊ ထွက်၍မဆုံးသော နှပ်တွေတည်ရှိရာအရပ်ကို
သံတူးရွင်းဖြင့် တူးချင်သည်။ နေရာသေးသေးကလေးနှင့် မတန်အောင်
များပြားသော ဤနှပ်တွေသည် မည်သည့်အရပ်မှ လာသနည်း။

ငက္ခဲ သိချင်ပေသည့် သိခွင့်မရ။

“မှန်ပေးစမ်း - မှန်မှန်”

မှန်ကြည့်လိုစိတ် ပေါ်လာသဖြင့် ငက္ခဲ မှန်တောင်း၏။ နာစေးပြီး နာသံ
ပါနေသဖြင့် အားစိုက်ပြီးပြောသည်။ မှန်သည် မန်ဖြစ်နေ၏။ ကလေး
နားမလည်။

“အမေ - အမေ - အဖေ ဘာပြောနေတာတုံးဟင်”

ကလေးက အမေထံပြေးပြီး မေး၏။ အမေလည်း ဘုမသိ ဘမသိ ပြေး
လာပြီး မေးသည်။

“ကလေးကို ဘာပြောတာတုံးဟင်”

“မန်မန် - ဂျီဒွဲမန်”

ကလေးအမေမမျာမှာ မနည်းစဉ်းစားရသည်။

“ကြည့်တဲ့မှန်ကို ပြောတာ ဖြစ်မယ် - သား”

“ဝုတ်တယ် - ဝုတ်တယ်”

ငက္ခဲသည် ဟုတ်တယ်ဟု ပြောခြင်းဖြစ်သော်လည်း နာသံမပါစေရန်အား
စိုက်ပြောသည့်အတွက် “ဟုတ်တယ်” အသံမထွက်ဘဲ “ဝုတ်တယ်” အသံ
ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ငက္ခဲအလိုရှိသော အရာမှာ မှန်ဟု သိပြီး သို့သော် မှန်ကို ရုတ်ခြည်း ရှာ၍
မတွေ့။

“မှန် - ဘယ်မှာတွေ့ကြလဲ”

ငက္ခဲ၏သား ငြိမ်သည် အိမ်တွင်း၌ အော်ဟစ်ရာက လမ်းသို့ ထွက်လာပြီး
အော်သည်။

“မှန် - မှန် - ဘယ်မှာတွေ့ကြသလဲ”

မှန်ကို ရှာဖွေရာတွင် အလှပြင်ခံသေး၊ အိပ်ရာထဲ အိပ်ရာသေး၊ စသည်
များမှာသာ ရှာရမည်။ ယခုသော် လမ်းထွက်ပြီး အော်သည်။ နာစေးသော
ကြောင့် စိတ်ညစ်နေစဉ် ဒီကောင် ကိုးယိုးကားရားလုပ်သဖြင့် ငက္ခဲ စိတ်တို
လာသည်။

“နှင့်ကြီးတော်ဆီမှာဟေ့”

ငက္ခဲ၏သား ငြိမ်မှာ အမှန်ပင်ကြီးတော်ရှိသည်။ သို့သော် ငက္ခဲတို့နှင့်
အတူမနေ။ အနီးအနားတွင်လည်း မနေ။ ငက္ခဲကလည်း “နှင့်အမေ၊ နှင့်နမ၊
နှင့်ဘကြီး၊ နှင့်ကြီးတော်” ဟူ၍ တိုင်းထွာရိုးတိုင်းထွာစဉ် အပြစ်တိုင်းထွာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။ ဒါပေမည် - ငက္ခဲတို့ အတာစခန်းလင် ညံ့နေချိန်နှင့် ကြုံကာ ငြိမ်၏
ကြီးတော်က အလည်ရောက်နေ၏။

“ဘာပြောတယ် - နှင့်ကြီးတော် - ဟုတ်လား”

ငြိမ်၏ကြီးတော်သည် အမှန်ပင်၊ တကယ်ပင်၊ အဟုတ်ပင် ငက္ခဲ၏ဘေး၌
ခန့်ခန့်စန့်စန့်ကြီးရောက်ရှိနေလေ၏။ ငက္ခဲမှာ ခိုးလျက်တန်းလန်းတွင် အဖမ်း
ခံရသော စောရကဲ့သို့ ခြေကလန် လက်ကလန်ဖြင့် အယောင်အမှားများ
ဖြစ်လေတော့၏။

“သောက်ပလုတ်တုတ်၊ ဟယ် - နှင့်မေကလွား။ ဟာ - အစ်မကြီး - ဟီး
ဟီး - ဟီး။ ဘယ်တုံးက ရောက်သတုန်း”

ငက္ခဲသည် ရူးသလို၊ ဝေပသလို၊ နမ်းသလို သွပ်သလို ကြောင်သလို ကြက်
သလို လုပ်၏။ ဒါပေမည် ငြိမ်၏ ကြီးတော်မယ်ရွှေသည် မျက်နှာအနေအထား
မပြောင်း။

“နေပါဦးကွယ် - မောင်ငက္ခဲရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ - အစ်မကြီး။ ကျွန်တော် ဘယ်ကိုမျှ မသွားပါဘူး - ဟီး - ဟီး”

ငကျ ဘယ်ကလောက် ရူးပေါပေါ လုပ်ပြစေကာမူ မယ်ရွှေ မျက်နှာထား မပြောင်းပါ။ ရေခဲတုံးထက် မာသောမျက်နှာ၊ တီးနေဆဲပုံ၏ တင်းသောမျက်နှာမှ မပြောင်းလဲ။

“မင်းက ထမင်းတစ်လုတ်က နှစ်လုတ်စားနိုင်တာနဲ့ပဲ နှင့်ကြီးတော် ဘာညာအတိုင်းတွေ၊ အဆဲတွေနဲ့”

“အစ်မကြီး - အဲ - အဟီး - ဟိုသင်းဟိုဟာ - အခု”

“နှင်တို့လင်းမယား သားအမိတစ်တွေ ငါအိမ်ရောက်လာတော့ အိုတစ်လုံး ဖျာတစ်ချပ်ဟာ စကားပဲ ရှိတာဟေ့။ နှင်တို့မှာ ခါးဝတ်ခါးစားတောင်မှ အနိုင်နိုင်ရယ်”

ဒါပေသိ-ငကျသည် ကြီးတော်ရွှေ၏ လက်ပွေအိတ်ကို မကိုင်ဖြစ်ပါ။ လက်ပွေအိတ်နှင့် လက်လေးလုံးကွာအရှောက်တွင် အထံမှ အသံတစ်သံကြောင့် လက်တွန့်သွားရ၏။

မယ်ရွှေသည် မှောက်ထားသော လက်ဝဲလက်ဝါးကို ညှာလက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ကာရိုက်ကာ ပြော၏။ ဒီအပြုအမူ၊ ဒီပုံဒီဟန်ကို မြင်ရခဲသည်။ အစ်မကြီး မယ်ရွှေ အလွန်အလွန် အားကြီးအများကြီး တစ်အားနှစ်အား သုံးအား လေးအား ငါးအား ခြောက်အား စိတ်ဆိုးမှသာ ဒါကလိုလုပ်ကြောင်း ငကျ သိသည်။

“အစ်မကြီး - အစ်မကြီး - ကျွန် - ကျွန်တော် - တောင်းပန်ပါတယ်။ အဲဒါ နဲ့မှ မကျေနပ်သေးရင် ပါးရိုက်ပါ”

“နှင့်ပါးက ဝက်ခြံတွေနဲ့ဟဲ့”

“ခေါင်းမွေး ဆွဲနတ်ပါ”

“နှင့်ဆံပင်တွေက ကပ်စေး ကပ်စေးနဲ့ဟဲ့”

ငကျက ပါးကို ထိုးပေးလေရာ မယ်ရွှေက မျက်နှာလွဲနေသည်။ ငကျက ခေါင်းထိုးပေးပြန်သည်။ မယ်ရွှေ နောက်ဆုတ်နေသည်။ ဒါကလောက် တင်းမာပြီးခက်ထန်နေမှဖြင့် ငကျ၏ဇနီးမအေးငွေမှာ မယ်ရွှေဘက်မှတော်စပ်သူပီပီ ကြားဝင်ရတော့သည်။

“ဟော - အစ်မပါလား”

“ဟဲ့ - မငွေ”

ရုနတုန်းက ဒေါသသည် “နှင်နေခဲ့၊ ငါသွားတော့မယ်” ပြောသွားသည့် အလား ချက်ချင်းကြည်လင်ပြုံးရွှင်သွားပုံမှာ မယားကြီးကို မာန်မဲငေါက်ငမ်း နေဆဲ၌ မယားငယ်လှလှကလေးဘွားခနဲပေါ်လာသည်ကို မြင်ရသည့် သက်ကြားအို သေခါနီး မသာလောင်း မြက်နကြိုက်ကြီးအလား ဖြစ်သွားပါလေ တော့၏။

“အစ်မတို့များ မတွေ့တာကြာလို့လား မသိဘူးရှင်၊ လှလို့ဝလို့ပါကလား။ ကျက်သရေ ရှိလိုက်တာနော်”

ဒါကလိုအမြောက်ခံရသော အခါအဘယ်သူသည် သဘောမကျဘဲ ရိုးပါ မည်နည်း။ လေယာဉ်ပျံကွင်းတမျှ ကျယ်အောင် ပါးစပ်ကြီးကို တစ်အား

နှစ်အား သုံးအား လေးအားဖြေလျက် ဘုရားစေတီ ဖောင်းရစ်ဝအောက်ရှိ ပန်းကိုက်ဘီလူးအလား ပြုံးသည်။

“ ဂဏနေမှ ပြန်ဆက်နော်”

အရေးထဲတွင် လက်ပွေအိတ်ထဲရှိ တယ်လီဖုန်းက “ ဗဗေပေဂျီ - ပူနောင် ချပ်ချိန်း ခပ်ချိန်း ဗဗေပေဂျီ။ အဆက်မပြတ် မြည်နေသဖြင့် မယ်ရွဲ့ အလျင် အမြန် ထုတ်ယူရွှေ့ဆိုင်းရ၏။ ဟုတ်သလေ။ ဒါကလောက် ကျက်သရေ၊ ငှက် သရေ၊ ဘဲသရေ၊ ခွေးသရေယုတ်ကြီးကို “ လှလို့လို့” ဟု အပြောခံရချိန်သည် မင်္ဂလာအချိန်၊ ခြောက်ပေါက်မနှင့် သုံးပေါက်ရွှန်း ပေါင်းထားသည့် အချိန် မဟုတ်ပါလော။

ဟုတ်ပေ - မအေးငွေက မုသာဝါဒ ဖြန့်ချိရေး လုပ်လိုက်သည်ကို မယ်ရွဲ့ နှစ်သက်၏။ ဘာဝတ္ထုထဲက ဂျပန်ကြီးလို့ “ ဘီလူးသွားကို လဖြတ်တည်း” ဖြစ် သွားလေ၏။ “ အဟင်း - အဟင်း” ဟူ၍လည်း ကြားဖူးနားဝ မရယ်ချင် ရယ် ချင်ဖြင့် ရယ်သည်။

“ လာ - မမ၊ ပစ္စည်းတွေ ထားခို”

“ ပစ္စည်း ဘာမျှမပါပါဘူးကွယ်။ ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံးနဲ့ ခူးရင်းသီး သုံးခြင်းတည်းပါကွယ်”

“ အမယ်လေး - မမရယ်၊ ခရီးဆောင်အိတ်နဲ့တင် တာဝန်ပိုရတဲ့အထဲ ခူးရင်းသီးတွေ ဝယ်လာရတယ်လို့”

“ အေးကွယ် - ဝယ်ရတယ်တောင် မဆိုနိုင်ပါဘူး။ မမ ခရီးသွားမယ်ဆိုလို့ ဗဗေပေဂျီ ဟို ဆိုင်က တစ်ခြမ်း၊ ပူနောင် ချပ်ချိန်း ဒီဆိုင်က တစ်ခြမ်းနဲ့ ဗဗေပေဂျီ။ အရေးထဲမှာ သေနာယုတ်ဖုန်းက တစ်မျိုး - ဟယ်လို့”

စကားကောင်းနေဆဲတွင် တယ်လီဖုန်းက ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်၏။ မယ်ရွဲ့ “ ဟယ်လို့” သောအခါ တိတ်သွား၏။ သို့ကြောင့် လက်ပွေအိတ်တွင်း သို့ပြန်ထည့်၏။

“ ဗဗေပေဂျီ - အဲဒါနဲ့ပဲ။ ဟာ - ဒီဖုန်းနဲ့တော့ ပူနောင် ချပ်ချိန်း - ချပ်ချိန်း ဒုက္ခပါပဲ”

“ ပါဝါကို ဝိတ်လိုက်မယ်”

“ အေးကွယ် - အေးကွယ်”

“ ကဲ - မမလည်း ခရီးပန်းလာတယ်။ ဂဏတစ်ဖြုတ်နားနေပြီးရင် ရေချိုး မယ်။ ရေချိုးပြီးရင် ထမင်းစားရအောင်။ အညာစာတွေ ချက်ပြုတ်ထားတာနဲ့ မမရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ - မမရေ”

“ ပင်လယ်စာတွေ ညည်းငွေနေတာနဲ့ အတော်ပဲဟေ့။ ဒါပေမဲ့ - ဖြည်း ဖြည်းပေါ့ကွယ်။ ဟဲ့ - ငကျွ”

နှင့်ကြီးတော်ဟု ဆဲရေးတိုင်းထွာချိန်တွင်မှ အခန့်သင့်စွာ ရောက်လာ သော ကြီးတော်ရွဲ့ကြောင့် အမြီးရောညာရောညာရော နားရွက်ပါ ကုတ်နေခဲ့ ရသောငကျွ။ သင့်ခါးပတ် ရှည်လာလေလေ၊ သင့်အသက် တိုလာလေလေ ဟု ပညာရှိတွေ အာပေမယ့် ခါးအထုတ် မလျှော့သော ငကျွသည် တံခါး အကွယ်မှ ထွက်လာ၏။

“ ဟုတ်ကဲ့ - ကြီးတော်။ ကျွန်တော် ဒီမှာ ရှိပါတယ်”

“ အေးကွယ်၊ အညောင်းပြေ အညာပြေ ရေချိုးဦးမှပဲဟေ့”

“ ကောင်းပါတယ် - ခင်ဗျ”

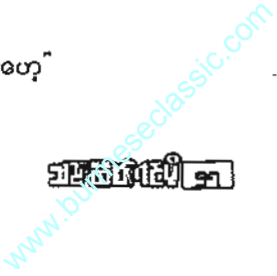
ငကျွသည် ကုန်းကုန်းကွဲကွဲဖြင့် “ ဟန်ချိဘက်ခံအော့ဖ် နော်တာဒိန်း” ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားထဲမှ စိုးရွှေ (အယ်ဟုတ်ပေါင်) ခါးကုန်းကြီးအလား ကုန်းကုန်း။ ကုန်းကုန်းဖြင့် ချဉ်းကပ်လာစဉ် ကြီးတော်ရွဲ့က လက်ညှိုးထိုးပြ ရေ၏။

“ လက်ပွေအိတ်ထဲမှာ သော့ရှိတယ်”

“ ဟုတ်ကဲ့ - ခင်ဗျ - ဟုတ်ကဲ့”

“ အဲဒီတော့ - ယူပြီး ခရီးဆောင်အိတ် ဖွင့်စမ်းဟေ့”

“ ဟုတ်ကဲ့ - ခင်ဗျ၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ - ခင်ဗျ”

ဒါပေသိ - ငက္ခိသည် ကြီးတော်ရွဲ၏ လက်ပွေအိတ်ကို မကိုင်ဖြစ်ပါ။
လက်ပွေအိတ်နှင့် လက်လေးလုံးကွာအရောက်တွင် အထဲမှ အသံတစ်သံ
ကြောင့် လက်တွန့်သွားရ၏။

“ဂဒဲအွတ်”

ငက္ခိသာမက ကျန်လူများပါ ကြောင်သွားစဉ် ဂဒဲအွတ်သည် ဆက်ကာ
ဆက်ကာ ပေါ်လာ၏။

“သရဲ-သရဲ”

“သရဲမဟုတ်ဘူး၊ ကားပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ စုန်း”

ငက္ခိက သရဲအော်လျက် ပြေး၏။ ဒေါရွဲက စုန်းဟု အော်ကာ ပြေးသည်
တွင် ငက္ခိ၏သား ငပြေ ပြေးလာ၏။

“လွတ်ကျရင်တောင် လွတ်ကျသွားပြီအော်တဲ့ စုန်းအမျိုးအစားဗျ၊
ဘယ်က သရဲ၊ ဘယ်ကစုန်းမှ မဟုတ်ဘူး - ဝါး - ဟား - ဟား”

ပြောပြောဆိုဆို ငပြေ လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်လိုက်သည့်အတွက် “ဂဒဲအွတ်”
ကြီး ရပ်သွားငြား ပြေး၏ ကျက်သရေ၊ ငှက်သရေ ကင်းမဲ့သော ရယ်မောသံ
ကြီးကား ပဲ့တင်ထပ်နေပေလေချေ၏။

➤ မွန်စီယာချင်အောင်

ကလေးများတွင် ကျောက်ဝက်သက်၊ ပဲသိတာ၊
ရေကျောက် ရောဂါဖြစ်ပွားပါက ကြိတ်မှန်ရွက်၊ ရှိန်းခို၊
စွေးသေးပန်းရွက် ရော၍ ကြိတ်၊ အရည်၊ အနှစ်ကို
မိခင်၏ နို့ရည်နှင့် ဖျော်၍တိုက်ပါ။

ထူးထူးခြားခြား မုဆိုးမချားမှ
မိဝေဒေး
တွေ့ဆုံခြေ
လေးမောင်

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ...

ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်ပါသည်။ သားကောင်မျိုးစုံကိုလည်း ပစ်ခတ်ခဲ့ဖူးသည်ဆိုသော ကျွန်တော်လို မုဆိုးတစ်ယောက်အတွက်အမှတ်မထင်တွေ့ခဲ့ရသောမိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့်တွဲကာသားကောင်ကို ပစ်ခတ်လိုက်တော့မှကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးမိခဲ့တာတွေ ခဝါချပစ်လိုက်မိသည်က ကျွန်တော်ရယ်သာပင်။

မည်သို့ဖြစ်သည်မှန်းတော့မသိ။ ကျွန်တော်သည် ရွာကို အမဲပစ်ခတ်ရန် ရောက်ခဲ့ပြီး သည်ကလေးမလေးကို စတင်တွေ့မြင်လိုက်ရုံဖြင့် သံယောဇဉ်နှောင်ဖွဲ့မိသည်ကအမှန်။ ထိုကလေးမလေးမှာ အရပ်(၄)ပေ (၃)လက်မခန့်၊ အသားဖြူဖြူ၊ နွဲ့နွဲ့နောင်းနောင်း၊ ရှည်လျားသောဆံပင်၊ ချိုနေသောရင်၊ ဝိုင်းစက်သောမျက်လုံး၊ ထောင့်သွယ်ညီသောမျက်ဝန်းအိမ်၊ သွယ်နေသောမျက်နှာအကျ၊ သွယ်လျအချိုးညီသောကိုယ်လုံးနှင့် အသေအချာကြည့်မှ သူကလေးအလှကပိုမိုပေါ်လွင်လေဖြစ်သည့်အပြင်ဖြူသောအသားအရေနှင့် လိုက်ဖက်စွာစိမ်းနေသောမျက်ခုံး၊ ချွန်ထက်သောနှာတံ၊ ညီညာဖြူဖွေးသောသွားတို့အပြင် သွားတက်ကလေးနှင့် အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်လျှင် အလွန်ချောမောလှပသည့်ကွမ်းတောင်ကိုင်မလေး။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အမဲပစ်ရန် ထွက်ခဲ့ကြသောခရီးက ပဲခူးရိုးမကြီးအတွင်းဆိုသော်လည်း ယခုထွက်ခဲ့ကြသည့်ခရီးက ပဲခူးမြို့ကမ္ဘောဇသာဒီမြို့ကို ကျော်လာခဲ့ကြပြီး ဘုရားလေးမှ အတွင်းကို ထိုးဝင်လိုက်လျှင် (ပြန်လည်ထူထောင်ရေးတပ်စခန်း)လမ်းအတိုင်းဝင်သွားလိုက်လျှင် "လျှော်ထုံး

အမျိုးသမီး
တောလိုက်မုဆိုးမ
ကလေး၏ မုဆိုးပါးဝပုံ
ကျွမ်းကျင်ပုံကို
ယောက်ျားမုဆိုးကြီးတွေပင်
လက်ဖျားခါရပုံကို
ဖတ်ရှုရမည်။

ကြီးကျေးရွာ" ကုလားစခန်း၊ သစ်နီစခန်းကို ရောက်သည်၊ မြတ်မင်းဟန်တဲတွင် ကားကိုထားကာ ရွှေတလေးချောင်းဘက်ရှိ "ဖီးတောရွာ" ကိုကျော်ပြီး ကြိတ်ပုံသဏ္ဍာန်ရွာငယ်ကလေး (၃)ရွာ "ဆင်စွယ်ရွာ" မုဆိုး "ငစောကြီးနှင့် ဇနီး ခင်အုန်းမြင့်" တို့တံဆိသို့ လာခဲ့ကြခြင်းပင်။

ထိုဝန်းကျင်ကျေးရွာများဖြစ်သည့်ကျွန်းပင်ရွာ၊ အုတ်ဖိုရွာတို့အကြား "ရွှေတလေးချောင်း" က ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေသည်မို့ သားငါးတို့က လွန်စွာ ပေါသလို သားကောင်တွေ လွန်စွာပေါသည်၊ ပစ်ခတ်လိုလည်း ကောင်းသည့်နေရာဖြစ်ခြင်းမို့ပင်။

ထိုကဲ့သို့ ရောက်ရှိကြပြီးမှ ကျွန်တော် ထိုကလေးကို မြင်တွေ့ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သို့အတွက် ကျွန်တော်က -

"ငစောကြီး - ဒီကလေးမက ဘယ်ကလဲကွ။ ဟိုအရင် ငါတို့လာခဲ့ကြတုန်းက မတွေ့မိပါလား။ ဘယ်ကနေ ဒီတိုရောက်လာတာလဲ"

ကျောပိုးအိတ်နှင့် သေနတ်တွေကို နေရာချထားလိုက်ပြီး ကျွန်တော်က လှမ်းမေးလိုက်သည်မို့ အနီးကို လာထိုင်ပြီး သူပြောလိုက်သည်က -

ဦးဝင်းမောင်နှင့် ဒေါ်တရုတ်မ ထိုကလေးတို့(၃)ယောက်ဟာ ဖီးတောရွာကိုရောက်ပြီး ကြုံရာကျပန်း လုပ်ကိုင်ရှာဖွေရင်း စားသောက်နေထိုင်ကြသူတွေဖြစ်ကြသည်။ သူတို့မိသားစုက ထိုရွာသူရွာသားများမဟုတ်။ ဘယ်နယ်ရပ်ဝန်းက ပြောင်းလာကြသူတွေမှန်းလည်းမသိ။ သူတို့နောက်ကြောင်းကိုလည်း သိသူမရှိကြ။ လာရောက်ဇာတ်မြုပ်နေကြသည့်အနေအထား။ သူတို့ထံသို့ မည်သည့်အမျိုး၊ မည်သည့်ဇန့်သည်မှလည်း ရောက်လာခြင်းမရှိသလို သူတို့မိသားစုကလည်း မည်သည့်နေရာကိုမှ သွားသည်မတွေ့ရ။ သို့သော် သူတို့လင်မယားက တစ်ရွာလုံးကို ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံကြသလို သာရေးနာရေးတွင် လုပ်အားနေကို ကူညီကြသည်။ တစ်ရွာလုံးကို ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံကြသလို ရွာသားတွေကလည်း ပြန်ဆက်ဆံကြသည်မို့ လူချစ်လူခင် များကြသည်။

ဦးဝင်းမောင်ဆိုသူက မြန်မာမဟုတ်။ မွန်လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ တချို့က သူ့ကို မွန်သူပုန်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု အကဲခတ်ကြသည်။ သို့သော် မသေချာသည့်အတွက် မည်သူကမှ မပြောကြ။ စကားပြောလျှင် ဝဲတဲတ်နှင့် မွန်သံပေါက်သည်။ ဇနီးဖြစ်သူ မတရုတ်မကတော့ တရုတ်လူမျိုးကပြားပင်။ ငြိဖြူချောချော။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ တောရွာနေလူများနှင့် မတူ။ မတရုတ်မက တောတွင်းဝင် မှိုနတ်၊ မျှစ်ချိုး၊ ဖရစ်ရိုး၊ ဖလံတောင်ဝှေး၊ ငုံမင်းတောက်တာ၊ ပုတတ်စာကိုခူး၍ ရောင်းချသလို ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးဝင်းမောင်က ကြုံရာကျပန်း ရရာအလုပ်ကို လုပ်ရရှာသည်။ ရွာကိုရောက်တော့ ထိုကလေးမမှာ (၁၀)နှစ်သမီးအရွယ်ခန့်။

ထူးခြားသည့်အချက်က ဦးဝင်းမောင်မှာ အမဲလိုက်ခြင်း၊ သားကောင်တွေကိုထောင်ချောက်ဆင်ဖမ်းယူခြင်းအလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်သည်။ သူတို့မိသားစု ရွာတွင် အခြေချလို့ (၁၀)နှစ်လောက်အကြာ အမဲပစ်ထွက်ရင်း တောဆင်ရိုးတစ်အုပ်နဲ့ တိုးကာ နင်းချေသတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရရှာသည်။

ကျန်ရစ်သူ မိသားစုနှစ်ဦးက ကြုံရာကျပန်း ရှာဖွေလုပ်ကိုင် စားသောက်နေကြရင်း မိခင် ဒေါ်တရုတ်မမှာလည်း နှစ်နှစ်ခန့်အကြာ မှိုကျင်းရှိရာဆီ အသွား ဝန်းမြေကြီးပေါက်သတ်ခံလိုက်ရတဲ့အတွက် သေဆုံးခဲ့ပြန်သည်။ ဖခင်ဆုံးပါးစဉ်ကလည်း ဘယ်အမျိုးမှမရှိ။ ရွာက တာဝန်ယူလိုက်ကြသလို မိခင်ဖြစ်သူ သေဆုံးပြန်တော့လည်း ဘယ်အမျိုးအသိမိတ်ဆွေမှ ရောက်ရှိမလာကြသဖြင့် အရပ်က ဝိုင်းစီစဉ်လိုက်ကြပြန်သည်။ ထိုကလေးကို မွေးကြမည့်သူလည်းမရှိသဖြင့် "ငစောကြီးနဲ့ ခင်အုန်းမြင့်" ခေါ်ယူမွေးစားထားသည့်သမီးဖြစ်သည်ကို သိရှိလိုက်ရပေသည်။

သူတို့လင်မယားတွင်လည်း သားထောက်သမီးခံက မရှိကြသဖြင့် လွန်စွာပင် "မိတင်အေး" လေးကို ချစ်ကြကြောင်း သိရှိလိုက်ရပေသည်။ သို့အတွက် ကျွန်တော်က -

"ကလေးနာမည်က ငယ်နာမည်လားဟ"

"ဟုတ်ပါတယ်။ မိဘက အတည်တကျမဟုတ်တော့ ပညာတော့ မတတ်ရှာဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ - ဒီကလေးမလေး ဖခင်တတ်ထားတဲ့ မုဆိုးပညာအားလုံးကိုတော့ သူ ကျွမ်းကျင်တယ် ခင်ဗျာ။ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ဘုရားက သနားလို့ ခေါ်မွေးစားထားချင်ပေမယ့် မိန်းကလေးဖြစ်နေတော့ မသင့်လျော်လို့ ကျွန်တော့်ကို မွေးစားခိုင်းပြီး စာသင်ပေးလို့ သေစာရှင်စာလောက်တော့ ရေးတတ်တယ်။ ပြီးတော့ - ရန်ကလည်း များတယ်"

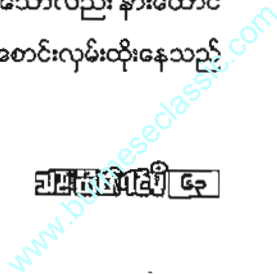
"ဘာကွ - ဒီကလေးမမှာ ရန်များတယ် - ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုရန်မျိုးလည်းကွ - ပြောစမ်းပါဦး"

"ဒီလိုပါဗျာ - ကလေးမရုပ်ရည်လေးက ခုဘိုလေးမြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ဒီရွာမှာရှိကြတဲ့ မိန်းမပျိုလေးတွေရုပ်နဲ့ တခြားစီပဲလေ။ အသားကလည်းဖြူ၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်၊ ရုပ်ရည်နဲ့ အရပ်အမောင်းကအစ ခင်အုန်းမြင့်အတိုင်း ချောမောတဲ့အသွင်လေဗျာ။ အရွယ်ကလေးကလည်း ရောက်လာတော့ ပိုပြီး ချောမောလာတယ်။ အဲဒီလိုချောမောလာတာကိုကပဲ သူမအတွက် ရန်များဖို့ အစပျိုးတာပေါ့ဗျာ"

"အောင်မယ်လေး - မင်းမိန်းမနဲ့ ဒီကလေးမလုတာက တခြားစီပါကွာ။ နံ့သာဆီနဲ့ မစင်ပဲဟာ - တခြားစီ"

"ဟား - ဟား - ဟား"

ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် သူ ရယ်မောလိုက်သော်လည်း နားထောင်နေသည့် ခင်အုန်းမြင့်က မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် မျက်စောင်းလှမ်းထိုးနေသည့် ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရပေသည်။

“ဟ- ငစောရဲ့- မင်းစကားကို ငါနားထောင်ရင်း ရှက်သွားပြန်ပြီ။ ကလေး
ရှုပ်ချောတာနဲ့ ရန်များတာက ဘယ်လိုပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ ငါ့ကို ရှင်း
အောင်ပြောစမ်းကွာ”

“အဲဒီအချက်ကပဲ သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေတာပေါ့ဗျာ။ ဒီရွာအပြင်အနီးအပါး
မှာရှိကြတဲ့ ရွာတွေက မိန်းကလေးတွေက ယောက်ျားလေးတွေက သူ့ကို
မျက်နှာသာပေးကြတော့ မိန်းမငယ်လေးတွေက သူ့ကို မနာလိုကြဘူးလေ
ဗျာ - အဲဒါပဲပေါ့။”

ဒီကြားထဲ ရွာလူကြီး ဥက္ကဋ္ဌဦးညိုမှိုင်းသား ဝင်းနိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်ရဲရန်က
လည်း တစ်မျိုးဗျ”

“ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲ - ဥက္ကဋ္ဌသား ဝင်းနိုင်က ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လောက်က
ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ရန်ကုန်ကောလိပ်တက်တယ်ဆိုပြီး သွားတာပဲဗျ။
မိဘတွေက တစ်လတစ်ကြိမ် သွားကြတဲ့အထဲမှာ အပျိုကြီးမော်မော်ပါသွား
လို့ ပြန်ပြောပြတော့မှ သူတို့တက်တဲ့ ကောလိပ်ကျောင်းဆိုတာက မင်းကုန်း
ရဲဘက်စခန်းဆိုတာကို သိလိုက်ရတာပါပဲ။ ဥက္ကဋ္ဌကို ကြောက်လို့ မပြောရဲဘူး
ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီထောင်က လွတ်ခါနီးလို့ လားတော့ ဖြင့်မသိဘူး။ ဒါမှမဟုတ်
ငွေအား တတ်နိုင်လို့ လားတော့ ဖြင့်မသိဘူး။ တစ်လကို နှစ်ခါလောက် ရွာကို
ပြန်လာတယ်။ ရွာမှာရှိကြတဲ့ ကွမ်းတောင်ကို အပျိုကလေးတွေက
ကောလိပ်ကျောင်းသားကြီးဆိုပြီး ဝိုင်းအရေးပေးပေးမယ့် ဥက္ကဋ္ဌသား ဝင်းနိုင်
က ဘယ်အပျိုတွေကိုမှ ဂရုမထားဘဲ မိတင်အေးကို အလေးထားတော့၊
အရေးပေးတော့ မိန်းမပျိုကွမ်းတောင်ကို လေးတွေက မနာလိုတာက တစ်
မျိုး။ အဲဒီကွမ်းတောင်ကို မလေးတွေကို ကြိုက်နေကြတဲ့ ကာလသားလူငယ်
တွေက အပြုံးထားကြတာ တစ်မျိုးဆိုတော့ အန္တရာယ်က ဝိုင်းနေတာပေါ့”

“အိုး - ငစောကြီး - အိုင်ဆီး - အိုင်ဆီး”
ကျွန်တော်က သူပြောနေသည်ကို သဘောပေါက်သွားပြီမို့ အားရဝမ်း
သာ ပြောလိုက်တော့ -

“ဦးဘိုလေး - အဲဒါ ဘာပြောလိုက်တာလဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဆဲလိုက်တဲ့
စကားလား”

သူပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် အဘကောင်းနှင့် အဖွဲ့သားတွေက
ဝိုင်းကာ ရယ်မောလိုက်ကြရင်းက မှတ်ချက်ပြုလိုက်မိတာက “တောသူ
တောင်သားတွေ၏ ရိုးသားချက်က အဲသလိုမျိုး”။

“ဟာ - ငစောရယ် - ငါသဘောပေါက်ပြီပြောတာကွ။ အင်္ဂလိပ်လိုလေး
ဆက်ပါဦး”

“အဲဒါပဲ - ဘိုလေးရယ်။ ဒီကလေးမလေးကို ကျွန်တော်တို့ သမီးအရင်း
အဖြစ် မွေးစားလိုက်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့ လင်မယားလည်း မျက်နှာပွင့်၊
စီးပွားလာဘ်လာဘကလည်း တိုးလာတာပါပဲ။ ရွာကနဲ့ ဝန်းကျင်က
ယောက်ျားလေးတွေက မျက်နှာသာပေး၊ ဆင်းရဲမှန်း သိလို့ ဟိုဟာဒီဟာ
စားစရာတွေ လာပေး၊ ဟင်းစားလာဖို့ သူကဖို့၊ အကြောင်းရှာပြီး အလည်လာ
ကြသူက လာကြ။ ခင်အုန်းမြင့်လို့ အစ်ချက်ကို ဝိုင်းပြီး လုပ်ကိုင်ကူညီပေးသွား
ကြတာပဲဗျ။ ပြဿနာကလည်း အဲဒီကစတာလို့ ပြောရမှာပါပဲ။

နောက်ပြဿနာတစ်ခုကလည်း ရှိသေးတယ်ဗျ။ ရွာလယ်ပိုင်းက မုဆိုး
ဖိုကြီးဦးသိန်းဝင်းမှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်ဗျ။ သူ့နာမည်က ထားဥသုဉ်
တဲ့။ အဲဒီထားဥသုဉ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ရွာရဲ့ ကွမ်းတောင်ကို လှူဇောနီ
လေးဗျ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း အချိုးအဆစ်၊ အစုအထစ်တွေနဲ့
မေးက သွယ်သွယ်၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်တွေက သမင်မငယ်လို အရည်လဲ့စေ
တယ်။ နာတံကလည်း စင်းစင်း၊ အသားအရေကလည်း ညိုတဲ့ဘက်ကို အား
သာပေးမယ့် ဝင်းဝါပြီး နညက်နေတယ်ဗျ။ နက်မှောင်ပြီး ရှည်လျားတဲ့ ဆံကေ
သာ၊ ချီနေတဲ့ရင်၊ အသေအချာကြည့်မယ်ဆိုရင် သူကလေးလည်း အလှပဇော
ပဲဗျ။ အဲဒီလို အလှပိုင်ရှင်လေးဆိုတော့ ရွာကာလသားတွေက ဝိုင်းပြီး ပိုးကြွ
ပန်းကြတာပေါ့။

ကောင်မလေးကလည်း မုဆိုးဖိုကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သလို
ဝိုင်းကောင်းကျောက်မိ၊ ဆင်းရဲပြီး ဘဝကို ရုန်းကန်နေရပေမယ့် ဖခင်ကြီးကို

သမီးလိုတစ်မျိုး၊ သားလိုတစ်သွယ် လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးပြုစောင့်ရှောက်နေသူဖြစ်တယ်။ ကောက်စိုက်၊ ပျိုးနတ်၊ ယာလုပ်၊ အားလပ်တဲ့အချိန်တောတိုး၊ ဟင်းရွက်ခူးရောင်းချရင်း ဘဝကို ရုန်းကန်ရင်ဆိုင်နေရတယ်ဆိုပေမယ့် အသင့်အတင့်မျှတစားနိုင်တယ်။ ဣန္ဒြေထဲကွာကလည်း ကြီးသလို၊ ဘယ်ကာလသားကိုမှဦးစားမပေး။ ဘဝအကြောင်းကိုလည်း နားလည်သူမို့အလုပ်ကြိုးစားသူကို အထင်ကြီးသူ၊ ဘယ်ရွာသားကိုမှလည်း အထင်မကြီးသူ၊ ဆေးဖော်ကြောဖက်တောင်မလုပ်တဲ့ ဒီကောင်မလေးက ကျွန်တော့်မွေးစားသမီး "မိတင်အေး" ကိုတော့ အလေးထားဆက်ဆံတော့ ဒီကလေးကို အလိုလို မုန်းပြီး ရန်လုပ်လာကြတာပေါ့။

"ဪ - ဒီလိုကိုး၊ ဒါနဲ့ မေးစမ်းပါရစေဦး။ ဟိုကလေးမက အလုပ်ကြိုးစားသူကိုမှ အထင်ကြီးတယ်၊ ပေါင်းသင်းတယ်ဆိုတော့ မင်းမွေးစားသမီးက အခု ဘာတွေလုပ်ကိုင်နေလို့လဲကွ ဟင်"

"မိတင်အေးက အမဲလည်း လိုက်တယ်။ ထောင်ချောက်ဆင်ပြီးလည်း ဖမ်းတယ်။ အခြားလုပ်ငန်းတွေကိုလည်း ကြုံရာကျမှန်း လုပ်ပြီးနေပါတယ်"

"ဒီကလေးမလေး အမဲလိုက်ရင်ရော ရရဲ့လားကွ - အခြေအနေက"

"ရပါတယ် - တစ်ပတ်မှာ သုံးလေးကောင်တော့ ပုံမှန်ရပါတယ်။ သူကလေးရှာပေးနေလို့လည်း ကျွန်တော်တို့အထိုက်အလျောက် အဆင်ပြေပါတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ဝှိုရှာ၊ ပုတတ်စာတူး၊ ဇရစ်ရိုးနဲ့ တောင်ထန်း၊ ကြိမ်၊ ခန့်၊ သက်ငယ်၊ ကျွဲပင်ခုတ်တာတွေလည်း ပါသေးတယ်ဗျ"

ဝစောကြီးပြောပြနေသည့်စကားကြောင့် မီးဖိုဆောင်အတွင်း ခင်အုန်းမြင့်နှင့်အတူ ထမင်းစားနေသည့် ထိုကလေးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်က အမှန်။

မိတင်အေးဆိုသည့်ကလေးမက ထမင်းစားလို့အပြီး ကျွန်တော်တို့အနီးလာကာ အဖန်ရည်ကို သောက်နေရင်းက လောက်လေးခွနှင့် လေးသီးအိတ်ကိုယူကာ အပြင်ကို ထွက်တော့မည်အလုပ်။

"ဟဲ့ - သမီးလေး - နင် ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ"

"ကျွန်မ စားပင်သွားထိုင်မလို့ - အဘရဲ့၊ အဘတို့အဖွဲ့ညနေ အမြည်းကောင်းလေးနဲ့ သောက်ကြဖို့အတွက်လေ"

"ဘာစားပင်လဲကွ - ဘာကောင်တွေ ဝင်စားကြလို့လဲ"

"ဥနဲ့ပင်ကြီးပါ - အဘ၊ အသီးမှည့်ချိန်ဆိုတော့ အကောင်ပေါင်းစုံ ဝင်ပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ငှက်ငနွား၊ ရစ်၊ တောကြက်၊ ငှက်၊ အောက်ချင်းငှက်တွေ အဝင်ကို စောင့်ပစ်မလို့လေ"

"ဘယ်မှာလဲဟ - ဘယ်လောက်ဝေးလဲ"

"သုံးမိုင်လောက်တော့ရှိမယ်။ ရွှေတလေးရောင်း ဟိုဘက်တောင်စွန်းတောကြီးမှာပါ။ အဆင်သင့်ရင် ဖြူပါ ပစ်လို့ရတယ်လေ"

သူမအပြောကြောင့် ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်စားသွားသည်မို့ -

"ဒီလိုဆို - ငါ့ကို ခဏစောင့်ဦးကွာ။ အဘလည်း သမီးနဲ့ လိုက်မယ်။ ထမင်းစားလို့ပြီးရင် တောမောင်းပစ်မယ့်အဖွဲ့နဲ့မလိုက်ဘဲ သမီးနဲ့ ငါလိုက်ခဲ့မယ်"

အမှန်တော့ - မနက်စာ ငိုက်ဖြည့်ပြီးလျှင် တောမောင်းပစ်ခတ်ကြရန် စီစဉ်ထားသော်လည်း ထိုကလေးမကို မြင်လိုက်ရပြီး သူ့လုပ်ရပ်ကို စိတ်ဝင်စားလာသည်မို့ မိတင်အေးနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသော ထားဥသုဉ်အကြောင်းကိုလည်း လေ့လာတီးခေါက်ကြည့်ချင်သည့်အပြင် သူမ၏မုဆိုးအရည်အသွေးကိုလည်း အကဲခတ်ကြည့်လိုသည့်အတွက် ဖြစ်ပေသည်။ အဘကောင်းနဲ့အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်တို့က ကလေးမလေးကို ယခုလိုပြောလိုက်သည့်အပေါ်အကြောင်းတစ်ခုခုရှိနေပြီကို သိရှိထားကြသည့်အတွက် ဘာမှမပြောကြ၊ နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။

နံနက်စာကိုငိုက်ဖြည့်စားသောက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်က လေသေနတ်နှင့်ပျိုင့်တူးတူးသေနတ်ကလေး နှစ်လက်ကို တစ်ယောက်တစ်လက်စီလွယ်ကာ ထွက်ခဲ့ကြပေသည်။

"မိတင်အေး - နင်တို့ရွာမှာ အရက်ရောင်းတဲ့ဆိုင်ရှိလားဟ"

“အဘကလည်း ခုပဲ ထမင်းစားပြီးတယ်။ အရက်ထပ်သောက်ဦးမလို့ လား”

“ဝယ်သွားမှာပေါ့ကွ။ ဟိုကိုရောက်ရင် အပင်ထက်ကစောင့်ပစ်ကြရမှာ လေ။ ငှက်ကိုစောင့်ရင်း သောက်ချင်ရင် သောက်လို့ရတာပေါ့ကွ”

“ရွာလယ်မှာ အပျိုကြီးရောင်းတဲ့ အရက်ပုန်းဆိုင်ရှိတယ်။ အဖေဖေသေ ခင်က သမီး သွားဝယ်ဖူးတယ်လေ။ အစားအသောက်လည်း အဲဒီမှာရောင်း တယ်လေ”

နှစ်ဦးသား သေနတ်ကိုယ်စီလွယ်လျက် ရွာလမ်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်း ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအား ရွာခံများနှင့် ခေါင်ပုံကံနေကြ၊ မြောက် ပန်းလှန်နေကြသည့် လူငယ်တို့က ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် ပြုံးစိစိ၊ တီးတိုး တီးတိုးသဖန်းပိုးထိုးနေကြသည်ကိုလည်း သတိထားလိုက်မိသည်။ သည် အချက်ကလည်း ကျွန်တော်ရည်ရွယ်ချက်တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုအောင်မြင် စေမည်နည်းဖြစ်သည်ဟု ပြောရပေမည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သည် ကလေးမတွင် မိဘနှစ်ပါးကလည်းမရှိ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းကလည်း နတ္ထိ၊ နေ ရောကလည်းမရှိ၊ ငစောကြီးနှင့် ခင်အုန်းမြင့်တို့က သနားသဖြင့် အိမ်တွင် လက်ခံထားရသည်ကို တစ်ရွာလုံးကလည်း အသိ၊ သူတို့လင်မယားတွင် သားထောက်သမီးခံမရှိသည့်အပြင် ကွမ်းတောင်ကိုင် ထားဥသုဉ်နှင့် ဆက် နွယ်ပြီး လူငယ်ကာလသားအုပ်စုက အမြင်မကြည်၊ အစာမကြေဖြစ်နေကြ သည့်အချိန်၊ သူမနှင့်တွဲကာ သေနတ်ကိုယ်စီလွယ်၊ အတူလမ်းလျှောက်နေ သည့် ကျွန်တော်ကလည်း အရေးပါအရာရောက်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်ကို သူ တို့ရွာသားတွေကလည်း သိရှိထားကြသည်မဟုတ်ပါလား။

သို့အတွက် ကျွန်တော်က ထိုကလေးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ဦးစား ပေးသည့်အနေမျိုးဖြင့် လက်တွဲကာ သေနတ်ကိုပင် ပေးကိုင်ထားလိုက် သည်ကိုတွေ့မြင်သွားကြသည့် သူတို့အဖို့ နောင်ကိုမစော်ကားရဲအောင်နှင့် စော်ကားလာလျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့အုပ်စုက မခံ၊ လက်တုံ့ပြန်မည်။

အန္တရာယ်ရှိသည်ကို သူတို့ သိမြင်စေချင်သည့်အတွက် ထိုကဲ့သို့ ဖန်တီးပြ လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

နှစ်ဦးသား အရက်တစ်ပုလင်း၊ စားသောက်စရာတို့ကို သူမလွယ်လာ သည့်လေးသီးထည့်သောလွယ်အိတ်အတွင်း ထည့်ကာ လျှောက်လှမ်းရင်း ရွာထိပ်ခင်တန်းကိုကျော်ပြီး လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း ချောင်းရိုးဘက်ဆီ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြပေသည်။

“မင်း - သေနတ်ပစ်ဖူးသလားကွ ဟင် - သမီး”
“မပစ်ဖူးဘူး - အဘ၊ အခုမှ ကိုင်ဖူးတာ၊ ဒါ - ဘာသေနတ်လဲ ဟင်”
“သမီးလွယ်လာတာကလေးသေနတ်လို့ခေါ်တယ်၊ ငါလွယ်ထားတာက ပွိုင့်တူးတူးသေနတ်၊ ငှက်ပစ်သေနတ်တွေချည်းပါပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် - ချေလိုအကောင်မျိုးကို ပစ်လို့မရဘူးလား”
“ရပါတယ် - သမီးရဲ့၊ ငှက်ဆိုရင် မင်း လွယ်ထားတဲ့သေနတ်နဲ့ ပစ်တာ ပေါ့၊ ချေတို့၊ ဒရယ်လိုအကောင်မျိုးကျတော့ ဒီသေနတ်နဲ့ပစ်ကြတာပေါ့”
“အဘ”

“ဟေ - ဘာလဲ - သမီး - ပြောလေ”
“အခု - ကျွန်မတို့သွားမယ့်လမ်းမှာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် တွေ့လိမ့်မယ်၊ အဘ သတိထားနော်”
“ဟာ - သမီးကလည်း - တောထဲကိုလာမှတော့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပဲ လား၊ အများကြီးရှိတာ ငါသိတာပေါ့ဟဲ့”

“အဲလိုမျိုးမဟုတ်ဘူး - အဘရဲ့၊ အဲဒီအပင်ကြီးက ထူးခြားလို့ပြောနေ တာပါ”
“ဟုတ်လား - ဘာအပင်လဲကွ၊ ဘယ်လိုထူးခြားလို့လဲ - ဆောင်ရန် ရှောင်ရန် သိချင်လို့မေးတာပါ”

“အပင်ကတော့ လက်ခုပင်ကြီးပေါ့ - အဘရဲ့၊ အတော်ကြီးစာယ်၊ လူကြီးလက်လေးဖက်စာလောက်ရှိမယ်၊ ရွာသူရွာသားတွေကတော့ အခင် အထွက် ကန်တော့ကြတယ်၊ နတ်ကြီးတယ်လို့လည်း ပြောကြတယ်၊ အဲဒီ

အပင်အောက်ကို သားငါး ယူမသွားရ။ သူ့ကို ပသရင်လည်း သစ်သီးတွေနဲ့ တင်ကြတယ်။ ဦးထုပ်ကို ပြောင်းပြန်ဆောင်းတာ မကြိုက်ဘူး။ အပေါ့အလေး စွန့်တာ။ သမီးရည်းစားတွေ သွားတာကို လက်မခံဘူး။ မယုံလို့ လုပ်ကြည့်ရင် လည်း တကယ်နတ်ကိုင်တယ် - အဘရဲ့။

“ဟုတ်လား၊ - ဘယ်လို နတ်မျိုးလဲဟ - ပြောပါဦး။ နင်ပြောတာနဲ့ ငါတောင် စိတ်ဝင်စားသွားပြီ - ဆက်ပါဦး။”

“နတ်မောင်နှမတို့ပြောတာပဲ - အဘရဲ့။ အရှက်အကြောက်ကြီးတဲ့နတ် တွေလို့ ပြောနေကြတာပဲလေ။”

သူမစကားကြောင့် ကျွန်တော်က ပသီမောင်နှမအပိုင်လို့ ထင်လိုက်မိ သည်။ ထိုမောင်နှမအပိုင်ဆိုလျှင်တော့ ဟုတ်သည်ကို ကျွန်တော် အမဲလိုက် လုပ်စေတတ်သည့်နေရာများတွင် သိရှိထားပြီး မဟုတ်ပါလား။

အများအားဖြင့် ပသီမောင်နှမအပိုင်တွင် နှမဖြစ်သူပိုင်သည့်အခြမ်း ဘက်က ပိုမိုသတိထားရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် နှမဖြစ်သူက လုံးဝ အမှားမခံပဲ စိတ်အလွန်ကြီးသည်ဟုလည်း ပြောကြသည်။ ထိုစဉ် သူမဆက် ပြောလိုက်သည်က -

“ကျွန်မအဖေဆင်နင်းခံပြီးသေရတာ - အဲဒီအပင်ကြီးပေါ်က အမှားလုပ် ခဲ့မိလို့ဆိုပြီး အမေ ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်။”

“ဟုတ်လား - ဘယ်လိုအများမျိုး လုပ်ခဲ့မိလို့လည်း ပြောပါဦး။”

“ဒီလို - အဘရဲ့ - သူ တောလယ်က ပြန်ရင်း တောဆင်ရိုင်းအုပ်နဲ့တိုး တော့ ရှောင်ပြေးပေမယ့် မလွတ်တော့။ အဲဒီအပင်ကြီးပေါ် တက်ပုန်းတော့ အပင်အောက်က မရွာဘူးလေ။ သူ ပြန်အဆင်းကို စောင့်နေကြတယ်။

အဖေကလည်း ဆင်ရိုင်းအုပ်ရှိနေတော့ အောက်ကို ဆင်းလို့မရ။ အချိန် ကလည်း အမှောင်ဘက်ကို လှည့်နေပြီဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားလိုက်တော့ တောခွေးတွေပေါက်တဲ့သေးကို တောဆင်ရိုင်းတွေ ကြောက်တယ်ဆိုတာကို သတိရလိုက်တယ်လေ။ သူတို့တွင်မကဘူး။ ကျား သစ်နဲ့ပဲတွေ့ပါ ကြောက်ကြတယ်ဆိုပဲ။

နောက်ပြီး - လူပေါက်တဲ့သေးဟာ တောခွေးသေးနဲ့နဲ့ တူတယ်ဆိုတာ ကိုလည်း သတိရလိုက်ပြီး အောက်မှာ သူ့ကို ဆင်ရိုင်းအုပ်စောင့်နေတဲ့ကြား သေးနဲ့ ပန်းလိုက်တယ် - အဘရဲ့။ သေးနဲ့ပန်းပြီးမှ သူ သတိရလိုက်တာက ဒီအပင်ကြီးဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်တော့ ပြန်ပြီးတိုးလျှိုးတောင်းပန်နေတုန်း အောက်က ဆင်ရိုင်းတွေက အပင်ကြီးကို ပြေးပြီး ဦးကင်းနဲ့ဝိုင်းဆောင့်လိုက် တော့ အပေါ်မှာရှိနေတဲ့အဖေ ခြေလွတ်လက်လွတ်ပြုတ်ကျတော့ နင်းသတ် လို့သေသွားတာလို့ အမေ ပြောပြဖူးတယ် - အဘရဲ့။”

“ဟဲ့ - ကလေးမရယ် - ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လားကွ။ နင့်အဖေ သေသွား ပြီပဲဟာ။ အဖေလည်း မပါပဲနဲ့ နင့်အမေက အဲဒီအဖြစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိနေ ရတာလဲ။”

“အဖေက အမေ့ကို (၃)ကြိမ်တောင် အိပ်မက်ပေးတာ - အဘရဲ့။ ဒီပုံစံ အတိုင်းချည်း မက်တဲ့အိပ်မက်ဆိုတော့ သူ ယုံသွားတာပေါ့။ နောက်ကျန် သေးတာက ကျွန်မကိုလည်း မှာသွားသေးတယ်။ အဲဒီအပင်ကြီးအောက်ကို ရောက်ရင် ပြောမှားဆိုမှား၊ လုပ်မှားကိုင်မှားမဖြစ်ဖို့ သတိပေးသွားတယ် လေ။”

မိတင်အေးမှာ ကလေးတစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် သူပြောနေသည့်စကား တို့က ယုံလောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုပါ သတိပေးသလိုဖြစ်နေသည်မို့ တအံ့ တဩပင်ဖြစ်သွားမိသည်။ သူ့စကားကို အလေးမထားလိုက် မရသည်က အမှန်။

“ကိုင်း - ထားပါတော့ကွာ။ စိတ်မကောင်းစရာတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့။ ငါတို့ သူ့လိုမဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်ကြတာပေါ့။”

ကျွန်တော်တို့ ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းနေကြရင်း သူ့အဖေအဖြစ်မျိုး ကိစ္စတစ်ခု “လဟာမငယ်ရွာ” ရွာတွင် ကျွန်တော့်မုဆိုးလင်မယားဖြစ်ခဲ့ရ သည့်အဖြစ်ကို တွေးတောနေလိုက်မိပေသည်။ အဖြစ်က -

မိစမ်းတို့လင်မယား တောထဲတွင် မီးသွေးဖုတ်ရင်းပြီးလို့ ခွေးကိုခေါ်ကာ တောလမ်းအတိုင်း အိမ်သို့ပြန်သစ်ဆင်ကြီးတစ်ကောင်က လိုက်လံရှောင်

မြောင်းနေသည်ကို သိလိုက်ရသည့်အတွက် သစ်ပင်ထက်ဆီတက်ရောက်
နေစဉ်အောက်မှာကျန်နေသည့်ခွေးကို ကိုက်ခဲခဲယမ်းပစ်လိုက်ပြီး အပင်ပေါ်
တက်နေသည့် သူတို့လင်မယားကို မော့ကြည့်လျက် ဟဲခနဲ ဖာန်သွင်းကာ
ကိုက်သတ်ဖို့အတတ်ပိစမ်းက ကြောက်ကြောက်နှင့်အော်ဟစ်ရင်း ရွှေပြန်က
ရေသွန်ချလိုက်ရော ထွက်ကျသည့်သေးတို့က ပင်စည်လုံးမှတစ်ဆင့် သစ်
ဆင်ကြီးကိုယ်ပေါ်ပီးကျခြင်း ခံလိုက်ရသော ထိုအကောင်ကြီးမှာ လူသေးနံ့ကို
ရသွားသည်။ ထိုအကောင်ကြီးမှာ တောခွေးတွေပေါက်သောသေးနံ့ထင်၍
လားတော့ဖြင့်မသိ။ အပင်ပေါ်ဖက်တက်နေရင်း ရုတ်ခြည်း တထိတ်တလန့်
ဖြစ်ကာ အောက်ကို ခုန်ချလျက် ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ကိုက်သတ်ထားသည့်
ခွေးသားကိုပင်မစားတော့ဘဲ အဝေးတောကြီးအတွင်း ထွက်ပြေးသွားသဖြင့်
ယခုထိတိုင်အောင် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေကြသည့်လင်မယားအဖြစ်။

မှဆိုးရင့်မကြီးတွေ ပြောပြသည့်အထဲတွင် လူတွေ၏ သေးနံ့သည်
တောခွေးပေါက်သည်သေးနံ့နှင့်တူကြောင်းကိုလည်း ကြားဖူးသည်။ ယခု
သူမစခင် အပင်အောက်ရှိ တောဆင်ရိုင်းအုပ်ကို သေးနှင့် ပန်းလိုက်သော်
လည်း တက်ရောက်နေသည့်အပင်က သာမန်အပင်မဟုတ်။ နတ်မောင်နမ
နေပြီး ရွာသူရွာသားတွေက အားထားယုံကြည် ကိုးကွယ်နေသည့်အပင်ကြီး
ဖြစ်နေသည့်အတွက် နတ်ကိုလိုက်ခြင်းဆိုသည်က ယုံမှားသံသယဖြစ်စရာ
မရှိသည်ကအမှန်။

“အဘဦးဘိုလေး - ချောင်းနားကို ရောက်တော့မယ်။ ရေသောက်ဆင်း
တဲ့အကောင်တွေကို တွေ့နိုင်တယ်နော်။ ချောင်းရဲ့ဟိုဘက်တောင်စွန်းတော
ကြီးကိုလည်း သတိထား။ ဖြူတွေ အုပ်လိုက်ဆင်းစားကြတယ်။ ဒါနဲ့ - အဘ
ဖြူကို ပစ်ဖူးလားဟင်”

“ဟား - ဟား - ဟား - သမီးကလည်း - မှဆိုးလုပ်နေပါတယ်ဆိုမှ ဖြူလို
အကောင်ကို မပြောနဲ့ ပြောင်၊ စိုင်း၊ ဝံ၊ ကျားနဲ့ ကျားသစ်၊ တောဆင်ရိုင်းလို
အကောင်ကြီးတွေ ရှာပစ်နေတဲ့အကောင်ပဲကွ။ ဖြူလောက်ကတော့ ငါ့စာရင်း

ထဲ ပစ်ရမယ့်အကောင်စာရင်းထဲ မပါဘူး။ ငါ့ကို နင်က ခပ်ချာချာခုဆိုးလို့
ထင်နေလို့လားဟ”

ကျွန်တော် စိတ်တိုသွားမှန်း သိ၍လားတော့ဖြင့် မသိ။ သူမက -

“ကျွန်မအပြောလောသွားလို့ပါ - အဘရယ်။ တစ်ကောင်ချင်းပစ်တာကို
ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ အုပ်လိုက်ပစ်ဖူးလားဆိုတာကို မေးတာပါ”

“အုပ်လိုက် - ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုအုပ်မျိုးလဲ။ ပြောင်အုပ်၊ စိုင်းအုပ်၊
ဝက်အုပ်၊ မျောက်အုပ်၊ ဒေါင်းအုပ်၊ စာကလေး၊ စနီကံ၊ ရှို၊ ဝှု၊ ဝက်ဝံနွားအုပ်
တွေကို ပစ်ခဲဖူးတာပေါ့ဟဲ့။ ခပ်ညံ့ညံ့ကောင်မှမဟုတ်ပဲဟာကို”

“အဲဒီအုပ်မျိုးကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး - အဘရယ်။ ကျွန်မပြောတာ
ဖြူမိသားစုအုပ်ကို ပြောနေတာပါ။ တချို့အုပ်ဆိုရင် (၁၅)ကောင်လောက်ထိ
ရှိမယ်။ အနည်းဆုံးကတော့ (၅)ကောင်အထက်အုပ်မျိုးကို ပြောတာလေ”

ဟာကွာ - မင်းလို
မလောက်လေးမလောက်စား
ကောင်မလေးက ငါ့လို မှဆိုးရင့်မ
ကြီးတစ်ယောက်ကို သားကောင်ကို
တွေ့နေပါလျက်နဲ့ နင်က ပစ်ဆိုတော့
မှ ငါက ပစ်ရမယ်။ ဟုတ်ရဲ့လား
သမီးလေး။ ငါလည်း မသောက်
ရသေးလို့ မဖူးသေးပါဘူး။

“ဟုတ်လား- အဲဒီလိုဖြူအုပ်ကို ငါမြင်လည်း မမြင်ဘူးသလို ပစ်လည်း မပစ်ဖူးဘူးကွ။ ဘယ်လိုပစ်ရလဲ - ပြောပါဦး”

“အဘကို ပြောပြဖို့က လိုရာဆီကိုရောက်တော့မှာမို့ နောက်မှ ရှင်းပြမယ်။ တကယ်လို့များ - ဖြူအုပ်နဲ့ တည့်တည့်တိုးရင် အပစ်မလောနဲ့နော်။ ကျွန်မအပစ်ခိုင်းတဲ့အကောင်ကိုသာ အဘပစ်မယ်ဆိုတဲ့ကတိကိုပေးမလားဟင်”

“ဟာကွာ - မင်းလိုမလောက်လေးမလောက်စားကောင်မလေးက ငါလို မုဆိုးရင့်မကြီးတစ်ယောက်ကို သားကောင်ကို တွေ့နေပါလျက်နဲ့ နင်က ပစ်ဆိုတော့မှ ငါက ပစ်ရမယ် - ဟုတ်ရဲ့လား - သမီးလေး။ ငါလည်း မသောက်ရသေးလို့ မမူးသေးပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် - အဘ။ အဘစကားအရ မြင်လည်း မမြင်ဖူးဘူး။ မပစ်ဖူးဘူးဆိုတော့ ရှင်းနေပါတယ်။ သမီး တောင်းဆိုတာက အပစ်လောသွားရင် အကုန်မရလိုက်မှာစိုးလို့ ပြောနေတာပါ”

သူပြောသည့်စကားတွေက ဟုတ်ပေမည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အတွေ့အကြုံသစ်တွေကို ရှာဖွေနေသူမို့ သူပြောသည့်စကားကို လက်ခံကာကတိပြုလိုက်သည်မို့ သူကလေး ကျေနပ်သွားကာ ရှေ့ကို လှမ်းနေသည့်အချိန်။ ကျွန်တော်က သေနတ်မပစ်ခတ်ဘူးသည့်သူမကို လေသေနတ်ပစ်ခတ်ပုံ၊ နည်းစနစ်၊ ကိုင်တွယ်ပုံ၊ ချိန်ရွယ်ပုံ (ပစ်မှတ်၊ ရွှေချိန်သီး၊ နောက် ချိန်ခွက်) မျက်လုံးနှင့် တစ်ဖြောင့်တည်းကျသည့်အခါ သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်ပစ်ခတ်ရသည်ကို အကြမ်းအားဖြင့် သင်ပြပြီး ရှေ့ခရီးကို ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြပေသည်။

တောအနေအထားက အမြဲစိမ်းတောလိုဖြစ်နေသည့်အတွက် ချုံပင်တို့၊ ရစ်ပတ်နွယ်သိုင်းထားကြသော ပင်စောက်၊ ကုံကော်၊ သစ်အယ်၊ မင်္ဂလာ၊ တောင်သရက်၊ သဖန်းတောတညင်း၊ တောင်စိန်း စသည့်အပင်ကြီးတို့နှင့် စိမ်းစိုအုပ်ဆိုင်းနေပြီး နေပြောက်ပင် မတိုးနိုင်လောက်အောင် စိမ်းစိုမည်းမှောင်နေသည်။

ချောင်းဘက်ဆီသို့ ဆင်းရာလမ်းသည် တောင်ကြားလျှိုအတွင်း သစ်ပင်ကြီးတို့က ခပ်စောင်းစောင်းပေါက်နေကြပြီး လူလျှောက်လမ်းအတိုင်း အသာတိုးဝင်သွားလိုက်ကြပြီး ချောင်းကမ်းပါးယံထက်မှ ဟိုမှာဘက်ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ရွှေလက်နစ်ချောင်းကို ကားလျက် ချောင်းရေကို ငုံ့သောက်နေသည့် မည်းမည်းလုံးလုံး တောဝက်ငယ်တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဘေးတိုက်အနေအထားနှင့် မုဆိုးထိုင် ထိုင်ရင်းကို ပစ်သွင်းလိုက်ရာ စမ်းရေကြည်အတွင်း ဘေးတိုက်လဲကျသွားပြီး သွေးများ ပန်းလျက် အတန်ကြာလူးလို့မနေရင်း ငြိမ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရပေသည်။ တောဝက်မြန်းကလေးမို့ သိပ်မကြီးလှ။ အလွန်ဆုံးရှိမှ (၈)ပိဿာလောက်ပင်။

နှစ်ဦးသား ချောင်းအတွင်း မဆင်းသေးပဲ တောင်စွန်းတောကြီးဘက်ဆီသို့အလာ -

“ဂါး - ခွီး - ဖျိုး - ဖျိုး - ဖျိုး - ချွင် - ချွင် - ချွင်”

“ဟော - အဘတောထဲကို ဖြူအုပ်ဝင်စားနေတဲ့အသံ ကြားတယ်မို့လား”

ရှေ့တွင်မြက်ပင်များသာ ပေါက်နေသည့် ခပ်နိမ့်နိမ့်တောင်ခေါင်းတုံးဆီသို့ တိုးကပ်လိုက်ကြပြီး ဆင်ခြေလျှောလမ်းကို ပြန်အဆင်း သစ်ပင်ကြီး၏ ပင်စည်လုံး ဘေးကပ်လိုက်ကြပြီး မုဆိုးထိုင်ပုံစံမျိုးဖြင့် အသံကြားရာဆီ ကံကြည့်လိုက်တော့ အရွက်နှင့်အမြစ်တွေကို ကိုက်ဖဲ့စားသောက်နေကြသည့် ဖြူ(၃)ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

“ဂရား - ခွီး - ချွင်ချွင်”

သူတို့ အော်ဟစ်ကြသည့်အသံကြီးတွေက ကြောက်စရာပင် ကောင်းသေးသည်။ သောက်ရေအိုးအလုံးနီးပါးမိုမက်လောက်စရာ၊ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အမြီးရှိရာနောက်ပိုင်းဘက်သို့ ထိုးထွက်နေသည့် ဆူးရွှန်မည်းမည်းတွေနှင့် အရည်က ဆယ်လက်မလောက်တော့ ရှိပေမည်။ ရန်သူကို တွေ့လျှင် နောက်ကျောပေးပြီး ဆူးတောင်မည်းမည်းတို့ကို ခါထုတ်၍ တိုက်ခိုက်ကြ

သည်အကောင်မျိုး ထိုအကောင်မျိုးက အသီး၊ အရွက်နှင့် ဥတွေကို စားကြ သည်အပြင် အသားကျန်တွေကိုလည်း ရှာဖွေစားသောက်ကြသည်။ ပြောင်း၊ ကန်စွန်းဥ၊ မုန်လာဥတို့ကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်။ များသောအားဖြင့် ထို အကောင်မျိုးက နေမထွက်၊ ညပိုင်းသာ အစာရှာထွက်တတ်ကြပြီး ရေကူးရာ တွင်လည်း ကျွမ်းကျင်ကြသည်။ ယခုလူအရောက်အပေါက်နည်းသည်တော ကြီးဖြစ်သည့်အတွက် နေဘက်ထွက်ကြဟန်ထင်။

ကျွန်တော်က မပစ်သေးပဲ သေနတ်နှင့် လှမ်းချိန်ရွယ်ထားသည်မို့ သူမ ကလည်း မပစ်ခတ်ရန် တံတောင်နှင့် တို့ထိသတိပေးနေသည်မို့ ခေါင်းညိတ် ပြကာ အသာစောင့်ကြည့်နေစဉ် နောက်ထပ်ရောက်လာသည့်အကောင် တွေနှင့်မို့ အနည်းဆုံး (၇)ကောင်လောက်ရှိပေမည်။

“စွီး - ဇိုးဇိုး - ဂရား - ချလွင် - ချလွင် - ချလွင်”

သူတို့ လှုပ်ရှားမှုကို ငြိမ်သက်စောင့်ကြည့်နေစဉ် တောင်စွန်းတောဟို ဘက်အစွန်မှ ထိုအကောင်တွေထက် ပိုမိုကြီးထွားသည့်အကောင်ကြီးတစ် ကောင်က ဆူးတောင်တွေကို ရိုက်ခတ်လျက် အော်ဟစ်မာန်ဖီကာ ပြေးလွှား လာနေသည်မို့ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မိတင်အေးက နားအနီးကပ်ကာ လေသံ နှင့် -

“အဘ - အဲဒီအုပ်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်အထီးကြီးပဲ။ သူ့ကို အရင်စပစ်မယ်”

ကျွန်တော် သူမကို ပြန်မေးမနေတော့။ သူမရိုင်းသည် အတိုင်း ထိုအကောင်ကြီး ချောင်းဟိုမှာဘက်ကမ်းပါးရံထိပ်ကို အရောက်ပစ်တန် ကောင်းအနေအထားမို့ခေါင်းပိုင်းကိုပစ်ခတ်လိုက်ရာ “ဦး - ဂရား - နွီး” ကျယ် လောင်စွာ အော်ဟစ်လျက် မမြဲပြင်တွင် လူးလိုမိကာ ချောင်းအတွင်း လိမ့် ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

ဦးစွာအပစ်ခတ်လိုက်ရသည့် မြူကောင်ကြီး၏ သေငယ်ဇောနှင့် ပြင်းထန် စွာအော်ဟစ်လိုက်သံကြောင့် တောတွင်းစားသောက်နေကြသည့် အကောင် တို့က စားလက်စအစာကို လွှတ်ကာ အော်သံကြားလိုက်ရာ ဆီပြေးထွက်လာ

ကြပြီး ကမ်းပါးယံထက်မှ ကျသွားသည့်အကောင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်နေကြ သည်။ ရေတွက်ကြည့်လိုက်တော့ (၈)ကောင်တိတိဖြစ်နေသည်ကို အံ့သြ ဖွယ် တွေ့မြင်လိုက်ရချိန် သူမက -

“အဘ - စိတ်ကြိုက်ပစ်ပေတော့”

“ဖန်း - ဖန်း - ဖန်း - ဖန်း”

သေနတ်ကလေးက ဘဂ္ဂုန်လ်အမျိုးအစားဆိုသော်လည်း (ဘိုးလ်အက် ရှင်)မို့ တစ်ချက်ပစ်ပြီးတိုင်း နောက်တစ်ချက်ပစ်ခတ်နိုင်ရေးအတွက် လုပ် ဆောင်နေရသည့်အဆင့်ဆင့်ကြောင့် (၄)ချက်ပြီးချိန်ဖြူ (၄)ကောင် ချောင်း အတွင်းသို့ ထိုးကျသွားသည့်အချိန် ကျန်အကောင်တွေက တထိတ်တလန့် တောင်ဘက်တောင်စွန်း တောကြီးအတွင်း ပြေးဝင်ပုန်းလျှိုး ပျောက်ကွယ် သွားသဖြင့် ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

ကျွန်တော်က မဝှဇင်းဘောက်ထဲ ကျည်ထပ်ဖြည့်နေစဉ် -

“အဘ - အသာစောင့်ကြည့်နေ - အဲဒီကောင်တွေ ပြန်လာလိမ့်မယ်”

သူမပြောလိုက်သည်မို့ အသာငြိမ်စောင့်နေသည်။ သိပ်မကြာလိုက် မိနစ် (၂၀)လောက်ကြာတော့ အရှုပ်တောအတွင်း ပြေးဝင်ပုန်းအောင်းနေ ကြသည့်မြူကောင်တွေ “တချပ်ချပ် - တချင်ချင်” အသံတွေနှင့်တိုးထွက်ကာ ကမ်းပါးယံထက်မှ ချောင်းအတွင်းသေဆုံးနေသည့် မြူကောင်တွေကို လှမ်း ကြည့်နေကြပြန်သည်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ လက်တွင် ကိုင်ထားသည့် သေနတ်ပေါက်ကွဲသံက ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်သွားပြန်သည်။

ပေါက်ကွဲသံအဆုံး မြူမိသားစုအုပ်ဖြစ်သည့် (၉)ကောင်သည် ချောင်း ရေကြည်ကြည်တွင် သွေးသံရဲရဲနှင့် တုံးလုံးပက်လက် သေပွဲဝင်နေကြသည် ကို အံ့သြဖွယ် တွေ့မြင်လိုက်ရပေတော့သည်။

တစ်နေရာတည်းတွင် တစ်ကောင်လျှင် ပီသသာချိန် (၁၀)နီးပါးရှိ မြူက (၉)ကောင်မိသားစုအုပ်အပြင် တောဝက်ဖြန်းတစ်ကောင်ကို “မိတင်အေး” ဆိုသည့် မုဆိုးမကြောင့် မထင်မှတ်ဘဲ ရရှိလိုက်သလို၊ ယခုလိုမြူမိသားစု

အုပ်ကို တစ်ကောင်မကျန် အကုန်အစဉ် ပစ်ခတ်လို့ ရရှိလိုက်သော ကျွန်တော်က "မိတင်အေး" ဆိုသည့် ကလေးမလေးပဲနဲ့ နှစ်လိုအားရစွာ ပွေ့ဖက်လိုက်ရင်း ကျေးဇူးတင်နေလိုက်မိသည်က အမှန်ပင်။

နှစ်ဦးသား လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ကျွန်တော်က -

"က - သမီး မိတင်အေး - ဝါတို့ဖြူမိသားစုအုပ်ကို အကုန်အစင်ရလိုက်ပြီး ဝက်တစ်ကောင်ပါ အဆစ်ရလိုက်တော့ အကောင်တွေက မနည်းဘူးဟာ။ ဘေးပင်ကို တိုင်လို့လိုသေးလား - ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်"

"ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ - အဘရယ်။ ရွာကို ပြန်ပြီး လူခေါ်ထမ်းကြရုံကလွဲပြီး ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ။ ပြန်လိုက်ကြရအောင် - ဝယ်လာတာတွေကို အိမ်ရောက်တော့မှ သောက်ပေါ့။ ပြန်နားကြတယ်။ ဒီစားပင်ကို မနက်ဖြန်လာပြီး စောင့်ကြတာပေါ့"

နှစ်ဦးသား သေနတ်ကိုယ်စီထမ်းကာ ပြန်လာခဲ့ကြရင်း ကျွန်တော် တွေးတောနေလိုက်မိသည်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မုဆိုးရင့်မကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် သွေးနားထင် ရောက် နေသူ ကျွန်တော် တစ်ယောက် မထင်မှတ်ပဲ ထိုမိန်းကလေး မုဆိုးမလေးနှင့်တွေ့ယခုလို ဖြူမိသားစုအုပ်ကို ကုန်အောင် ပစ်ခတ်ခဲ့ဖူးသလို မြင်လည်း မမြင်ဘူး။ ကြားလည်း မကြားခဲ့ဘူး။ ခုသော ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို မချင်မရဲဖြစ်ကာ ခပ်ရှက်ရှက်နဲ့ မေးလိုက်တော့ -

"ဒီလို - အဘရဲ့ - ဖြူမိသားစုအုပ် အစာထွက်ရှာစားကြတာက အဲဒီအုပ်ကို ဦးဆောင်းခေါ်လာတာက အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ အဘအရင်ပစ်လိုက်တဲ့ အကောင်ကြီးက ခေါ်လာတာလေ။ စားကွင်းကို ရောက်တော့ သူမိသားစုတွေ စားသောက်နေကြတဲ့ အချိန်။ အဲဒီအကောင်ကြီးက အပြင်စည်းကနေ လှည့်ပတ်လှံခြံရေးတာဝန်ယူတာ - အဘရဲ့။ အဲဒါ - သူတို့ရဲ့ သဘာဝပဲလေ။

မုဆိုးလုပ်သူက အဲဒီသဘာဝကို သိတော့ ဦးဆောင်တဲ့ အကောင်ကြီးကို အရင်ဆုံး ပစ်ခတ်လိုက်တော့ သေသွားတဲ့ အခါ နောက်ကလိုက်တဲ့ အကောင်တွေ ဘယ်လိုမှ ထွက်မပြေးတတ်ကြတော့ဘူး။ ဒီတော့ ကြီးအတွင်း တစ်

လည်လည်ဖြစ်နေတတ်ကြတယ်။ အဲဒီ သူတို့စရိုက်သဘာဝအားနည်းချက် အပေါ်မုဆိုးလုပ်သူက အနိုင်ယူလိုက်တာပါပဲ။ ဒါဟာ တကယ့်မုဆိုးပညာရပ်လေ - အဘရဲ့"

သူမပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သွေးနားထင်ရောက်၊ အထင်ကြီးနေမိသည့် ကျွန်တော် မုဆိုးကြီးအဖြစ် ခံယူထားသော သူက နဖူးကို လက်ဝါးနှင့် ပြန်ရိုက်လိုက်ရင်း -

"အေးပါ - သမီးရယ်။ မင်းကို ငါ သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဖြူလို အကောင်တွေကို ငါ ပစ်ခဲပေါင်းများပါပြီ။ အခု - မင်းပြောတဲ့ ဖြူအုပ်ကို တစ်ခါမှ လည်း မပစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ပြောသံကို တောင် မကြားမိခဲ့ပါဘူး။ ခု - မင်းကလေးကြောင့် လက်တွေ့မြင်ပြီး ကိုယ်တိုင် ပစ်ခတ်ရရှိလိုက်တော့မှ ကိုယ်တွေ့မို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ သမီးကို အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ကျွန်တော်က အမှန်အတိုင်း ပြောပြဝန်ခံလိုက်တော့ သူမက ဝဲစောင်းကြည့်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်ပုံက -

"ဒီလိုဆိုရင် - အဘကို နောက်တစ်ခု အသိပေးလိုက်ဦးမယ်နော်"

"ဟုတ်လား - ဖြူနဲ့ ပတ်သက်လို့လားကွ"

"ဟုတ်တယ် - အဘရဲ့။ ခု - အဘပစ်ခဲ့တာ မိသားစုအုပ်ကိုနော်"

"အေးလေ - မိသားစုအုပ်ပဲကွ"

"တကယ်လို့များ - မိသားစုအုပ်မဟုတ်ဘဲ အဖို့နဲ့ အမနှစ်ကောင်ကို တွေ့ရင် ဘယ်အကောင်ကို အရင်ပစ်မလဲဟင် - အဘ"

"စောစောကလို အထီးကောင်ကြီးကို အရင်ပစ်မှာပေါ့ကွ"

"မှားတယ် - အဘရဲ့။ အထီးကို အရင်ပစ်လိုက်ရင် အမကောင်က ထွက်ပြေးတော့ တစ်ကောင်ပဲ ရမှာပေါ့။ အဲဒါမျိုးကျတော့ အမကောင်ကို အရင်ပစ်ရမယ်"

"ဘယ်လိုကြောင့်တဲ့ - သမီးရဲ့ - ရှင်းပါဦး"

ပျက်စီးခြင်းနှင့်

ရေပျောက်ပေးစင်အိတ်

အဲဒီတော့

“ဖြူအထီးနဲ့ အမမှာ သံယောဇဉ်ပိုကြီးတာက အထီးကောင် - အဘရဲ့၊ အထီးကောင်က လန်ပြီးထွက်ပြေးလည်း စောစောကလိုငြိမ်ပြီး နေရာမှာ ဆက်စောင့်နေလိုက်ရင် သူ့ဇနီးဆီကို ပြန်ရောက်လာတယ်လေ။ အဲဒီတော့ ပစ်ရင် (၂)ကောင်လုံး ရတာပေါ့”

“ဒီလိုဆို - အထီးကောင်ကို အရင်ပစ်ရင်ရော”

“ထွက်ပြေးတဲ့အမကောင်က ပြန်မလာတော့ တစ်ကောင်ပဲ ရတော့ တာပေါ့”

ကျွန်တော်ပြောသည့်စကားကြောင့် သူမကို စောင်းခွဲကြည့်လိုက်ရင်း စိတ်တွင်းက ထိုကလေးမလေး “မိတင်အေး” အပေါ် လေးစားအထင်ကြီး သွားမိသည်က အမှန်။ ထို့အတူ ဘထွေးတို့ကလည်း -

တောတွင်းနေသားကောင်တစ်မျိုးချင်းစီ၏ စရိုက်သဘာဝကို စုံလင်အောင် တတ်သိနားလည်ထားကြရမည့် မှုဆိုးအနေနှင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပင် အတော်နဲ့ စပ်သိရှိပါသည်ဟု ဆိုသော်လည်း သည်မှုဆိုးမလေးနှင့် ဆုံတွေ့တော့မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလကား မှုဆိုးဖြစ်နေမှန်းကို သဘောပေါက် သိရှိလိုက်ခြင်းသည် အမှန်စကားဟု ဆိုရပေတော့မည်။

➤ လေးမောင်

ကလေးများ ကြက်ညှာချောင်းဆိုးဖြစ်သော် ထန်းနီပြာ၊ ဟင်းနုနွယ်၊ ထန်းလျက်ရော့ရှိုကြိတ်ကာ ဆီးသီးခန့်ကျွေး။
ကြက်သွန်ဖြူကို အရည်ညှစ်၊ ရေအနည်းငယ်၊ သကြား ရောပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ဖွန်းခန့်တိုက်။

“တံငါနားနီးတံငါ၊ မုဆိုးနားနီး
မုဆိုး”

ဆိုတဲ့စကား ရှိခဲ့ဖူးတယ်။
ဘယ်လောက်ရိုးပါတယ်၊
အပါတယ်ပြောပြောလူရိုးလူအ
တစ်ယောက်ဟာ ဖဲသမားနဲ့
ပေါင်းရင်ဖဲရိုက်တတ်မယ်၊ ကြက်
သမားနဲ့ပေါင်းရင် ကြက်တိုက်
တတ်မယ်၊ အရက်သမားနဲ့ပေါင်း
ရင် အရက်သမားဖြစ်မယ်၊ မိန်းမ
ပွေ မိန်းမရွပ်တဲ့လူနဲ့ပေါင်းရင်
မိန်းမပွေ၊ ရွပ်တတ်မယ်။

ဖောက်တူသားချင်း
သစ္စာမဲ့
ကောက်ကျစ်ရကား
နောက်ဆုံးတွင်
လူမိုက်တို့၏
သွားရာလမ်းအတိုင်း..

သူတော်စင်နဲ့ပေါင်းမိရင်တော့ သူတော်ကောင်းအလုပ်တွေဖြစ်တဲ့
ဘုရားသွားကျောင်းတက် ဥပုသ်စောင့်ပြီး သူတော်ကောင်းအလုပ်တွေ လုပ်
တတ်လာမယ်။

ဒါကြောင့် “တံငါနားနီးတံငါ၊ မုဆိုးနားနီးမုဆိုး” ဆိုတဲ့စကားပုံကို
ရှေးလူကြီးတွေက ထားခဲ့တာပေါ့။ လူတော်လူကောင်းနဲ့ပေါင်းမိရင် ကိုယ့်
ဘဝလည်းကောင်းမယ်၊ မကောင်းတဲ့လူနဲ့ပေါင်းမိရင် ကိုယ့်ဘဝပျက်စီးမယ်
ဆိုတဲ့ (သာဓက)ကို မကွေးတိုင်း၊ မင်းဘူးစကုမြို့နယ်မှ လက်လုပ်လက်စား
ကျပန်းလုပ်ကိုင်စားသူ (မောင်ကြည်လင်) အဖြစ်မှန်ကို အတုယူ ရှောင်
ရှားနိုင်ဖို့ တင်ပြလိုက်ရပါတယ်။

မောင်ကြည်လင်သည် မကွေးတိုင်း၊ မင်းဘူးစကုမြို့နယ်၊ စကုတစ်မြို့လုံး
မှ (ခိုင်းဖက်) တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်ရည်၊ တစ်ဘဝသမားဖြစ်၍
ကြံ့ရာစား၊ ကြံ့ရာအိပ်သည်။

ဒီနေ့စားစရာမရှိလျှင်မပူ၊ ဗိုက်မှောက်ရေသောက်၍နေလိုက်သူဖြစ်၏။
ရလျှင်လည်း ရသမျှ အဝစားပစ်သူဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်စာ ချန်ရကောင်းမှန်း
မသိ။

လောင်းကစားတော့ ဝါသနာပါသည်။ စကု၊ လယ်တိုင်း၊ ပွင့်ဖြူ၊ စလင်း
မြို့နယ်များသည် ဘုရားပွဲလုပ်တိုင်း ခြောက်ကောင်ဝိုင်း၊ ဂျင်ဝိုင်း၊ ဖဲဝိုင်း၊
ကြက်ဝိုင်း၊ ဘော်လီဘောနှင့် ဘောလုံးပွဲများ ကျင်းပကာ လောင်းကစားစိုင်း
များ မပါလျှင်မပြီးသော မြို့နယ်များဖြစ်လေရာ ကြည်လင်နှင့် အံ့ကိုက်ဖြစ်နေ
၏။

အိစ္စတ်သည် ဘယ်သောင်၊ ဘယ်ကမ်းက မျောလာသည်မသိ။ လောင်း
ကစားစိုင်းနှင့် ပါလာရာမှ စကုမြို့တွင် သောင်တင်နေပြီး ကြည်လင်နှင့် ပေါင်း
မိနေ၏။

အိစ္စတ်သည် သေနတ်ဖြင့် တခိုင်းခိုင်းပစ်နေသည့်ကြားမှ ရေနံသံကန်
ကြီးများမှ ရေနံစိမ်းကို ရအောင်ခိုး၏။ ထိုရေနံစိမ်းကို ကြည်လင်နှင့် နှစ်ဦး
ပေါင်းကာ နောက်ချေးများ ရောနယ်ကာ တစ်ဂါလံလျှင် (၅၀၀)ဖြင့် ရောင်း
၏။

မြို့ပေါ်မှ ထရံကာအိမ်များ၊ ပျဉ်ထောင်ကာအိမ်များမှ ၎င်းတို့ထံမှ ရေနံ
ဝယ်ပြီး ၎င်းတို့အား အိမ်ထရံကို တစ်ပုံးလျှင် (၃၀၀)ကျပ်ဖြင့် နှုန်းပေးကာ
သုတ်ခိုင်းသည်။

ထိုသို့ရရှိသောငွေများမှာ မဂုမိ၊ လောင်းကစားစိုင်းမှာပင် နှစ်ဦးသဘော
တူ လောင်းဖြစ်ကြ၏။ ပျံကျကြည်လင်နှင့် ရေမျောကမ်းတင်အိစ္စတ်တို့နှစ်
ယောက်သည် (ပုလင်းတူ၊ ဘူးဆီ)များ ဖြစ်ကြ၏။

ကြည်လင်သည် မိမိကိုယ်ကိုယ် လူပေါင်းမှားမှန်း မသိခဲ့။ ချေး(ရိုး)ထဲ
တွင်ပျော်သော လောက်ကဲ့သို့ အိစ္စတ်နှင့် ပေါင်းဖက်ပြီး ဒုစရိုက်လောကတွင်
ပျော်ဝင်နှစ်မြုပ်နေချေပြီ။

မကောင်းမှုဒုစရိုက်၊ ခြိတ်ဆိုးသည် မိမိထံသို့ ခြေသံမကြားအောင်
ပူးကပ်ဝင်ရောက်လာနေသည်ကို ကြည်လင် လုံးဝမသိလိုက်တော့ချေ။

ငါ လူသတ်တာကိုမြင်တာ
မင်းတစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်။
မျက်မြင်သက်သေကို ဖျောက်ပစ်
လိုက်တော့ ငါလူသတ်တာကို
ဘယ်သူမှမသိတော့ဘူး။ မျက်မြင်
သက်သေ မရှိတော့ရင် ငါရထားတဲ့
ပစ္စည်းတွေကို ငါတစ်ယောက်
တည်းပဲ ဘေးကင်းရန်ကင်း
သုံးနိုင်တော့မှာပေါ့ကွာ
ဟား-ဟား-ဟား။

“ဒေါ်ထွေး”

ဒေါ်ထွေးသည် စရေမြို့၏မျက်နှာပိုး၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာ၏၊ အလှူအတန်း
ရက်ရော၏။ (ပေါ်ပြူလာ)စားတော်ဆက်ပိုင်ရှင် ဦးပြုံး၏မိခင် ဖြစ်သည်။

သားအမိ သားအဖ၊ ရွေးမနှင့်မှ သုံးယောက်သာနေ၏။ ၎င်းတို့၏အိမ်
မှာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ဆောက်ထားသော (ကျွန်းယုဉ်ထောင်)အိမ်ကြီး
ဖြစ်၏။

သမီးဖြစ်သူနှင့် မြေးမကလေးမှာ နံနက်(၉)နာရီတွင် ကျောင်းသို့ထွက်
သွားပြီး ညနေ(၅)နာရီမှ အိမ်ပြန်၍ ဧရာဝတီတံတိုင်းကြလေရာ အိမ်တွင်
ဒေါ်ထွေးတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိ၍နေတတ်၏။

ကြည်လင်၏ကံကြမ္မာသည် ဤဒေါ်ထွေး၏အိမ်မှ စတင်လေ၏။
ကြည်လင်နှင့် အိစ္စတ်သည် ဒေါ်ထွေး၏အိမ်ကြီးအား ရေနံသုတ်ခွင့်ရ၏။

အိစ္စတ်သည် မိမိအကျင့်ဆိုးကို ရှုပ်လုံးဖော်ရင်လာသဖြင့် ကြည်လင်နှင့်
တိုင်ပင်၏။

ကြည်လင်က သဘောမတူ၊ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဒေါ်ထွေးအား အနကြမ်း
စီးရန် တိုင်ပင်ခဲ့ရာ ကြာတော့ ကြည်လင် စိတ်နဲ့ယိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်တည်းရှိသော ဒေါ်ထွေးကို အနကြမ်းစီးဖြစ်ကြ
တော့သည်။

ကြည်လင်က ကိုယ်လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းရပြီးတဲ့နောက် ဤမြို့မှ ထွက်ပြေး
ကြဖို့ လူကို မသတ်ဖို့ အမျိုးမျိုးတား၏။

အိစ္စတ်က မရ၊ သက်သေခံပစ္စည်းဆိုတာ မထားကောင်းဘူးဆိုပြီး
ဒေါ်ထွေးကို ဓားဖြင့် တစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။

ဒေါ်ထွေးမှာ ငယ်သံပါအောင် အော်သော်လည်း အသံက အပြင်သို့
ထွက် မလာ။ ပါးစပ်ကို အပိတ်ခံထားရသည်မဟုတ်လား။

အော်နေသည့်ကြားမှ နာလွန်းသဖြင့် ဒေါ်ထွေး သတိမေ့သွားသည်။

ကြည်လင်သည် အိစ္စတ်လက်ကို ဆွဲ၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးလေတော့
သည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းမှတစ်ဆင့် မြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ကူးပြီးနောက် ဖားကန်
မှော်ကြီးတဲသို့ ခြေရာဖျောက်၊ ထွက်ပြေးကြတော့သည်။

လူစင်စစ်က နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်ကို တိုက်ရိုက်ရောက်ခဲ့သည်ဟု
ကြည်လင်နှင့် အိစ္စတ်က ထင်မှတ်မှားကြ၏။

ထိုမှော်ကြီးတဲတွင် လောင်းကစားအားလုံး လွတ်လပ်စွာ ကစားနိုင်
သည်။ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့်ရသည်။

စိန်မရှား၊ ရွှေမရှား၊ ငွေမရှားဖြစ်နေသော အိစ္စတ်နှင့် ကြည်လင်တို့မှာ
မိုးမမြင်၊ လေမမြင် ပျော်နေကြတော့သည်။

နဖူးကရွေးခြေမကျအောင် ရှာဖွေရသောပိုက်ဆံ မဟုတ်သဖြင့် နမြော
ခြင်း၊ တွန့်တိုခြင်း မရှိ၊ ငွေကို ရေလို သုံးဖြုန်းနေကြတော့သည်။

ဒီမှာပင် ပြဿနာတက်ပြီး အိစ္စတ်ခြယ်လှယ်မျှ ကြည်လင် ခံနေရ၏။
အတူတူလှယ်လားတာချင်းအတူတူအိစ္စတ်ကပစ္စည်းတွေကို လက်ခံကြီး
အုပ်ထားသည်။

အိစ္စတ်ကတော့ အတားအဆီးမရှိ၊ သုံးချင်တိုင်းသုံး၊ ဖြန့်ချင်တိုင်းဖြန့်၊
ဖြန့်နေရသော်လည်းကြည်လင်ကိုတော့အတိုင်းအဆနှင့်ပေးသုံးစေသည်။
ဒါကို ကြည်လင် သဘောမကျ၊ မကျေနပ်။

“အိစ္စတ် - မင်းနဲ့ငါ အတူတူလုလာတာပဲကွာ။ ဒီပစ္စည်းတွေ မင်းနဲ့ငါ
တစ်ယောက်တစ်ဝက်ပိုင်တယ်။ ငါလည်း မင်းလိုပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သုံး
ချင်ပြီ။ ပစ္စည်းတွေ ခွဲကြရအောင်”

ကြည်လင်က မကျေနပ်တဲ့ကိစ္စ ဖွင့်ပြောပြီ။

“ဟကောင် - မင်းဘာပြုတ်ဖောက်လာတာလဲ။ အခုတော့ - မင်းသုံးချင်
တိုင်း မသုံးရလို့လား”

“ဘာသုံးရလို့လဲကွ။ မင်းကျွေးမှစားရ၊ မင်းပေးမှယူရနဲ့။ ငါ ကြာရှည်
သည်းမခံနိုင်ဘူး။ မင်း - ငါ့ကို ခွဲပေးပါ”

“ဒီမှာ ကြည်လင် - ငါက ပစ္စည်းတွေ ပျောက်ပျောက်ပျက်ပျက်နဲ့ ကုန်
သွားမှာစိုးလို့ကွ။ နောက်ပြီး - ငါတို့ဆီမှာပစ္စည်းတွေ ဒီလောက်ရှိမှန်း ဒီမုတ်
တဲက သိသွားရင် မင်းနဲ့ငါရဲ့အသားရော၊ အရိုးရော ရှာတွေ့မှာတောင် မဟုတ်
ဘူး။ ဒါကြောင့် - ငါက သိုသိုသိပ်သိပ် လုပ်နေတာပါကွာ။ ငါတို့လောပန်လုပ်
မယ် - ကြည်လင်။ အလုပ်သမားငှားပြီး ဟန်ဆောင်ကျင်းတူးကြမယ်”

“အခု - ငါတို့နေတဲ့အိမ်စိုင်းလေးကို ဝင်းထရဲခတ်၊ အိမ်သာကျင်းတူး၊
တို့နှစ်ယောက်နဲ့ အလုပ်သမားတွေနေဖို့ တန်းလျားထိုး၊ ဒါတွေလုပ်ပြီးတော့
မှ ကျောက်အောင်သလိုလို သတင်းလွှင့်ပြီးမှ ငါတို့ ပစ္စည်းခွဲကြတာပေါ့”

အကျိုးနဲ့ အကြောင်းနဲ့ ရှင်းပြပြန်တော့လည်း ဟုတ်ပေသားပဲလို့
ကြည်လင် စိတ်အေးစွာ သဘောပေါက်သွားပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ခြံနှင့်အပြည့် လူနေတန်းလျားထိုးလိုက်သည်။ သည့်နောက်
တွင် အိမ်သာကျင်းတူးလိုက်သည်။ ကြည်လင်တစ်လှည့်၊ အိစ္စတ်တစ်လှည့်
တစ်ယောက်မောတစ်ယောက်နား၊ ကျင်းထဲသို့တစ်ယောက်တစ်လှည့်ဆင်း
ကြသည်။

ကျင်းအနက် ခြောက်ပေကျော်သွားပြီ။
“ကိုင်း - ကြည်လင် - နောက်နှစ်တောင်လောက်ဆို တော်ပြီ။ မင်း
နောက်ဆုံးတူးပြီး ချိုင်းချကြတာပေါ့”

အိစ္စတ်က ကျင်းပေါ်တက်လာပြီး ပြောလိုက်သည်။
အောက်စီရင်တတ်နည်းသော တက်လာသည်ဖြစ်ရာ ကျင်းပေါ်ရောက်
မှလေကို တစ်ဝကြီး ရှုနိုင်တော့သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲနေသော ဈေးများကို ပုဆိုးဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။
ကြည်လင်က ကျင်းထဲသို့ ဆင်းသွား၏။

ကြည်လင်ကျင်းအောက်ခြေကို ရောက်သည်နှင့် အိစ္စတ်က ငါးဖြင့်လုပ်
ထားသော လှေကားကို အပေါ်သို့ ဆွဲ၍ တင်လေသည်။

“ဟေ့ဟေ့ - ဟေ့ကောင်အိစ္စတ် - ဘာဖြစ်လို့ လှေကားကို အပေါ်ဆွဲတင်
လိုက်တာလဲကွ”

ကြည်လင်က အပေါ်ကို မော့ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ကြည်လင် - ငါ လူသတ်တာကို မြင်တာ မင်းတစ်ယောက်
တည်းရှိတယ်။ မျက်မြင်သက်သေကို ဖျောက်ပစ်လိုက်တော့ ငါလူသတ်တာ
ကို ဘယ်သူမှ မသိတော့ဘူး။ မျက်မြင်သက်သေ မရှိတော့ရင် ငါရထားတဲ့
ပစ္စည်းတွေကို ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ ဘေးကင်းရန်ကင်း သုံးနိုင်တော့မှာ
ပေါ့ကွာ ဟား - ဟား - ဟား”

အိစ္စတ်က မိမိအကြံအစည်ပိုင်လိုက်ပုံကို ကိုယ်တိုင် တွေးပြီး ဟက်ဟက်
ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။

“ခွေး - ခွေးကြီး”

ကြည်လင်သည် ကျင်းနံရံကို ကုတ်ဖဲ့ပြီး တက်လာ၏။ ကျင်းအကျယ်က
လူတစ်ထိုင် တစ်လှဲစာ ကျဉ်းကျဉ်းကလေး တူးထားလေရာ ခြေနှင့်ကန်၊
လက်နှင့် တွန်း၍ တက်လျှင်ရ၏။

“ဟား - ဟား - ဟား”

“ခွေးကြီး - ခွေးထက်မိုက်တဲ့ကောင်ကြီး”

ရွေးများ ချွဲနစ်နေသည်။

ကြည်လင် ကုတ်ဖဲ့တက်လာရာ ကျင်းတစ်ဝက်သို့ ရောက်လာ၏။

“ကြည်လင် - ဘိုင့် - ဘိုင့်”

“မလုပ်နဲ့ - မလုပ်နဲ့ - ဟေ့လူ - မရက်စက်နဲ့ဗျ။ ကျုပ် - ခင်ဗျားဆီက ပစ္စည်းတွေကို တစ်ဖဲ့တစ်စိတ်မှ မယူပါဘူး။ ကျုပ်အသက်ကို ချမ်းသာပေး ပါ”

သေရမှာ ကြောက်သဖြင့် ကြည်လင် တအားကုန်းအော်၏။

“ငါ - မင်းလောက် အနေရင် ဒီအလုပ်လုပ်စားပါ့မလားကွ - ကြည်လင် ရ”

“ဝုန်း”

“အား”

“ဗျော - ဗျော - ဗျော”

“အင့်”

ဆန်ကောတစ်ချပ်စာမျှကြီးသော ကျောက်တုံးကြီးကို ကျင်းတဲသို့ တွန်းချလိုက်သည်။

ဘယ်လိုမှ ရှောင်တိမ်း၍မရသော ကြည်လင်မှာ ဦးခေါင်းထိပ်ပေါ်သို့ ကျောက်တုံးကြီး ထိမှန်ခံရပြီး ကျောက်တုံးကြီးနှင့်အတူ ကျင်းတဲသို့ ကျသွား ၏။

အင့်ခနဲ အသံတစ်ချက်သာ ထွက်နိုင်ပြီး ကြည်လင် အသက်ထွက်သွား လေတော့သည်။

အိစ္စတ်သည် ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်တွင်ရှိသော မြေစိုင်ခဲများကို ကျင်းတဲ သို့ ဖို့ချနေ၏။

“ကိုအိစ္စတ် - ပင်ပင်ပန်းပန်းတူးထားတဲ့ကျင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ဖို့နေ တာလဲဗျ”

ရှေ့သို့ အာရုံစူးစိုက်ကာ လုပ်နေသော အိစ္စတ်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ မိမိ၏ နောက်မှ အသံကြားလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။

“ခင်ဗျားလက်ထဲက ဂေါ်ပြားကြီး အောက်ချလိုက်ပါ - အိစ္စတ်။ ခင်ဗျား ခုခံမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ပစ်လိုက်မှာ”

“ဟာ - လူဆိုးထိန်းသာထွန်းအောင် - ခင်ဗျား ဒီမှော်တဲအထိ လိုက်လာ တယ်”

အိစ္စတ် လွန်စွာအံ့သြသွားသည်။

“ခဲနဲ - ခနဲစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားက ဘာအမှုနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းမှာလဲ”

“အနဲကြမ်းစီးမှ၊ လူသတ်မှု”

“ခင်ဗျား - စကုမြို့က ဒေါ်ထွေးကို ဓားနဲ့ထိုးပြီး စိန်ရွှေရတနာတွေကို အနဲကြမ်းစီးသွားတယ်”

“ခနဲစမ်းပါဦး - နယ်ထိန်းကြီးရဲ့။ ခင်ဗျားမှာ သက်သေခိုင်ခိုင်လုံလုံ ဘာ များရှိလို့လဲ။ ဒီခေတ်ကြီးမှာ ထင်ကြေးနဲ့ လာဖမ်းလို့ကတော့ မရဘူးမှတ်ပါ”

မခန့်လေးစားအမှုအရာနဲ့ အိစ္စတ်က ပြောသည်။

လူဆိုးထိန်းသာထွန်းအောင်သည် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် မသိမသာ တွန်ရုံ လေးပြုံးလိုက်၏။

“မင်း - ငါ့အကြောင်းသိသလို ငါကလည်း မင်းအကြောင်းကို အကုန်သိ တယ် - အိစ္စတ်။ မင်းဟိတ်ဟန်လုပ်မနေနဲ့။ မင်းဘူးတရားရုံးရောက်မှ တရား ခွင့်မှာ ဒေါ်ထွေးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ငြင်းပေတော့”

“ဗျာ - ဒေါ်ထွေးမသေဘူး - ဟုတ်လား။ တောက် - ခွေးသား ကြည်လင် မင်းစကား နားထောင်ပြီး သေသေချာချာ မသတ်မိလို့ ငါ ဒုက္ခရောက်ရပြီ။ စောစောကတည်းက မင်းကိုပါ တစ်ခါတည်း ငါသေအောင် သတ်ခဲ့ရရင် ကိစ္စ အေးသွားမှာ ...”

ဟု အိစ္စတ်၏နှုတ်မှ ယောင်ယမ်းကာ အဓိကကျသောစကားလုံးများ ထွက်လာ၏။

လူဆိုးထိန်းသာထွန်းအောင်သည်တူးပြီးစကျင်းကိုအိစ္စတ်တစ်ယောက်
ဘာကြောင့်ပြန်ပြီးမြေများဖို့နေပါလိမ့်ဟု သိချင်သဖြင့်ကျင်းထဲသို့ဝင်ကြည့်
လိုက်သည်။

ကြည်လင်၏ခြေနှစ်ချောင်းနှင့် လက်နှစ်ဖက်တို့က မိုးပေါ်သို့ ထောင်
နေ၏။

ကြည်လင်၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက မြေများပိနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။

“ဒီကျင်းတဲကလူက ကြည်လင် မဟုတ်လား”

လူဆိုးထိန်း သာထွန်းအောင်က အိစ္စတ်ကို မေးလိုက်သည်။

လူဆိုးထိန်း သာထွန်းအောင်၏စကားကိုကြားမှုရင်း၏နောက်မှလိုက်
လာကြသော ရဲသားများက တွင်းထဲသို့ဝင်ကြည့်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ် - ဒီကောင် လူပါးဝလို့ သတ်ပစ်လိုက်တယ်”

အိစ္စတ်က မာမာကြောကြော ပြန်ပြောသည်။

“ဖြောင်း”

“အား”

လူဆိုးထိန်း သာထွန်းအောင်က အိစ္စတ်၏နားရင်းကို ခပ်နာနာကလေး
တီးထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်ကို ကျောဘက်သို့ ဆွဲယူကာ
လက်ချင်းပူး၍ လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် အိစ္စတ်သည် “ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်” မှန်း အသိနောက်
ကျသွားသကဲ့သို့ ကြည်လင်တစ်ယောက်လည်း လူပေါင်းမှားခဲ့သည်ကို အသိ
နောက်ကျသွားပြီဖြစ်ပေသတည်း။

မှတ်ချက်

အခြစ်မှန်ဖြစ်၍ အမည်များ ပြောင်းထားပါသည်။

သဗ္ဗေ၊ အနိစ္စ၊ သင်္ခါရ

➤ မကွေး ညိုစိန်

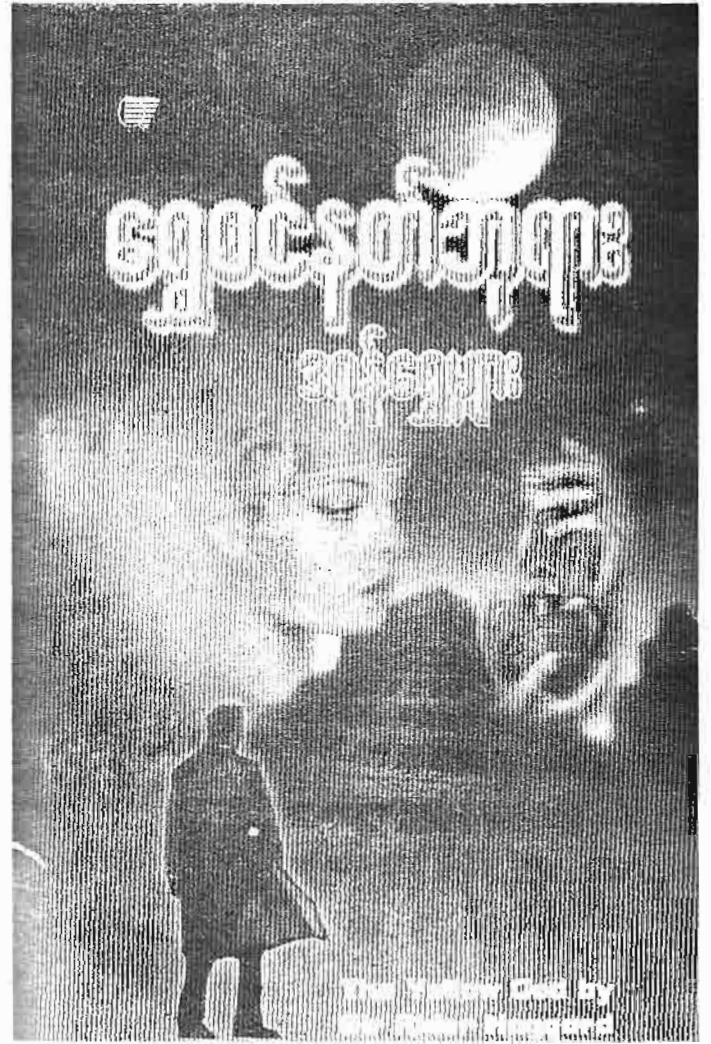
နာနာဘာဝ

ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဒဂုန်ရွှေမျှား
ထောင်မင်းသား ဦးဘိုးထော်

ထောင်မင်းသား ဦးဘိုးထော်
ဒဂုန်ရွှေမျှား

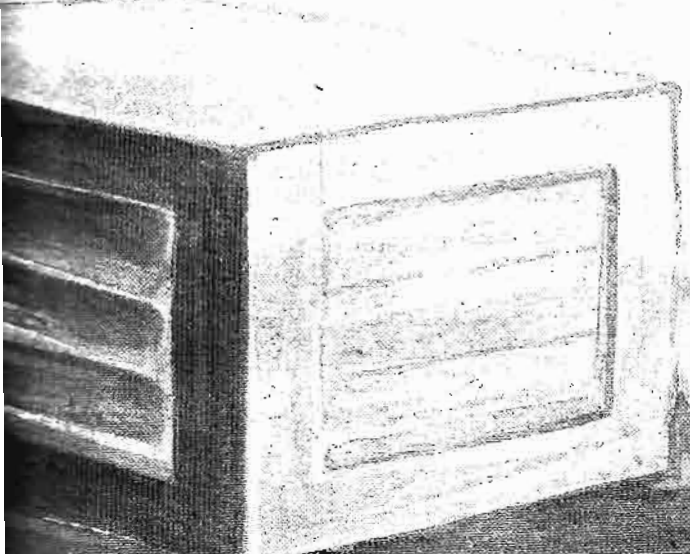
ရွှေစင်နတ်ဘုရား
ဒဂုန်ရွှေမျှား

ရွှေစင်နတ်ဘုရား
ဒဂုန်ရွှေမျှား

မျက်လှည့်ဆရာတစ်ယောက်
ပညာစွမ်းပြရင်း နိမ့်ချပုတ်ခတ်
ပြောဆိုရာမှ တကယ်အဆိပ်ရှိမြွေ
အကိုက်ခံရ၍ သေကောင်းပေါင်းလဲ
ဖြစ်နေချိန်တွင် ..

...တယ်သည်းထိတ်ရင်ဖို၊ တကယ်
...ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ပါပဲဗျာ။
...ပြောပြတော့မှ နန်းဦးဆရာတော်
...ကြီးကို ပိုလေးစားအံ့သြခဲ့ရသလို၊
...ဟွားသန်း အာပေါင်အာရင်းသန်တဲ့
...တစ်ယောက် ကံကောင်းလို့
...ထတဲ့အဖြစ်ကို ကျွန်တော်တို့
...သိရတာပါဗျာ။ ဖြစ်ပုံက
...လင်ဗျ။ အဲဒီနေ့က သယ်န်းကျွန်း၊
...သံမှာ တချုပ်ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့
...တော်တို့ သွားခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီမှာ
...ထတုအစ်ကိုရဲမြင့်လေး ပါတယ်။

ဒွန်းဟဲပြောသွားလေ
လက်ကြောင့်ကြေသတ်
မောလျှိုမြင့် (သံလျှင်)

၂၀၁၆
၂၀၁၆

ကျွန်တော်သမီးအကြီးမ မပိုင်စာသင်းနှင့် သူ့ခင်ပွန်း ကိုမျိုးဝင်း၊ မြေးမ
လေးချောချောနဲ့ ကျွန်တော်တို့စုစုပေါင်းလေးယောက်၊ မူလကစိတ်ကူးသစ်
စာပေက ကိုတင်ထွန်းပါ လိုက်ခဲ့ဖူး ခင်ဗျ။

သယံနန်းကျွန်းက မန်နေဂျာကလည်း သွားစရာရှိနေလို့ အချိန်မရတာနဲ့
ကိုတင်ထွန်းကို ချန်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်ချည်း သွားကြတာ။

မန်နေဂျာကလည်း စိတ်ရင်းကောင်း၊ သဘောကောင်းပါပဲ ခင်ဗျ။
စာချုပ်ကိစ္စ အဆင်ပြေအောင် ကူညီခဲ့ပါတယ်။

ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာ ခင်ဗျ။

အပြန်ကျတော့ မြန်မာနိုင်ငံရပ်ရှင်အစည်းအရုံးမှာ ပြဇာတ်နှင့်တေးဂီတ
ရွေးချယ်တင်မြှောက်ပွဲရှိလို့ ကိုရဲကို ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးပို့ပေး။ မဲပေးတာ
ဟေ့ငဲ့၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ စားသောက်နားကြ။

ကျွန်တော် ဆရာအေးကြူလေး၊ မင်းသားကြီး အစ်ကိုဌေးအောင်၊
ဒေါ်တူး(မတူး)၊ ဆရာ ဘိုကလေးဦးတင်အောင်၊ ကိုညီဂျော်၊ ကိုမူးမာနှင့်
ဒါရိုက်တာ ဆရာမျိုးဇော်အောင်တို့ကို နှုတ်ဆက်။

ဆရာမျိုးဇော်အောင်ကို မေးရတယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ မြေဝင်စား မခင်မြေဝတ္ထု၊ ဝီဒီယိုရိုက်တာ ပြီးပြီလားပေါ့။

ဆရာဇော်က တစ်ဝက်ပြီး သွားပါပြီတဲ့။

အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးကနေ စိတ်ကူးသစ်စာပေ
ကို အားလုံးပြန်ရောက်နားကြ။

ဒီမှာ အစ်ကိုရဲက မြွေအကြောင်း စပြောတာ ခင်ဗျ။
သူပြောတဲ့ မြွေအကြောင်း နားထောင်ရင်း ကြက်သီးဖျန်းဖျန်း ထခဲ့ရတာ။
ကံကောင်းလို့ မသေတဲ့အဖြစ်။
တကယ့်သည်းထိတ်ရင်ဖို။

တကယ့်ဂန္ထီရဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ပါပဲဗျ။
ပညာသည်စုန်းမဆိုတာ သည်မှာဘက်ခေတ်မှာတောင် ရှိပါသေးလား။

ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ကြားခဲ့ရတယ်ဗျ။

ဖြစ်ပုံက ဒီလို ငါ့ညီရေး။

ငါ့တူတို့၊ တူမတို့လည်း နားထောင်ကြတော့။

အမှန်က ငါက အာရှောင်မိတာကွ။ ငါ့အာပချောင်ရင်း ဒီလို သေရလောက်
တဲ့အဖြစ်ဆိုး ကြုံမှာမဟုတ်ဘူး။

ငါတို့အဖွဲ့က (... ..) ရွာမှာ နန်းဦးဆရာတော်ကြီး အလှူတရားပွဲရှိလို့
သွားခဲ့ကြတာ။

အလှူတရားပွဲမှာ အကြံပွဲအဖြစ် ငါက အသံတုနဲ့ ညှိခံ၊ မျက်လှည့်ပြပွဲ
နဲ့ ရွာပရိသတ်ကို ဧည့်ခံရတာလေး။

ရွာက ပရိသတ်က တသောသော တဖော်ဖော် ပွဲကျတာပေ့ - ညီရေး။

အစ်ကိုက အသံတုပညာနဲ့ ...

ရုပ်ရှင်လူကြမ်း ဦးကျောက်လုံးအသံ။

ရုပ်ရှင်မင်းသား ဝင်းဦးအသံ၊ ကောလိပ်လျှင်နေဝင်းအသံ။

ဆရာမနိုင် နစ်ဆောင်ပြိုင် စုန်းကားထဲက ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်
ဒေါ်မြလေးရဲ့အသံ။

စကားပြောသော အသည်းနုလုံးရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားက ဦးသိန်းမောင်ရဲ့
အသံနဲ့ ဇာတ်ဝင်စကားတွေကို အသံတုနဲ့ လုပ်ပြတာ။

အို - မောင်ညိုမှိုင်းရာ - လက်ခုပ်သံကို ညှိနေတာပဲဗျ။

ပြီးတော့ - သေနတ်ပစ်သံ၊ ဝှံးကွဲသံ၊ မိုင်းကွဲသံ။

မြင်းတစ်ကောင်းချင်း ပြေးသံ၊ မြင်းအုပ်စုလိုက်ပြေးသံ၊ ရေထဲ မြင်းတွေ
ပြေးတဲ့အသံ။ ကျောက်မာမြေပေါ်ပြေးတဲ့အသံ၊ သိုက်ပွဲဖြစ်သံ၊ မိုးရွာသံ၊
မိုးကြိုးပစ်သံ၊ ခွေးဟောင်သံ၊ ခွေးအူသံ၊ ခွေးငယ်သံပါအောင်အော်သံ။

အဲဒီလိုအသံမျိုးစုံကို မိုက်ခွက်တစ်လုံးနဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း
အစုံလုပ်ပြတော့ ငါ့ကို အရမ်းအံ့သြချီးကျူးကြပေါ့ကွာ။

ပိုပြီးပရိသတ်အံ့သြတာက ...

မျက်လှည့်ပြတဲ့အခန်းပဲဟေ့။

ငါက စက္ကူတွေကနေ ငါးထောင်တန်ဖြစ်သွားပုံကို ပရိသတ်ရှေ့မှာပြတော့ အကြီးအကျယ် အံ့သြကြတာပေါ့။

ပြီး - နီးဇာလေးတွေချိုးပြီး ရေဖလားထဲထည့်၊ အဝတ်အုပ်၊ ပြန်ဖွင့်ရင် ပုစွန်အရင်တွေ၊ ငါးပေါက်လေးတွေ ဖြစ်သွားတာမြင်တော့ ငါ့ကို မှော်ဆရာကြီးတဲ့။

အကျီအိတ်ထဲကနေ ခေါက်ဆွဲတွေ၊ ကြာဆန်တွေ၊ နှင်းဆီပန်းတွေ ထုတ်ပြ၊ စက္ကူကတော့ကနေ ခါချရင် နှင်းဆီပန်းခက်ဖြစ်သွားတာမြင်ကြတော့ လက်ဝှမ်းသံကို ညှပ်နေပေါ့ကွာ။

ငါက ဒီမှာ ခပ်တည်တည်ခွီးလိုက်သေးသကွာ။

“ပရိသတ်များ - ခုံဖိနပ် ဇင်နုမထိုင်ကြပါနဲ့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က ပရလောကသားတွေရဲ့အကူအညီနဲ့ မျက်လှည့်ပြရလို့ပါ။ ဟုတ်ကဲ့ - ဆံပင်ဖားလျားမချပါနဲ့နော်။ ဟိုညီလေး - သစ်ပင်ပေါ်က မကြည့်ပါနဲ့ကွာ။ အစ်ကိုတောင်းပန်ပါတယ် နော်”

“ပညာမစမ်းကြပါနဲ့၊ ပညာစမ်းတာတွေရှိလာရင် ကျွန်တော်ကလည်း တုံ့ပြန်ရမှာဖြစ်လို့ ကူညီတာပဲလုပ်ကြပါ။ ကျွန်တော် အရပြနေတာ အရပ်၊ စက္ကူ၊ ဇဲချပ်၊ ရေဖလား၊ စတာတွေနဲ့ အချောင်ပြတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မြွေမပါလို့ပါ။ အဆိပ်ရှိတဲ့မြေပွေး၊ မြွေဟောက်တွေနဲ့ ကစားပြချင်ပါတယ်။ သို့သော် မြွေတွေကိုသယ်ရတာ လက်ဝင်လို့ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မှော်လက်လှည့်ပညာကိုပဲ ပြနေတာပါ”

“မြွေနဲ့ ကစားပြတဲ့ပြကွက် ပြချင်ပါတယ်။ အကယ်၍ ဒီရွာမှာ မြွေအလွယ်တကူရှိရင် ယူခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် မြွေနဲ့ ကစားပြပါမယ်။ မြွေမှန်ရင် ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ရင် အရပ်ဖြစ်သွားကြပြီး ကျွန်တော်ခိုင်းသလို မြွေက ကပြလှုပ်ရှားပြရတာပါ။

နောက်တစ်ခါ ဒီရွာကိုရောက်ရင် မြွေအလွယ်ပြကွက် ပြနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်။

ကိုင်း - ကျွန်တော် ဝဲမှော်ဆိုတဲ့ပြကွက်ကို ပြပါမယ်။ ရှုစားတော်မူကြပါခင်ဗျား”

ပရိသတ်ထဲက လူအချို့နဲ့ ဖဲပြကွက်အမျိုးမျိုးကို အစ်ကိုပြနေတုန်းမှာပဲ -

“ဆရာ”

ပရိသတ်ရှေ့နားက လွယ်အိတ်ဖောင်းဖောင်းလွယ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်က ငါ့ကို ခေါ်နေတာ။ အသက်(၅၀)နှစ်ခန့်ရှိပုံကွ။

“ဟုတ်ကဲ့ - ပြောပါ - နောင်ကြီးသိချင်တာ မေးပါ ခင်ဗျာ”

ငါကလည်း ဒဲသားရှမ်းဘောင်းဘီရှည်၊ ပိုးအကျီလက်ရှည်နဲ့ ငါ့လက်မှာလည်း မင်းတို့ ခုမြင်တဲ့အတိုင်း ရွှေလက်စွပ်ကြီးတွေ အစေ့စွပ်လို့ပေါ့။

“ဆရာက မြွေအလွယ်လည်း ပြနိုင်တာပဲလား ခင်ဗျာ”

“ဟာ - ပြနိုင်တာပေါ့ ခင်ဗျာ။ မြွေတွေနဲ့ အလွယ်ပြဖို့အစီအစဉ်က ဒီမှာပြရမယ်လို့ ကြိုမသိလို့ပါ။ ဆရာတော်ကလည်း ဗြန်းစားချည်း ငါ့တပည့် ဖြေဖျော်ပါဆိုလို့ နယ်ကလာခဲ့ရလို့ပါ။ မြွေသေတ္တာတွေ ပါမလို့ပါ”

“ဆရာ စောစောက ပြောတယ်နော်”

“ဘာများပါလိမ့်ကွယ်”

“မြွေရရင် ယူခဲ့၊ မြွေနဲ့က ကစားပြမယ်လို့လေ”

ငါကလည်း ဒီလူ သဘောရိုးနဲ့မေးတယ်မှတ်ပြီး -

“အေး - ပြောတယ်လေ”

“မြွေရရင် ဆရာ ဝိုင်းထဲမှာ ကစားပြမလား - ဆရာ”

ပရိသတ်ကလည်း တောသားလိုလိုလူနဲ့ အစ်ကိုနဲ့ပြောနေတာကို စိတ်ဝင်စားပြီး ကြည့်နေကြသဟေ့။

ငါလည်း အကြပ်ရိုက်သွားပြီကွာ။

အမှန်က ငါ မြွေဆိုးတွေနဲ့ အလမ္မာယ်မပြုဖူးဘူးကွ။ ငါရိုးပုံတွေမှာ မြွေကြီးတွေ လည်ပင်းပေါ်တင်ပြီး ရိုက်ပြထားတာက အလှူရိုက်ထားတာ ကွ။

ငါ - ဘာပြောရမှန်းမသိ။

ဒါမှ - အမျှင်မပြတ်စေပဲ ပြောရော။

“မြွေရိုရင် ယူလာခဲ့ပါ - ရပါတယ်”

ဒီမှာ အဲဒီလူက လွယ်အိတ်ထဲကနေ လက်နှိတ်ပြီး ဆွဲထုတ်လိုက် ရော။

“အမလေး - မြွေကြီးတော့”

“ဟာ - ဟာ - မြွေဟ”

“နောက်ကို ဆုတ်ကြဟဲ့ - ကိုက်လိမ့်မယ် - ဆုတ်လေ”

မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ ဘုရား။

အဲဒီလူလက်ထဲမှာ မြွေဟောက်ကြီးကွာ - ငါ့ညီရော။

လည်ပင်းကနေ ညှစ်ပြီးထုတ်ပြတာ။ အလုံးတင် လက်ကောက်ဝတ် လောက်ရှိပြီး လူးလွန်ပတ်နေတာ ကြောက်စရာကြီးဟေ့။ လူတွေလည်း မြွေထုတ်ပြတဲ့လူအနီးက ရှိကုန်ရော။

အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲဟေ့။

ငါက မြွေရိုမယ်၊ ယူလာကြလိမ့်မယ် မထင်လို့။

ခပ်တည်တည် ယူခဲ့ပြောလိုက်တာ။

အလိုလေး - ကြည့်စမ်းပါကွာ - မြွေကို ထုတ်ပြလိုက်တာ။

မြွေမှ ရေမြွေမဟုတ်ဘူးကွ - မြွေဟောက်ကြီး။ သူက မြွေဟောက်ကြီး

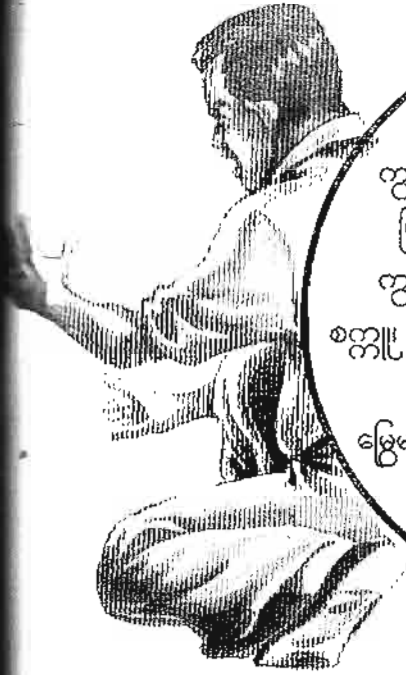
ကို ဂုဏ်ယူဝင်ကြားဟန်နဲ့ အများမြင်အောင် မြှောက်ပြ။ မြွေက မျက်လုံးပြူး။

ပါးစပ်ဖြူး လူးလွန်း။

ငါခြေရော လက်ရော တုန်စပြုနေပြီ။

ငါမြွေအလမ္မာယ်ဆရာ မဟုတ်ဘူး။

မျက်လှည့်ခိုင်းမှာ မြွေနဲ့ သရုပ်ပြ မကစားဖူးဘူး။

ပညာမစမ်းကြပါနဲ့။
ပညာမစမ်းတာတွေရှိလာရင်
ကျွန်တော်ကလည်း တုံ့ပြန်ရမှာ
ဖြစ်လို့ ကူညီတာပဲလုပ်ကြပါ။
ကျွန်တော် အချုပ်နေတာအရပ်၊
စက္ကူ၊ ဖဲချပ်၊ ရှေ့လေး၊ စတာတွေနဲ့
အချောပြတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
မြွေမပါလို့ပါ။ အဆိပ်ရှိတဲ့မြေပွေး၊
မြွေဟောက်တွေနဲ့
ကစားပြချင်ပါတယ်။

ငါနဲ့ မျက်လှည့်မြွေအလမ္မာယ်ဆရာတွေနဲ့ အကြောင်းပေါင်းသင့်လို့ ငါ့ကိုယ်ပေါ်မှာ မြွေဟောက်တွေ၊ စပါးကြီးမြွေတွေ တင်ပြပတ်ပြ၊ အလှူဓာတ် ပုံရိုက်တာပဲရှိတာကွ။

ငါလည်း မျက်လှည့်လက်လှည့်အသံတုပညာနဲ့ ရုပ်ရှင်နယ်၊ ပြဇာတ် နယ်မှာ လုပ်ကိုင်စားသောက် လူရာဝင် နာမည်ရနေတော့ ဒီသရုပ်ပြဓာတ်ပုံ တွေလည်း ကြော်ငြာဘုတ်မှာ ကပ်ထားတော့ ငါ့ကိုယ် မြွေတွေနဲ့ ကစားနိုင် တဲ့ မြွေအလမ္မာယ်တတ်သူလို့လည်း ထင်ကြနဲ့တူတယ်။

ငါ့ညီ ညိုနှိုင်းရေ...

ငါတို့ မျက်လှည့်လက်လှည့်ဆရာဆိုတာ စုန်းကာ နတ်ကာ မန္တန်လေး တွေ ရွတ်ပြောရတာပဲကွ။ ငါတို့ မျက်လှည့်လက်လှည့်ဆိုတာ ဘာစုန်းနတ် ဝိညာဉ်ရဲ့အကူအညီ မလိုဘူး။

ငါတို့ပရိသတ်ကို လှည့်စားပြနေတာ။

တစ်နည်း ယုံလောက်အောင် ညာပြရတာ။

လိမ်နိုင်ရင် ပညာရှိ။

ညာနိုင်ရင် သမာဓိတဲ့။

မှင်ကောင်းရတယ်၊ ဟိတ်ကောင်းရတယ်၊ ဟန်ကောင်းရတယ်၊ အဟော

အပြော အရွတ်အဖတ် ကျွမ်းရတယ်။

ဒါမှ - ပရိသတ်က ရှိန်ပြီး ဒီဆရာကြီးက နတ်တွေ၊ စုန်းတွေ၊ သရဲတွေပါ နိုင်တယ်ဟ။ ပြောနေတာ ဂရုမစိုက်၊ မကြောက်တဲ့ပုံကွ။

ဒါကြောင့် - ငါတို့က မျက်လှည့်လက်လှည့်ပြရင် ခပ်တည်တည်နဲ့ပြော ရတယ်။ ခုံဖိနပ် ဖင်ခုမထိုင်ပါနဲ့။

ဆံပင်စားလျားမချပါနဲ့။

မီးနေသည် မကြည့်ပါနဲ့။

သစ်ပင်ပေါ်က မကြည့်ပါနဲ့ ပြောရတယ်။

ကြည့်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။

ခုံဖိနပ် ဖင်ခုထိုင်နေလို့လည်း ငါ့စက္ကူတွေကနေ ငါးထောင်ကျပ်တန် ပိုက်ဆံဖြစ်သွား၊ လှည့်စားတာ၊ မပျက်စီးဘူး။

နေတံတို့၊ နီးကျိုးတို့က ပုစွန်ငါးဖြစ်သွားတာ မပျက်စီးဘူး။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ငါတို့က ပရိညာဉ်လောကရဲ့အကူအညီယူပြီး လှည့်စားပြ လုပ်ပြ တာမဟုတ်ဘူးလေ။

ငါတို့ရဲ့ လျင်မြန်ကျွမ်းကျင်လှည့်စားမှုနဲ့ ပရိသတ်အံ့ဩသွားအောင် ပညာပြတာ။

ဒီလို ခုံဖိနပ်ဖင်ခုမတင်ပါနဲ့ပြောမှ ဖင်ခုထိုင်လို့ကျုပ် မျက်လှည့်ပြမရရင် ကျုပ်ကို နှောင့်ယှက်ရင် ကျုပ်ကလည်း မညာဘူးနော်။

ပညာပြန်သုံးရမှာပဲ။

ပညာပြိုင်ချင်ရင် စည်းဝိုင်းထဲ ဝင်လို့ရတယ်။

အဲလို "ရှုံး" ရတယ်။

ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် ထိုင်စရာများအမင်းရှိလို့ ဖိနပ်ဖင်ခုထိုင်နေသူ လည်း ကြောက်လန့်ပြီး ဖင်အောက်ခုထားတဲ့ဖိနပ် အမြန်ဖယ်ထုတ်လိုက် ရော။

တော်ကြာ - မျက်လှည့်ဆရာက စုန်းပညာသည် ထင်ပြီး ပညာနဲ့လုပ်ခဲ့ လိုက်ရင် ခံရမှာ ကြောက်ကြသကိုး။

ငါ သိုင်းဖန်တို့တတ်တယ်။

မျက်လှည့်လက်လှည့်တတ်တယ်။

ဒေသံတုပညာတတ်တယ်။

အောက်လမ်းနည်းနဲ့ ပြတဲ့မျက်လှည့် ငါမလုပ်ဘူး။

ထမီမြဲရင်လင်းတဖြစ်တဲ့မျက်လှည့်ဇာတ်ခုံပေါ်ကပြကွက်အရမ်းအံ့ဩ စို့ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုထမီမြဲလင်းတဖြစ်တဲ့ပြကွက်က ကဝေဆယ့်နှစ်ကြီး ပညာသည်ကြီးတွေမှ လူကနေ လင်းတဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းရုပ်ပြောင်းပြ နိုင်တာကွ။

ငါတို့က ကဝေပညာသည်မဟုတ်ဘူး။

ငါတို့က လက်လှည့်မျက်လှည့်ပညာနဲ့ အစားထိုးပြီး ထမီမြဲလင်းတဖြစ် တဲ့ပြကွက်ပြတာ။

ပီပြင်လွန်း၊ သပ်ရပ်လွန်းတော့ ငါတို့ဆရာတွေရဲ့ပြကွက်ကိုကြည့်ပြီး ပညာသည်ကြီးတွေဟေ့။

အောက်လမ်းဆရာကြီးတွေ ဟေ့၊ တော်တယ်ကွ။ ကြည့်ရတာ တန်တယ်လို့ ပြောဆိုချီးကျူး အမွန်းတင်ကြရော။

လူကို ခေါင်းထဲထည့်၊ လွှဲနဲ့ နှစ်ပိုင်းဖြတ်ပြ၊ သွေးတွေကျ။

စုန်း၊ ကဝေပညာနဲ့ပြတာမဟုတ်ဘူး။

လှည့်စားတဲ့ပညာနဲ့ပြတာ။

သို့သော် ပရိသတ်အများက မယုံဘူး။

ဒါ - အစိမ်းတိုက် ကဝေပညာနဲ့ လုပ်ပြတာ။

ဒီလိုထင်ကြေးပေးကြတယ်။

အချို့က တကယ့်ပညာစမ်းကြတာရှိတယ်။ ပညာစမ်းရင် မျက်လှည့် ဆရာ ပညာစုံစုံလို့ ပညာလုံလို့ နိုင်သွားတာရှိသလို၊ ဆရာပညာ မလုံလို့ ခံရ တာရှိတယ်။

အများအားဖြင့် နှုတ်ကြောင့်သေရတာ။

ငါ - အခု ကြုံနေရပြီ။

မြွေဟောက်ကြီး - ငါ့မျက်လှည့်ဝိုင်းထဲ ရောက်နေပြီ - ညှိမှိုင်းရ၊ မျက် လှည့်ဝိုင်းထဲက မြွေဆိုးတွေက အစွယ်ချိုးထားတာကွ။ အဆိပ်အစွယ်မရှိတဲ့ မြွေနဲ့ ကစားကြတာ။

တကယ်အဆိပ်ရှိတဲ့မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်၊ ငန်းတော်ကျားတွေကျတော့ သေတ္တာထဲ၊ ပခြံပိထဲ ထည့်ပြတာ။

တုတ်နဲ့ထိုးပြီး လှုပ်ရှားအောင်ပြတာ။

မြွေကိုင်ကျွမ်းကျင်ရင် အမြီးကသာ ကိုင်ပြီးမြှောက်ဆွဲထား။ မြွေပေါက် ရင် ပတ်ရှောင်၊ ဒါက မြွေကိုင်ကျွမ်းမှ။

ငါလည်း အစွယ်ချိုးထားတဲ့မြွေကောင်ကြီးနဲ့ အလှပြကစားဖူးတာပေါ့။

ငါတို့ဆရာတွေ လေ့ကျင့်ပေးထားတဲ့မြွေလေ။

ကိုက်မိလည်း သွေးထွက်ရုံအပြင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။

မြွေအယဉ်ခေါ်တာပေါ့။

ငါလည်း လေ့ကျင့်ပေးထားတဲ့မြွေဟောက်ကြီးတွေ၊ ငန်းဝါအစွယ်ကျိုး တွေနဲ့ အလှဟန်ရေးပြဓာတ်ပုံရိုက်ခံခဲ့တာပေါ့။

ကိုယ် မျက်လှည့်ပြ၊ အသံတုလုပ်ပြရင်း လူမြင်အဟန်ကောင်းအောင် ဓာတ်ပုံပြတာ။

ဟော - ငါ - စကားပြော အစွန်းလွတ်သွားလို့ တကယ့်အဆိပ်ပြင်းမြွေ ကြီးနဲ့ ငါ့ကို ပညာစမ်းပြီး

ပရိသတ်ထဲက အချို့က အော်ကြပြီ။

“ဆရာ - ကြည့်ချင်လို့ ကစားပြပါချို့”

“ဆရာရဲတဲ့ဟေ့ - ကြည့်ကြကွ”

“ဆရာ - ကစားပြပါ”

ငါရွေးတွေ့ပြန်နေပြီ။ အကူလည်း ဖောရွေးနဲ့ ဖိုရွဲနေပြီ။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကစားမပြရင် ငါ့ကို ငရွှီး၊ ငဖြန်းလို့ ထင်ကြ၊ ပြောကြမယ်။

ငါဘောင်းဘီရှည်ကို ပြုပြင်ပြီး မြွေဟောက်ကြီးရှေ့မှာ ဟန်နဲ့မှင်နဲ့ရပ်ပြ လိုက်တယ်။

ငါ့မှာ မြွေဆေးအကာအကွယ်တော့ ထိုးထားတာ ရှိတယ်ကွ။

အဲဒီအရှိန်လေးနဲ့ ငါ မြွေကိုင်ဖူးတာရှိတယ်။

သို့သော် ကြာပြီဆိုတော့ ငါတို့မှာလည်း ဟိုဝင်ဒီရှောင် ရှိခဲ့ဖူးတော့ ဆေးသိဒ္ဓိရှိသေးလား၊ မရှိလားမသိ။

မြွေဆိုးအကိုက်ခံပြီးလည်း မစမ်းဘူး။

ငါ့ညီမျက်လှည့်ဝိုင်းက မြွေပြီးဆေးဝယ်မဆောင်နဲ့ကွ။ အဲဒါမြွေပြီးဆေး မြွေပြေးဆေး မဟုတ်ဘူး။ သပြေကိုင်တွေ၊ ဝါးနဲ့ဆက်ပြီး ရေဖွေးစိမ်ထား တာ။

ယုံပြီးသုံးရင် သေရော့။

ဒါနဲ့ - ငါက မြွေဟောက်ဝိုင်းရှင်လူနဲ့ ပရိသတ်ကို ပြောရတယ်။

“ပရိသတ်များခင်ဗျာ၊ အခု - ကျွန်တော်နဲ့အလှကစားပြမည့်မြွေဟောက် ကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ အပိုင်လေ့ကျင့်ပေးထားတဲ့မြွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနယ် သား၊ ဒီရွာသားပိုင်တဲ့မြွေယူလာတဲ့မြွေပါ။ မြွေဆိုးနဲ့ မျက်လှည့်ဝိုင်းထဲ ကစား ပြတယ်ဆိုတာ အလှအယဉ် ကစားပြတာပါ။ သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လေ့ကျင့်ပေးထားတဲ့မြွေက လိုက်ပေါက်မယ်။ ဆရာက ကြီး နဲ့ ဟန်ရေးနဲ့ ရှောင်ပြမယ်။ ပရိသတ်က အသည်းတယားယား အားပေးကြ တယ်။ ခု - ကျွန်တော်စည်းဝိုင်းထဲ ရောက်ရှိနေတဲ့မြွေကြီးက အရိုင်းပါ၊ အဆိပ် ပြင်းပါတယ်။ လူ့သေသွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်

လေ့ကျင့်မှုမရှိတဲ့ ဒီနယ်က မြွေဟောက်အရိုင်းနဲ့ ငါးမိနစ်အချိန်မျှပဲ ကစားပြီး
မျက်လှည့်ဝိုင်းကို သိမ်းပါမယ်။ ရှုစားတော်မူကြပါ ဝေဗျာ”

“နှိ-နှိ-နှိ”

“ဖြောင်း-ဖြောင်း-ဖြောင်း-ဖြောင်း-ဒါမှ ဆရာရဲကွ-နှိ”

“ဝေး-ဝေး-ဟေး”

ကျွန်တော် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ဓိတာ၊ ဆရာ၊ အနန္တော အနန္တငါးပါးကို
လက်အုပ်ချီပြီး အာရုံပြု ကန်တော့လိုက်တယ်။

ဤမြွေဟောက်အရိုင်းကြီးရဲ့အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ပေးပါရန်လည်း
ဘုမ္မစိုး၊ ရုက္ခစိုးတို့ကို မေတ္တာရပ်ခံလိုက်တယ်။

ခေါင်းထဲ။

မျက်စိထဲမှာလည်း
မိုးကြိုးကြိုးနဲ့ နေလုံးကြီး
တစ်ပြိုင်နက် ဝင်လာသလို ဤငါးခန့်
ခိုင်းခန့် ဝင်းခန့် ဖြစ်သွားပြီး
ငါ-လဲကျ-လွေးလွန်-အကြောဆွဲ
မျက်လုံးတွေ ပြာသွားပြီ။
ငါ-လှေတွေကို ဝါးဝါးပဲ မြင်ရတယ်။
ငါ လုံးဝရပ်လို့မရတော့ဘူး။
မျက်လုံးတွေ လေးလောပြီ။
ရင်ခေါင်းထဲမှာ
ကျပ်ဆို့လာတယ်။

ကဲ-ကစားပွဲစပြီ။

“နှိ”

“ဟယ်”

မြွေဟောက်ကြီးက ပါးပျဉ်းထောင်ပြီး ကိုယ်လုံးကို လွန်လို့ အသံပေးပြီး
ငါ့ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်ဟေ့။

မြွေဟောက်ဟာ ပါးပျဉ်းထောင်နေရင် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။
သူ့ကို ရှေ့ကနေ ရင်ဆိုင်၊ နောက်ကဝင်ရင် လှည့်ပေါက်တယ်။ ပေါက်ရင် မြန်
တယ်။

မြွေပွေးကျတော့ နောက်ပြန်ပစ်တာ။

ရှေ့ကနေ ဝင်ပြီးရိုက်။

မြွေဟောက်ကို အမြီးနောက်ကနေ ဝင်ကိုင်ပြီး တောင့်ထားရင် သူတစ်
ဆုံးပေါက်လို့မရဘူး။ လေထဲမှာ တန်နေရော။

ဒါက ဆရာတွေရဲ့သွန်သင်ချက်။

ငါ့ကို ဒီကောင် လှမ်းပေါက်တယ်။

လူတွေရဲ့ဟယ်ခနဲ အသံတွေ ညံသွားတယ်။

ငါ နောက်ကို ခုန်ပြီး လက်နဲ့ ကာဟန်လိုက်တယ်။ ဒီကောင် တရွေရွေ

တိုးလာနေပုံက ကြောက်စရာကြီး - ညှိမှိုင်းစေရ။

ငါးမိနစ်ပြည့်ပါစေပဲ ဆုတောင်းနေတယ်။

ပါးစပ်ဖြူပြရင် အစွယ်ကို ဇွေးနေတာပဲ။

ရှူးရှူးနဲ့ နာက မှတ်သေးသကွ။

မြွေအလမှာ ဆရာတွေဆိုရင် ခုချိန်မှာ မြွေရဲ့အမြီးကို ထိပြီး မြွေကို
ဒေါသဖြစ်အောင် စတာပေါ့။

အဲလိုစရင် နှိုးလို့အော်ပြီး လှည့်ပေါက်တာ။

သိုင်းသမားများ ရှောင်သလို ကြီးရှောင် ယိမ်းရှောင် ခုန်ရှောင်ပြီးရင် ဟန်
ရေးအလှပြု ပိုစ်ပေါ့။

ငါအဲဒီလို ဒီမြွေဟောက်ကို စလို့မဖြစ်ဘူး။

ငါ မြွေအလမှာယ်ဆရာ မဟုတ်ဘူး။

ပြီး - ဒီကောင်က တောမြွေဆိုးအရိုင်း အဆိပ်ပြင်းမြွေဟောက်ကြီးက လွန်ပြီး ငါ့နောက်ကို လိုက်တယ်။

ငါရှောင်ပတ်ခြင်းနေရတယ်ဟေ့။ ဒီကောင် - ငါ့ကို တကယ်ဆော်မယ့် ကောင်ကွ။

ငါမြေကြီးကို ဖနှောင့်နဲ့ ပေါက်လိုက်တယ်။

မြွေဆိုးက လိုက်ရင်းက တန်ခနဲရပ်ပြီး ပါးပျဉ်းထောင်လို့ ငါ့လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်နေတယ်။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ လေးမိနစ်ရှိသွားပြီဟေ့။

“ဖောက်”

“အား”

“ဟာ”

“ဆရာ့ကို ပေါက်လိုက်ပြီဟေ့ - လုပ်ကြပါဦးဟ”

“မြွေ - မြွေကို ရိုက်ပါကွ”

“ပြေးပြီ - မြွေပြေးပြီ - ရှောင်ကြဟေ့”

မြန်လိုက်တာကွာ - ငါ့လက်ကနာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ချိန် မြွေဟောက်က ငါ့ခြေဖမ်းကို လှစ်ခနဲ ပြေးပေါက်လိုက်တာ။

ရှောင်ဖို့အချိန် လုံးဝမရတော့ဘူး။

ခြေစွဲကြားကို မီးရဲရဲဖုတ်ထားတဲ့ လှံများနဲ့ အသားကုန်ထိုးစိုက်လိုက် သလို ခံစားရပြီး ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားတယ်။

ခေါင်းထဲ၊ မျက်စိထဲမှာလည်း မိုးကြိုးကြိုးနဲ့ နေလုံးကြီး တစ်ပြိုင်နက် ဝင် လာသလို ဂျိုင်းခနဲ ခိုင်းခနဲ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ငါ - လဲကျ - လှူးလွန် အကြော ဆွဲ မျက်လုံးတွေ ပြာသွားပြီး

ငါ - လူတွေကို ဝါးဝါးပဲ မြင်ရတယ်။

ငါ လုံးဝရပ်လို့မရတော့ဘူး။

မျက်လုံးတွေ လေးလာပြီ။ ရင်ခေါင်းထဲမှာ ကျပ်ဆို့လာတယ်။ အသက် ၅၅ရ အရမ်းခက်နေပြီကွာ။ ငါ သေရတော့မယ်ဟေ့။

ငါ ဘုရားကို တတယ်။

ငါ့ရဲဆရာအရင်း ဒီနေ့ညအလှူပွဲမှာ တရားဟောကြားမည့် နန်းဦးဆရာ တော်ဘုရားကို စိတ်ထဲက ကြိုးစားပြီး တလိုက်တယ်။

လူတွေရဲ့အော်သံ၊ မြေးလွှားသံ သဲ့သဲ့ကြားရတယ်။

ငါ့နားကို ပြေးလာထိ ပွေ့တဲ့အသံ ရိုးရိုးစင်းစင်း ခံစားရပြီး နောက် ငါလုံးဝ သတိလစ်သွားခဲ့ပြီ - ညီလေး။

အမှန်က ငါသေဖို့မြောနေတာ။

အချိန် ဘယ်လောက်ကြာသွားလဲမသိ။

ငါ - လွင်ပြင်နေပူထဲမှာ ပြေးနေတယ်။

နောက်က လူမည်းမည်းတွေက အော်ပြီး ငါ့နောက်က လိုက်လို့၊ ခြေဖဝါး တွေပူပြီး ကျွမ်းစပြုနေပြီ။

ငါ - ရေ - အရမ်းငတ်နေတယ်။

ချောင်းမတွေ့ရဘူး။

ရေကန် ရေအိုင် မတွေ့ရဘူး။

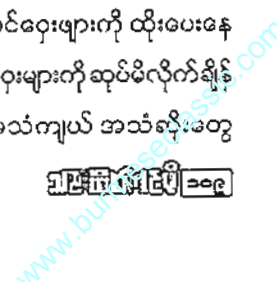
ငါ အသားကုန်ပြေးနေတာ။ ရှေ့မှာ ဘာပါလိမ့်။ နောက်လက်ကြမ်းကြီး တွေက ငါ့ခြေသလုံးကို ဆွဲကြ၊ ဆံပင်ကို ဆွဲကြ။

ငါက အော်ဟစ်ရုန်းကန်၊ မျက်ရည်တွေကျ။

ရှေ့မှာ ရဟန်းအိုကြီးတစ်ပါး ငါ့မြင်ရတယ်ကွ။

ငါ အရမ်းဝမ်းသာသွားတယ်ဟေ့။

ရဟန်းအိုကြီးက ငါ့ကို သူ့လက်ထဲက တောင်ဝှေးဖျားကို ထိုးပေးနေ တယ်။ ငါ - ရဟန်းအိုကြီးကမ်းပေးနေတဲ့ တောင်ဝှေးဖျားကို ဆုပ်မိလိုက်ချိန် မှာ ကမ္ဘာပျက်သလို ကြောက်စရာအသံနက် အသံကျယ် အသံဆိုးတွေ

ကြားရပြီး ငါ့နောက်က လူမည်းလူထွားလူကြမ်းကြီးတွေရဲ့အော်ဟစ်ပြေး
လွှားသံတွေ ငါ့ကြားနေရတယ်။

ငါ ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့တောင်ဝှေးဖျားကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ထားတယ်။
ရဟန်းအိုကြီးက ငါ့ကို အားရကျေနပ်တဲ့အပြုံးနဲ့ကြည့်လို့။

ဒီမှာပဲ - တောင်ဝှေးရဲ့အဖျားက ရေတွေ ထွက်လာတာ။

ငါ ဝမ်းသာလွန်းလို့ တောင်ဝှေးဖျားကကျတဲ့ရေကို ပါးစပ်နဲ့ အားရပါးရ
သောက်ပြီး ရင်မောပြေချိန်။

အဲဒီမှာ ငါ မိန်းမောရာက ပြန်နိုးသတိရလာတာ။

“မောင်ရဲ - သတိပြန်လားဟေ့”

ငါ မျက်လုံးကို အားယူစွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။

အလို - ငါ့ခြေမကြားအတက်က မြွေဟောက်တိုက်တဲ့ဒဏ်ရာကို ဆံပင်
ဖားလျားချမိန်းမတစ်ဦး ပါးစပ်နဲ့ စုပ်နေပါကလား။

ငါ့ခေါင်းရင်းမှာ ငါ့ဆရာအရင်း။

ကျေးဇူးတော်ရှင် နန်းဦးဆရာတော်ဘုရားကြီး။

ပြီ - စိုးရိမ်ကြီးစွာ ကြည့်နေကြတဲ့လူတွေ။

“ကုန်အောင် စုပ်ထုတ်နော်”

“လုံးဝမကျန်စေနဲ့ - ကျန်ရင်သိမယ်ဟေ့”

“ကုန်ပါပြီ - ဘုရား”

“သေချာရဲ့လား”

“မှန်ပါ - မညာပုံပါ ဘုရား”

“မောင်ရဲ - ထစမ်း”

နန်းဦးဆရာတော်ကြီးက ငါ့ခေါင်းကို ပုတ်လိုက်ရော ငါ ဝေါက်ခနဲ
ထတယ်။ ပြီး - ရပ်ကြည့်တယ်။ လျှောက်ဆိုလို့ ငါလမ်းလျှောက်တယ်။

“ကောင်းပြီလား - တပည့်”

“မှန်ပါ - ကောင်းပါပြီ ဘုရား”

“ဟဲ့ - မိန်းကလေး”

“ဘုရား”

“နင် - ငါ့တပည့်ကို ရှိခိုးတောင်းပန်စမ်းဟဲ့”

“မှန်ပါ ဘုရား။ မောင်ကြီးရှင် - ကျွန်မ မောင်ကြီးရဲ့အလုပ်ကိုရော
မောင်ကြီးကိုရော နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးမိပါတယ်။ ဒီပြုမှုကို တောင်းပန်ပါ
တယ်။ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ - မောင်ကြီး”

ဆံပင်ဖားလျား၊ အသားဖြူဖြူ၊ ကြော့ကြော့သန့်သန့်မိန်းမပျိုတစ်ဦး။
ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာတော်ကို လက်အုပ်ချီပြီး တောင်းပန်နေတယ်။ တစ်ကိုယ်
လုံးလည်း နတ်ပူးသလို တုန်နေတယ်ကွာ။

“မောင်ကြီး - ခွင့်လွှတ်ပေးပါရှင်”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ကျေးဇူးကြီးပါတီ - မောင်ကြီးရှင်”

“ဟဲ့ - မိန်းကလေး”

“ဘု - ရား”

“နောင်ကို ဒီရွာမှာ လာပြမယ့်အထိပွဲ၊ ရှပ်သေး၊ မျက်လှည့်ပွဲကလူတွေ
ကို နင် ဒီလိုပဲ နှောင့်ယှက်အန္တရာယ်ပေးဦးမလား”

“မပေးတော့ပါဘူး - ဘုရား”

“သစ္စာဆိုရမယ်”

“ဟုတ် - ဟုတ်”

သူက သစ္စာဆိုတယ်။ နောင်ကို ဒီရွာမှာ လာဖျော်ဖြေကြသည့်အနုပညာ
ရှင်များ၊ ဧည့်သည်များကို တတ်သည့်ပညာနှင့် မပြုစား မနှောင့်ယှက်ပါ
ဘုရားတဲ့။

“ကတိသစ္စာပျက်ရင် နင် ဘာဖြစ်မလဲ - ဒကာမ”

“ပညာကန်း၍ ဘဝပျက်ရပါမည် - ဘုရား”

“သိတယ်နော် - ဒကာမလေး”

“မုန်ပါဘုရား”

“ပြန်နိုင်ပြီ - ဒကာမ”

ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ခပ်ချောချောမိန်းမရွယ်ဟာ နန်းဦးဆရာတော်ကြီးကို ကန်တော့ပြီး လူအုပ်ကြားကနေ ပြန်ထွက်သွားခဲ့တယ်။

“ဘဘုန်းဘုရား”

“ဘာတုံး - မောင်ရဲ”

“သူ - ဘယ်သူပါတုံး - ဘဘုန်းဘုရား”

“သူက ပညာသည်စုန်းမ”

“ဟင် - သူက”

“မင်းကို မြွေအတတ်နဲ့ ပညာပေးတာတဲ့”

“ဟင်”

ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲမေးတော့ -

“သူ - ဘာ - ဘာပြောပါလဲ ဆရာ”

“ကျောင်းဒကာကြီးပဲ ပြောပြတော့”

ဒီမှာ ကျောင်းဒကာ ဦးဖြိုးကြီးဆိုသူက -

“ကောင်မလေးပြောတာက ပထမ” ချစ်လို့ လုပ်တာတဲ့”

“ဗျာ - ချစ်လို့ မြွေဆိုးနဲ့တိုက်တာ - ဟုတ်လား အဘ”

“ဟုတ်တယ် - မင်းကို မြင်မြင်ချင်းချစ်လို့တဲ့၊ နောက်ပြောင်းလဲသွား

တာက ငါ့လူက စုန်းကဝေရွာသူတွေကို စော်ကားမော်ကား၊ ပညာပြိုင်ရင် ကျုပ်ကလည်း ပြန်လုပ်ရမှာပဲတွေပြောလို့ အကြောင်းသိရအောင်ဆိုပြီး မင်း မျက်လှည့်ဝိုင်းထဲ မြွေဟောက်ကိုပို့ပြီးတိုက်တာ။ အသေလုပ်ပြီး ဝိညာဉ်နတ် ဖို့တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ - ငါလည်း ကျေးဇူးတော်ရှင် နန်းဦးဆရာတော်ဘုရားကြီး အမြန် သွားပင့်လို့ ရောက်လာပြီး ငါ့တပည့်ကို ဒီလိုလုပ်ရမလားဆိုပြီး ဆရာတော် တောင်ဝေးနဲ့ ရိုက်ခေါ်ရော။ ပညာသည်စုန်းမ ရောက်လာပြီး သူပညာပိုင်းနဲ့ လုပ်မိပါကြောင်း ဝန်ခံတယ်ကွယ်။ ဒီမှာ နန်းဦးဆရာတော်ကြီးက နင်လည်း

ဟောဒီလူလိုမဖြစ်ချင်ရင် နင့်ဘာသာ မြွေဆိပ်ထုတ်ပြီး အသက်ရှင်အောင် လုပ်လို့အမိန့်ပေးမှ ဒီပညာသည်မိန်းကလေးက မင်း မြွေဆိပ်တက်ခက်ရာ ကို လက်နဲ့ သုံးကြိမ်ပက်ချပြီး ပါးစပ်နဲ့ အဆိပ်စုပ်ထုတ်လိုက်တာ။ သူလုပ် တာဆိုတော့ သူပြန်နတ်လို့ဖယ်လို့ရှင်းလို့ရတာပေါ့ကွယ်။ နန်းဦးဆရာတော် ဘုရားကြီးသာ အချိန်မီရောက်မလာရင် မင်းသေပြီပေါ့ - မျက်လှည့်ဆရာ လေး”

ငါ - နန်းဦးဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ခြေတော်အစုံကို ဦးခေါင်းနဲ့တိုက်ပြီး ကန်တော့လိုက်တယ်ကွာ။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ငါ့ကို ဆုံးမတယ် - ညီလေးရ၊
“ဒကာ မောင်ရဲ”

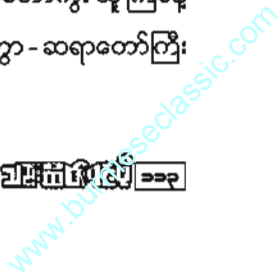
“ဘုရား”

“ကိုယ့်အလုပ်ပဲ လိုက်အာရုံစိုက်ပြီး ကောင်းအောင်လုပ်ပါ။ ကိုယ့်အလုပ် မဟုတ်တဲ့ သူတစ်ပါးကို ထိပါးပုတ်ခတ်စကား မပြောပါနဲ့။ မင်းမျက်လှည့်နဲ့ အသံတုပညာက ရိုးရိုးသားသားပညာပါ။ ဟိုလိုလို၊ ဒီလိုလိုမဟုတ်တာတွေ ပြောပြီးမပုတ်ခတ်နဲ့။ ငါတတ်တယ်ဆိုတဲ့ မာန်မာနလည်း မတက်နဲ့။ ရွာတွေ၊ မြို့တွေမှာ မင်းထက်တတ်တဲ့၊ ထက်တဲ့ ပညာသည်တွေ ရှိတယ်။ မင်း ကံကောင်းအချိန်မီလို့မသေတာ။ နောင်ကို ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ရင်စကား ပြောဆင်ခြင်၊ တစ်သက်လုံးမှတ်”

ငါ - နှုတ်ကြောင့် သေရမလိုဖြစ်ခဲ့ရတာပါ - ငါ့ညီ။

ငါ - နောင်တအများကြီးရခဲ့တယ်။

ညီလေး - မင်းသိအောင်ပြောပြမယ်။ နန်းဦးဆရာတော်ပညာကြီးဆို တာ သီလဘုန်း၊ ပညာဘုန်း၊ သမာဓိဘုန်းကြီးတဲ့ဆရာတော်ကွ။ သူ ကြိမ်နဲ့ ရိုက်ခေါ်ရင် ပညာသည် မနေနိုင်ဘူး။ တော်ပါသေးရဲ့ကွာ - ဆရာတော်ကြီး ကယ်ပေလို့။

ဝါလည်း အဲဒီသေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အချိန်ကစပြီး ဒီနေ့အထိ အစ်ကို အသံတုဖြေဖျော်ပွဲနဲ့ တွဲဆက်ပြီး ဖျက်လှည့်လက်လှည့် ဖျော်ဆရာ အံ့စရာတွေ နယ်မြို့သွားသွား၊ ရွာမှာပဲပြုပြင် ရောက်ရာအရပ်က အပိုင်အဆိုင် တွေကို အရင်မေတ္တာပို့သတယ်။ ဘုမ္မစိုး၊ ရုက္ခစိုး၊ အာဏာသမီး၊ ပညာန ပညာရင့်တတ်တတ်သမျှ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့နှင့်တကွ ရွာတော်ရှင်၊ မြို့တော် ရှင်များကို မေတ္တာပို့သပြီးမှ ငါ့ဖျော်ဖြေပွဲကို စတင်တော့တယ်။ ရောက်လေရာ အရပ်မှာ အခက်အခဲမရှိ၊ ကူညီစောင့်ရှောက်တဲ့သူတွေနဲ့တွေ့ပြီး ငါ နာမည် ရသတင်းကြီးခဲ့သလို ချီးမြှင့်ခငွေလည်း အံ့စရာကောင်းအောင် ရခဲ့တာ ညီလေး။

ကိုရဲ - ယနေ့တိုင် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေပါတယ်။

ဒီအကြောင်းအရာက တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်ပါ။

နတ်ကြောင့်သေ၊ လက်ကြောင့်ကြေ ဆိုတဲ့စကား တယ်မှန်ပါလားဗျာ နော်။

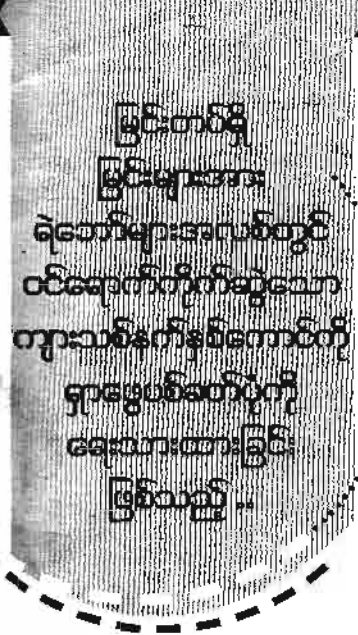
(နန်းဦးဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ဦးစိုက်ကန်တော့ရင်း အစ်ကိုအသံတု ရဲမြင့်လေးသို့ အမှတ်တရ။)

> မောင်ညိုရှိုင်း(သန်လျင်)

ကလေးများ တက်လျှင် ဆင်န့်မြှက်ပြုတ် ရည်ကို တိုက်ပါ။ အတတ်ချက်ခြင်း ကျသွားမည်။

ပြေ
စိတ်
အားသာအားကျ

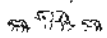

မြင်းတပ်ရှိ
မြင်းများအား
ရဲဘော်များအလုပ်တွင်
ဝင်ရောက်ကိုင်ကိုင်ဆွဲသော
ကျားသစ်နက်နစ်ကောင်ကို
ရှာဖွေပစ်ခတ်ပုံကို
ရေးသားထားခြင်း
ဖြစ်သည်။

“တောင် - တောင်”

“ဝေါင်း - ဝေါင်း”

တောတွင်းသားကောင်ကလေးများ၏ (တစ်သံ) အော်သံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

၁၉၄၃ - ခုနှစ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အင်းတကော်စစ်မြင်းတပ် (ထိုအချိန်က စစ်မြင်းလေ့ကျင့်ရေးတပ်) တွင် တာဝန်ထမ်းလျက်ရှိပါ၏။

တပ်ရင်းမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကြည်၊ ဒု - တပ်ရင်းမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကျော် (ဗဟိုလုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးကော်မတီဥက္ကဋ္ဌဟောင်း) ဖြစ်ပါသည်။ တပ်မတော်ရဲဘော်များအနေဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ရင်းမှူးဗိုလ်မှူးကြီးကျော်အား (မြင်းကျော်) ဟု၍လည်း ဘွဲ့များ ပေးထားကြပါသည်။

လေတိုးသံသည် ... တချိုးချိုး
မြည်နေ၏။

နင်းပွင့်များ လေတွင်လွင့်၍ ကြွဆင်းပျော်လျက်ရှိသည်။

“ဇတ် - ဇတ် - ဇတ်”

နင်းပွင့်များ ကျွန်ုပ်၏ နင်းခံမိုးကာ အကျီပေါ်သို့ တဖတ်ဖတ်နှင့် ထိန်းမီးငြိတွယ်လာလျက် ရှိပါသည်။

အချိန်မှာ နံနက် ဝါးနာရီ။

သားကောင်ကလေးများ

ရေသောက်ဆင်းချိန်။

ဤသည်မှာလည်း တပ်မတော်တွင် ဆာကေကျော် စသော ကျော်များရှိနေသဖြင့် နာမည်တူသော်လည်း တာဝန်ယူပုံနှင့် ဝါသနာအရ ပြုလုပ်ပုံကို ကြည့်ကာ တပ်မတော်ရဲဘော်များက ပီသသနာခွဲထူးများ ပေးလိုက်ခြင်းပင်။

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းတပ်စတင်ဖွဲ့စည်းသော မြေခိုကုန်းနန်းဦးကျောင်းတိုက်ခြံဝင်းကြီးမှနေ၍ အင်းတကော်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်မှာ သုံးလမျှရှိခဲ့လေပြီ။

အစားအသောက်များကလည်း လုံးဝမကောင်း။ ဥပမာ - ကြက်နစ်ကောင်ကို မည်သို့ ဘူးသီးနှင့်ရော၍ မိုးပြဒယ်နှစ်အိုးတွင် ချက်လိုက်သည်မသိ။ ကြက်သားအစကိုပင် မတွေ့ရပါချေ။

ပန်းကန်ပြားမရှိ၍ မြေပျော့ပျော့ကို ဖနေနှင့်ဖြင့် ပေါက်၊ အင်ဇတ်ကိုခင်းကာ ရဲဘော်များက ထမင်း၊ ဟင်းလိုက်ပေးမည့် ရဲဘော်များကို စောင့်ရသည်။ အချို့ရဲဘော်များက မှု စစ်ဦးထုပ်တွင် အင်ဇက်ခင်းကာ စောင့်ကြ၏။

ထမင်းတောင်းများ ဆွဲလာသော ရဲဘော်များက ထမင်းများကို လိုက်၍ ဒန်ပန်းကန်ဖြင့် ခူးခပ်ကာ ထည့်ပေးသည်။ (ဒန်ပန်းကန်မှာ ဒါးပိန်ဖြူ၊ သပြေကျေးရွာကြီးမှ လေယာဉ်ပျက်များအား ပန်းကန်နှင့်ဖွန်း “ဟန်းကော” ခေါ် ထမင်းဘူးပြုလုပ်ကာ ဝမာ့တပ်မတော်သို့ သွင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

ထိုအချိန်က ဟင်းမှာ ဟင်းရည်အများဆုံးနှင့် ဘူးသီး၊ ခဝဲသီးကပင် နည်းပါးလှ၏။ ဟင်းရည်ကို ကြေးခွက်ကြီးဖြင့် လောင်းချလိုက်လျှင် အင်ဇက်မှ ပစ်ခတ်ခြင်း မြေခွက်ထဲသို့ စိမ့်ကာ ဆင်းသွားသောကြောင့် ကမန်းကတန်း တရကြမ်း ပလုတ်ပလောင်း စားကြရသည်။ အမှန်တော့ - ရဲဘော်များမှာ အင်းတကော်ရောက်ပြီး သုံးလကျော်ကြာသည်အထိ ထမင်းစားပန်းကန်မရကြသေးပါ။

ကျွန်ုပ်တို့တပ်တွင် တပ်ရင်းမှူး စီးနင်းသော ကိုယ်ပိုင်ကားပင် မရှိကြပါ။ မြင်းတပ်ဖြစ်၍ မြင်းများတော့ ရှိကြသည်။

မြင်းများ နာမကျန်းဖြစ်၍ ဆေးကုမရသောအခါတွင် စစ်တပ်ထုံးစံအတိုင်း “အနားပေးခြင်း” ဟုခေါ်သော ပစ်သတ်ကာ စစ်အခမ်းအနားဖြင့် မြေတွင် မြှုပ်၍ အလေးပြုကြရ၏။

တစ်ခါက မြင်းတစ်ကောင်သေရာ မြင်းကို ဖျက်စားရန် ပြုလုပ်သော ကျွန်ုပ်အပါအဝင်ရဲဘော်များမှာ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီးအုန်းတင်၏ပြင်းထန်သော လက်ဝါးဖြင့် ပါးများကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် အရှိက်ခံခဲ့ရဖူး၏။ ဗိုလ်ကြီးအုန်းတင် က "တပ်မတော်စစ်မြင်းသည် စစ်သည်တော်တစ်ဦးဖြစ်၍ ရဲဘော်သားကို မင်းတို့ စားချင်သလား" ဟူ၍ သြဝါဒမိန့်ခွန်းဖြင့် မြှက်ကြားခဲ့၏။ ထိုမြင်းကိုပင် အခမ်းအနားဖြင့် မြေမမြှုပ်စင် အလေးပြုကြရသည်။ (ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ် သက်၍ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် "ရဲဘော်သားစားရန် ကြံခဲ့စဉ်က" ဟူ၍ ရေးခဲ့ဖူးပါ သည်။)

ကျွန်ုပ်တို့၏စစ်မြင်းတပ်တည်ရာမှ အင်းတကော်ရွာနှင့် သုံးမိုင်ခန့်ဝေး ကာ အလျား သုံးမိုင်၊ အနံ သုံးမိုင်ရှိသော တောကြမ်းကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း လျက် မြင်းတပ်စခန်း ဖွင့်ခဲ့ပါသည်။ အမှန်တော့ ယင်းနေရာမှာ ပဲခူးအလယ် ရိုးမတောင်ရိုးအဖျားပင်။

မြင်းကွင်းကို "မြင်းရွာပုံ" အောက်လျှိုတွင် ရှင်းလင်းကာ စစ်လေ့ကျင့် ရေးကွင်း၊ မြင်းများထားရာကွင်းအဖြစ် ပြုလုပ်ခဲ့၏။ လျှိုအထက် ကုန်းမြင့် တောင်ကြောတွင် မြင်းဖောင်းများ စစ်တန်းလျားများနှင့် ရုံးအဆောက်အအုံ များ တည်ထားပါသည်။ (ရန်ကုန် - ပဲခူးသွား ကားလမ်း၊ အင်းတကော်အလွန် "စစ်မြင်းတပ်" ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို တွေ့ကြရမည်ဖြစ်၏။)

ရဲဘော်နှင့်အကြပ်၊ ဗိုလ်ကအစ အစားအသောက်မှာ ငတ်ကြသည်။ ခြောက်လလောက်နီးမှ ငါးခြောက်များ ဧရာကလာသဖြင့် ထိုက်သင့် သလောက် စားသောက်ကြရ၏။

ထိုအချိန်ကရသော လစာကို ကြည့်ပါ။ ရဲဘော်တစ်ဦးလျှင် ထောက်ပံ့ ကြေး ခုနစ်ကျပ်ခွဲ။

ယူနီဖောင်းမှာလည်း အညာပုဆိုး ဖျင်ကြမ်းအကွက်များကို မြေရောင် နှင့်မြက်ရောင်ဆိုးထားသည့် စစ်ယူနီဖောင်း။ ယူနီဖောင်းကို လျှော်ဖွပ်သော အခါ ဆေးများ မခိုင်လွန်းသဖြင့် အရည်ပျက်ကာ မူလပုဆိုးကွက်အတိုင်း ပေါ်လာ၏။ သန်းတွေကလည်း ခွဲသဖြင့် နံနက်(၈) နာရီမှ ဆယ်နာရီ စစ်သင်

တန်း စေတနာရပ်ချိန်တွင် ယူနီဖောင်းကို ညွတ်ကာ နေလုန်းသန်းရှာရသည်မှာ အလုပ်တစ်လုပ်ဖြစ်နေသည်။

သည်လောက်ဆိုလျှင် ဂျပန်ခေတ်စစ်မြင်းတပ်သားများ၏ ဆင်းရဲမွဲတေ ချူချာလုပ်ကို စာဖတ်သူများ သိလောက်ပါလေပြီ။

၁၇၆

"ဝေါင်း - ဝေါင်း"

ခပ်ဝေးဝေး တောအတွင်းမှ နံနက်စောစော ဒရယ်ကလေးများ အသံ ကြားရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် သက်ပြင်းရှိကိမိပါသည်။

အမှန်တော့ - ထိုညနှင့် ယနေ့နက်ဖြန်အထိ မြင်းကင်းတာဝန်ယူကာ လျှိုအောက်မြင်းကွင်းတွင် ကျွန်ုပ်မှာ တာဝန်ယူထားရပါသည်။

"ဟိတ် - ဘယ်သူလဲ - ရပ်"

လျှိုဆင်းလမ်းမှ ကင်းတာဝန်ကျ ရဲဘော်၏အော်သံက ဟိန်းထွက်လာ သည်။

"ဟိုင်း"

တစ်ဖက်စကားပုဂံကို ပြောလိုက်၏။ ကင်းလာစစ်သော တာဝန်မှူး၊ ကပ်ကြပ်ကလေးမျိုးအောင်ဖြစ်ပါသည်။ သူနှင့်အတူ ဗိုလ်အောင်ဒင်ပါလာ ၏။ (တပ်ကြပ်ကလေး မျိုးအောင်မှာ ယခုတပ်မတော်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီး မြို့အောင်၊ စည်ပင်သာယာရုံးမင်းကြီးနှင့် မြို့တော်ဝန်လုပ်သွားသူ။)

တပ်ကြပ်ကလေးများကို ကျွန်ုပ်တို့က ဆရာလေးများဟု ခေါ်ကြ၏။

သည်အခိုက် - "ဟေ့ - မင်း၊ ပဲအိုးကို ပြန်ပြန်သိမ်းထားစမ်း" ဟု ရဲဘော် အချင်းချင်း သတိပေးသံ ခပ်တိုးတိုး ပေါ်လာ၏။

မှန်သည်။ မြင်းများစားသော ပဲကို ညတစ်ညလုံး ရေစိမ်ထားပြီးမှ နံနက် တွင်ကောက်ရိုးမြက်ခြောက်နှင့် ဆားနစ်ကျပ်သားခန့်ထည့်၍ ကျွေးလေ့ရှိ၏။ ပဲမှာ ကုလားပဲကြမ်း။ အခွံမရွတ်ရသေး။ ရေစိမ်၍ ပွလာသော အခါတွင် မြင်း

မကျွေးမိရဲဘော်တွေက ကြံဖန်ရှာထားသော သံပြားတွင်ဖြစ်ခြင်း၊ ဒန်ပန်းကန် တွင်ဖြစ်ခြင်း ဝါးရုံရိပ်တွင် ဝါးကိုင်းခြောက်၊ သစ်ရွက်ကိုင်းခြောက်များနှင့် လှော်၍စားကြသည်။ ဤသည်မှာလည်း အထက်အရာရှိများမသိအောင်စား သောက်ရခြင်းပင်။

တစ်နေ့ညတွင် မြင်းတစ်ကောင်အား ကျားသစ်ကိုက်သွားပြီး မြင်းတစ် ကောင်မှာ လွတ်ပြေးသွားခဲ့၏။ ထိုမြင်းကို ရှာဖွေရန် ကျွန်ုပ်မှာ တာဝန်ကျလာ သည်။ သည့်အပြင် ကျားသစ်၏ဘေးအန္တရာယ် မကျရောက်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ ကျားသစ်ရှာဖွေရန်လည်း အရေးကြီးပါ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရဲဘော်နှစ်ဦးနှင့်အတူ စစ်မြင်းသုံးကောင်စီးကာ တစ်မြေ အပြင် တောအတွင်းသို့ နံနက်စောစော ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ လွတ်ထွက်ပြေး သောမြင်းမှာ ကျားသစ်ဘေးရန်ကြောက်ကာ ထွက်ပြေးခြင်းထက် ချည်ထား သောကြိုးကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ ချည်ထားသဖြင့် လွတ်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စိုးရိမ်ရသည်မှာလည်း တောခွေးခေါ် မြေအောင်းခွေးအများလည်း အုပ်စုလိုက် ဒုက္ခပေးတတ်သဖြင့် လွတ်သွားသောမြင်းအဖို့ အန္တရာယ်များ အထူးကျရောက်နိုင်ပါသည်။

တောအရိပ်၊ တောင်အရိပ်တို့က အေးမြလှသည်။ သစ်ပင်ကြီး၊ ဝါးပင် ကြီးများကလည်း နေပြောက်မထိုးနိုင်အောင် လွှမ်းမိုးကျပါသည်။ သစ်ပင် ကြီးများနှင့် ဝါးပင်ကြီးများ အောက်သို့ ဖြတ်ကာ မြင်းများကို စီးရင်းက ပျောက် ဆုံးသွားသောမြင်းများကို တောင်ကုန်းတစ်ခုမှ တောင်ကြောတစ်ကြော စသည်ဖြင့် မြင်းသုံးစီးကို နှင်ကာ အင်းတကော်တောအတွင်း လှည့်လည် ရှာဖွေခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့မြင်းကွင်းဖောက်လုပ်ခြင်း၊ အဆောက်အအုံများ ဆောက်လုပ် မြင်းများတွင် တောင်ရိုးအတွင်း ကျေးရွာများမှ အမျိုးသားများနှင့် အမျိုးသမီး များကို ငှားရမ်းလုပ်ကိုင်ခဲ့သဖြင့် ထိုကျေးရွာများသို့လည်း ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့နံနက်စာကို ညောင်တို့ရွာတွင် စားသောက်ကာ ခေတ္တနားရင်း နေ့လယ်ချိန်တွင် တပ်နှင့်သုံးမိုင်အတွင်း လှည့်ပတ်ရှာဖွေခဲ့ပါသည်။

ဆောင်းရာသီဖြစ်သည့်အလျောက် နေစောင်းလာသည်နှင့် အေးမြစ ပြုလာသည်။

ထိုစဉ် ထိတ်လန့်စွာ အော်လိုက်သော အသံနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ခွေးဟောင်သံများကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဝေါင့် - ဝူး”

“ဝေါင့် - ဝူး”

“ဟည်း - ဟည်း - ဟည်း”

ခွေးအော်သံနှင့် မြင်းတစ်ကောင်၏ ထိတ်လန့်စွာအော်သံတို့ကို ကြား လိုက်ရပါသည်။

ခွေးအ.များ (သို့မဟုတ်) တောခွေးများနှင့်တွေ့ကာ လွတ်နေသောမြင်း ကို ဝိုင်း၍ လိုက်နေပုံရပါသည်။

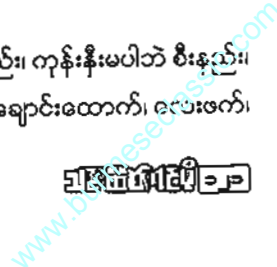
ကျွန်ုပ်တို့သည် စီးလာသောမြင်းများကို ကဆုန်နှင့်ကာ ဝိုင်းလိုက်ကြ သည်။ ကျောမှလွယ်ထားသော ရိုင်ဖယ်ကို ဖြုတ်၍ အသင့်ပြင်ထားလိုက် သည်။

တောကုန်းတစ်ကုန်းကို ကျော်လိုက်သည့်နောက် အနီရောင်အမွှေးနှင့် မြင်းတစ်ကောင် တရကြမ်းပြေးလာသည်ကို တွေ့ရပါ၏။ ထိုမြင်းသည် အင်အားစွမ်းက ပြိုင်မြင်းတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ မန္တလေးဥပုသ်တော်ရပ်၊ ပခုက္ကူဇာတိမြင်းပိဏ္ဍာ ဦးဘကြားထံမှ ဝယ်ခဲ့သော နီလာမောင်ခေါ်သည့် ပြိုင် မြင်းဖြစ်၏။ မြေကျနေပြီဖြစ်သောကြောင့် တပ်မတော်စစ်မြင်း အဝယ်တော် အဖွဲ့သို့ ဈေးသက်သက်သာသာဖြင့် ရောင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တောခွေးတစ်အုပ်သည် မြင်းနောက်မှ တရကြမ်းလိုက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နီလာမောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား တွေ့လိုက်ရသောအခါတွင် အားတက် သွားဟန်ဖြင့် တစ်ချက်ဟီကာ ပြေးလာ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ မြင်းပေါ်တွင် သေနတ်ပစ်နည်း၊ ကုန်းနီးမပါဘဲ စီးနင်း၊ ဇက်ကြိုးလွှတ်ကာ စီးခြင်းနှင့် အခြေခံ ခြေသုံးချောင်းထောက်၊ လေးဖက်၊

ဒုန်းကဆုန် စသည်ဖြင့် မြင်းစီးနည်းများအပြင် စက်ဝိုင်း၊ ခရပတ်၊ မြားဦး၊ ဂဏန်းလက်မ၊ ပြာသာဒ်စသည်ဖြင့် မြင်းတပ်၏ စစ်ဆင်စစ်ထိုးခြင်းများ သင်ကြားနေရာသူဖြစ်၍ မြင်းပေါ်မှပင် တောခွေးများကို ပါလာသော ဒသမ ၃၀၃ အင်္ဂလိပ်ရိုင်းဖယ်ဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်ပါသည်။

အမှန်တော့ - မြင်းစီးသေနတ်ခေါ်ကာဘိုင်ပြောင်းတိုရိုင်းဖယ်ကို ကိုင်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ လုံလောက်မှု မရှိသဖြင့် မကိုင်ရပါ။

တပ်ကြပ်ကြီးဖြစ်သော (ဝမ်းလှိုင်းသရီးစတား) တစ်လှိုင်းကြယ်သုံးပွင့်ကို ဝိုင်းလောင်းအဖြစ် ဝိုင်းလေးဟု ခေါ်ကြ၏။ မင်္ဂလာဒုံ ဝိုင်းလှိုင်းသင်တန်းဆင်း အရာခံဝိုင်းများပင် အထူးဒေဒါးတံဆိပ်နှင့် တလှိုင်းကြယ်သုံးပွင့် (မိနာရှင်းဂန်း) ဝိုင်းလေးများ ခေါ်ကြ၏။ အထူးသဖြင့် တစ်လှိုင်းတစ်ပွင့် တပ်ကြပ်က ဝ၍ ခါးတွင် ဓားချိတ်နိုင်ကြပြီဖြစ်၏။

“ဒိုင်း - ဒိုင်း - ဒိုင်း”

ရိုင်းဖယ်သံ သုံးချက်မှာ တစ်တောလုံး ဟိန်းသွားပါလေသည်။ ရုတ်တရက် မြင်းများပင် ထိတ်လန့်စွာ ခုန်လိုက်ကြ၏။ တောခွေးများ တောထဲသို့ ဝင်ပြေးကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန်ကလည်း ခွေးတစ်ကောင်မျှ မထိလိုက်ပါ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နီလာမောင်အား ပြန်လည်၍ မြင်းသုံးကောင်နှင့် ညှပ်တာ ဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။

နီလာမောင် တွေ့ပြီး မြင်းစောင်းသို့ သွင်းပြီးကြောင်းကို တာဝန်မှူးကြီး (ဦးပန်း) ကို သတင်းပို့ကာ မိမိတာဝန်ကျရာ နေရာသို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့ည (၁၀) နာရီတွင် -

“အား - လုပ်ကြပါဦး”

ရဲဘော်တစ်ဦး၏ အော်သံသည် တောင်ကြောအောက် မြင်းကွင်းအတွင်းမှ ပေါ်ထွက်လာပါသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ စစ်မြင်းလေ့ကျင့်ရာ မြင်းကွင်းတာဝန်ကျနေ၏။ ခပ်စောစော တာ ရဲဘော်များနှင့် ယုန်သားကင်ကို အရက်နှင့် သောက်နေရာမှ ဖိမ်ပျက်သွားကာ အော်သံကြားရာသို့ သေနတ်ဆွဲကာ ပြေးထွက်လာပါသည်။

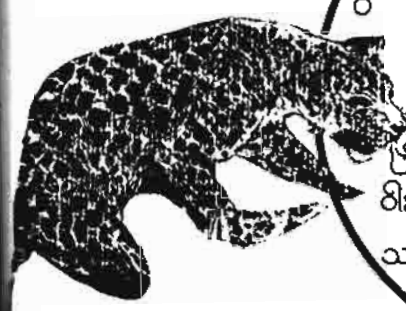
၁၂၂ ခုနှစ်၏အစ

မြင်းတစ်ကောင် လက်တစ်ဖက်တွင် သွေးတွေ စီးကျနေ၏။ လက်၏ အရင်းပိုင်းအသားစများ မရှိတော့။ ရဲဘော်တစ်ဦးကို သတ္တဝါတစ်ကောင်က လက်ဖြင့် ကုတ်သွား၍ မျက်လုံးတစ်ဖက် ပျက်သွား၏။ မြေပြင်တွင် လူးလှိမ့်နေ၏။

ထိုရဲဘော်မှာ မြင်းကင်းစောင့်ရဲဘော် ရွှေထွန်းခေါ်ရခိုင်အမျိုးသား ဖြစ်သည်။

ကျားသစ် (သို့မဟုတ်) “သစ်ကျူတ်” ခေါ် ကျားနက် ကုတ်သွားခြင်း တည်း။

ညတွင်းချင်း တပ်ရင်းမှူးဖြစ်သော ဝိုင်းလှိုင်းကျော် ရောက်လာသည်။ ဒဏ်ရာရသူ ရဲဘော်အား ရန်ကုန်ပို့ကတပေါ် အလုံဆေးရုံသို့ ပို့ရန် ပြင်ဆင်ရ၏။ တကယ်တော့ ဆေးဝါးကလည်း တပ်ရင်းဆေးမှူးတွင် မပြည့်စုံ။ မြင်းများကို နံနက်တိုင်း ဆေးဝါးထည့်ပေးရသော ဆေးတပ်ဖွဲ့ရဲဘော်များ ရှိပါသည်။ သို့သော် ဖန်ရည်ဆေးခြင်းနှင့် အနာထည့်ကာ ဆေးဝါးအချို့သာ ရှိကြသည်။

ပဲမှာ ကုလားပဲကြမ်း။
အခွံမချွတ်ရသေး။ ရေစိမ့်၍
ပွလာသော အခါတွင် မြင်းမကျွေးမီ
ရဲဘော်တွေက ကြံဖန်ရှာ
ထားသော သံပြားတွင် ဖြစ်
ဖြစ်၊ ဒန်ပန်းကန်တွင် ဖြစ်ဖြစ်
ဝါးရုံရိုင်းတွင် ဝါးကိုင်းခြောက်၊
သစ်ရွက်ကိုင်းခြောက်များနှင့်
လှော်၍ စားကြသည်။

ဥပမာ - ဖျားနာသော ရဲဘော်များအား မြင်းလေ့ကျင့်ရေးကွင်း သုံးပတ် အပြေးခိုင်း၏။ ချွေးထွက်ပြီး လဲကျသွားသောအခါ ပျောက်သွားသည်။ ဤကား အဖျားဖြတ်ဆေးကြီးပါတည်း။

“ဗိုလ်စိန်တင် - ခင်ဗျား - အဲဒီကျားသစ်ကို သတ်ပစ်ပါ။ မသတ်နိုင်ရင် ငါတို့စစ်မြင်းတွေ ဒုက္ခရောက်ကြလိမ့်မယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်က ရုံးတွင်ခေါ်၍ တာဝန်ပေး၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း လိုအပ်သော ကျည်ဆန်နှင့် ရိက္ခာများကို တင်ပြ၏။

ရိက္ခာဆိုသည်မှာလည်း ထူးထူးခြားခြား မဟုတ်။ ညအတွက် ပေါင်မုန့် ခြောက် (သို့မဟုတ်) မုန့်ကြွပ်ခြောက်နှင့် ဆားသာ ဖြစ်၏။ အဘယ်မှာ ငါးသေတ္တာ စသည့်စားစရာများ ရပါမည်နည်း။

၁၉၂၃

ဥ -

“ဒေါင်း - ဒေါင်း”

ဂျပန်စစ်တပ်ရှိသော ရော်ဘာစစ်စခန်းမှ သံချောင်းနှစ်ချက်ခေါက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိုးကာကိုခြံ၍ မြင်းကွင်းတောစပ်တွင် ရဲဘော်ပေသီးနှင့် အတူ ဝါးရုံပင်ကြီးဘေးတွင် ရှိနေ၏။

မြင်းကွင်းစောင့်ရဲဘော်များကို တပ်လှန့်ထား၏။ သဘောမှာ (အမြဲတမ်း သတိ) ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် တွဲသော ရဲဘော်ပေသီးမှာ အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော ရဲဘော်ဖြစ်ပါသည်။ ချစ်စရာဟုဆို၍ လူ့ချောလူ့လှကလေးဟူ၍ မထင်ပါနှင့်။ မျက်နှာက ကျောက်ပေါက်မာ၊ နှာခေါင်းက စပ်ချွန်ချွန်၊ နှုတ်ခမ်းက ထူသော ပဲခူးသား။

သို့သော် ပေသီးမှာ ပါးစပ်ဆိုင်းကောင်းသူ ဖြစ်၏။ စိန်ဗေဒါလက်သံ တီးရမလား။ ပါးစပ်ဖြင့် တီးပြမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲဘော်များမှာ ရဲဘော်ပေသီး၏ ပါးစပ်ဆိုင်းဖြင့်သာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေရပါသည်။

ကျွန်ုပ်က ပေသီးကို လက်ကုတ်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် - အိပ်ချင်ပြီလား”

“အိပ်ချင်တာပေါ့ - ဆရာလေးရ”

“မင်းအဘ - ဟိုတိရစ္ဆာန်က မလာသေးဘူး။ အခုပဲ နှစ်နာရီထိုးပြီ”

“ဒါဖြင့် ...”

“ဒါဖြင့် လုပ်မနေနဲ့။ ဟို - ရွေးတိရစ္ဆာန် ကျားနက်ဟာ တစ်နေရာမှာ အစားအစာ ရသွားပြီနဲ့တူတယ်။ အဲဒီတော့ - တို့ညောင်တိုဘက်သွားရင် မကောင်းလား”

“ဟာ - သိပ်ကောင်း - သိပ်ကောင်း”

သည်တစ်ခါတော့ ရွေးမသားပေသီးက ထောက်ခံသည်။ ညောင်တိုတွင် အရက်သောက်ရမည်။ ကြက်သားဟင်း စားရမည်။ အသားဖြူဝင်းဝင်းနဲ့ သူ ပိုးနေသော ကောင်မလေးနှင့် တွေ့ရမည် မဟုတ်ပါလား။

ယင်းအခိုက် မြင်းများ၏ ထိတ်လန့်စွာအော်သံနှင့် တဂုန်းဂုန်း ခုန်ပေါက် သံများ ပေါ်ထွက်လာပါလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့စစ်မြင်းများမှာ အထက်တောင်ကြော မြင်းဖောင်းများချည်း မထားနိုင်ပါ။ မြင်းကွင်းဘေးဝါးရုံးများတွင် ဖြန့်ကာ ထားရပြီး မြင်းကင်းရဲဘော် များချထားရပါ၏။ ညအခါတွင် မီးပုံများ ဖိုထားသော်လည်း ညဉ့်နှစ်နာရီကျော် သော် မီးပုံများ မီးအရှိန်သေစ ပြုတော့သည်။

“ကျားသစ် ဟေ့”

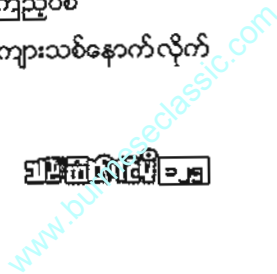
“ခိုင်း ...”

ရဲဘော်တစ်ဦး၏အော်သံနှင့် ဝါးလုံးထိုးပစ်လိုက်သော သေနတ်သံ ကြောင့် တစ်ကွင်းလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သေနတ်ကို ဆွဲကာ အသင့်နေရာယူလိုက်ကြပါသည်။

“ဟေ့ - မပြေးနဲ့။ ကိုယ့်နေရာကိုယ်ယူ - စောင့်ကြည့်ပစ်”

ရဲဘော်များ ဟိုပြေးသည်ပြေးနှင့် ပြေးလွှားကာ ကျားသစ်နောက် လိုက် မှာကို စိုးရိမ်ပြီး အော်လိုက်ရပါသည်။

လျှင်မြန်စွာ လက်နှိပ်စာတမ်းများကိုလည်း ထိုး၍ သားကောင်ကို ရှာ လိုက်ပါ၏။ ခပ်စောစောက အလစ်ဝင်ကာ မြင်းကို ဆွဲကိုင်သွားသည့်ကျား သစ်ကို လုံးဝရှာမရတော့ချေ။

မှန်သည်။ သေနတ်သံကြောင့် တောထဲသို့ ထွက်ပြေးသွားပြီမှာ သေချာ ၏။

တပ်ရင်းတာဝန်မှူးကြီး (ရှိုးပန်း) ဝိုလ်အုန်းတင်တို့လည်း ရောက်လာ ကြ၏။ မြင်းတစ်ကောင်အား ကျားသစ်ကုတ်သွားသော်လည်း ထိရောက်မှု မရှိလှပါ။ မြင်းများ လန့်အော်သံ၊ ကင်းရဲဘော်များ အသံမြန်၍ ပစ်ခတ်မှု ကြောင့် ထွက်ပြေးသွားခြင်းဖြစ်၏။

နံနက်လင်းလျှင်လင်းချင်းတပ်ရင်းရဲဘော်များ (ပီတီ) ခေါ်သုံးမိုင်ကျော် ပြေး အားကစားလေ့ကျင့်ပြီးနောက် ဆန်ပြုသောက်၊ စစ်သင်တန်းဆင်းရန် အသင့်ပြင်ကြရသည်။

တပ်ရင်းရုံးမှ ခေါ်၍ သွားရ၏။ တပ်ရင်းမှူး ဝိုလ်မှူးကျော်က -
“ကဲ - စိန်တင် - မင်းနဲ့ ရဲဘော်နှစ်ယောက် ခေါ်၊ အန္တရာယ်ပေးတဲ့ကျား သစ်နောက် လိုက်ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဝိုလ်မှူး၊ ဒါပေမဲ့ - ငြုန်းခနဲတော့ မလွယ်လှဘူး”
“ဒီသတ္တဝါ တို့တပ်ဝန်းကျင် တောထဲမှာပဲ ရှိမယ်ကွ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်က စောင့်ပစ်ရတာထက် သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ပစ်ခတ်တာက အကောင်းဆုံး ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဝိုလ်မှူး”
ကျွန်ုပ်လည်း တပ်ခွဲသို့ပြန်ကာ လိုအပ်သော လက်နက်နှင့် ကျည်ဆန် များ ထုတ်ယူကာ ရဲဘော်ပေသီးနှင့် ချစ်ခိုင်တို့အား ခေါ်လိုက်၏။

ဒသမ ၃၀၃ အင်္ဂလိပ်ရိုင်ဖယ်နှစ်လက်၊ ဂျပန်ရိုင်ဖယ်တစ်လက်၊ ကျည် ဆန် (၂၀) စီ စုစုပေါင်း ကျည်ဆန် (၆၀)၊ ဓေဘူးနှင့် မုန့်ကြပ်၊ ပေါင်မုန့်၊ ငါးသေတ္တာတစ်ဘူး အထူးထုတ်ယူကာ တပ်ရင်းရဲကွပ်ရှားတွင် ကပ်ရပ်စားနေ သော ခွေးလေခွေးလွင့်နှစ်ကောင်အား ကြိုးချည်ကာ ကျားသစ်ခြေရာခံ၍ တောတွင်းသို့ ခြေကျင်ထွက်လာကြသည်။

ဝါးရုံများနှင့် မျောက်ရောပင်၊ လိမ်ပင်၊ သစ်ဆီမုံ၊ သျှား၊ သပြေ စသော အပင်ငယ်များအပြင် သင်းဝင်ရုန်း၊ ထောက်ကြံ့၊ ယမနေ၊ နော၊ အင်ပင်ကြီး များက နေပြောက်မထိုးအောင် လွှမ်းမိုးလျက် ရှိနေပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အနောက်မြောက်ဘက်ရှိ မျောက်ငိုတောင်ကြောနှင့် မဟု ရာကြီးဝိုင်းဘက်သို့ ဦးတည်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုနေရာတွင် ကျားကူးရောင်း နှင့် “ကျောက်မ” ဟုခေါ်သော ချင်းရွာ ရှိပါသည်။

နံနက်စောစော နှင်းပွင့်တွေ အကြွေများကာ မြေပြင်တွင် နှင်းပွင့်တွေ ဖြင့် ပြည့်နေ၏။ သစ်ပင်နှင့် ဝါးရုံများတွင် နှင်းပွင့်တွေဝေကာ နှင်းတောကြီး အား တိုးသွားရသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။

ခွေးနှစ်ကောင်အား အစာအနည်းငယ်ကျွေးပြီး ကြိုးမှ လွှတ်ပေးလိုက် သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သွားမည့် ခရီးလမ်းရှေ့မှ အမြီးထောင်ကာ နှစ်ကောင် သား ရှေ့မှ ပြေးလိုက်၊ ပြန်လှည့်စောင့်လိုက်နှင့် မြူးနေပါတော့သည်။

စမ်းချောင်းကလေးများအား ကျော်ဖြတ်၍ တောင်ကုန်းများကို တတ် လိုက်၊ ကွင်းပြန်ဆင်းလိုက်နှင့် တောကို တရွေ့ရွေ့တိုးရင်းက ဘေးဝန်းကျင် ကို သတိထားစူးစမ်းရင်း လာခဲ့ကြပါသည်။

မျောက်ငိုတောင်ကြောမရောက်မီ ရှေ့ခုံးမှ ပြေးနေသော ခွေးနှစ်ကောင် သည် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်စွာ အော်လိုက်ပါသည်။
“ကိန် - ကိန် - ကိန် - ကိန်”

ခွေးတစ်ကောင်၏အော်သံနှင့် ခွေးတစ်ကောင် ပြန်ပြေးလာပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အသော့ပြေးကာ တောင်ကုန်းကလေးအထက် ကြည့်လိုက် သည်။ လိမ်ပင်ကြီးထိမှ မည်းမည်းသတ္တဝါကြီး ထိုးဆင်းကာ ခွေးတစ်ကောင် ပေါ်သို့ ထိုးအုပ်လိုက်သည်။

ထိုခွေးမှာ တက်နီကိန်အော်ရင်း ဖင်သီလျက် ရှိနေစဉ် မည်းမည်းသတ္တဝါ ၏ ခုန်အုပ်ကို လိုက်ခြင်း ခံရကာ ငြိမ်သက်သွားတော့၏။

ထိုသတ္တဝါကား သစ်ကျွတ်ခေါ်ကျားသစ်နက်တစ်ကောင် ဖြစ်၏။ ကံဆုံ ချင်တော့ လာ၍ တွေ့နေသည်။ ချက်ချင်းပင် သုံးယောက်စလုံး ရိုင်ဖယ်ပြောင်း

ဦးကို ညွှန်ကာ "မလွတ်စေနဲ့" ဟု သတိပေးရင်း ခလုတ်များကို ဆွဲချလိုက်ပါသည်။

"ဒိုင်း..."

"ဝေါင်း..."

သစ်ကျွတ်သည် မြောက်သွားကာ ဖုန်းခနဲ ပစ်ကျသွား၏။

ယင်းအစိုက် -

"ဝူး"

ဖြန်းခနဲ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဆီမှ ဝုန်းခနဲ အော်ဟစ်ခန့်ဆင်းလာသည့် မည်းမည်းသတ္တဝါတစ်ကောင်။

"အား"

ရဲဘော် ပေသီးအပေါ်သို့ ခုန်အုပ်ကာ ညာဘက်လက်ပြင်ကို ကိုက်ဆွဲလိုက်ပါသည်။ ရဲဘော်ပေသီး မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားစဉ် ကျွန်ုပ်သည် ရိုင်ဖယ်ဖြင့် ထိုသတ္တဝါကို ပစ်ထည့်လိုက်ပါသည်။

"ဒိုင်း..."

"ဝူး..."

ကံကောင်းချင်တော့ ထိုသတ္တဝါ၏ ညာလက်ပြင်ကို ကျည်ဆန်က ဖောက်ထွင်းသွားကာ နောက်ကျွမ်းပြန်ကျသွား၏။

ရဲဘော် ချစ်ခိုင်မှာ ဝိုင်းနေပါသည်။

"ဟေ့ - ဘာဝိုင်းနေတာလဲ" ဟု ကျွန်ုပ်က သတိပေးလိုက်မှ ရဲဘော် ချစ်ခိုင် သတိရကာ လဲနေသော ရဲဘော် ပေသီးအား ပြေး၍ ဖွေထူလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်က ရဲဘော်ပေသီးအား ခုန်အုပ်လိုက်သော သတ္တဝါကို ကြည့်လိုက်ရာ လျှိုမြောင်ထဲ လဲကျကာ တဝူးဝူး အော်နေသည်။ ထိုသတ္တဝါကား သစ်ကျွတ်အမ ဖြစ်သည်။

ဒုတိယရိုင်ဖယ် ကျည်မာတစ်တောင့်ကို ဦးခေါင်းထဲ ပစ်သွင်းလိုက်မှ ငြိမ်သွားပေသည်။

၁၂၈

သေနတ်သံကြား၍ မြင်းများစီးကာ လိုက်လာသော ဗိုလ်အောင်ဒင်တို့ လူစု ရောက်လာကြသည်။

တောင်ကြောပေါ်တွင် ခွေးတစ်ကောင်နှင့် သစ်ကျွတ်အထီးက သေနတ်ပြိုင်ပွဲ၏။

ဤတော၊ ဤတောင်တွင် ရိုးမမှ ဆင်းလာသော သစ်ကျွတ်အထီး၊ အမနှစ်ကောင်က မြင်းတပ်ကို ဒုက္ခပေးနေခြင်းမှ ကင်းဝေးပေပြီ။

ရဲဘော်ပေသီးအား ရန်ကုန် အလုံ ဝိုက်တစ်ဝိုက်ရှိ တပ်မတော်စစ်ဆေးရုံသို့ နေချင်းကားဖြင့် တင်ပို့လိုက်ရပါသည်။

> မြဝင်

စာမူရှင်များသို့

မရွေးချယ်သော စာမူများကို ပြန်လည်ပေးပို့
မည်မဟုတ်ပါ၍ မိတ္တူ ပွားထားကြပါရန်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့
သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်း

သစ္စာဖောက် စိတ်ဆိုးရွားသော

အဆိုးဆုံး
သစ္စာဖောက်ကြရာမှ
လုပ်ကြံခံရသူက
မသေပဲ တစ်ချိန်ချိန်တွင်
တစ်နေရာရာမှ ပြန်လည်
ပေါ်လာပြီးလျှင် ..

အချိန်ကာလ အားဖြင့်

မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ
အချိန်ဖြစ်သည်။ မြန်မာပြည်တွင်
ကျေးလက်တောရွာများ၌ ရောင်
စုံသူပုန်များ ထကြွသောင်းကျန်း
နေချိန် ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်
ဒေသ၌ အလံနီကွန်မြူနစ်၊ ကရင်
သူပုန်နှင့် ရဲဘော်ဖြူစသည့် လက်
နက်ကိုင်းအဖွဲ့များ၊ တောရွာများ၌
လက်နက်အားကိုးဖြင့် စိုးမိုးနေ
ချိန်လည်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က
မြေပူရာ ကင်းမှောင်ဆိုသကဲ့သို့

ဓားပြများ၊ တောကြောင်များလည်း ကျေးလက်တောရွာများ၌ စိုးမိုးလှယက်
နေကြသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ၊ မအူပင်မြို့နယ်ရှိ ငဖယ်အိုး၊
ကျွဲကတ်ကျွဲတုံး၊ ကျုံယု စသည့်ရွာများ၌ နာမည်ကြီး ဓားပြညီနောင် သောင်း
ကျန်းနေကြသည်။ ဓားပြညီနောင်ဆိုရာတွင် ညီအစ်ကိုအရင်းမဟုတ်ဘဲ
ညီအစ်ကိုအရင်းထက် ခင်မင်စွာ ပေါင်းသင်းနေကြသော ငယ်သူငယ်ချင်း
နှစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဖိုးထွေးနှင့် ဘမြဆိုသူ နှစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယင်းတို့နှစ်ဦးသည်
တစ်ရွာတည်းနေ၊ တစ်ရေတည်းသောက်၊ ဖွားဖက်တော်များဖြစ်ကြပြီး ဘမြ
က ဖိုးထွေးထက် အသက်နှစ်နှစ်ခန့်ကြီးသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ဓားပြတိုက်၊
လူသတ်ကြသည့်လက်မရွံ့များ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦးမှာ လူဆိုးသူမိုးများဖြစ်သည့်တိုင် ကောင်းသည့်အချက်များ
မှာ ဓားပြတိုက်ရာတွင် ပိုက်ဆံချမ်းသာသူများကိုသာ ရွေးပြီး ဓားပြတိုက်လေ့
ရှိကြသည်။ ဓားပြတိုက်စဉ် အသာတကြည် ပစ္စည်းဥစ္စာပေးလျှင် လူကို ဒုက္ခ
မပေးဘဲ ခုခံလျှင် သတ်ပစ်တတ်ကြသည်။ ဂျပန်ခေတ်ကာလတွင် ဖိုးထွေး

နှင့် ဘမြတို့နှစ်ဦး ရွာတွေမှ ဂျပန်များက ချွေးတပ်ဆွဲလျှင် လူစားအငှားလိုက်၍ ချွေးတပ်ထံ ပါသွားပြီး သံဖြူရေပင်သို့ခိုရာ လမ်းတစ်ဝက်၌ မီးရထားပေါ်မှ ခုန်ချထွက်ပြေးပြီး လွတ်အောင်ရှောင်တတ်သည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တိုင်းရှိ ဂျပန်များကို ပြောက်ကျားတော်လှန်နေသော တော်လှန်ရေးတပ်သားများကို ဂျပန်တပ်များရှိရာကို သတင်းပေးကြသည်။ တော်လှန်ရေးတပ်သားများကို လိုအပ်သော အကူအညီပေးတတ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ လုပ်ရပ်များကြောင့် ဖိုးထွေးနှင့် ဘမြတို့နှစ်ဦးကို ဂျပန်များက အသေရရ၊ အရှင်ရရ ဆုငွေထုတ်ထားသည်။ တောရွာများ၌ ဂျပန်များ ရောက်လာပြီး တပ်စွဲထားလျှင် ဂျပန်တပ်ထဲဝင်ပြီး ရိက္ခာများ၊ သေနတ်များကို ခိုးယူလေ့ရှိကြသည်။

ဂျပန်များထံမှ ခိုးယူ၍ရလာသော သေနတ်များကို တစ်ယောက်တစ်လက် ယူထားပြီး ကျွန်လက်နက်များကို တော်လှန်ရေးပြောက်ကျားတပ်သားများထံ သွားရောက်ပေးအပ်ခဲ့ကြသည်။ ပင်ကိုစီဒေါသနာကြောင့် မခိုးမဝက်ဘဲ မနေနိုင်သကဲ့သို့ ပိုက်ဆံကို လွယ်လွယ်ရှာပြီး လွယ်လွယ်သုံးပစ်တတ်သူများဖြစ်ကြသည်။ ယင်းတို့နှစ်ဦးမှာ အရက်၊ လောင်းကစားနှင့် အပျော်အပါး ပါသနာပါသူများ ဖြစ်၍ ပိုက်ဆံရလျှင် သုံးဖြုန်းပစ်ပြီး လက်တွင် ငွေမမြဲချေ။ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးရပြီးခါစ မအေးချမ်းချိန် ယင်းတို့နှစ်ဦးအတွက် ဓားပြတိုက်ပြီး စားသာ နေချိန်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သ၌ ဖိုးထွေးနှင့် ဘမြတို့နှစ်ဦး ကျုံယုရွာမှ သူဌေးတစ်ဦးအိမ်ကို ဓားပြဝင်တိုက်ကြသည်။ ကျုံယုရွာသူဌေးမှာ ဂျပန်ခေတ် ဂျပန်စကားပြန်လုပ်ခဲ့ပြီး ဂျပန်များအကူအညီဖြင့် လယ်မြေနှင့် ယာမြေများကို လယ်သမားများထံမှ မတရားသိမ်းယူခဲ့ကြပြီး စစ်ပြီးခေတ် လွတ်လပ်ရေးရချိန် နိုင်ငံရေးသမားများနှင့် ဝေါင်းပြီး တောသူဌေးအဖြစ် ကြီးပွားချမ်းသာနေခြင်းဖြစ်သည်။ တောသူဌေးကြီးကလည်း လူလည်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ငွေတိုးချေးစားပြီး ပြန်မဆပ်နိုင်လျှင် လယ်သိမ်း၊ အိမ်သိမ်းဖြင့် ကြီးပွားချမ်းသာနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူမှာ လယ်ကူလီလုပ်သားလေး ဝါးဦးရှိသည်။ သူ့တပည့်များအားလုံးမှာလည်း လက်မရွံ့ လူမိုက်ချည်း ဖြစ်သည်။

ကျုံယုရွာတွင် လူမိုက်သူဌေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဖိုးထွေးနှင့် ဘမြတို့နှစ်ဦးက သူဌေး၏လူမိုက်များကို အကျွမ်းဝင်အောင် ဝေါင်းထားပြီး ဓားပြတိုက်မည့်နေ့တွင် ထိုလူမိုက်များကို အရက်မူးအောင် တိုက်ထားလိုက်သည်။ သူဌေးလူမိုက်များ အမူးလွန်၍ အိပ်ပျော်ပြီး မထနိုင်တော့မှ ဓားပြဝင်တိုက်သည်။ သူဌေးလူမိုက်များကလည်း ခေသူမဟုတ်။ သူမှာ လုပ်သေနတ်တစ်လက်ရှိသည်။ ဖိုးထွေးနှင့် ဘမြတို့နှစ်ဦးမှာလည်း လုပ်သေနတ်ပါသည်။

သူဌေးမိသားစုကို ကြိုးတုပ်၊ ပါးစပ်ကို အဝတ်ဖြင့်စည်းပြီး မအော်နိုင်တော့မှ သူဌေးမယား၊ သမီးများထံမှ လက်ဝတ်လက်စားရွှေထည်ပစ္စည်းများ၊ ရှိသမျှငွေများကို တစ်အိမ်လုံး ပြောင်းဆန်အောင် ရှာဖွေယူသည်။ ဖိုးထွေးမှာ သွားလေရာ ဓွေးတစ်ကောင် ပါတတ်သည်။ ထိုဓွေးလေးမှာ လိမ္မာပြီး သခင်ဖြစ်သူအပေါ် သစ္စာရှိလှသည်။ ဖိုးထွေးတို့ ဓားပြတိုက်နေစဉ် အိမ်အောက်မှာ အစောင့်အဖြစ် ကျန်ရစ်သည်။ တောသူဌေး၏သားအိမ်လည်ထွက်နေသည်ကို ဖိုးထွေးတို့ သတိမထားမိလိုက်ကြ၍ သူဌေးသားပြန်အလာ အစောင့်ထားသော ဓွေးလေးက ဟောင်း၍ အသံပေးသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူဌေးကို ချည်ထားသော ကြိုးများ ပြေသွားပြီး သူဌေးက သူ့သေနတ်ဖြင့် ဖိုးထွေးတို့ကို စတင်ပစ်ခတ်သည်။ ဘမြက သူဌေးကို သူ့သေနတ်ဖြင့် ပြန်ပစ်ရာ သူဌေး သေနတ်မှန်၍ ပွဲချင်းပြီးသေတော့သည်။ သူဌေးသားက ဓားပြတိုက်နေကြောင်း အော်ပြီး အကူအညီတောင်းရာ ဖိုးထွေးနှင့် ဘမြတို့က သူဌေးသားနှင့် မိသားစုကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်လိုက်ကြပြန်သည်။ ခေတ်ကာလမကောင်း၍ ညမိုးချုပ်သည်နှင့် ရွာသားများ အိမ်ဝံ့ခါးပိတ်ပြီးနေကြရာ လယ်တောထဲ၌ တပည့်လူမိုက်များဖြင့် နေထိုင်သော တောသူဌေးမှာ ရွာသားများ၏အကူအညီမရဘဲ အသတ်ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

သေနတ်သံတဒိုင်းဒိုင်း ကြားသော်လည်း ရွာသားများ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်မထွက်ရဲကြချေ။ ဖိုးထွေးနှင့် ဘမြတို့နှစ်ဦး အောင်မြင်စွာ ဓားပြတိုက်ပြီး

ကျုံ့ယုရွာထဲမှ ထွက်ခွာလာကြသည်။ ညမှောင်မှောင်မည်းမည်းတွင် ဖိုးထွေး၏ ခွေးလေးက လမ်းပြလုပ်၍ ရှေ့မှသွားရာ ခွေးနောက်မှ နှစ်ဦးသား အပြေးလိုက်သွားကြရသည်။

ကျုံ့ယုရွာနှင့် အတန်ငယ် ကွာဝေးသော သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ ခွေးလေးလမ်းပြပေးမှုဖြင့် ရောက်လာကြသည်။ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲရှိ ဇရပ်လေးပေါ်တက်လိုက်ကြသည်။ ခွေးလေးက ဇရပ်နားမှာ လှည့်ပတ်ပြီး အစောင့်လုပ်နေသည်။ သူတို့နောက်မှ လိုက်လာသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ဖိမလာကြောင်း သေချာသည်နှင့် ဘမြက ဝေစုခွဲရန် ပြင်ဆင်တော့သည်။

“ဖိုးထွေး - ဒီတစ်ခါ ဓားပြတိုက်ရင်း ငါတို့ သူဌေးမိသားစုကို သတ်မိခဲ့ကြပြီ။ လူသတ်မှုကိစ္စက အေးမှာမဟုတ်ဘူး။ မနက်လင်းတာနဲ့ ငါတို့ကို လိုက်ရှာကြမှာ။ မင်းနဲ့ငါ ဝေစုခွဲပြီး တစ်နေရာစီ ပုန်းရှောင်မှဖြစ်မယ်။ တို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်နေရာတည်းမှာ ပုန်းနေရင် နှစ်ယောက်စလုံး အဖမ်းခံရမှာ။ မြန်မြန်လေး ဝေစုခွဲရအောင်”

ဘမြက ပြောပြောဆိုဆို ဇရပ်ကြမ်းပြင်ပေါ် ဓားပြတိုက်ယူလာသော ရွှေထည်ပစ္စည်းများ၊ ငွေများကို အညီအမျှ နှစ်ပုံပုံလိုက်သည်။ တစ်ပုံကို ဘမြက အရင်ယူလိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ ဖိုးထွေးက ကျန်တစ်ပုံကို ယူနေစဉ် ဘမြက ဖိုးထွေးနောက်ကျောကို ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးချလိုက်သည်။ ဖိုးထွေး အလျားမှောက် လဲကျသွားရာမှ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍ “သစ္စာဖောက်” ဟု တစ်ခွန်းတည်းပြောနိုင်ပြီး အသက်ထွက်သွားသည်။ ဘမြက ဖိုးထွေး၏ ဝေစုအထုပ်ကို ကုန်းကောက်လိုက်စဉ် ဖိုးထွေး၏ ခွေးလေးက ဘမြကို အတင်းဝင်ကိုက်သည်။ ဘမြက ခွေးလေးကို လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ဖြင့် ဝေယမ်းပြီး ကာကွယ်နေရသည်။ ခွေးလေးမှာ သူ့သခင် ဖိုးထွေး သေသွား၍ ဒေါသတကြီး မာန်ဖီပြီး ဟောင့်၍ ဘမြကို အတင်းဝင်ကိုက် ဝင်ဆွဲသည်။ ခွေးလေးရဲမျှတ်

နာက မျက်လုံးများ ပြူးထွက်နေပြီး ပါးစပ်မှ သွားရည်တမြားမြားဖြင့် ဒေါသထွက်မာန်ဖီပြီး ဘမြ၏ ဓားချက်ကို ခုန်ရှောင်လိုက်။ ဝင်ကိုက်လိုက်လုပ်နေသည်။ ဘမြက သေနတ်ဖြင့် ပစ်ရန်ကြံသော်လည်း သေနတ်သံကို ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှ ကြားသွားမှာ စိုးရိမ်နေပြီး ခွေးလေးရဲမျှတ်နာကို ကြည့်လိုက်ရာ သင်္ချိုင်းကုန်းရှိ အစိမ်းသရဲများ ဝင်စီးနေသည်ဟု ထင်မြင်လာပြီး ခွေးလေးကို ကြောက်ရွံ့လာ၍ ဇရပ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်ပြေးသွားရတော့သည်။ ခွေးလေးမှာ ဘမြနောက်ကို ဆက်မလိုက်ဘဲ သူ့သခင် ဖိုးထွေး၏ အလောင်းဘေးမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့သခင်ကို လျှာဖြင့် လျက်ပေးနေရာတော့သည်။

အချိန်ကာလအားဖြင့် (၁၅)နှစ်ခန့် ကြာညောင်းသွားခဲ့သည်။ ဖိုးထွေးတို့ ဓားပြတိုက်လူသတ်မှုမှာလည်း မျက်မြင်သက်သေမရှိ၍ တစ်ကြောင်း၊ ဖိုးထွေးနှင့် ဘမြလက်ချက်မှန်း သိသော်လည်း လက်ပူးလက်ကြပ် မဖမ်းနိုင်၍ ဓားပြတိုက်မှုလူသတ်မှုကို မေ့ပျောက်လိုက်ကြရတော့သည်။ ရန်ကုန်မြို့ ဝင်ဒါမိယာရပ်ကွက်သည် လူကုံထံသူဌေးကြီးများ၊ နိုင်ငံခြားသားများ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးများနှင့် နေထိုင်ရာ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ဝင်ဒါမိယာမှာ သစ်ပင်များ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်များ လွှမ်းမိုးထားသည်။ ဓာတ်ပေါင်းစုံအောင် မင်းခေါင်ဘုရားအနီး ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲရှိ တောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ ရှေးဆန်လှသော နှစ်ထပ်သစ်သားအိမ်ကြီး တစ်လုံးဖြင့် သူဌေးကြီးမိသားစု နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

အိမ်ကြီးမှာ ကြီးမားခန့်ညားလှပြီး ဆင်ဝင်ဝရန်တာဖြင့် အဝေးကကြည့်လျှင်ပင် တောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ ကြားကြားဝင့်ဝင့် မြင်နေရသည်။ ခြံဝင်းထဲ၌ မရန်း၊ သရက်၊ အုန်း၊ ဝါးပိုးဝါး၊ မြရောင်နှင့် ဘောင်ဘောင်ဝါးပင်များဖြင့် လောထလျက်ရှိသည်။ သူဌေးကြီးကလည်း မြန်မာဆန်ပြီး သရက်သီးသနပ်၊ မရန်း

သီးယိုစုံထုပ်ကလေးများကို ပုလင်းများဖြင့် သွတ်သွင်းကာ မြေနီကုန်းအပိုင်းကြီးအနီး ဆိုင်ကြီးဖွင့်ကာ မြန်မာပြည်အနှံ့ သရက်သီးသနပ်၊ မရန်းယိုစုံလက်လီလက်ကားရောင်းချနေသည်။ ယင်းလုပ်ငန်းဖြင့် အောင်မြင်ကြီးပွားနေသည်။

သူဌေးကြီးတွင် ဇနီးနှင့် တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးတစ်ယောက်သာ ရှိပြီး မာလီ၊ ဒရဝမ်ကားဒရိုင်ဘာများကို နေအိမ်တန်းလျားများ ဆောက်လုပ်ပေးထားပြီး သူ့ခြံဝင်းကျယ်ကြီး၌ သရက်သီး၊ မရန်းသီးများကိုခွဲ၍ ဝါးနီးကြောဖျာများဖြင့် အခြောက်လှန်းသည့် အလုပ်သမားမိသားစုများ ရှိသည်။ နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း သူ့ခြံနှင့်အနီးကလေးရှိသော ဓာတ်ပေါင်းစုံ အောင်မင်းခေါင်စေတီသို့ လမ်းလျှောက်ရင်း ဘုရားဖူးထွက်လေ့ရှိသည်။ အောင်မင်းခေါင်စေတီသို့ သွားတိုင်း သမီးလေးကို ခေါ်သွားလေ့ရှိသည်။ သမီးလေးမှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မျှသာရှိသေးပြီး ရုပ်ရည်ချောမောလှပပြီး မြေနီကုန်းမဟာမြိုင်လမ်းတွင်ရှိသည့် စိန်ဖလိုမီနာမိန်းကလေးကျောင်းတွင် အလယ်တန်းအဆင့် ပညာသင်ကြားနေသူဖြစ်သည်။ လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး ခရစ်ယန်ကျောင်းတက်နေသော်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သူဖြစ်၍ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ရိုသေကိုးကွယ်ရိုင်းသူလေးဖြစ်သည်။

သူဌေးကြီးကလည်း အလှူအတန်းရက်ရောပြီး အလုပ်သမားမိသားစုများ၏ သာရေး၊ နာရေးကိစ္စအဝဝတို့ကို ထောက်ပံ့ကူညီပေးတတ်၍ အလုပ်သမားများက သူဌေးကြီးကို ရိုသေလေးစားကြသည်။ သူဌေးကြီး၏ လုပ်ငန်းကို စေတနာအပြည့်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ပေးသည်။ သူ့အကျိုးကိုယ့်အကျိုး အဆင်ပြေညီညွတ်လှသည်။ သူဌေးကတော်ကြီးမှာလည်း အလုပ်သမားများကို ကျောသား၊ ရင်သား မခွဲခြားဘဲ ဓွေမျိုးသားချင်းပမာ ဆက်ဆံ၍ သူဌေးကြီးမိသားစုကို ချစ်ခင်သူ များလှသည်။

တစ်နေ့တွင် ဓာတ်ပေါင်းစုံစေတီကိုးခန်းတန်ဆောင်းကြီးကုန်းစောင်းဘေးရှိ ကံကော်ပင်ကြီး၌ ကံကော်ပွင့်များ ဖူးပွင့်နေရာ ဘုရားတင်ရန်အတွက်

သူဌေးကြီး၏ သမီးလေးက ကံကော်ပွင့်များကို ဝါးတံချူလေးဖြင့် ဆွတ်စူးလျက်ရှိရာ တံချူမမီသော ကံကော်ကိုင်းမှ ကံကော်ပွင့်များကို ခြေဖျားထောက်၍ ရူးလိုက်ရာမှ အားလွန်ပြီး ကံကော်ပင်ကြီးဘေး၊ တောင်စောင်းအတိုင်း လိမ့်ကျသွားစဉ် တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ လှမ်းဆွဲခြင်းခံလိုက်ရသည်။ ကလေးမလေးမှာ ထိတ်လန့်သွားပြီး လှမ်းဆွဲထားသူကို တအားဖက်ထားလိုက်မိသည်။

ကလေးမလေးကို ပွေ့ချီထားရာမှ အသာအယာ မြေပေါ်ချပေးလိုက်သူကို ကြည့်မိလိုက်မှ အသက်အရွယ်ကြီးသော လူကြီးတစ်ဦးမှန်း သိလိုက်ရသည်။ ထိုလူကြီးမှာ နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေးရှည်လျားစွာရှိနေပြီး ခေါင်းကို သဘက်တစ်ထည်ဖြင့် ခေါင်းပေါင်းထားသည်။ မျက်နှာမှာ နေလောင်ထား၍ ညိုမည်းနေသော်လည်း ကြည်လင်စွာရှိနေသည်။ ခါးကိုင်းနေပြီး ခြေခွံ၌ မသန်စွမ်းသူတစ်ဦးဖြစ်နေသည်။ ဝတ်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီဖြူကော်လံပြတ်နှင့် ဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံမှာ ဟောင်းနွမ်းနေပြီး လုံချည်ကွက်ကဲ့မှာလည်း အရောင်များ လွင့်ပြယ်နေသည်။ ဆင်းရဲသော အဖိုးအိုတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း စိတ်ထားဖြူစင်ရိုးသားသူဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရသည်။ ကလေးမလေးက ထိုင်ကန်တော့လိုက်ပြီး -

“ဘဘ - ဘယ်ကလာတာပါလဲ။ ဘုရားဖူးလာတာလား ဟင်။ သမီးကို ဘဘလက်နဲ့ လှမ်းဆွဲလိုက်လို့ ကုန်းစောင်းပေါ်က အောက်ကို ကျမသွားတာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် - ဘဘ”

အဘိုးအိုက ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် -

“သမီးလေး ဘယ်နားနာသွားသေးလဲ။ ဘဘက အထက်အညာဘက် ဆီက လာတာပါ။ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီလေး တည်ထားတဲ့ ကုန်းစောင်းနားက သံပြားပေါက်ရေပလေးမှာ သီတင်းသုံးနေထိုင်တဲ့ ဦးဇင်းဆီမှာ ကမ္ဘီယာလုပ်ပြီး နေထိုင်တယ်”

အဖိုးအို၏စကားအဆုံးတွင် ကလေးမလေးရဲ့ဖခင်ဖြစ်သူက ကိုးခန်း တန်ဆောင်းထဲမှ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“သမီးဇရ - ပြန်ကြရအောင်။ ဖေဖေ မြို့ထဲကို သွားစရာရှိသေးတယ်”

သားအဖနှစ်ယောက် ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီတော်ပရဂုဏ်ထဲမှ ပြန်သွား ကြသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

သံပြားပေါက်ရပ်လေးရှေ့မှာ သံချေးတက်နေသောဓားမြှောင်လေးကို ဓားသွေးကျောက်မှာ ဓားသွေးနေသော အဖိုးအိုထံ ကလေးမလေး ရောက် လာသည်။ လက်ထဲ တစ်ပွေတစ်ပိုက်ကြီး စက္ကူအိတ်များ ပိုက်လာသည်။

“ဘဘ - ဓားသွေးနေတာလား”

ကလေးမလေးစကားသံကြောင့် အဘိုးအို ခေါင်းငုံ့ပြီး ဓားသွေးနေရာ က မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“သမီးလေးပါလား။ ဇရပ်ထဲ ဝင်ထိုင်ဦးလေ”

အဘိုးအိုက ဇရပ်ထဲ အရင်ဝင်ပြီး ကလေးမလေးက နောက်မှ ဝင်လိုက် လာသည်။

“ဘဘဖို့ အင်္ကျီ၊ လုံချည်နဲ့ သဘက်တစ်ထည် ဝယ်လာပါတယ်။ ဘဘ ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီ၊ လုံချည်နဲ့ ခေါင်းပေါင်းထားတဲ့သဘက်က ဟောင်းနွမ်း နေလို့ အသစ်လဲပြီး ဝတ်ပေးပါ။ တစ်နေ့က ကံကော်ပွင့်ရူးရင်း ကုန်းစောင်း က လိမ့်ကျမယ်ဖြစ်လို့ ဘဘလက်နဲ့ လှမ်းဆွဲလိုက်တာကြောင့် သမီး အနာ တရမဖြစ်တာမို့ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ကို ပြန်ပြောပြလို့ ဖေဖေက ကျေးဇူးတင်တဲ့ အနေနဲ့ အဝတ်သစ်တွေ မြို့ထဲက ဝယ်လာပြီး ဘဘကို ပေးခိုင်းလိုက်တာပါ”

အဘိုးအိုက အဝတ်အထည်များကို လက်ခံယူလိုက်သည်။

“သမီးနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်တုံး။ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ရဲ့နာမည်တွေကို ပြောပြပါလား”

“ဖေဖေနာမည်က ဦးဘမြပါ။ မေမေအမည်က ဒေါ်အေးချိုပါ။ သမီး နာမည်အရင်းက အေးအေးမြပါ။ ကျောင်းနာမည်ကတော့ ဖော်လီဘမြပါ။ သမီး စာသင်နေတဲ့ကျောင်းက ခရစ်ယန်သာသနာပြုကျောင်းဖြစ်လို့ တိုလို နာမည်ထည့်ရတာပါ”

ကလေးမလေးက အဘိုးအိုကို ထိုင်ကန်တော့လိုက်သည်။

“သမီးလေး ပိဘများနဲ့အတူ အသက်ရှည်စွာ အနာကင်းပြီး စိတ်ချမ်း သာခြင်း၊ ကိုယ်၏ချမ်းသာခြင်းနှင့် နေနိုင်ပါစေ။ အန္တရာယ်ဟူသမျှ ကင်းဝေး ပါစေ”

အေးအေးမြက ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေဆိုပြီး ကန်တော့လိုက်သည်။

“ဘဘ - သမီး ပြန်ပါဦးမယ်။ နောက်မှ အလည်လာပါဦးမယ်နော်”

အေးအေးမြလေး ဇရပ်ထဲမှ ပြန်ထွက်သွားပြီးသည်နှင့် အဘိုးအိုက တောက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်သည်။

“ပျံလေတဲ့ငှက်ခါး နားမှ သိရပြီပေါ့ - ဘမြရာ။ မင်းကို ဆယ်နှစ်ကျော် ကြာအောင် မြန်မာပြည်အနှံ့ လိုက်ရှာနေတာ။ အခုတွေ့ပြီ။ မင်းနဲ့ငါ တစ်နေ့ စာရင်းရှင်းကြရဦးမယ်”

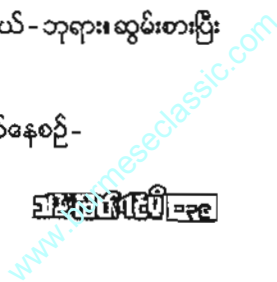
အဖိုးအို၏ ကြိမ်းငါးသံကို ဆွမ်းခံကြွသွားရာမှ ပြန်လာသော ဦးဇင်းကြီး က -

“ဒကာကြီး - ဘာကြောင့်များ တောက်တခေါက်ခေါက်နဲ့ ဒေါသထွက်ပြီး ကြိမ်းငါးနေရတာလဲ”

အဘိုးအိုက ဦးဇင်းထံမှ သပိတ်လှမ်းယူပြီး ဦးဇင်းနောက်က ကျောင်း ထဲသို့ ဝင်လိုက်လာခဲ့သည်။

“တပည့်တော် အကြောင်းစုံ လျှောက်ထားဖို့မယ် - ဘုရား၊ ဆွမ်းစားပြီး တဲ့အခါ တပည့်တော် လျှောက်ထားဖို့မယ်”

ဦးဇင်းကြီး ဆွမ်းစားပြီး၍ ရေနွေးကြမ်းသောက်နေစဉ် -

“တပည့်တော် အတိတ်က အနာဟောင်းတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ တပည့်တော်က သေရွာပြန်တစ်ဦးပါ”

အစချိ၍ အဘိုးအိုက သူနှင့် ဦးဘမြတို့အဖြစ်အပျက်များကို ပြောကြားလိုက်သည်။ ဦးဘမြ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်သည်ဆိုသည်ကိုမူ မပြောပြဘဲ ထိန်ချန်ထားလိုက်သည်။ ဦးဇင်းကြီးက -

“ဒကာကြီး ဓားသွေးနေတာ ဒါကြောင့်ကိုး၊ ပြုံးသူအသစ်ဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်။ ကလဲ့စားချေတယ်ဆိုတာ ဘဝသံသရာလည်တတ်ပါတယ်။ ဒကာကြီး - လက်စားချေသတ်ဖြတ်လိုက်လို့ပြီးမသွားဘူး - ဒကာကြီး၊ သေသည်၏အခြားမဲ့မှာလူသတ်တဲ့ကံကြောင့်အပါယ်ဝင်ရဲကျတတ်တယ်။ ခွင့်လွှတ်ခြင်းဖြင့် အနိုင်ယူတာ အကောင်းဆုံးပဲ - ဒကာကြီး။ ဒကာကြီးအပေါ် ပြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့သူကျတော့ သံသရာတစ်လျှောက်လုံး အကုသိုလ်ကံပါသွားပြီး သူ့ကံက သူ့ကို ပြန်ပြီး အတုံ့အလှည့် အပြစ်ပေးပါလိမ့်မယ်။ ပုဂံခေတ်က အနန္တသူရိယအမတ်ကြီးရဲ့ မျက်မြေလင်္ကာကို ဦးဇင်းရွတ်ပြမယ်။

“သူတည်းတစ်ယောက်၊ ကောင်းဖို့ရောက်မူ၊ သူတစ်ယောက်မှာ၊ ပျက်လင့်ကာသာ၊ ဓမ္မတာတည်း၊ ရွှေအိမ်နန်းနှင့်၊ ကြာငန်းလည်းခံ၊ မတ်ပေါင်းရံလျက်၊ ပျော်စံရိပ်ငြိမ်၊ စည်းစိမ်မကွာ၊ မင်းချမ်းသာကား၊ သမုဒ္ဒရာ၊ မျက်နှာထက်၊ ခဏတက်သည်၊ ရေပွက်ပမာ၊ တစ်သက်လျာတည်း၊ ကြင်နာသနား၊ ငါ့အားမသတ်၊ ယခုလွတ်လည်း၊ မလွတ်ကြံစွာ၊ လူတကာတို့၊ ခန္ဓာခိုင်ကျည်၊ အတည်မမြဲ၊ ဖောက်လွှဲတတ်သည်၊ မချွတ်စသာ၊ သတ္တဝါတည်း၊ ရှိခိုးကော်ရော်၊ ပူဇော်အကျွန်၊ ပန်ခဲတုံ့၏၊ စိုက်ကြံ့ပိယိတ်၊ သံသာစက်၌၊ ကြိုက်လတ်တွန်မူ၊ တုံ့မယူလို၊ ကြည်ညိုစိတ်သန်၊ သခင်မွန်ကို၊ ချန်ဘီစင်စစ်၊ အပြစ်မဲ့ရေး၊ ခွင့်လျှင်ပေး၏၊ သွေးသည်အနိစ္စာ၊ ငါ့ခန္ဓာတည်း”

ဦးဇင်းကြီး၏ အသံဝါကြီးက အဘိုးအို၏ရင်ကို စူးခနဲ နာကျင်စေလိုက်သည်။ ပုဂံခေတ် နရပတိစည်သူမင်း၏သတ်မိန်ကို အနန္တသူရိယအမတ်ကြီးက မျက်မြေလင်္ကာဖြင့် ခွင့်လွှတ်သွားခဲ့၏။ အဘိုးအို၏မျက်နှာမှ မျက်

ရည်များ ကျဆင်းနေသည်။ သူနှုတ်မှလည်း “သစ္စာဖောက်၊ သစ္စာဖောက်” ဟု ရွတ်ဆိုနေသည်။

“ဒကာကြီး - ဦးဇင်းတရားထိုင်ချိန်ကျပြီ။ ဒကာကြီး - တရားနလုံးသွင်းပြီး နေရစ်ပေတော့”

သံပြားပေါက်ရောင်ထဲမှ ကိုးခန်းတန်ဆောင်းဆီသို့ ဦးဇင်းကြွလှမ်းသွားသည်။

ရက်ပေါင်း(၃၀)ခန့် ကြာလာသည့်အချိန်တွင် အေးအေးမြလေးနှင့် အဘိုးအိုတို့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရင့်သန်လာကြသည်။ ဓာတ်ပေါင်းစုဘုရားသို့ နေ့စဉ်နံနက်စောစော ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် ဘုရားလိုက်လာတတ်သော အေးအေးမြလေးက အဘိုးအိုအတွက် မုန့်များ၊ စားစရာများ နေ့စဉ်ယူလာတတ်သည်။ သူငယ်ချင်း သစ္စာဖောက်၏သမီးမှန်း သိနေသော်လည်း ကလေးမလေးကို ခင်မင်တွယ်တာပြီး သံယောဇဉ်ဖြစ်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အဘိုးအို စိတ်ကူးယဉ်မိသည်။ “အေးအေးမြလေးဟာ ငါ့သမီးအရင်းပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လား။ သစ္စာဖောက် ဘမြရဲ့ သမီးဖြစ်နေတာ ဆိုးလိုက်တာ” တစ်နေ့တွင် အဘိုးအို ဓားမြှောင်လေးကို ဓားသွေးကျောက်ဖြင့် သွေးနေ့စဉ် အေးအေးမြလေး ရောက်လာသည်။

“ဘဘ - ဒီဓားမြှောင်ကို အမြဲသွေးနေတာ တွေ့ရတယ်။ ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင်”

“ဘဘဓားက သံချေးတက်နေတော့ ဓားသွေးရတာ ပင်ပန်းမှာပေါ့၊ သမီး - ဓားတစ်ချောင်း အသစ်ဝယ်ပေးပါမယ်”

အေးအေးမြလေးစကားကြောင့် အဘိုးအို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ သူ့အဖေကို သတ်မယ့်ဓားမှန်း သိလျှင် အေးအေးမြ ဘယ်လိုခံစားရမလဲမသိ။

“ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေလှီးဖို့ ဓားသွေးနေတာပါ။ ဓားက တုံးနေတော့ လှီးရင် မပြတ်ချင်ဘူး။ ဓားအသစ်မဝယ်ပေးပါနဲ့ - သမီးလေးရယ်”

မင်းကို
သူတော်ကောင်းသူငွေကြီး
အဖြစ် မြင်ရတာတော့ ငါ
အံ့ဩသွားတယ်ကွ။ မင်းက
ခွေးလောက်မှ သစ္စာမရှိတဲ့ကောင်ပဲ။
ဒီနေ့တော့-မင်း သေခွင့်ကြံပြီ
ပေါ့ကွာ။ ဝန်ပြည်ကိုသာ
အာရုံပြုထားပေတော့။

အေးအေးမြနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားချိန် အဘိုးအိုစိတ်မချမ်းသာစွာဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချမှတ်လိုက်တော့သည်။ သည်လိုနှင့်တစ်နေ့ တွင် ဓာတ်ပေါင်းစုံစေတီရှိ ဆရာတော်ကြီးကျောင်း၌ ဦးဘမြအသက်(၇၅) နှစ်ပြည့်မွေးနေ့အလှူလုပ်မည်ဖြစ်၍ အေးအေးမြနှင့်အမေဖြစ်သူဒေါ်အေးချို တို့သံပြားပေါက်ဇရပ်လေးကို ရောက်လာပြီး ဦးဇင်းကြီးအား ဦးဘမြမွေးနေ့ အလှူအရက်ဆွမ်းစား လာပင့်ဖိတ်ရင်း အဘိုးအိုအား ဖိတ်စာပေးသွားသည်။

“ဘဘ - ဖေဖေမွေးနေ့ကို ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်၊ ဒံပေါက်နဲ့ ဧရခဲမုန့် ကျွေးမှာ၊ အကျီသစ်၊ လုံချည်သစ် ဝတ်လာရမယ်နော်”

ဒေါ်အေးချိုက -

“အဘရေ - သမီးက သူ့အဖေကို အလွန်ချစ်တာ၊ အဘကြီးကို အလှူ လာစေချင်လို့ တကူးတက လာဖိတ်တာပါ၊ သမီးလေး စိတ်ချမ်းသာအောင် လာခဲ့ပါနော်”

အေးအေးမြတို့သားအမိနှစ်ယောက်ပြန်သွားပြီး အဘိုးအိုနှုတ်က အသံ ထွက်အောင် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ဘမြရေ - မင်းမွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်ကောင်းကောင်း ပေးရ မှာပေါ့ကွာ”

သည်လိုနှင့် ဦးဘမြမွေးနေ့ ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပေါင်းစုံ အောင်မင်းခေါင်စေတီရှိ ဆရာတော်ကြီးကျောင်း၌ မွေးနေ့အလှူပြုလုပ်နေ သည်။ သံပြားပေါက်ဇရပ်နေ ဦးဇင်းကြီးက အရက်ဆွမ်းစားရန် ကြံသွားသည်။

“ဒကာကြီး - ဦးဇင်း ပြန်ကြွလာမှ ဦးဘမြမွေးနေ့အလှူကို သွားနော်”

ဦးဇင်းကြီး မှာထား၍ ဇရပ်မှာ စောင့်နေရသည်။ မွေးနေ့အလှူလာသူ များဖြင့် စည်ကားလှသည်။ ဦးဘမြမှာ သူငွေကြီးတစ်ဦးဖြစ်သလို ဝင်ဒါမိယာ ၌ နေထိုင်သူ လူကုတ်အသိုင်းအဝိုင်း၌ ဝင်ဆန်သူဖြစ်၍ မျက်နှာပွင့်လှသည်။ အလှူလာသူများ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးရှိနေချိန် ဦးဘမြကို ဓားဖြင့် အလစ်ဝင် ထိုးရန် ကြံစည်ထားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဇရပ်အပြင်ဘက်မှ ဦးဘမြ၏ ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ကပ္ပိယကြီးရှိလား၊ ဆရာတော်ကြီးခေါ်နေတယ်၊ လာဦးလေးဗျာ”
အဘိုးအိုက ဇရပ်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရင်း -

“သူငွေကြီးပါလား၊ ကျွန်တော် လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ကပ္ပိယကြီး - ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ၊ သမီးလေးကလည်း ကပ္ပိယကြီး မလာ မှာ စိုးရိမ်နေလို့ ကျုပ်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

“သူငွေကြီး - ခဏလေးဗျာ၊ ကျွန်တော် အကျီလဲလိုက်ဦးမယ်၊ ဇရပ်ထဲ ဝင်ထိုင်ပါဦးလား”

အဘိုးအိုပြောစကားကြောင့် ဦးဘမြ ဇရပ်ထဲ ဝင်လိုက်သည်။ အဘိုး အိုနေသော ဇရပ်လေးမှာ ဓာတ်ပေါင်းစုံစေတီကုန်းအစွန်ဆုံးဖြစ်၍ လူသူ အရောက်အပေါက်နည်းလှသည်။ အဘိုးအိုမှာ ရေငတ်သောအချိန် ရေတွင်း ထဲ ကျသူလို ဖြစ်သွားသည်။ ဦးဘမြ ဇရပ်ထဲ ရောက်သည်နှင့် အဘိုးအိုက တံခါးပိတ်လိုက်သည်။

“ကပ္ပိယကြီး - ခင်ဗျား အဝတ်လဲတာ လူမမြင်ပါဘူးဗျ။ ကျုပ်တံခါးဝက စောင့်နေမှာပါ”

“အဝတ်သာ မြန်မြန်လဲလိုက်ပါ”

ရုတ်တရက် အဘိုးအိုက ခါးကြား၌ ထိုးထားသော ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ် လိုက်ပြီး ဦးဘမြ၏လည်ပင်းကို ဓားဦးချွန်ဖြင့် ထောက်ထားလိုက်သည်။

“မနောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ပိုက်ဆံပေးမှာပါ”

အဘိုးအိုက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

“အော်မယ် မကြံနဲ့ - ဘမြ၊ ငါဘယ်သူလဲ - မင်းသိလား၊ မင်းသတ်လို့ မသေတဲ့ ဖိုးထွေးကွ။ သစ္စာဖောက် - မင်းကို ဒီနေ့ ငါသတ်မယ်”

“ဟာ - ဖိုးထွေး - ဟုတ်လား၊ မင်းကို ဓားနဲ့ ထိုးသတ်ခဲ့တာ မင်း မသေ ဘူးလား”

ဦးဘမြက ဦးဖိုးထွေး သူ့လည်ပင်း ထောက်ထားသော ဓားကို လက်ဖြင့် ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ဦးဖိုးထွေးက လျင်မြန် ဖျတ်လတ်စွာ ဓားဖြင့် ဦးဘမြပေါင်ကို အားတုန်ထိုးချလိုက်သည်။

“အောင်မယ်လေး - သေပါပြီဗျ”

ဦးဘမြ ကြောက်လန့်တကြားအော်ရင်း ပေါင်၌ ဓားတန်းလန်းဖြင့် ဖင် ထိုင်လျက် ကျသွားသည်။ ဦးဘမြပေါင်၌ သွေးများ ပန်းထွက်နေပြီး နာကျင် လွန်း၍ ညည်းညူနေသည်။

“ဘမြ - မင်းပေါင်မှာ စိုက်နေတဲ့ ဓားမြှောင်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း”

ဦးဖိုးထွေးက ဦးဘမြလည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှစ်ထားရင်း ပြော လိုက်သည်။

“ငါ့ကိုမင်း အသေသတ်ခဲ့ပေမယ့် ငါ့ရဲ့သစ္စာရှိလှတဲ့ ခွေးလေးက ငါ့ကျော မှာ စိုက်ဝင်နေတဲ့ ဓားမြှောင်ကို သူ့ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ပြီး ဆွဲနုတ်ပေးတယ်။ ငါလဲ နေရာက ထလာနိုင်အောင် ခွေးလေးက သူ့နှုတ်သီးနဲ့ ထိုးပြီး ထုပေးတယ်။ ခွေးလေးလမ်းပြပေးတဲ့ အတိုင်း သင်္ချိုင်းကုန်းထဲက ထွက်ပြေးလာပြီး စဉ့်ကူး

ရွာ၊ အလန်းရွာ၊ ရေကျော်ရွာတွေဘက် ပုန်းအောင်းနေပြီး ဆေးကုကျန်းမာ လာတော့မှ မင်းကို လိုက်ရှာနေတာ မြန်မာပြည်အနှံ့ပဲ။ ရန်ကုန်မြို့ကို တက် လာပြီး စရိတ်စက ပြတ်လပ်သွားလို့ ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီမှာရှိတဲ့ သံပြားပေါက် ဖရပ်က ဦးဇင်းကြီးဆီမှာ ကပ္ပိယလုပ်ရင်း မင်းသတင်းကို စုံစမ်းနေတာ။ ဟန် ကျလိုက်တာကွာ။ မင်းကို သူတော်ကောင်း သူဌေးကြီးအဖြစ် မြင်ရတာတော့ ငါ အံ့ဩသွားတယ်ကွ။ မင်းက ခွေးလောက်မှ သစ္စာမရှိတဲ့ ကောင်ပဲ။ ဒီနေ့ တော့ - မင်း သေခွင့် ကြုံပြီး ပေါ့ကွာ။ ငရဲပြည်ကိုသာ အာရုံပြုထားပေတော့”

ဦးဖိုးထွေးက ပြောပြောဆိုဆို ဦးဘမြလည်မျိုကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တင်းကြပ်စွာ ညှစ်လိုက်သည်။ ဦးဘမြမျက်လုံးများ ပြူးထွက်လာပြီး အသက် ရှူကြပ်လာသည်။

“ခဏလေး - စကားပြောခွင့်ပေးပါ - ဖိုးထွေးရာ”

ဦးဘမြစကားကြောင့် ဦးဖိုးထွေးလည်မျိုကို ညှစ်ထားရာက လျှော့ပေး လိုက်သည်။

“ငါ့စည်းစိမ်တစ်ဝက် မင်းကို ပေးပါ့မယ်။ ငါချမ်းသာတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ မင်းလည်း တစ်ဝက်ပိုင်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ထိက သံဝေဂရ တာပါ။ သူငယ်ချင်း - မင်းသတ်ရင် ငါသေရမှာပါ။ မင်းမသတ်လည်း ငါသေရ မှာပါ။ ငါ့မှာ အသည်းကင်ဆာဝေဒနာကြီး ခံစားနေရတာ ကြာပြီ။ ငါ့သမီး လေးရဲ့သံယောဇဉ်က ကြီးလှပါတယ်ကွာ။ ဒီကလေး တက္ကသိုလ်ရောက်လို့ ဘွဲ့ရပညာတတ်ဖြစ် သွားတာ မြင်ချင်လို့ မသေအောင် ဆေးသောက်ပြီး ဆေးသက်နဲ့ အသက်ရှင်နေရတာ။ ငါတို့တစ်တွေ လူသတ်၊ ဓားပြတိုက်တဲ့ လူမိုက်တွေမို့ ငါ့မိသားစုမှာ ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်လာစေဖို့ ဒီသမီး လေးကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးတာပါ။ ငါ့ကိုမသတ်ဘဲ ခွင့်လွှတ်ပေးပါကွာ”

ဦးဖိုးထွေးက အကြင်နာမဲ့စွာ ဦးဘမြပေါင်က ဓားမြှောင်ကို ဆွဲနုတ် လိုက်သည်။

“ငါက ပေဖြစ်တုန်းက ခံပြီးပြီကွ။ တူဖြစ်တဲ့အလှည့်မှာ မင်းကိုသတ်ပြီး ထောင်ထဲမှာ ငါ အသေခံလိုက်တော့မယ်၊ မင်း - ဘုရားတပေတော့”

ဦးဖိုးထွေးက ဓားမြှောင်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး အားကုန်စိုက်ချရန်ပြင် လိုက်စဉ် -

“ဘာဘရယ် - သမီးဖေဖေကြီးကို မသတ်ပါနဲ့နော်။ ဖေဖေက ရောဂါ သည်ကြီးပါ”

အေးအေးမြလေးက ဦးဖိုးထွေးကို တောင်းပန်လိုက်သည်။ ဦးဖိုးထွေး က ဓားမြှောင်ဖြင့် ရွယ်ထားရာမှ ဦးဘမြရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက် သည်။ ဦးဘမြ ကြမ်းပေါ် လဲကျသွားရင်း ပေါင်မှသွေးများ ပန်းထွက်၍ နာ လွန်းလို့ ညည်းညူနေသည်။ အေးအေးမြလေးက ဦးဘမြကိုယ်ပေါ် မှောက် ချလိုက်သည်။ ဦးဖိုးထွေး ဓားဖြင့် မထိုးသာဖြစ်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဦးဇင်းကြီး ရောက်လာသည်။

“ကလဲ့စားချေတာ မလုပ်ပါနဲ့တော့ - ဒကာကြီးရယ်။ ဦးဘမြဟာ မကြာခင် သေတော့မှာပါ။ ဒကာကြီး နေ့တိုင်း ဓားသွေးနေတာကြည့်ပြီး ဒကာကြီးရဲ့အနီးဆုံးရန်သူဟာ ဦးဘမြမှန်း ဦးဇင်းသိနှင့်ပြီးပါပြီ။ အေးအေးမြ လေးသံယောဇဉ်နဲ့ဒကာကြီး ဦးဘမြကို မသတ်ဖြစ်ဘူးဆိုတာ ဦးဇင်း သိထား ပါတယ်”

အေးအေးမြလေးက ဦးဖိုးထွေးခြေသလုံးနှစ်ဖက်ကို သိမ်းကျုံးဖက်ရင်း မျက်ရည်မြိုင်မြိုင်ကျ၍ တောင်းပန်နေသည်။

“သမီးဖေဖေကို မသတ်ပါနဲ့နော် - ဘာဘ”

ဦးဖိုးထွေးက အေးအေးမြလေးကို အသာအယာ ထူမရင်း -

“ဘာဘ - သမီးဖေဖေကို မသတ်တော့ပါဘူး - ကလေးရယ်”

ဦးဖိုးထွေးလက်ထဲက ဓားမြှောင်ကို အေးအေးမြအား ပေးလိုက်ရင်း ဇရပ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ ဇရပ်အပြင်ဘက်၌ ရပ်စောင့်နေသော ဦးဇင်းကြီးက သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်လိုက်သည်။ ဦးဇင်းကြီးကို ဦးသုံးကြိမ်ချ

ထိုင်ကန်တော့လိုက်ပြီး အားလုံးကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ဦးဖိုးထွေး ဓာတ် ပေါင်းစုစေတီပရဂုဏ်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ အေးအေးမြက အပြေး လိုက်ရင်း -

“ဘာဘ - သမီးတို့ဆီ ပြန်လာပါနော်”

ဟူ၍ တကြော်ကြောအော်ခေါ်သော်လည်း ဦးဖိုးထွေး နောက်ကို လှည့် မကြည့်ဘဲ ထွက်ခွာသွားရာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

➤ သိန်းထွန်းသစ်

စာပေရှင်များသို့ ..

သည့်ယထိတ်ရင်ဖိုပွင့်တွင် ရွေးချယ်ဖော်ပြခဲ့သော စာပေများ၌ အချို့ စာပေရှင်များသည် ဆက်သွယ်ရန်နေရပ်လိပ်စာမပါရှိခြင်း၊ နေရပ်ပြောင်း ရွှေ့သွားခြင်း၊ ဆက်သွယ်စုံစမ်း၍မရရှိခြင်း စသည့် အခက်အခဲများရှိပါ သဖြင့် စာပေရှင်များအနေနှင့် လူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ် ဖြစ်စေ စာပေရှင်နှင့် လက်ဆောင်စာအုပ် ထုတ်လွှဲနိုင်ရန် ဆက်သွယ်မှု ပြုကြပါရန် ပန်ကြားအပ်ပါသည်။

ထူးစားစွာဖြင့်
သည့်ယထိတ်ရင်ဖိုပွင့်

မိမိအဖေအဖေ

ကျော်ဖြင့်ကျော် အစားခံလိုက်ရတဲ့ကျား

သားတစ်ယောက်
ပြန်ပေးဆွဲခံရရာမှ
ခွပ်ထွေးလှသော
နောက်ဆက်တွဲ
ဖြစ်ပေါ်မှုများကို
ဖတ်ရှုရမည့်..

ဒေါ်ကက်သရင်း တစ်ယောက်
မြန်မာနိုင်ငံသားနဲ့အိမ်ထောင်ကျ
လိုသော လိုက်လာခဲ့ရတယ်။
ရန်ကုန်ဆိုတာကိုစိတ်မဝင်စား။
ပုဂံရှေးဟောင်းမြို့ဆိုတာကြားဖူး
သလိုလိုရှိတော့ ရောက်ချင်သား။
သူမရဲ့ ဝိညာဉ်စေတားတာ
က အိမ်ထောင်မကျခင် တစ်ချိန်
က နေခဲ့တဲ့ လန်ဒန်က သူမရဲ့နေ
အိမ်နဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပဲ စိတ်ဝင်
စားတာ။ သူမအနေနဲ့ ဟိုတယ်
တွေမှာ လှည့်ပတ်တည်းခိုနေရ

တဲ့ဘဝကို သဘောကျတယ်။ သူမအဖို့ကတော့ ဟိုတယ်တွေက အိမ်ရာ
အိမ်ခင်း၊ ကတ္တီပါကော်ဇော၊ ဇိမ်ရိုလှတဲ့ မွှေရာ၊ ဧည့်ခံကျွေးမွေးတဲ့အစီအစဉ်၊
လျှပ်စစ်မီး၊ အိပ်ရာနံ့သေးကမ်း၊ အိမ်လှလှနဲ့ တယ်လီဖုန်း၊ ရေပူရေအေး၊ အပူ
သောက်မလား၊ အအေးသောက်မလား၊ စားဖွယ်ရာအစုံမှာစားပြီး သူငယ်ချင်း
တွေနဲ့ စကားစမြည် ပြောနေရတာကို အမြဲနှစ်ခြိုက်တဲ့သူ။ မြန်မာနိုင်ငံသား
ပညာသင်လာတဲ့ကိုဝေဠုနဲ့တွေ့၊ တွေ့တာကလည်း အခုလိုဟိုတယ်မှာလည်
ရင်းပတ်ရင်း အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ကြတာ။ ဒီ - လစ်ဘွဲ့ယူဖို့ရောက်လာတဲ့လူ၊
နောက်တော့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကိုဝေဠုအပြန် တစ်ခါတည်း လိုက်လာခဲ့တဲ့
သူ။

ပုဂံသံတဲ (ဟိုတယ်ရှေးအခေါ်)က သူမလိုချင်သလောက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
ရှိလှတာမဟုတ်ဘူး။ သံတဲကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် အံ့အားသင့်စရာ
ရှုမြင်ကွင်းတွေကို တွေ့ရတယ်။ သန့်ရှင်းတဲ့အိမ်ရာ၊ ဆေးအဖြူသုတ်ထား

www.burmeseclassic.com

တဲ့အခန်း၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ လက်ဆေးဖလုံတစ်လုံး၊ အံ့ဆွဲတွေပါတဲ့ ဝိရိအသေးလေး၊ ရေချိုးချင်ရင် ရေပူရေအေးမရတာကို စိတ်အပျက်ဆုံး။

ခင်ပွန်းသည် နိုင်ငံခြားတာဝန်နဲ့အသွား၊ သားဖြစ်သူ ပူဆာလို့ ပုဂံမြို့ဟောင်းကို ရောက်လာရတော့ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ဗမာတစ်ယောက်ရဲ့နှလုံးသားလို့မျိုး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲခံစားမရဖြစ်နေတယ်။ အံ့ဆွဲစရာ၊ လေ့လာစရာတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ ရှေးဟောင်းမြို့တစ်မြို့ဆိုတာ ကိုတော့ သူမ သဘောပေါက်တယ်။ သူမရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်တဲ့ ကျော်စွာဝေဠုကတော့ အဖေသွေးပါနေတော့ ပုဂံကိုချစ်တယ်။ လေးစားတယ်။ မြတ်နိုးတယ်။ တန်ဖိုးထားတယ်ပေါ့။ သားဖြစ်သူက သွားချင်လှချည်ရဲ့ဆိုလို့ လည်း အဖေ ခရီးသွားခိုက်မှာ ရောက်လာခဲ့ကြတာဖြစ်တယ်။

သူမရဲ့စိတ်သဘောထားတွေအပေါ် သားဖြစ်တဲ့သူ အထင်သေးမှာကို လည်းစိုးတယ်။ သူမရဲ့သား ကျော်စွာဝေဠုကို နာမည်အတို ကျော်စွာလို့ပဲ ခေါ်တယ်။ ကျော်စွာက ရှေးဟောင်းအနုပညာလက်ရာတွေကို စိတ်ဝင်တစား လေ့လာချင်သူ ဖြစ်တယ်။

ကျော်စွာက ပုဂံရှေးဟောင်းမြို့မှာ ဈေးဆိုင်တွေဆီ လည်ပတ်၊ ရှေးဟောင်းစာအုပ်တွေကို လိုက်ရှာဝယ်၊ ပုဂံရှေးဟောင်းဘုရားတွေထဲက ပန်းချီလက်ရာတွေကို လေ့လာရင်း အချိန်ကုန်လွယ်ပေမယ့် ဒေါက်ကဲသရင်းအဖို့ ကတော့ ရှေးဟောင်းမြို့ထဲ လမ်းလျှောက်ထွက်မဟုတ်ရင် ထနောင်းရိပ်ကောင်းကောင်းမှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးထုတ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးထိုင်၊ တွေးချင်စရာ တွေးပြီး လုပ်စရာအလုပ်တော့ သိပ်မရှိလှဘူး။

ကျော်စွာကတော့ အမေကို ခေါ်သွား၊ နံရံပန်းချီပန်းပုလက်ရာတွေကို ကြည့်ရင်း "အမေရေ - ဒီမှာကြည့်စမ်းပါ။ ပန်းချီလက်ရာ၊ ပန်းပုလက်ရာတွေက မခမ်းနားဘူးလား" လို့မေးတော့ ဒေါက်ကဲသရင်းမေ့ သားပြောသမျှကို နားထောင်၊ ပြသမျှတွေကို သူမရဲ့သားလို့ပဲ စိတ်ဝင်စားဟန်နဲ့ လိုက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

ဒီမနက်မှာတော့ ပုဂံအုတ်ခွက်စာတွေကို လေ့လာချင်တယ်ဆိုပြီး စောစောစီးစီးသွားဖို့ပြင်နေတယ်။ ဒေါက်ကဲသရင်းကတော့ သားထွက်သွားရင် တစ်ကိုယ်ရေ၊ တစ်ကာယ အေးအေးဆေးဆေး နေရတော့မယ်ဆိုတဲ့ခံစားချက်နဲ့ လွှတ်ထားလိုက်တယ်။

"ကျွန်တော်သွားရင် အမေတစ်ယောက်တည်း။ ပွဲဈေးတန်း လျှောက်ချင်လျှောက်၊ မလျှောက်ရင် တစ်ယောက်တည်း အခန်းအောင်းနေတော့မှာ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ် - အမေရေ"

လို့ မောင်ကျော်စွာက ပြောလိုက်တော့ -
"အဲဒါ - အမှန်ပဲပေါ့ကွာ" လို့ ဒေါက်ကဲသရင်းက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။
"ဒါဆို - သွားပြီ - အမေရေ" လို့ ပြောပြောဆိုဆို သံတဲကနေ ထွက်သွားတော့တယ်။

သားထွက်သွားမှ ဒေါက်ကဲသရင်းတစ်ယောက်လည်း သက်ပြင်းချရင်း မိုးလင်းစာ ထစားလိုက်တယ်။

စားသောက်ခန်းထဲဝင်လာတော့ လူ(၄)ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒေါက်ကဲသရင်းရဲ့စိတ်ထဲမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းလို့ ထင်ရတဲ့ အဝတ်အစားတွေဝတ်ထားတဲ့ အမေနဲ့သမီး။ သူတို့က ပုဂံရှေးဟောင်းအကတွေအကြောင်း ပြောနေတာကြားရတယ်။ နောက် ပုပုအိုင်အိုင် လူလတ်ပိုင်းတစ်ယောက်၊ သူ့ကောင်းမှုကြောင့် မြင်းလည်းပေါ် ကျန်ခဲ့တဲ့ သူမရဲ့လက်ဆွဲအိတ် ပြန်ရခဲ့တာကို သတိရသွားတယ်။ သူ့နာမည်က ကိုသောင်းစိန်လို့ သိလိုက်ရတယ်။ ကျန်တာက လူသစ်တစ်ယောက်။ သူက မနေ့ညနေပိုင်းကမှ သံတဲကို ရောက်လာတဲ့ လူရွယ်လူလတ်။ ဒါပေမဲ့ - ထိပ်တော့ နည်းနည်းပြောင်နေတယ်။

ဒီလူက စားသောက်ခန်းထဲမှာ နောက်ဆုံးကျန်ခဲ့ပြီး ဒေါက်ကဲသရင်းက သူနဲ့ စကားလက်ဆုံကျသွားတယ်။ သူမက ခင်တတ်၊ မင်တတ်သူဖြစ်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေရတာကို ကျေနပ်သူ ဖြစ်တယ်။

ဦးသောင်းစိန်ရဲ့ အမူအရာတွေကတော့ ကြည့်ရတာ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလှတယ်။ သမီးနဲ့အမေရဲ့ပုံစံတွေကတော့ အထက်တန်းစားပုံတွေပဲ။

ဒေါ်ကက်သရင်းအနေနဲ့ကကော ဧည့်သည်အသစ်က အတော်မွန်မွန်ရည်ရည်ရှိတဲ့လူပဲလို့ အောက်မေ့လိုက်တယ်။ သူက သူမကို စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ အကြောင်းအရာ အတော်များများ ပြောပြတယ်။ ပုဂံရှေးသူရဲကောင်းတွေအကြောင်းရှင်းပြတာတွေလည်းပါတယ်။ သမိုင်းဆိုင်ရာဖြစ်ရပ်တွေကို မပြီးငွေရှုံ့တင်မဟုတ်ဘဲ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြောပြတတ်သူလည်း ဖြစ်တယ်။

ဒေါ်ကက်သရင်းက သူမရဲ့မိတ်ဆွေသစ်ကို သူမရဲ့သား မောင်ကျော်စွာက အလွန်ပါးနပ်တဲ့အကြောင်း၊ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုတွေကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သူဖြစ်ကြောင်း၊ အခုလည်းသူက မရမကလာချင်လွန်းလို့လိုက်ဖို့ရတဲ့ အကြောင်းတွေကို ရှုန်းရှုန်းဝေအောင် ပြောပြနေတယ်။

ဧည့်သည်အသစ်ကတော့ သူက ဘာလုပ်တဲ့အကြောင်း၊ သူ့နာမည်မည်သူမည်ဝါဆိုတာကို ပြောမပြတဲ့အလျောက် သူ့နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှမသိရ။ သူ အလုပ်တွေ ပင်ပန်းလွန်းတာနဲ့ ပုဂံမှာ ခဏတစ်ဖြုတ် လာအနားယူ အပန်းဖြေတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ ပြောပြတယ်။

နေ့ရက်တွေကမျှော်လင့်ထားတာထက် အကုန်ပြန်လွန်းလှတယ်။ သားအမိနစ်ယောက်နဲ့ဦးသောင်းစိန် သိပ်အဖွဲ့မကျတော့တာကို သူမ သတိထားမိတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက် ဒေါ်ကက်သရင်းနဲ့ သူမရဲ့မိတ်ဆွေအသစ် ပြတိုက်အထွက်မှာ ပက်ပင်းတိုးတော့ ချက်ချင်းဆိုသလို မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး တစ်ဖက်ကို ရှောင်ထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဧည့်သည်အသစ်က သူမရဲ့နောက်ကလူကို မျက်မှောင်ကြတ်ပြီး ကြည့်တာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဒီလူ - ဘာဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။ အံ့ဩစရာပဲ” လို့ တွေးလိုက်တယ်။

ခင်ဗျားသားကို ငွေကျပ်(၂၀၀၀၀)နဲ့ လာရွေးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်။ ဒီသတင်း ပုလိပ်အဖွဲ့ဆီ ရောက်သွားခဲ့ရင် ခင်ဗျားသားကို သတ်ရပါလိမ့်မယ်။ မနက်ဖြန် ငွေပေးရမယ်။ လမ်းကြောင်းကို ပြောပါမယ်။ မလှိုက်နာခဲ့ရင် ခင်ဗျားသား ရဲနားရွက်ကို ဖြတ်ပြီး ပို့ပေးလိုက်ပါမယ်။

နောက်လူည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးသောင်းစိန်၊ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်သံတဲကို ပြန်လျှောက်သွားခဲ့ရတယ်။

နေ့လယ်ပိုင်းမှာတော့ ဒေါ်ကက်သရင်းတစ်ယောက် သံတဲရေကထနောင်းပင်ရိပ်ကောင်းကောင်းမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ထုတ်ပြီး တစ်ဖူးမှေးမှေးလိုက်တယ်။ ဇတ်ဖို့ယူလာတဲ့ စာအုပ်က ပုဂံရှေးဟောင်းအနုပညာလက်ရာတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ဇတ်ကြည့်ပါဆိုသားဖြစ်သူက ဝယ်လာပေးတဲ့စာအုပ်၊ အမြည်းသဘောစာအုပ်ကို ဟိုလှန်ဒီလှောနဲ့ ဆက်မဖတ်ဖြစ်တော့ဘဲ ထမင်းစားပြီး ငိုက်မြည်းသွားတာ ဖြစ်တယ်။

သံတဲထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ (၄)နာရီထိုးနေပြီ။ ကျော်စွာလည်း ဒီအချိန်
လောက်ဆိုပြန်ရောက်သင့်ပြီလို့တွေးလိုက်တယ်။ အခန်းထဲဝင်ကြည့်တော့
ပြန်ရောက်တာမတွေ့ရဘဲ နေ့လယ်ခင်းက လူစိမ်းတစ်ယောက်လာပေးသွား
တဲ့ စာတစ်စောင်ကို ဖွင့်ဖောက်ပြီး မဖတ်မိသေးတာကို သွားသတိရမိတယ်။

ဒါနဲ့ပဲပေးသွားတဲ့စာအိတ်ကိုက ဖျာကယာဖွင့်ပြီးဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်။
ပထမစာကြောင်းကို ဖတ်မိလိုက်တာနဲ့ သူ့မစိတ်တွေ ကယောက်ကယက်
ဖြစ်သွားပြီး လဲကျမတတ်ဖြစ်သွားတာနဲ့ လက်တစ်ဖက်နဲ့ ခုတင်ကို ဖမ်းဆုပ်
ထားလိုက်ရတယ်။ ရေးထားတဲ့လက်ရေးက ရေးရိုးရေးစဉ် လက်ရေးလက်
သားမျိုး မဟုတ်တာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ခုတင်ပေါ် အသာအယာ ထိုင်ချပြီး
စာကို ဆက်ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ -

အစ်မကြီး ခင်ဗျား

အစ်မကြီးရဲ့သားကို လုံခြုံစိတ်ချတဲ့တစ်နေရာမှာ ကောင်းကောင်းမွန်
မွန်စောင့်ရှောက်ထားတယ်ဆိုတာ အသိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအထဲ
မှာ ရေးထားတဲ့အတိုင်း တိတိကျကျ လိုက်နာခဲ့ရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့သားကို
တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ်ပြုမှာ မဟုတ်ကြောင်း ကတိပေးပါတယ်။ ခင်ဗျား
သားကို ငွေကျပ်(၃၀၀၀၀)နဲ့ လာရွေးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်။ ဒီသတင်း
ပုလိပ်အဖွဲ့ဆီ ရောက်သွားခဲ့ရင် ခင်ဗျားသားကို သတ်ရပါလိမ့်မယ်။ မနက်
ဖြန်ငွေပေးရမယ်။ လမ်းကြောင်းကိုပြောပါမယ်။ မလိုက်နာခဲ့ရင် ခင်ဗျားသား
ရဲ့နားရွက်ကိုဖြတ်ပြီး ဖို့ပေးလိုက်ပါမယ်။ နောက်တစ်ရက်ထိ စောင့်လို့မလာ
ခဲ့ရင်လည်း သတ်ပါမယ်။ ဒါက သမရိုးကျ ခြိမ်းခြောက်နေတာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။

ပင့်ကူနက်ဝိုက်

ဒေါ်ကက်သရင်းအိတ်တွေ ထိန်းမရနိုင် ဖြစ်သွားသည်။ ဘာလုပ်ရမှာ
လဲဆိုတာကိုလည်း စဉ်းစားမရ ဖြစ်သွားသည်။ တိုင်ပင်ဖော်၊ တိုင်ပင်ဖက်ဆို
လို့ မရှိ။ ဆိုးရွားလှတဲ့အဖြစ်။

ချက်ချင်းဆိုသလို ပုလိပ်အဖွဲ့ဆီ ပြေးသွားချင်တဲ့စိတ်ပဲ ရှိနေတယ်။
အခန်းဖော်တွေကို လိုက်ပြီး ပြောပြချင်ပေမယ့်လည်း ဒီလိုလုပ်မိခဲ့ရင်ဆိုတာ
ကို တွေးပြီး အားပျော့သွားမိပြန်တယ်။

အဲဒီနောက် ထိုင်ရာကထပြီး အခန်းအပြင် ထွက်သွားတယ်။ သံတဲပိုင်
ရှင်ကို ပြောပြရင် ကောင်းမလားဆိုပြီး တွေးလိုက်မိတယ်။ ကံအားလျော်စွာ
သံတဲပိုင်ရှင်က သံတဲရှေ့က လမ်းပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေ
တာ တွေ့လိုက်တာနဲ့ သူ့ဆီ လျှောက်သွားရင်း -

“ကွန်မသား ပြန်မလာသေးလို့၊ အချိန်တောင် အတော်လင့်နေပြီ”
လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သူမရဲ့ပြောစကားအပေါ် အနားခပ်လှမ်းလှမ်းက မွန်မွန်ရည်ရည် စားပွဲ
ထိုး လူငယ်တစ်ယောက်က -

“ပြန်လာရင်တော့ ရောက်လောက်ပါပြီ။ မျက်စိလည် လမ်းမှားနေလား
မှမသိတာ”

လို့ ပြုံးပြီးပြောလိုက်တယ်။

“အခုတည်းနေကြတဲ့အထဲမှာ လူဆိုးသူဆိုးတွေများ ရှိနေသလား။
ပြောပြစမ်းပါ”

လို့ ဒေါ်ကက်သရင်းက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောလိုက်တော့ ဘာ
အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်ဆိုတာကို စားပွဲထိုးကောင်လေးက သိပုံမရ။

ဒေါ်ကက်သရင်းတစ်ယောက်က တုန်ကယင်ဖြစ်နေတယ်။ ဘာလုပ်လို့
ဘယ်သွားရမှန်းမသိ။ တောင်းထားတဲ့ငွေကလည်း များလိုက်တာ။ ကျော်စွာ
သာ အသက်ဘေးက လွတ်မယ်ဆိုရင် ဒီလောက်တွေက တန်ဖိုးမရှိ၊ ဒါပေမဲ့

ဒီငွေကို အခုချက်ချင်း ဘယ်ကရပါမလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ၊ တွေးလေ
တွေးလေ အဖြေနဲ့ ဝေးလေဖြစ်နေတယ်။

လူဆိုးတွေက ဒါကို နားလည်ကြပါမလား။ သူတို့ငွေရဖို့ စောင့်ကြပါ
မလား။

သူမရဲ့ဘဝက အကျဉ်းအကြပ်ထဲရောက်နေတဲ့ အလျောက် လူကလည်း
ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာတာနဲ့ အခန်းထဲ ပြန်လာဝင်လာပြီး ခုတင်ပေါ် မှေး
လိုက်တယ်။

ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲဆိုတာ မသိတော့။ ညနေစာကျွေးတော့
မယ့်အကြောင်း ခေါင်းလောင်းမြည်သံကြားတော့ ခေါင်းထောင်ထလိုက်
တယ်။ စိတ်မပါ လက်မပါ စားသောက်ဆောင်ဆီ လျှောက်သွားတယ်။ စားပွဲ
မှာ ထိုင်လိုက်ပြီး စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို့ပဲ ကောက်ဝါးနေမိတယ်။ ခဏကြာတော့
အချို့ပွဲ လာချပေးတယ်။ အချို့ပွဲနဲ့အတူ စာရွက်တိုလေးတစ်ခု ပါလာတာ
သတိထားမိလိုက်တယ်။

ရေးထားတဲ့ လက်ရေးလက်သားက ပထမတစ်ကြိမ် သူမ ကြောက်
ကြောက်ရွံ့ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ စာလောက် လက်ရေးလက်သား မဆိုးလှတာ တွေ့
လိုက်ရတယ်။ သေသေသပ်သပ်ရေးထားတာ တွေ့ရတယ်။ ဖတ်ကြည့်လိုက်
တဲ့အခါမှာတော့ -

“ပုဂံရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အခက်ကြုံနေရင် ဘိုးတော် အောင်မှေးနဲ့
သာဆွေးနွေးကြည့်ပါ” ကိုရေးထားပြီး စာရဲ့အောက်နားမှာ “ပတ်စ်ဖို့ပုံအရွယ်
ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ” ကို ပင်လ်နဲ့ ထိုးထားပြီး ဆွေးနွေးချင်ရင်တော့ “ဗူးဘုရား” နား
ကို လာခဲ့ပါလို့ ရေးထားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဒါနဲ့ ဒီစာ ဘယ်သူပေးတာလဲလို့မေးတော့ နောက်နားက စားပွဲက လူ
တစ်ယောက်က ပေးခိုင်းတာလို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီနောက် စားပွဲကို လှည့်
ကြည့်တော့ လွတ်နေတာ တွေ့ရတယ်။

အချိန်မရှိတော့ဘူး။ လုပ်စရာရှိတာ အမြန်လုပ်မှဖြစ်တော့မယ်ဆိုပြီး
သံတဲအပြင်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ညနေဖျိုးချချိန်၊ ဒါပေမဲ့ - စောစောစီးစီး
လထွက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ သံတဲအပြင် ထွက်လျှောက်၊ မြင်းလှည်းတစ်စီး
ငှားပြီး “ဗူးဘုရား” ဘက် ထွက်လာခဲ့တယ်။ သားစောနဲ့သာ ထွက်လာခဲ့ရ
တယ်။ တွေးကြည့်လိုက်ရင် အန္တရာယ်ကတော့ အများသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ -
မတတ်နိုင်ဘူးလေ။

ဗူးဘုရားနားရောက်လို့ မြင်းလှည်း ရပ်လိုက်တာနဲ့ လူတစ်ယောက်က
လာကြိုတယ်။ အဲဒီလူက ဓာတ်ပုံထဲကလူ ဖြစ်နေတယ်။

“ဒီနေရာကို ရောက်လာရတာ ခင်ဗျားကို ဘုရားမ.တယ်လို့ပဲ အောက်
မေ့လိုက်ပါ”

ဘိုးတော်အောင်မှေးဆိုသူက သူမကို ဆီးကြိုရင်း နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်
တယ်။

“ကျွန်မခံစားနေရတဲ့ ခုကွကို ရှင်ဘယ်လိုထင်နေသလဲ။ အဲဒါကို ကျွန်မ
သိချင်တယ်”

ဒေါ်ကက်သရင်းက ဆိုင်းမဆင့်၊ ဝံ့မဆင့် ဒေါ်မာန်ပါပါနင့် ပြောလိုက်
တော့ -

“ကျွန်တော် - အစ်မကြီးကို လေးစားပါတယ်။ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလို့ ကျွန်
တော်သိနေတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ - အစ်မကြီးရဲ့အပြောကို ကျွန်တော်က စောင့်
နေတာပါ”

ဘိုးတော်အောင်မှေးဆိုသူက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပဲ ပြန်ပြောလိုက်
တယ်။

သူမက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြရင်း သံတဲတွင် ရခဲ့သည့်စာတိုနှင့်
တကွ ပြန်ပေးအဖွဲ့မှ ရေးဖို့သည့်စာကိုပါ ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

“လာ - ဟိုကမ်းနဖူးထိပ်က ထိုင်ခုံလေးမှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင် ပြောကြတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သားပူးဘုရားမှမြစ်ကမ်းနဖူးဘက်တွင်ရှိသည့်အုတ်ခုံလေး တွင် ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ သူမ ထုတ်ပေးတဲ့စာကို တစ်ဖက်လူက သူ့အိတ် ထဲက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးသေးသေးလေးနှင့် မီးရှောင်တို့ကြည့်ပြီး ဖတ်လိုက် တယ်။

“အင်း - မှတ်လောက်သားလောက် သက်သေခံအထောက်အထားပဲ။ ဒီစာမှာ ထူးခြားချက်တချို့ရှိနေတယ်”

ဒေါက်ကံသရင်းအား ဘိုးတော်အောင်မှေးက ပြန်ပေးအဖွဲ့တွေရဲ့ဖြစ် တတ်ပျက်တတ်သည့် သဘောထားတွေကို ရှင်းပြရာ သူမကတော့ ဒါတွေ ကို စိတ်မဝင်စား။ ဘယ်လိုကယ်ထုတ်လို့ရမှာလဲဆိုတာကိုပဲ သိချင်နေ တယ်။

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဒေါက်ကံသရင်းက ငိုပြီးပြောလိုက်တော့ -

“ပုလိပ်အဖွဲ့ခေါ်ကို မသွားဘဲ မနက်ဖြန်ထိ စောင့်ပါ”

“ဒါဆို - ကျွန်မသား အသတ်ခံရတော့မှာပေါ့”

လို့ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ပြောရင်း ငိုချလိုက်တယ်။

“မလောပါနဲ့ - အစ်မကြီးရယ်။ အရေးကြီးတာက ငွေမပေးဘဲနဲ့ အစ်မ

ကြီးရဲ့သား ပြန်လွတ်လာရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

“ကျွန်မလိုချင်တာက ကျွန်မသားပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ - ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ - စကားမစပ်။ စာကို ဘယ်သူယူလာတာ လဲ”

“လူစိမ်းတစ်ယောက်ပဲ”

“ဟာ - ဒီမှာ ဖြစ်နိုင်ချေတွေ အများကြီးရှိတယ်။ စာယူလာတဲ့လူကို နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်ရမှာ။ သံတဲကလူတွေကို ခင်ဗျားသားပျောက်သွား တဲ့ကိစ္စ ဘာတွေများ ပြောမိသေးလဲ”

“ပြောမိလား - မပြောမိဘူးလား - မမှတ်မိတော့ဘူး”

“အင်း - ခင်ဗျားအနေနဲ့က အလန့်တကြားနဲ့ ထုတ်ပြောမိတာ ရှိမှာပဲ။ ကြားသွားတဲ့လူက ရှာဖွေအဖွဲ့တောင် လွှတ်ချင်လွှတ်နေမှာ”

“ဒီမကောင်းဆိုးရွားတွေအကြောင်း ရှင် တွေးမိတာလား”

ဒေါက်ကံသရင်းက မွန်းကြပ်နေတဲ့အသံနဲ့ အလန့်တကြား ပြောလိုက် တယ်။

“မဟုတ်ဘူး - မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေရာမှာ ပြန်ပေးဆွဲတာတွေ၊ ရွေးရမယ့် ကိစ္စတွေ မပြောနဲ့။ ဒီလူတွေ ဒီလောက်ဆိုးရွားမယ်တော့ မထင်ဘူး။ မဟုတ် ရင် မထင်တာတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ဒီကိစ္စ ရှင်ကို လွှဲလိုက်လို့ရမလား”

“ဒါက ကျွန်တော့်အလုပ်ပါ”

သူတို့ သံတဲဆီ ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ သံတဲတံခါးအဝင်မှာ အရှိပ်တစ်ခု လှစ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဘယ်သူဖြစ်မလဲ”

ဘိုးတော်အောင်မှေး၏အမေး။

“ကိုသောင်းစိန်လို့ထင်တယ်”

ဒေါက်ကံသရင်းရဲ့အဖြေ။

“အင်း - သောင်းစိန် - သောင်းစိန်။ ဒီလူ - လူဆိုးပဲ”

ဒေါက်ကံသရင်းရဲ့မှတ်ချက်။

သူမ အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဘိုးတော်အောင်မှေးရဲ့အပြောကို သဘောကျသွားသည်။ "သူတို့နေဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ စာတစ်စောင် လာပေး ဦးမှာပဲ။ ဒီလူကိုစောင့်၊ ပြန်ပေးအဖွဲ့နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတဲ့လူပဲ ဖြစ်မယ်" ပြောစကားအပေါ်ဘဝင်ကျ နှစ်မြိုက်စွာနဲ့ပဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက် အိပ်ရာကအထ ပြတင်းပေါက်နားက ကြမ်းခင်း ပေါ်မှာ တစ်ခုတစ်ခုကျနေတာကို သတိထားမိတာနဲ့ပဲ ကောက်ယူလိုက် တယ်။ နှလုံးခုန်ရပ်လုမတတ် ဖြစ်သွားတယ်။ အပေါ်စားစာအိတ်တစ်အိတ် အထဲက စာကို သိချင်ဖောနဲ့ ဆွဲထုတ်ပြီး ဖတ်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ -

မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါခင်ဗျာ၊ တုံ့ပြန်ဖို့လုပ်ထားပါပြီလား။ ခင်ဗျားရဲ့သားက ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ သေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းဆဲပါ။ ဒါပေမဲ့ - ကျွန်တော် တို့အတွက်တော့ ငွေရဖို့အရေးကြီးပါတယ်။ ခင်ဗျားအတွက် ဒီငွေရဖို့လော လောဆယ်မလွယ်ရင် ခင်ဗျားရဲ့စိန်ဘယကန်နဲ့အစားထိုးရွေးယူလို့ရနိုင်တယ် ဆိုတာ အသိပေးပါရစေ ခင်ဗျာ။ ဒါမှမဟုတ် - ခင်ဗျားရွေးခိုင်းမယ့်လူကို ဇာတ်ပွဲရုံဆီ လွှတ်လိုက်ပါ။ အဲဒီကနေ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိတဲ့ တောင်ပေါ် ကိုတက်လာပါ။ တစ်ယောက်တည်းလာတာဟုတ်၊ မဟုတ်စောင့်ကြည့်နေ မှာပါ။ အဲဒီမှာ ခင်ဗျားသားနဲ့ အပေးအယူလုပ်ပါမယ်။ အချိန်က မနက်ဖြန် မနက်စောစော (၆)နာရီ ပုလိပ်အဖွဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆီ လွှတ်လိုက်ရင်တော့ ခင်ဗျားသားကို အသေသတ်လိုက်တော့မှာပါ။

ဒါနောက်ဆုံးစကားပဲ။ မနက်ဖြန် စိန်ဘယကန် ရောက်မလာရင် ခင်ဗျား သားရဲ့နားရွက်ကိုဖြတ်ပြီး ဝိုလိုက်ပါမယ်။

ပင့်ကူနက်အဖွဲ့

ဒေါ်ကက်သရင်းတစ်ယောက် မျက်နှာသစ်၊ အဝတ်အစားလဲပြီး မိုးလင်း စာကိုတောင် မစားတော့ဘဲ ဘိုးတော်အောင်မှေးနဲ့ တွေ့နိုင်မယ့် ဗူးဘုရား ဘက်ဆီဖြင့် လှည်းနဲ့ ထွက်လာခဲ့တယ်။

ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ အဆင်သင့်တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဘိုးတော်အောင် မှေးက စာကို အသေအချာ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီး -

"စိန်ဘယကန်အကြောင်း ရေးထားတာ - အမှန်ပဲလား"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင် - အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်မယောက်ျားက နိုင်ငံခြားမှာတုန်း က ဒေါ်လာနဲ့ ဝယ်ပေးထားတာပါ"

"သတင်းကောင်း ရထားတဲ့သူခိုးတွေပဲ"

"ရှင် - ဘာပြောလိုက်တာလဲ"

"ဒီအမှုကိစ္စမှာ ထူးခြားတဲ့ ရှုထောင့်တစ်ခုကနေ စဉ်းစားနေတာပါ"

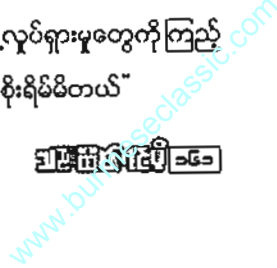
"ဒီမှာ - ဦးအောင်မှေး - ကျွန်မသားကို ကျွန်မ အမြန်ဆုံး ပြန်ရချင်တာ နော်။ ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိဘူး"

"ဒေါ်ကက်သရင်းရယ် - ခင်ဗျားအတွေးက မိန်းမအတွေးပဲ။ ငွေအလိမ် ခံချင်၊ အနိုင်ကျင့် ခံချင်တဲ့ သဘောလား။ လူပေလူတေတွေဆီ ခင်ဗျား စိန်ဘယကန် ရောက်သွားရင် ကျေနပ်နိုင်မှာလား"

"ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ကျေနပ်နိုင်မှာလဲ။ အနီးအနားက ပုလိပ်အဖွဲ့ရဲ့ လက်ထဲကိုပဲ အပ်လိုက်ချင်တော့တယ်။ သားကိုကယ်ဖို့ သံချပ်ကာကား ငှားရမယ်ဆိုရင်တောင် ငှားမယ်"

ဒေါ်ကက်သရင်းတစ်ယောက် မိခင်စိတ်၊ မိန်းမစိတ် နှစ်မျိုးစလုံး ရော တွေးပြီး မွန်နေတော့တယ်။

"ဟုတ် - ဟုတ်ပါပြီ - အစ်မကြီးရယ်။ ခင်ဗျားရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို ကြည့် ပြီး သူတို့က ပြင်ဆင်ကြတော့မှာ။ ကျွန်တော်တော့ စိုးရိမ်မိတယ်"

“ဒါဆို - ရှင်က ဘာလုပ်ချင်တာလဲ”

ဘိုးတော်အောင်မှေးဆိုသူက ပြုံးလိုက်ရင်း -

“ကျွန်တော်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်အစီအစဉ်တစ်ခုနဲ့ ကြိုးပမ်းကြည့်ချင်တယ်”

ဟု ပြောရင်း သူက ဘေးဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်တယ်။

“ဒီလိုလုပ် - ကျွန်တော်တို့ သံတံ့ပြန်ကြမယ်။ ကျွန်တော် အိန္ဒိယ သွား

တုန်းက ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ စိန်ဘာဘူတစ်ယောက် ဒီကိုရောက်နေတယ်။ သူက

စိန်လုပ်ငန်းအတော်ကျွမ်းတယ်။ သံတံ့က တယ်လီဖုန်းနဲ့ သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်

ပြီး အကူအညီတောင်းကြည့်မယ်”

“ရှင်ဆိုလိုတာက ...”

“စိန်အစစ်တွေထုတ်ပြီး စိန်အတူတွေနဲ့ အစားထိုးမယ်”

“ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်လုပ်တတ်ပါ့မလား”

ဒေါ်ကက်သရင်းက တအံ့တဩနှင့် မေးလိုက်ရာ -

“ရှူး - တိုးတိုး - သိပ်အသံမကျယ်နဲ့။ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခုလုပ် ပေးမလား”

“လုပ်ပေးမှာပေါ့”

ဒေါ်ကက်သရင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

သံတံ့ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။

“တယ်လီဖုန်းက မန်နေဂျာအခန်းမှာရှိတာ။ ဖုန်းဆက်ချင်လို့ အပြင် ခဏထွက်ပေးပါလို့ပြော။ ပြီးတော့ - အစ်မကြီးက အပြင်ဘက်က လူအရိပ် အခြည် စောင့်ကြည့်ပေး - ဟုတ်ပြီလား”

ဒေါ်ကက်သရင်းက မန်နေဂျာကို အကျိုးအကြောင်းသွားပြောပေးပြီး ဘိုးတော်အောင်မှေးက အခန်းထဲဝင်ပြီး ဖုန်းပြောတာကို ဒေါ်ကက်သရင်းက အပြင်က စောင့်ပြီး အရိပ်အခြည် အကဲခတ်ပေးနေတုန်း ဦးသောင်းစိန်က

သူမဆီ လျှောက်လာနေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူက သူမကို ကျော်သွား ပြီး မန်နေဂျာနဲ့ သွားစကားပြောနေတာ တွေ့ရတယ်။

“ဒါအပြင် - တခြားတည်းခိုစရာများ ရှိသေးလား”

“ဒီသံတံ့အပြင် တည်းခိုခန်းတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အဲဒါကလည်း ငှားမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူကောင်းမျိုး (သကောင်းမျိုး) တစ်ယောက် ပိုင်တာ ...”

“နောက် - တခြားရှိသေးလား”

“တွင်းစား (ရေနံတွင်းစား) တစ်ယောက် ပိုင်တာတော့ ရှိတယ်။ အဲဒါက အတော်ဝေးတယ်။ အခုတော့ ပိတ်ထားတယ်”

အတော်လျှာရှည်တဲ့ လူပဲဟု စိတ်မရှည်တော့တဲ့ ဟန်နဲ့ ဒေါ်ကက်သရင်း က ကြားဝင်ပြောလိုက်တယ်။

“ဘာလဲ - ဒီမှာတည်း ခိုနေရတာ အဆင်မပြေလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ရှောင်ပြေးချင်တဲ့ သဘောလား”

ထိုအခိုက် ဘိုးတော်အောင်မှေးက တယ်လီဖုန်းဆက်အပြီး အခန်းထဲ ထွက်အလာ။ ဦးသောင်းစိန် မြင်လိုက်တဲ့အခါ ဒေါ်ကက်သရင်းအား အဆင် ပြေတဲ့အကြောင်း မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲပြုပြီး သံတံ့အပြင် ထွက်သွားတယ်။ ဒေါ်ကက်သရင်းက သူ့နောက် လိုက်သွားတယ်။ ဦးသောင်းစိန်ကလည်း သူ တို့နောက်က ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လိုက်လာပြီး အပြင်က ပြန်လာကြတဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်နဲ့ စကားသွားပြောတာကို ဒေါ်ကက်သရင်းက နောက် အမှတ်တမဲ့ လှည့်ကြည့်ရင်း တွေ့လိုက်ရတယ်။

ညနေစာ မစားခင် အချိန်လေးမှာ ဘိုးတော်အောင်မှေးတစ်ယောက် စိန်ဘာဘူလို့ ထင်ရတဲ့ လူမည်းမည်းဝဝ၊ ခိုက်ရွံ့တစ်ယောက်နဲ့ ရောက်လာ ကြတယ်။

အဆင်ပြေတဲ့အကြောင်း အလုပ်စကြမယ်အကြောင်း ပြောပြီး ဒေါ်ကက် သရင်းအခန်းထဲ ဝင်သွားကြတယ်။ ဒေါ်ကက်သရင်းက စိန်ဘယက် ဖြုတ်

ပေးအပြီးမှာတော့ ဘိုးတော်အောင်မှေးက ကျွန်တော်တို့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြမယ်။ အစ်မကြီးက အခန်းအပြင်ထွက်ပြီး အရိပ်အခြည်ကြည့်ပေးပါ ပြောတာနဲ့ အခန်းအပြင် ခဏထွက်လာခဲ့တယ်။

အချိန်အတန်ခန့်ကြာသွားပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ဘိုးတော်အောင်မှေးက တောင်ဆိတ်သားရေနှင့်ချုပ်ထားသည့် အိတ်ကလေးကို ဒေါက်ကင်သရင်းအား လှမ်းပေးလိုက်တယ်။ သူမက အိတ်အတွင်း စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း “ငါ့စိန်တွေပါလား” ဆိုပြီး အံ့အားသင့်သွားတယ်။

“လာ - ဒီမှာလာကြည့်” ဆိုပြီး အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားကြတယ်။

“ဟော - ဒီမှာ စိန်အတုတွေနဲ့ အစားထိုးထားတဲ့ စိန်ဘယကံ။ အတော်လှတယ်။ အတုလို့ မထင်ရဘူး မဟုတ်လား”

“အံ့ဩစရာပဲ။ ပြန်ပေးသမားတွေက လူလည်တွေနော်”

“သူတို့က သံသယရှိမယ်ထင်လို့လား။ ဘယ်လိုလုပ်တယ်ထင်ကြမှာလဲ။ ခင်ဗျားဆွဲနေတဲ့ဘယကံ သူတို့ကို လွှဲပေးလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား”

“အင်း - ဟုတ်ပါတယ်။ ရှင် - ဒါကို သူတို့ဆီ ယူသွားမလား။ ဒါမှမဟုတ် ရှင်တို့ပေးလိုက်တဲ့အတွက် သိပ်ဝန်လေးသွားမလား”

“ကျွန်တော် ယူပေးသွားမှာပေါ့။ စာတစ်စောင်သာ ရေးပေးလိုက်ပါ။ ဒါမှ - ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်သွားမယ်။ ကဲ - သွားမယ်။ မနက်မိုးလင်းရင် ခင်ဗျားရဲ့သားနဲ့အတူ မိုးလင်းစာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စားနိုင်ကြပါစေ”

သူတို့ပြန်သွားတော့ အတော်ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်တယ်။ ဒေါက်ကင်သရင်းတစ်ယောက် အိပ်ပျော်ရမယ့်အစား အိပ်မပျော်နိုင်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အာရုံတက်ခါနီးအချိန် ရောက်လာတယ်။ မထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီး အိပ်ရာကထ၊ မျက်နှာသစ်၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ထထိုင်နေလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ခဏကြာတော့ မိုးစင်စင်လင်းသွားတယ်။

(၇) နာရီလောက်မှာ သူမရဲ့တံခါးကို လာခေါက်တဲ့အသံ ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဖွင့်ထားတယ်လေ - ဝင်လာခဲ့ပါ”

တံခါးပွင့်သွားပြီး ဦးသောင်းစိန် ဝင်လာတယ်။ သူ့ကို သူမက စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း စကားမပြောနိုင်ဖြစ်နေတယ်။ စကားမပြောနိုင်၊ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားတယ်။ မနက်စောစော ဒီလူ ဘာလာလုပ်ပြန်ပြီလဲပေါ့။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ - ဒေါက်ကင်သရင်းခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

စိတ်မပါ၊ လက်မပါ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“မနက်စောစောစီးစီး မပြောမဆို ရောက်လာရတဲ့အပေါ် ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်” လို့ပြောရင်း -

“ကျွန်တော့်မှာ ပြောဖို့လုပ်ကိုင်စရာကိစ္စတစ်ခုပါလာပါတယ်” လို့ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

ဒေါက်ကင်သရင်းက သင်္ကာမကင်းတဲ့မျက်လုံးနဲ့ ရှေ့ကို ခပ်ကိုင်းကိုင်းလုပ်လိုက်ရင်း -

“ကျွန်မသားကို ပြန်ပေးဆွဲတာ ရှင်တို့အဖွဲ့လား”

လို့ တုံးတိတ် ပြောချလိုက်တယ်။

“ပြန်ပေးဆွဲအဖွဲ့ထဲက မဟုတ်တာတော့ အသေအချာပါဗျာ။ ဘဝင်မကျစရာတွေတော့ ဖြစ်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ ဘယ်ကနေ စပြောရမယ်မှန်း မသိတော့ပါဘူး”

ဦးသောင်းစိန်က တိုးလျှိုးတောင်းပန်တဲ့လေသံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်မသား - ဘယ်မှာလဲ” စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ မေးလိုက်တယ်။

“ပြောရရင်တော့ သူက တံခါးအပြင်ဘက်နားမှာပါ”

“ဘာ - ကျော်စွာဝေဠုလား”

တံခါးက ပြုန်းခနဲ ပွင့်သွားပြီး အသားကပါဝါ၊ မျက်မှန်တပ်ထားပြီး မုတ်ဆိတ်ကျင့်စွယ်ပေါက်စနဲ့ သူ့မိခင်ရဲ့နှလုံးသားကို ဖမ်းစားလိုက်တယ်။ ဦးသောင်းစိန်ကတော့ စာနာထောက်ထားတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်ရင်း ရပ်နေတယ်။ ဒေါ်ကက်သရင်းတစ်ယောက်ရုတ်တရက်ချက်ချင်း အသိစိတ်ဝင်လာပြီး သူမရဲ့ဘေးကို ပြေးဖက်ရင်း “ရှင့်ကို တရားစွဲမယ်” လို့ ဒေါသတကြီး အော်ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါဆိုရင် - အမေ မှားသွားလိမ့်မယ်” လို့ ကျော်စွာက ဝင်ပြောတယ်။
“မင်း ဘယ်ရောက်နေခဲ့တာလဲ”
“တောင်ထိပ်စွန်းက အိမ်တစ်ဆောင်ပေါ်ရောက်နေခဲ့တာ။ ဒီကနေဆို အတော်လှမ်းတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို စွင့်ပြပါ။ ဒေါ်ကက်သရင်းရဲ့ပစ္စည်း ပြန်ယူထားလိုက်ပါ”

လို့ပြောရင်း သတင်းစာစက္ကနဲ့ ခပ်လျော့လျော့ပတ်ထားတဲ့ အထုပ်သေးသေးတစ်ထုပ် သူမလက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ စက္ကန့်ထုပ်ထဲက နေလျှောထွက်ကျသွားတဲ့ အိပ်ရာမှတစ်ဆင့် ပေါက်ပစ္စည်းလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ သူမရဲ့စိန်ဘယက ဖြစ်နေတာတွေ့လိုက်ရတယ်။ “ကျောက်သေးသေးလေးတွေ ထည့်ထားတဲ့ တောင်ဆိတ်သားရေခဲ အိတ်ကလေးက သိမ်းထားဖို့မလိုတော့ပါဘူး” လို့ ဦးသောင်းစိန်က ပြုံးပြီး ပြောလိုက်တယ်။ “စိန်အစစ်တွေ တာယက်ထဲမှာ မူလအတိုင်း ရှိနေပါတယ်။ အိတ်ထဲမှာတော့ အကောင်းဆုံး စိန်အတုတွေ ရှိပါတယ်။ ခင်ဗျား သူငယ်ချင်း ပြောသလို စိန်ဘာဘူဆိုတဲ့ လူတကာက လက်မြောက်တဲ့ လူ” လို့လည်း ဆက်ပြောပြန်တယ်။

“ရှင်ပြောတဲ့ စကားတွေ ကျွန်မတော့ ဘာမှနားမလည်တော့ဘူး”

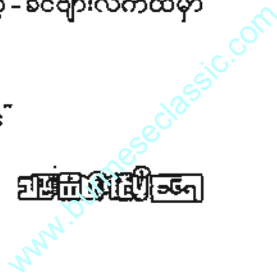
ဒေါ်ကက်သရင်းက တိမ်ဝင်နေတဲ့ အသံနဲ့ ပြောလိုက်တော့ -

“ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော် ရှုထောင့်ဘက်က နေကြည့်ရရင် နာမည်တစ်လုံး ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြားလိုက်ရတဲ့ အပေါ် ကျွန်တော် သိပ်စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ဒီကိစ္စ စိတ်ဝင်စားသွားရာက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျွန်တော် နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်ခဲ့တယ်။ သံတံမန်နေဂျာကိုလည်း ကျွန်တော် ဒီကိစ္စ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီး အကူအညီ တောင်းလိုက်တယ်။ သူကလည်း လိုအပ်တာအားလုံး ကူညီပါတယ်။ နောက်ဆုံး ပြောရရင် ခင်ဗျား သူငယ်ချင်း ဘယ်သူနဲ့ ဆက်သွယ်တယ်။ ဖုန်းနဲ့ ဘာတွေ ပြောတယ်ဆိုတာ အစခင်ဗျား တို့ဘာတွေ တိုင်ပင်ကြတယ်ဆိုတာ အထိ ကျွန်တော် အားလုံး သိခွင့်ရလိုက်တယ်။

“အစီအစဉ်တစ်ခုလုံးက အတော်ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ အလုပ်ဖြစ်သွားခဲ့တာပဲ။ လူလည်ကျောက်မျက်ခွဲစားနှစ်ယောက်နဲ့ ဒလံတစ်ယောက်ရဲ့ ကြားမှာ ခင်ဗျားက သားကောင်ဖြစ်သွားတယ်။ ခင်ဗျား စိန်ဘယက ကိစ္စ သူတို့က သိထားကြပြီး ခင်ဗျား နောက်ကို သူတို့လိုက်နေကြတာ။ အားလုံးက ခင်ဗျား သားကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး ဓားပြတိုင်း တစ်ခုက ဆွဲသွားသလိုမျိုး ဖန်တီးပြီး အကွက်ဆင်ခဲ့ကြတာ”

“တကယ်တော့ - ခင်ဗျား အထင်ကြီးတဲ့ လူကြီးလူကောင်းက စိန်ဘယကထဲမှာ စိန်အစစ်ကို မူလအတိုင်းထားပြီး အလားတူစိန်အစစ်နဲ့ ခွဲမရတဲ့ စိန်ကို တောင်ဆိတ်သားရေအိတ်ထဲထည့်ပြီး အစစ်ထုတ်၊ အတုထည့်လိုက်တဲ့ ပုံမျိုး ဖန်တီးခဲ့ကြတာ။ တကယ်တော့ - ခင်ဗျား လက်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာက စိန်အတုတွေပဲဟာ”

“အော် - ဒါနဲ့ - ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သေးလဲ - ပြောပါဦး”

အောင်မြင်စွာ

လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်

“အော် - အခုတော့ - သူတို့တစ်တွေကို သေးကင်းလုံခြုံတဲ့နေရာမှာ ထားခဲ့ပြီပေါ့ဗျာ”

“လူဆိုးတွေ - ဓားပြတွေ - ကျွန်မရဲ့ယုံကြည်မှုတွေကို အလွဲသုံးစားလုပ် သွားတယ်”

“ဟုတ်တယ် - လုံးဝမကောင်းတဲ့လူတွေ”

ဦးသောင်းစိန်က ဝင်ထောက်ခံလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော့်ကို ကယ်ထုတ်ဖို့ရောက်အလာ ကျွန်တော်မှာ နလုံးတုန် ရင်ခွန်လိုက်ရတာ”

ကျော်စွာဝေဠုက ဝင်ပြောလိုက်တယ်။

“အတော်အကွက်စေတာပဲနော်” လို့လည်း ဆက်ပြောတယ်။

“မဟုတ်သေးဘူး - မဟုတ်သေးဘူး”

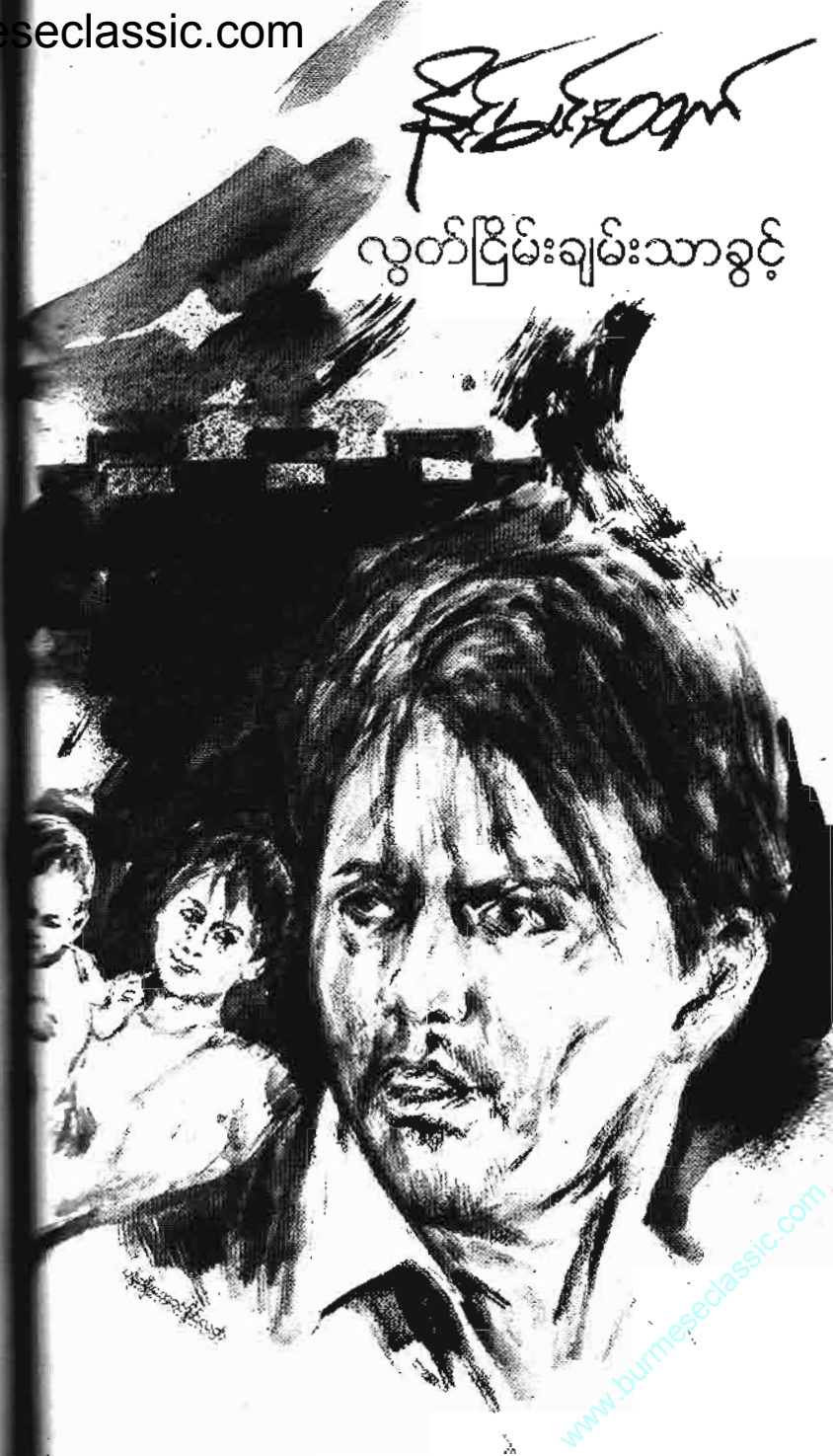
ဦးသောင်းစိန်က မနှစ်မြို့ဟန်နဲ့ ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး -

“ဒါက - လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို ကြည့် ပြီး ကျွန်ုပ်က လူသိမခံဘဲ လှုပ်ရှားခဲ့ရတာ” လို့ ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါဆို - ရှင်က ဘာလဲ။ ဘယ်သူလဲ” လို့ ဒေါ်ကက်သရင်းက ခပ်ဆတ် ဆတ် မေးလိုက်တဲ့အမေးမှာ ပြန်ဖြေလိုက်တာက -

“ဘိုးတော်အောင်မှား” ပါတဲ့။

> ကျော်မြင့်ကျော်

ပြစ်မှုဖြင့်

အကင်းကျတစ်ယောက်
အကင်းကြိမ်းချမ်းသာခွင့်ဖြင့်
လူ့လောကထဲသို့
အားစုနှင့် နေထိုင်ရန်
အကင်းလာခဲ့သော်လည်း
ဆိုးဝါးလှသောကံကြမ္မာ
အလှည့်အပြောင်း
ကြောင့် ..

“ဂျမ်း ...”

အကျဉ်းထောင်ဘူးဝတ်ခါး
ကြီးပိတ်လိုက်သံ ဆုံးသွားသည်
နှင့်ရင်တစ်ခုလုံးပေါ့ပါးလန်းဆန်း
သွားသည်။ မျက်နှာပြင်အားဖြတ်
သန်းတိုက်ခတ်လာသည့် လေန
အေးများအား တစ်ဝကြီးရှုသွင်း
လိုက်ပြီး အပြောင်းလဲကြီးပြောင်း
လဲလျက်ရှိသော လောကကြီးကို
တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ရှုလိုက်မိ၏။
လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်
ထားသော လွတ်ဝရမ်းလေးအား

ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း တစ်စုံတစ်ဦးများ လာကြိုလေမလား
ဟူ၍ တွေးလိုက်မိပြန်သည်။ အကျဉ်းထောင်အတွင်း၌ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော
ပါးနပ်တာအချိန်ကာလတို့အား ပြန်လည်မစဉ်းစားချင်တော့ပါ။ နိုင်ငံတော်
သမ္မတကြီးမှ ပေးသနားသော လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကြောင့် ပြစ်ဒဏ်များ
ပေးလျှာပေါ်ခံစားရ၍ လွတ်လပ်သောကိုယ်ပိုင်ဘဝလေးအား ပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်
ခွင့်ရခဲ့ပေပြီ။

အတွေးများစွာကစောင့်နိုင်အတွင်းမှာပင် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံပြောင်းလဲနေ
ခဲ့ရသည့် အိမ်သူသက်ထားများ လာကြိုလေမလားဟူ၍ မချင့်မရဲ မမျှင်မေ
ဆံ့မှာပင် ... ဟိုး ... ခပ်လှမ်းလှမ်း မောင်းတံဂိတ်တံခါးဆီက လှမ်းဝင်လာသည့်
အမျိုးသမီးကပ်ဦး ဇနီးသည်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တရွေ့ရွေ့ခြေလှမ်းများဖြင့် အနီး
အနားမရောက်ခင်မှပင် သေချာပေပြီ။ ချစ်ဇနီးလေး “ခိုင်” မှ “ခိုင်” အစစ်စေ
ပင်။

ရင်တွင်းမှလိမ့်တက်လာသည့် ကြည့်နူးပျော်ရွှင်မှုအဖုံဖြင့် အားရဝမ်းသာ
အော်ဟစ်ခေါ်ရင်း လက်ယမ်းပြနေမိပြန်သည်။

“ခိုင် - ခိုင် - ကို - ဒီမှာဟေ့ - ကို - ဒီမှာ”

သူက ဝမ်းသာအားရ ခေါ်နေသော်လည်း ဇနီးသည်၏ ခြေလှမ်းတို့က
ထူးခြားမလာခဲ့ပါ။ သာမန်ထက်ပိုသော အမူအရာနှင့် ဖြည်းညင်းလေးတွဲ
စွာ အနားရောက်လာပြီး -

“ကိုအောင် - နေကောင်းတယ်နော်။ ကျွန်မ ရှင့်ကို လာကြိုတာ”

သူမ၏အသံတို့က အေးဆေးငြိမ်သက်လွန်းလှသည်ထင်သည်။ ရှိစေ
တော့ - လာကြိုပေးသည့် ဇနီးသည် ရှိနေသေးသည်ကပင် သူ့အတွက်
ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ရမည်ပင်။

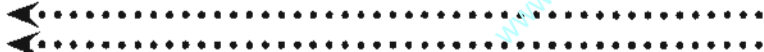
“ကဲ - သွားကြရအောင် - ကိုအောင်” အေးစက်စက်အပြုအမူ အပြော
အဆိုတို့အား သတိထားမိသော်လည်း သူမလည်း ဝါးနှစ်တာအချိန်တွေ့ကြာ
မှ အမှတ်မထင် လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည့် သူ့အတွက် ရုတ်တရက် အံ့ဩမှင်
တက်နေ၍ များလားဟု ဖြေတွေးလေး တွေးကာ ဇနီးသည် ခိုင်၏ ပခုံးလေး
အား ကြင်နာစွာ ဖက်လိုက်ပြီး အပျော်ခြေလှမ်းများနှင့် အိမ်အပြန်ခရီးအား
စတင်လိုက်တော့သည်။

အိမ်အပြန် လိုင်းကားပေါ်တွင် ဇနီးသည်နှင့် ယှဉ်တွဲထိုင်ရင်း ပျောက်
ဆုံးနေသည့် စကားလုံးတို့အား ရှာဖွေနေမိသည်။ သူမကတော့ ခပ်မဆိတ်
ပင်။ တစ်လမ်းလုံး စကားစတို ရှာမရခဲ့။

“တစ်ဂိတ်ပါလား - တစ်ဂိတ်။ အဆင်းပါရင် ကြိုပြောထားနော်”

လိုင်းကားစပယ်ယာ၏ အော်သံဆုံးတော့မှ သူမထံမှ စကားသံ ထွက်
ပေါ်လာသည်။

“ပါတယ် - ပါတယ် - တစ်ဂိတ်မှာဆင်းမယ်” ထိုမှပင် သူ၏စကားလုံး ရှာပုံတော်အတွေးများ ရပ်တန့်သွားပြီး “ဆင်းရဲတော့မှာပါလား” ဟူသည့် အသံတို့ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အိမ်အဝင်လမ်းတစ် လျှောက်ကျမှစကားလုံးတို့ စဉ်းစားမိပြီး -

“ခိုင် - ကို - ခုလိုလွတ်လာတာ ဝမ်းမသာဘူးလား။ ကံကောင်းတယ် ပြောရမယ်နော် - ခိုင်။ မဟုတ်ရင် နောက်ထပ်သုံးနှစ်ကျော်လောက်နေရဦး မှာ။ သမ္မတကြီးကျေးဇူးကြောင့် ခုလိုစောပြီးလွတ်လာရတာ - ခိုင်ရဲ့။ ကိုယ် ဖြင့် ဘယ်လိုပျော်မှန်းကိုမသိဘူး။ အထဲမှာတုန်းကလည်း ခိုင်ကို ကိုယ် နေထိုင် လွမ်းနေရတာ။ ခိုင်ကော ကိုယ့်ကို သတိမရဘူးလား။ ခိုင်က လူကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး မသိမသာ သက်ပြင်းမောလေးတစ်ခု ခိုးချလိုက် ကာ -

“သတိရပါတယ် - ကိုအောင်ရယ်။ ကျွန်မလည်း ရှင် အမြန်ဆုံးလွတ်ဖို့ အမြဲဆုတောင်းနေတာပါ”

“ကလေးတွေကော - ခိုင် - နေမှကောင်းကြရဲ့လား။”

“အင်း - ကောင်းပါတယ်” သူက ခရားရေလွတ် ပြောနေပေမယ့် အေး စက်စက်နိုင်လှသည့် ဇနီးသည်၏ အမူအရာတို့ကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ကသိ ကအောက် ဖြစ်နေမိသည်။ သို့သော် နှစ်အကြာကြီး ခွဲခွာနေရပြီး ယခုမှ ရှုတ် တရက်ပြန်တွေ့ရလို့နေမှာပါဟု တွေးလိုက်ပြီး သူ၏စိတ်ကို သူ ပြန်ဖြေသိမ့် လိုက်ရ၏။ မလှမ်းမကမ်းတွင် သူ၏အိမ်ကို သူ ပြန်မြင်နေရပြီ။ အိမ်ကလေး က သခင်နှင့် ကင်းကွာနေရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ယခင်ကထက် ပင် သပ်ရပ်ခမ်းနားနေသယောင်ပေမယ့် အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အိမ်အဝင် ရေဆိုးမြောင်းကူးတံတားလေးကို သတိထားမိသည်။ တံတားလေးက ခိုင်ခံ့ သစ်လွင်စွာ ကြိုဆိုနေသည်။ တံတားလေးကိုကြည့်ပြီး ခိုင်က ဆိုသည်။

“ရှင်ရှိတုန်းက ဒီတံတားလေးက အတော်လေး ပျက်စီးယိမ်းယိုင်နေခဲ့ တာလေ။ ရှင်မရှိတော့ - ကျွန်မလည်း ကလေးတွေနဲ့ မိန်းမသားဆိုတော့ မလုပ်တတ်။ မကိုင်တတ်နဲ့ ဟိုဘက်အိမ်က ကိုထွန်းအောင် ပြန်ပြင်ထားတာ

ပေါ့။ မီးဖိုချောင်ကိုလည်း မိုးလုံအောင် မိုးပေးထားသေးတယ်။ မြစ်စဉ်းရိုးတွေ ယိုင်နေတာလည်း သူပဲ ပြန်လုပ်ပေးထားတာပါ”

“အော် - ဟုတ်လား။ အေး - အေး - ကျေးဇူးတင်စရာပဲကွာ။ အိမ်နီးချင်း ကောင်းရှိနေလို့ တော်သေးတာပေါ့”

စိတ်ထဲမှာ ကိုထွန်းအောင်ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်မိသည်။ အိမ်တံခါးဝ ရောက်တော့ ညနေ (၆) နာရီပင် ကျော်နေပြီ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာ ပြန်ရောက် ပြီဆိုတော့ ပြောမပြတ်တတ်သည့် ဝမ်းသာကြည်နူးမှုတို့ဖြင့် အိမ်ထဲဝင်လိုက်ပြီး သားနဲ့သမီးကို တွေ့လိုစေဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်မိသည်။ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ပြီး ထမင်းစားနေသည့် သားနှင့် သမီးတို့နှင့် အတူ ကိုထွန်းအောင်ကို တွေ့ရသည်။ ကလေးတွေက တစ်ချက်မော်ကြည့်ပြီး ထမင်းဆက်စားကြသည်။ အကြီးမအိ မျက်နှာမှာ အပြုံးတချို့သမ်းသွားသော်လည်း အဝယ်ကောင်က အစားမပျက်။ ကိုထွန်းအောင်က -

“အော် - ကိုအောင်မင်း - ပြန်ရောက်လာပြီလား။ လာချာ - တစ်ခါတည်း ထမင်းဝင်စားလိုက်ပါ။ ခင်ဗျားလည်း ဆာလာမှာပေါ့”

“နေ - နေ - ကိုထွန်းအောင် - ကျွန်တော် အပျော်လွန်ပြီး စားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သုံးဆောင်ပါ - သုံးဆောင်ပါ။ ဧဟ - သားနဲ့သမီး ဖေဖေဆီ လာ ကြပါဦးကွ” သူက ခေါ်မှပင် အကြီးမလေးက ထလာပြီး ပြေးဖက်သည်။ အဝယ် ကောင်ကိုပါ “မောင်လေး - ဖေဖေပြန်လာပြီလေ။ လာခဲ့ - လာခဲ့” ဟု ခေါ်ပေး ရှာသည်။ ထိုမှ အဝယ်ကောင်က ထမင်းပန်းကန်ပါ ဆွဲလာပြီး အနားလာကပ် သည်။

“အမယ် - အဖေ့သမီးကြီးတောင် ကြီးလာပြီပဲ။ သမီး ဘယ်နတန်း ရောက်နေပြီလဲ”

“သုံးတန်း”

ဟု သမီးက လက်ကလေးသုံးချောင်း ထောင်ပြပြီး ပြောသည်။

“သားလေးကောကွ”

“မောင်လေးက မူကြိုပဲရှိသေးတာ” သမီးကြီးက ဝင်ဖြေပေးရသည်။ သားငယ်က စားမြဲစားလျက် ထမင်းဟင်းတွေက ပါးစပ်တစ်ဝိုက် ပေကျလို့။

“ဟေ့ - သားငယ် - ညစ်ပတ်လိုက်တာ။ ပေပွနေတာပဲ။ လာခွဲ - လာခွဲ” ခိုင်က ပြောပြောဆိုဆို သားငယ်ကို ဆွဲခေါ်တော့ သူက -

“သုတ်ပေးလိုက်ပေါ့ - ခိုင်ရယ်။ ကလေးက ဘယ်စားတတ်ဦးမှာလဲ” သူ၏စကားသံအဆုံးမှာပင် ကိုထွန်းအောင်က ထမင်းဆက်စားနေရာမှ ထလိုက်ပြီး -

“ဆောရီပဲ - ကိုအောင်မင်းရာ။ ခင်ဗျားအကြိုက်ကို မေ့နေတာ။ ထမင်းမစားသေးခင် ကျွန်တော်တို့ ချလိုက်ရအောင်ဗျာ။ တစ်လုံးဝယ်ထားတာ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားရောက်လာရင် သောက်ရအောင် ကြိုဝယ်ထားတာဗျ” ဟု ပြောရင်းကြောင်အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်က အရက်ပုလင်းကို ဆွဲလာသည်။ သူလည်း မသောက်ရတာ ကြာပြီဖြစ်၍ ပုလင်းမြင်တော့ သောက်ချင်စိတ်က ထိန်းမရ။

“မေကြီးမွေးထားတာလေ” သူ့ရှင်တစ်ခုလုံး ဆွဲအာလှန်ခံလိုက်ရသလား အောက်မေ့မိသည်။ ရင်ထဲမှာ ကလီစာတွေ ဘာမှမရှိတော့။ အခွံချည်းသက်သက် ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ လောကကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်အတိ ကျသွားသယောင် သူနှာကို သူ မယုံနိုင်။

“ချမယ်ဗျာ”

ခိုင်က အလိုက်သိစွာ ဇန်နဝက်နစ်လုံးနှင့် အမြည်းယူလာပေးသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အိမ်ပေါက်ဝမှ -

“ဟဲ့ - အောင်မင်းကြီး ပြန်ရောက်ပြီကြားလို့” အသံနှင့်အတူ ဘေးချင်းကပ်အိမ်က ဦးသီဟတို့လင်မယား ဝင်လာကြသည်။

“ဟာ - ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်လေး နေကောင်းတယ်မို့လား။ ကျွန်တော်လည်း အခုပဲ ပြန်ရောက်တယ် - လာကြပါ - ထိုင်ကြပါဦး”

“မထိုင်တော့ပါဘူးကွယ်။ မနက်မှ လာကြတာပေါ့။ မင်းကို လာနှုတ်ဆက်တာပါ။ သွားဦးမယ်နော်” ဦးသီဟနှင့် အရီးမြဲတို့လင်မယားက သူ့ကို လာနှုတ်ဆက်သည်သာဆိုသည်။ ကြည့်သွားတော့ကိုထွန်းအောင်နှင့်ခိုင်ကို ကြည့်သွားပြီး ပြန်အထွက်တွင် ခေါင်းလေး တဆတ်ဆတ် ညိတ်သွားလိုက်သေးသည်။ တော်တော်လေးတော့ ထူးဆန်းနေပေပြီဟူ၍ သူ တွေးလိုက်မိပြန်သည်။ သူ၏အတွေးမဆုံးခင်မှာပင် -

“ကဲ - ချဗျာ - ကိုအောင်မင်း၊ မသောက်ရတာ ကြာရောပေါ့”

ကိုထွန်းအောင်က ပြောပြောဆိုဆို ခွက်ထဲသို့ အရက်များ ဝှဲပေးသည်။ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်လိုက်ကြရာ နောက်ဆုံးတစ်ခွက်စီကျန်သည် အထိပင်။ ကိုထွန်းအောင်က မည်သည့်စကားမှမဆို သူပြောသမျှ ကျောင်းတော်ကြီး ဗဟုသုတများကိုသာ “အင်း” “အဲ” လိုက်နားထောင်နေသည်။ သူကလည်း ကြုံရသမျှ ကျောင်းတော်ကြီးသင်ခန်းစာများအား ပြောမဆုံးနိုင် တော်တော်လည်း မူးနေပေပြီ။ သားနဲ့သမီးက သူတို့အရက်ပိုင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းကြမ်းပြင်ထက်ဝယ် အငယ်ကောင်က အိပ်တောင် အိပ်နေပြီ။ ခိုင်က တော့ ကလေးတွေ စားထားသည့် ပန်းကန်များစားကြောနေ၏။ ထိုစဉ်မှာ အခန်းထဲမှ -

“အင့် - အဟင့် - အဟင့်” ကလေးငိုသံ ထွက်ပေါ်လာရာ -

“ဟဲ့ - သမီး - သွားသွား - မြန်မြန် - မောင်လေးငိုနေပြီ။ သွားပွေခေါ်ခေါ်။ သေချာချီနော် - သမီး။ လိမ့်ကျဦးမယ်” ခိုင်အသံဆုံးတော့ သမီးကြီး ထပြေး

သွားသည်။ သိပ်မကြာလိုက်၊ တစ်နှစ်မပြည့်တပြည့် ကလေးငယ်လေးကို မနိုင်မနင်း ပွေချိုပြီးထွက်လာသည်။ ခိုင် သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ကလေးကို ဆွဲ၊ သမီးကြီးလက်မှ ယူလိုက်ကာ ရော့နေလေသည်။ သူ ခေါင်း နားပန်းကြီးသွားသည်။ မူးနေသည့်အရှိန်ကို တစ်မှဟုတ်ချင်း ပျောက်ကွယ် သွားပြီး သမီးကြီးကိုခေါ်ကာ -

“သမီး - အဲဒီကလေးက ဘယ်ကကလေးလဲ”

“မေကြီးမွေးထားတာလေ” ၊ သူ့ရှင်တစ်ခုလုံး ဆွဲအလှန်ခံလိုက်ရသလား အောက်မေ့မိသည်။ ရင်ထဲမှာ ကလီစာတွေ ဘာမှမရှိတော့၊ အခွံချည်းသက် သက်ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ လောကကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်အတိ ကျသွားသယောင် သူ့နားကို သူ့မယုံနိုင်။ သိစိတ်က လက်မခံချင်၊ အထစ်ထစ် အငဲ့ငဲ့နှင့်ပင် -

“ဘာ - ဘာ - ဘာပြောတယ် - သ - မီး - ဖေကြီးကို ပြန် - ပြန် - ပြောစမ်း”

“သမီးတို့မောင်လေးလေ - အဲဒါမေကြီးငိုက်ထဲက ထွက်လာတာပေါ့”

“ဂုန်း”

သူ စားပွဲခုံပေါ် မှောက်ကျသွားပြီး အရာအားလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် သွားလေတော့၏။

“ကိုမင်းအောင် - ကိုမင်းအောင်”

“ကိုအောင် - ကိုအောင် - ကိုအောင်”

“ဖေကြီး - ဖေကြီး - အီး - ဟီး - ဟီး”

အား - ခေါင်းတွေက အုံ့ခဲပြီး ကိုက်နေသည်။ မျက်လုံးများကို အားယူပြီး ဖွင့်ကြည့်၏။ မနက်လင်းနေပြီပဲ - တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကိုင်ရှိက်ထားသလို

ပင်။ လူ ဘာဖြစ်သွားသည်ကို သတိမရချင်။ သူ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နှင့် အကျဉ်းထောင်က လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်လာသည်။ အရက်သောက် သည့်ညက အကြောင်းတွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် အခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။ “ခိုင်” ... ၊ သူ၏ဇနီးသည် “ခိုင်” ပင်။

“ကိုအောင် - နီးနေပြီလား၊ ဒီမှာ - ဆပ်ပြာနဲ့ သွားတိုက်ဆေး၊ တဘက် ကော - ပုဆိုးပါပါတယ်။ အိမ်ရှေ့စဉ်အိုးထဲမှာ ရေရှိတယ်။ လန်းသွားအောင် ရေချိုးလိုက်ပါဦး။ ကျွန်မ မနက်စာ ပြင်ထားလိုက်မယ်”

ဟု ခိုင်က စကားဆုံးသည်နှင့် ထွက်သွားသည်။ သူ ဘာမှမစဉ်းစားချင် တော့ အိပ်ရာပေါ်က အားယူထလိုက်ပြီး ခိုင်ထားခဲ့သည့်ပစ္စည်းများယူကာ အိမ်ရှေ့စဉ်အိုးဆီသို့ ရေချိုးထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ရေချိုးပြီး အိမ်ခန်းထဲရောက် တော့ ပုဆိုးအင်္ကျီ အဆင်သင့်ကောက်လဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့ - သူ၏လွတ် ငြိမ်းချမ်းသာ လွတ်ဝရမ်းလေး အိတ်ကပ်ထဲ ကောက်ထည့်ပြီး အပြင်ထွက် လာတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ခိုင်နဲ့ ကိုထွန်းအောင်က သူ့ကို စောင့်နေကြသည်။

“လာလေ - ကိုအောင် - ထမင်းကြော်စားရအောင်”

ဟု ခိုင်က ညှိုးငယ်သောမျက်နှာလေးနှင့် ခေါ်နေပေပြီ။ ကိုထွန်းအောင် က -

“ကိုအောင်မင်း - လာပါဗျာ၊ ထမင်းစားရင်း စကားပြောရအောင်၊ မပြော လို့လည်း မပြီးဘူးမို့လား”

သူ စားပွဲဆီ လှမ်းသွားလိုက်ပြီး စတီးခုံလွတ်တစ်ခုပေါ်ထိုင်လိုက်သည် နှင့် -

“ကိုအောင် အဖမ်းခံရပြီး နှစ်လလောက်နေတော့ ကိုအောင် သူငယ်ချင်း တွေက ခဲကြွေးတွေ လာတောင်းကြတယ်လေ။ ကျွန်မမှာ ပေးစရာမှမရှိတာ။ အငယ်ကောင်ကလည်း အပျင်းဖျား၊ ရှင့်ကို လာတွေ့ခိုနဲ့ ကျွန်မ တော်တော် လေး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာပေါ့။ ကျွန်မ အခက်အခဲတွေကြားမှာပဲ လိုယွန်း

ပျံ့အကောင်းသံသရာ

အောင်

အောင်က ကူညီခြေရှင်းပေးခဲ့တယ်။ ဘာမှမလုပ်တတ်၊ မကိုင်တတ်နဲ့ ကျွန်မက ရှင့်ကလေးတွေ စားဝတ်နေရေးရှာရ၊ ရှင့်ဆီ လာတွေ့ရနဲ့ ...”

ခိုင် စကားမဆုံးသေးခင် ကိုထွန်းအောင်က -

“ဟုတ်ပါတယ် - ကိုအောင်မင်း၊ မခိုင် - ဒုက္ခတွေ့ပိုင်းနေတာ အိမ်နီးနားချင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရှိုးရှိုးသားသား ကူညီရင်း ကူညီရင်းကနေ နောက်ဆုံး ရပ်ကွက်ထဲက သွားပုပ်လေလွင့်စကားတွေကို မခံချင်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရပ်မိရပ်ဖတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ခင်ဗျားအဖမ်းခံရပြီး နှစ်နှစ်အကြာမှာပဲ လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်ဆိုပါတော့ ...”

“တော်ပါတော့ဗျာ - တော်ကြပါတော့၊ ကျွန်တော် ထပ်ပြီးနားမထောင်ပါရစေနဲ့တော့၊ ကျုပ်နားလည်ပါပြီ - ကျုပ်နားလည်လိုက်ပါပြီ၊ ကျုပ်အတွက် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ဆိုတာ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက်ပေးလိုက်တယ်လို့ ကျုပ်နားလည်လိုက်ပါပြီဗျာ၊ ကဲ - ကျုပ်သွားတော့မယ်”

သူပြောပြောဆိုဆို ထထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ သူခြေလှမ်းတွေက စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးက ဘကြီးဘုန်းကြီးကျောင်းဆီ ဦးတည်လို့၊ သူ့အတွေးထဲမှာတော့ - “ဧပြီ - လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် - လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် - အကျဉ်းထောင်တင်မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်ကိုပါ ပေးလိုက်တာပါလား”

➤ နိုင်မင်းထက်

လက်မရွံ့
လူသတ်သမားများ၏
သွားရာလမ်းကား
မကောင်းမှု ပြုလုပ်ရန်
ကြံစည်ခဲ့သော်လည်း...

သူ့ကို လူတိုင်းက တံတိုင်း
ဟူ၍ ခေါ်ကြသည်။ သူ၏ဇနီး
ကိုယ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရလျှင်
အုတ်တံတိုင်းကြီးနှင့် တူသော
ကြောင့်ဖြစ်သည်။ အသက်လေး
ဆယ်ကျော်ရှိပြီး ကြံ့ခိုင်ခံ့ကြီး
သောကိုယ်လုံးနှင့်ချိုပြုံးသောသူ
အသွင်ကို အများက မှတ်မိနေ
ကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ထို
နာမည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း
နှစ်သက်သည်။

လက်ဖြောင့်သေနတ်သမားတစ်ယောက်ပီပီ မည်သည့်အခါမှ ကျည်
ဆန်ကို အလဟဿမဖြစ်စေရ၊ မိုးပေါ်ကိုလည်း ထောင်မပစ်။ သူ့အနေနှင့်
ကျည်တစ်တောင့်ပစ်တိုင်း လူတစ်ယောက်၏အသက်ဖိနပ်တစ်ခုကိုချွေလှေ
န့်သည်။

ပစ်ကွင်းပတ်ဝန်းကျင်၏လေတိုက်နှုန်းမှန်ကန်နေသောအချိန်မျိုးတွင်
သူပစ်လိုက်သော ကျည်ထိပ်ဖူးသည် သေနတ်၏ ပြောင်းရစ်အတွင်းမှ တစ်
စက္ကန့်လျှင် ပေ(၁၁၅၀)နှုန်းဖြင့် လည်ပတ်ရွေ့လျားလျက် ပြောင်းထိပ်ဝမှ
အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ရွေ့လျားသွားသည်။ တည့်တည့်မတ်မတ် ထွက်သွားသော
ကျည်ထိပ်ဖူးသည် လူသားတစ်ယောက်၏ခန္ဓာကိုယ် အဓိကအစိတ်အပိုင်း
တို့ ထိထိရောက်ရောက် ထွင်းဖောက်သွားကာ ပွဲသိမ်းလေ့ရှိသည်။

လူအချို့၏မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပြောပြချက်အရကိုက်လေးဆယ်အကွာ
တွင် ပါးစပ်၌ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုက်လျက် လူတစ်ယောက်ရပ်နေစဉ် တံတိုင်း
တအထူးတလည်ချိန်ရွယ်ခြင်းမရှိပဲ သေနတ်ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ရာ ဆေးပြင်း
လိပ်ကိုသာ ထိမှန်ပြတ်သတ်လွင့်စဉ်သွားကြောင်း ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ယနေ့တွင် တံတိုင်းသည် ရက်စတောရင့်ထံသို့ ဝင်လာသည်။ သူနှင့်
အတူမျက်စိတစ်ဖက်လပ်ငရမန်ဆိုသောတပည့်လည်းပါသည်။ တံတိုင်းက
ဘားကောင်တာတစ်ဖက်စွန်းတွင် ရပ်နေသူ့ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။

ဤရက်စတောရင့်စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့
ဘူးဖြစ်ကြောင်း တံတိုင်းက သတိထားမိသည်။ ထိုသူ၏အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ
ကြံ့ခိုင်ကျစ်လျစ်သောကိုယ်ခန္ဓာအမျိုးအစား ပြေပြစ်သူဖြစ်သည်။ အရပ်
ဦးပေ၊ ရှစ်လက်မနှင့် လိုက်လျောညီထွေ အဆင်ပြေသော ကိုယ်လုံးကိုယ်
ပေါက်မျိုးဖြစ်သည်။

“ကလေး - လူငယ်လေးတွေ - မင်းတို့အားလုံး စိတ်ချမ်းသာရစေမယ်။
အဲလိုမျိုး စိတ်ချမ်းသာစေချင်ရင် မင်းတို့ရဲ့လေးလေးတံတိုင်းကိုလည်း စိတ်
ချမ်းသာအောင် ဆက်ဆံကြ”

ထိုစကားသည် တံတိုင်း၏လက်သုံးစကား ဖြစ်သည်။
သူသည် လူငယ်၊ လူရွယ်၊ လူလတ် ... လူကြီးကိုသာမက တိရစ္ဆာန်များ
ကိုလည်း ချစ်တတ်သူ၊ အလွန်တရာရက်စရာသူ ဟူ၍ အများက ထင်မြင်
ယူဆကြသည်။ သူ၏ခြေသလုံးကို ပွတ်သီးပွတ်သပ် လာလုပ်နေသော
ကြောင့်တစ်ကောင်ကို သူစားတော့မည့် သဲကင်တစ်စိတ် ရက်ရက်ရောရော
ချကျွေးခဲ့သူလည်းဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သူသည် ၁၉၄၇ - ခုနှစ်အတွင်းက ငွေတိုက်ကို ဝင်ရောက်
စီးနင်းတိုက်ခိုက်စဉ်ကဆိုလျှင် လုံခြုံရေးအစောင့် လေးယောက်စလုံးထံ
ကျည်ဆန်လက်ဆောင်ပေး၍ တမလွန်ဘဝသို့ ပို့ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဥပဓိရုပ်အားဖြင့် ထူးထူးခြားခြားမရှိ၊ လူအုပ်ထဲတွင် ဝင်ရောက်ရော နေလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အများနည်းတူ ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်သော ရုပ်ရည်မျိုးဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ တံတိုင်းသည် ထိုသူကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေရသည်။ မိမိကျင်လည်ကျက်စားရာ နေရာဝန်းကျင်သို့ ထိုကဲ့သို့သော ဥပဒေဘက်တော်သားတစ်ယောက်တလေ ရောက်နေသည်ကို မနစ်မြို့ပါ ရေ။ ထို့ကြောင့် သူ၏ မကျေနပ်မှုကို ခေတ္တခဏ မျှီသိပ်လိုက်ပြီးနောက် -

“သွားစမ်း - ငရမန်၊ အခုချက်ချင်း - ဒိန်းဒေါင်ကို သွားခေါ်ခဲ။ ငါ အရေး တကြီးပြောစရာရှိတယ်လို့”

ဟူ၍ ငရမန်ကို တီးတိုးမှာကြားလိုက်သည်။

ဒိန်းဒေါင်ဆိုသူမှာ တံတိုင်း၏လက်စွဲတော်ဖြစ်သည်။

မည်သည့်အခါမဆို သားသားနားနား သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားဆင် ယင်လေ့ရှိသူဖြစ်သည်။ ဆံပင်ရှည်ကို နောက်လှန်ဖိးထားသည်။ အနောက် တိုင်းဝတ်စုံကို အချိုးကျကျ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ရှူးဖိနပ်ကို ပြောင်လက်၍ အရောင်ထွက်နေအောင် တိုက်ရွတ်ထားသည်။

မည်သို့သော အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စမဆို ဆောင်ရွက်တော့ မည့်အခါမျိုးတွင် ကုတ်ကင်းမှုန်ဖြင့် သူ့နှုတ်ခမ်းကို သူ့ဘာသာ ပွတ်လေ့ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့သွားလေရာ ကုတ်ကင်းမှုန်ထုပ်ငယ်အချို့ပါလေ့ ရှိသည်။

ဒိန်းဒေါင်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြစ်သည်။ သူသည် တံတိုင်း စေလွှတ်လိုက်သော သွားခေါ်နှင့်အတူ ဆယ်မိနစ်အတွင်း တံတိုင်း၏ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ဒိန်းဒေါင်သည်လည်း လက်မရွံ့ သေနတ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဒိန်းဒေါင်၏မျက်နှာမှာ အစဉ်သဖြင့်

ဖြူဖပ်ဖြူရော်ကြီးနှင့် သွေးဆုတ်နေသော အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးရှိသည်။ သူ့ ကိုယ်သူ့ယုံကြည်စိတ်ပြင်းထန်ပြီး ကြင်နာသနားမှုဟူသော ဝေါဟာရသည် သူ၏ဦးနှောက်ထဲတွင် လုံးဝမရှိပါရေ။

ဒိန်းဒေါင်သည် သူ၏ဆရာကြီးဖြစ်သော တံတိုင်း၏စားပွဲတွင် မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ယို့ယို့လေး ဝင်ထိုင်သည်။

“ဘာများဆောင်ရွက်ပေးရမလဲ - ဆရာကြီး”

ဒိန်းဒေါင်က နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရှံ့မျှ သွားစေလျက် ပြောသည်။ သွားနှစ်တန်း ၏ကြားမှ ထွက်လာသော လေသည် မြေတွန့်သံနှင့်တူသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ဒိန်းဒေါင်သည် ပင်လျှင် မြေပွေးတစ်ကောင်၏ အမူအကျင့်စရိုက်၊ စိတ်နေ သဘောထားမျိုး တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေသည်။

“အဲ့ဟို - ဘားကောင်တာတစ်ဖက်စွန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကောင်ကို အမှတ် တမဲ့ကြည့်လိုက်စမ်း။ နက်ပြာရောင်ဂျာကင်ဝတ်ထားတယ် - တွေ့လား။ သူက ဥပဒေဘက်တော်သားတစ်ယောက်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ - တွေ့ပါတယ် - ဆရာကြီး၊ အဲဒါ - ဘားကောင်လဲ။ ကျွန်တော် နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေပါသလဲ”

“သူက မင်းကို သိပ်စိတ်ဝင်စားနေတယ်။ သူ့နာမည်က ဂျစ်တူးတဲ့”

“ဆရာကြီး - ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဘားကောင်တာမှာ အရက်ခွဲထည့်ပေးသမားလုပ်နေတဲ့ ရွှေလှဆီက သတင်းကြားတာ၊ မင်းတို့ လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်က စိန်ရွှေရတနာဆိုင် ဓားပြ တိုက်သွားတာကို ဂျစ်တူးဆိုတဲ့ ကောင်က လာစုံစမ်းနေတာတဲ့”

“ဒီကောင် နာချင်ပြီထင်တယ်”

ဒိန်းဒေါင်က နှုတ်ခမ်းထောင့်တစ်ဖက်တွန့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ဘားကောင်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဥပဒေ ဘက်တော်သား ဂျစ်တူးဆိုသူ၏နံ့ဘေးလက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် ရပ်လိုက် သည်။

“ဟောဒီ ရက်စတော့ရင်ထဲမှာ ကြွက်သေကောင်ပုပ်အနံ့ရတယ်။ အဲဒီ ကပ်ရောဂါဟာ အင်မတန်ဆိုးပါတယ်။ ဟေ့ ရွှေလှ - မင်းရော ကြွက်သေ ကောင်ပုပ်အနံ့ မရဘူးလား”

ဒိန်းဒေါင်က ကျယ်လောင်စွာ မေးလိုက်သည်။

ဥပဒေဘက်တော်သားကို ပုလိပ်ရောဂါနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ရန်စလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျစ်တူးသည် သည်ဘားကောင်တာရှေ့ရှိ ဓွေးခြေထိုင်ခုံပေါ်မှ ဆင်း၍ ဘားကောင်တာနောက်တွင် အရက်ငွေပေးသော ရွှေလှ၏ ရှေ့တည့် တည့်သို့ လျှောက်သွားသည်။

“ငါ - မင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းတာ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးပါနဲ့လို့ သေချာမှာထားတာတောင် မင်း နားမထောင်ဘူး။ မင်းကို ပညာပေးမှဖြစ် တော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဂျစ်တူးက ရွှေလှ၏အကျီရင်ဘတ်ကို စုကိုင်ဆုပ် ဆွဲသည်။ ဘားကောင်တာကျော်လွန်၍ ရှေ့သို့ ကိုင်းလျက်သားပါလာသော သူ့မျက်နှာကို လက်ပြန်တစ်ချက် ပေးလိုက်သည်။

ပက်လက်လန်ကျသွားသည်။ လူးလွန်လျက် ပြန်ထလာသောအခါ သူ့ နှာခေါင်းပေါက်နှစ်ဖက်မှ သွေးများ ယိုစီးကျနေသည်။ ရွှေလှက လက်ဖခိုးဖြင့် သွေးစီးကြောင်းကို ပွတ်သုတ်နေစဉ် ဂျစ်တူးက သူ့ကို ကျောပေးလျက် တံခါးပေါက်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားသည်။

ရွှေလှသည် ဘားကောင်တာအတွင်းဘက် အံ့ဆွဲထဲမှ ဓားမြှောင်တစ် လက်ကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုရက်စတော့ရင်တွင် ရွှေလှ ဓားပေါက် တော်ကြောင်း အချို့က သိထားကြသည်။

ဒိန်းဒေါင်က အားရပါးရပြုံးလိုက်သည်။

ရွှေလှ၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“အဲဒီဓားနဲ့ ကြွက်သေကောင်ပုပ်ကို ပစ်ပေါက်ရင် မင်း ကြိုးစင်တက်ရ လိမ့်မယ် - ကိုယ့်လူ။ ငါတို့မှာ ဒါထက်ကောင်းတဲ့ လက်တုံ့ပြန်နည်းရှိတယ်။ မင်း သိချင်ရင် လာ - လိုက်နဲ့”

ဒိန်းဒေါင်က စားပွဲသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။

ထိုစားပွဲတွင် ဆရာကြီးတံတိုင်း၊ တပည့်ဖြစ်သော ရေမန်၊ လက်မရွံ့ ဒိန်းဒေါင်တို့ ထိုင်နေကြသည်။ ရွှေလှက သူတို့နှင့်အတူ ဝင်ရောက်နေရာယူ လိုက်သည်။ ဆရာကြီးက လက်ကိုင်ပုဝါဖြူတစ်ထည်ကို လှမ်းပေးသည်။ ရွှေလှက ထိုလက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် နှာခေါင်းပေါက်မှ စီးကျနေသော သွေးစများကို ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။

“မင်းညီမ ဖြူဆွတ် - အခု ဘယ်မှာရှိမလဲ”

“အိမ်မှာ ရှိပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့် ညီမနဲ့ ဘာပြဿနာရှိလို့လဲ - ကိုဒိန်းဒေါင်”

ရွှေလှက ဘဝင်မကျသော အမူအရာဖြင့် မေးသည်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တို့ဒိန်းဒေါင်။ ဂျစ်တူးလို ကြွက်သေကောင်ပုပ် တစ်ကောင်ကို ကမ္ဘာမြေကြီး ပေါ်က ဖယ်ရှားနိုင်ဖို့အတွက် ဆိုရင် ကျွန်တော် ငွေမရလည်း ဆောင်ရွက်မှာပါ။

“ဂျစ်တူးဆိုတဲ့ ကြွက်သေကောင်ပုပ်က - မင်းညီမက သူ့ကို ကြွေနေ တယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးနေတယ်။ အဲဒီအချက်ကို အပိုင်ကိုင်ပြီး အသုံးချရမယ်ကွ”

“ကျွန်တော်က ဒီကောင်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အပြတ်ရှင်းချင်တာ ဟု။ အခုကြည့်လေ - ရက်စတောရင့်ထဲက ပရိသတ်တွေရှေ့မှာ ကျွန်တော့်ကို အရှက်ခွဲတာ။ ကျွန်တော် တစ်သက်မကျေဘူး”

ရွှေလှသည် နာကြည်းခံပြင်းမှုကြောင့် စကားသံမှာ ကတုန်ကယင်ဖြစ် နေသည်။

“ဒါထက်ကောင်းတဲ့အကြံကို ငါ စီစဉ်ပေးမယ်။ မင်း အပြတ်ရှင်းချင်တဲ့ ဂျစ်တူးဟာ တမလွန်ဘဝကို ဖြတ်လမ်းက ထွက်သွားရစေမယ်။ မင်းလည်း အပြစ်ကင်းကင်းနဲ့ ပြဿနာရှင်းရမယ်။ ဒီကိစ္စမှာ မင်းညီမပါတယ်ဆိုတာ တောင် ဘယ်သူမှ မသိရစေဘူး - နားလည်လား”

“အဲဆို - ကိုဒိန်းဒေါင်တို့အကြံအစည်က ဘယ်လိုလဲ”

ရွှေလှက သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ချ၍ မေးလိုက်သည်။

ဒိန်းဒေါင်သည် သူ၏မျက်နှာကို ရှေ့သို့တိုး၍ သူတို့အချင်းချင်း ကြား လောက်ရုံမျှသော အသံဖြင့် တီးတိုးပြောပြသည်။

“မင်းညီမ ဖြူဆွတ်ကို ဂျစ်တူးနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားခိုင်းလိုက်။ နောက် ပြီး - မင်းကို ငါတို့နဲ့ မပူးပေါင်းဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ဂျစ်တူးဆီမှာ အကူ အညီ တောင်းပြီး အယုံ သွင်းရင် ဂျစ်တူးဟာ မင်းညီမနဲ့ တွေ့ဖို့ချိန်းလိမ့်မယ်။ တို့အကြောင်းတွေ မင်းညီမဆီမှာ စုံစမ်းဖို့ ကြိုးစားမှာ သေချာတယ်”

“ကောင်းပါပြီ - တကယ်လို့ ဂျစ်တူးက ကျွန်တော့်ညီမကို ချိန်းရင်ကော ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ - ကိုဒိန်းဒေါင်”

ရွှေလှက စိတ်ဝင်စားစွာ မေးသည်။

“မင်းညီမ ဖြူဆွတ်က ဂျစ်တူးကို ကြာသပတေးည (၁၁) နာရီတိတိ မြို့တောင်ဘက် အစွန်အဖျားက ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီးအောက်ခြေမှာ

ခိုတဲ့ ဝါးကွပ်ပျစ်လေးကို ချိန်းလိုက်။ အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်ဟာ ညောင်ပင်တစ်စွဲ ခြောက်လွန်းလို့ ညနေ နေဝင်ရီတရော အချိန်ကစပြီး လူသွားလူလာ လုံးဝ မရှိဘူး။ ဂျစ်တူးရောက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဆန်ကာပေါက် တွေဖြစ်သွားအောင် ငရမန်ကို ကြိုတင်ရောက်နင်းပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား ဘာဝန်ပေးထားတယ်။ ဂျစ်တူးမလာပဲမနေဘူး။ ဒီကောင်က သူ့ကိုယ်သူ အရမ်းအထင်ကြီးတဲ့ကောင်ကွ။ မင်းညီမ ဖြူဆွတ်လို မိန်းမချောလေးက အားကိုးတကြီးနဲ့ ချိန်းတာဆိုတော့ ဒီကောင် အဲဒီအခွင့်အရေးကို လက်လွတ် ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး - မင်းညီမ အဲဒီချိန်းတဲ့နေရာကို သွားစရာမလိုဘူး။

မင်းနဲ့မင်းညီမ အိမ်မှာပဲစောင့်နေကြ (၁၁) နာရီ (၁၀) တိတိ အချိန်ကျရင် မင်းတို့အိမ်ရှေ့ကို ကားတစ်စင်း ရောက်နေလိမ့်မယ်။ အဲဒီကားနဲ့ မင်းတို့ မောင်နှမရှမ်းပြည်အထိ မောင်းသွားပြီး ဟိုမှာ အေးအေးဆေးဆေး အခြေချ နေပေတော့။ ဂျစ်တူးအလောင်းတွေတဲ့ အချိန်မှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ချမ်းပြည်နယ်စပ်ကို ရောက်နေလောက်ပြီ။ ဘာမှစိုးရိမ်စရာမလိုဘူး။ ရော့ ဟောဒီမှာ ငါ့ရဲ့မေတ္တာလက်ဆောင် - ငွေငါးထောင်။ အဲဒီငွေနဲ့ စီးပွားရေး အရင်းအနှီး ထူထောင်ပေါ့ကွ။ နောက်ထပ်တစ်လကြာရင် ငွေငါးထောင် ထပ်ပို့လိုက်ဦးမယ်။ အဲဒီလောက် ငွေအရင်းအနှီးရှိရင် မြေဧက ကိုးဆယ်၊ တစ်ရာဝယ်ပြီး မက်မန်းပင်တွေဖြစ်စေ၊ တခြားရာသီသီးနှံပင်တွေဖြစ်စေ စိုက်ပျိုးကျွမ်းကျင်သူတွေနဲ့ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မယ်ဆိုရင် အဆင်ပြေသွား မှာပါ။ ရော့ - ဟောဒီစာအိတ်ထဲမှာ ငွေငါးထောင်ပါတယ်”

စကားဆုံးလျှင် ဆုံးချင်း ဒိန်းဒေါင်က ငွေစက္ကူများ ထည့်ထားသော အညှို့ ချောင်စာအိတ်ရှည်တစ်အိတ် ပေးလိုက်သည်။ (ထိုခေတ်တိုအခါက တစ်လ ဝင်ငွေ (၁၂၀) ကျပ်ရှိလျှင် အိမ်ထောင်စုဝင်လေးယောက်အတွက် စားဝတ် နေရေး အဆင်ပြေသည်။)

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် - ကိုဒိန်းဒေါင်။ ဂျစ်တူးလို ကြွက်သေကောင်ပုပ် ထစ်ကောင်ကို ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်က ဖယ်ရှားနိုင်ဖို့အတွက်ဆိုရင် ကျွန်တော် ငွေမရလည်း ဆောင်ရွက်မှာပါ”

ရွှေလှက လှိုက်လှဲစွာပြောသည်။

ထိုနောက် ထိုင်ရာမှထ၍ ခါးညွတ်အရိုအသေပြုကာ ဒိန်းဒေါင်တို့စားစွဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ ထိုအခါ ငရမန်သည် ရုတ်တရက် မကျေနပ်သည့် အမှုအရာဖြင့် -

“ကျွန်တော်က ဂျစ်တူးဆိုတဲ့ ကြွက်သေကောင်ပုပ်ကို အပြတ်ရှင်းရမယ့်ကောင်ပါ - ဆရာ၊ အခု - ရွှေလှလိုကောင်မျိုးကို ကျုပ်ငွေငါးထောင်ပေးလိုက်တာ ရက်ရောလွန်းအားကြီးပါတယ်။ ကျုပ်ငွေငါးရာဆိုရင်လည်း ဒီကောင် အကြီးအကျယ် ပျော်သွားမှာပါ”

ဟူ၍ စကားကို ခပ်သွက်သွက်ပြောသည်။

“ခွေးကောင် - ရှေ့အစီအစဉ်ကို နားမလည်ပဲ စွပ်မပြောနဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ဆရာကြီးတံတိုင်းက ငရမန်၏မျက်နှာကို လက်ပြန်တစ်ချက် ခြက်ရိုက်သည်။

“ငါပြောတာ သေရာနားထောင်စမ်း။ ဥပဒေဘက်တော်သားဂျစ်တူးကို မင်းချောင်းမြောင်းပစ်သတ်ပြီးတာနဲ့ အဲဒီသေနတ်ကို ကားနောက်ခန်းထိုင်ခုံအောက်မှာ ဖွက်ထားလိုက်။ ဒီသေနတ်ဟာ ငွေတိုက်လုံခြုံရေးလေးယောက်ကို ဖိစိန်ခွေခဲ့တယ်။ နောက် ပြီး - ဂျစ်တူးကိုလည်း အဲဒီသေနတ်နဲ့ပဲ အပြတ်ရှင်းခဲ့တယ် - နားလည်လား”

“ဟုတ် - ဟုတ်ကို”

“အေး - အဲဒီသေနတ်ပါသွားတဲ့ကားဟာ ရွှေလှတို့မောင်နှမကို သယ်ဆောင်ပြီး ရှမ်းပြည်နယ်စပ်ရောက်တာနဲ့ နယ်စပ်ဂိတ်က စစ်ဆေးရင် လူသတ်လက်နက်ကို ဖိမယ်။ နောက်ပြီး - ငါပေးလိုက်တဲ့ငွေငါးထောင်က ငွေတိုက်စီးနင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ငွေတွေကွ။ အဲဒီငွေတွေကွနဲ့ နံပါတ်တွေတိုအစိုးရက မှတ်သားထားပြီး အမြို့မြို့ အနယ်နယ်မှာ ကြေညာထားတယ်။ ဒါဆိုရင် - ရွှေလှဟာ ငွေတိုက်ဓားပြမှု၊ လူသတ်လက်နက် တွေရှိမှုတွေနဲ့ အမှုတွေ တစ်သိကြီးကို ဘယ်လိုမှငြင်းလိုရမှာမဟုတ်တော့ဘူး - ရှင်းလား”

“ဆရာကြီးတံတိုင်းဟာ အင်မတန်ဦးနှောက်ကောင်းတာပဲနော်။ တကယ်ဆို - မြန်မာပြည်ဘုရင်ခံနေရာကို ဆရာကြီးပဲ ရသင့်တာ”
ငရမန်က လှိုက်လှဲစွာ မီးလောင်ရာလေပင့်ပြောလိုက်သည်။
“ခွေးကောင် - ငါ့ကို နင်းကန်ပြီး မြှောက်ပင့်နေပြန်ပြီ”
ဟူ၍ ဆရာကြီးတံတိုင်းက ရယ်ကြဲကြဲဖြင့် မှတ်ချက်ချသည်။

ထိုည သန်းကောင်ယံလွန်မြောက်ခါစအချိန်တွင် ဆရာကြီးတံတိုင်းနှင့် လက်မရွံ့ဒိန်းဒေါင်တို့ တိုက်သို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်ရှိလာကြသည်။

တံခါးအပြင်ဘက် ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် ဆရာကြီးတံတိုင်းက ဖွင့်ပေးခိုင်းလိုက်ရာ လက်မရွံ့ဒိန်းဒေါင်က ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ရဲဌာနအုပ်နှင့် လူဆိုးထိန်းတို့အပါအဝင် ရဲပတ္တရောင်ကားမှ ရဲနှစ်ဦး ဝင်လာကြသည်။

ပတ္တရောင်ရဲနှစ်ဦး၏အလယ်တွင် လက်ထိတ်ခတ်ထားသော ရွှေလှလည်း ပါသည်။

“ဟောဒီ ရွှေလှဆိုတဲ့လူကို ကျုပ်တို့ ဖမ်းမိခဲ့တယ်။ အဲဒီကားဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်သတ္တပတ်က ငွေတိုက်စီးနင်းသွားတဲ့ကားဖြစ်နေတာ သိရတယ်။ ဥပဒေဘက်တော်သားဂျစ်တူးကို ပစ်သတ်ခဲ့တဲ့သေနတ်လည်း ကားနောက်ခန်းထိုင်ခုံအောက်မှာ တွေ့ရတယ်။ ရွှေလှကို ရဲတပ်ဖွဲ့က စစ်တော့ သူ့ကို ဆင်သွားတို့က ထောင်ချောက်ဆင်တာတဲ့”

ဒိန်းဒေါင်က ပြုံးလိုက်သည်။ ဆရာကြီးတံတိုင်းက ဖြေရှင်းသည်။

“လူသတ်လက်နက်မိထားတဲ့လူက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို လွှဲချတာ ခြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်မှာ ဘာအပြစ်မှ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်ဘူးမဟုတ်လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဦးတံတိုင်းနဲ့ ကိုဒိန်းဒေါင်ကို ဓားပြတိုက်မှုနဲ့ လူသတ်မှု တျူးလွန်ရန်ကြံစည်မှုနဲ့ ဖမ်းပါတယ်”

ထိုစကားကို အသတ်ခံရသည်ဟုဆိုသော ဥပဒေဘက်တော်သား ဂျစ်တူးဝင်လာသည်။ သူက ရွှေလှကို လက်ထိတ်သော ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“တကယ်တော့ - ရွှေလှဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဥပဒေဘက်တော်သား လျှို့ဝှက်ရဲတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကို ဦးတံတိုင်းနဲ့ ကိုဒိန်းခေါင်တို့တစ်စောင်းတစ်ကားတွေအားလုံး လျှို့ဝှက်အသံသွင်းစနစ်နဲ့ အသံသွင်းထားပြီး ပါပြီ။ တရားရုံးရောက်တဲ့အခါကျမှတိတိပပပြန်လည်ဖွင့်ပြပါမယ်။ ကဲ - အခုတစ်ခါတည်းလို့ခေါ်ကြပေတော့”

ဂျစ်တူး၏စကားအဆုံးတွင် ဆရာကြီးတံတိုင်းနှင့် လက်မရွံ့ဒိန်းခေါင်တို့ကို ပတ္တရောင်ရဲနှစ်ဦးက လက်ထိတ်ခတ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

> ဆွေမြင့်

စာမူများ

ပေးပို့လိုပါက

အယ်ဒီတာအဖွဲ့
 သည့်မိတ်ရပ်ကွက်
 ဆမတ် (၅၀၀/၅၄၂) (၂/၁) ပထမအဆင့်
 တနင်္ဂနွေလမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်
 ကျောက်တန်းတန်း၊ ရန်ကင်း

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်

စာမူများ
(၂/၁)

မုဆိုးဝတ္ထုများ
ထုံးစံအတိုင်း မုဆိုးက
သားကောင်ဖြစ်၊
သားကောင်က
မုဆိုးဖြစ်နှင့်
နောက်ဆုံးတွင် ..

တောက နက်လှသည်မဟုတ်
သော်လည်းသစ်ပင်ကြီး၊ သစ်ပင်
သေးများက ထူထပ်စွာပေါက်နေ
သောကြောင့်မှောင်မိုက်နေသည်။
တောရိပ်တောင်ရိပ်များကြောင့်
မိုးကလည်း အဆက်မပြတ် ရွာ
နေ၍ တစ်တောလုံး စိမ်းလန်းစို
ပြေလျက် ရှိနေသည်။

တညင်းပင်၊ ဝါးပင်၊ တည်
ပင်၊ သစ်တိုပင်၊ ဝါးတော၊ ကြိမ်
တော၊ မြရာတော၊ ခပေါင်းပင်၊
သစ်ရာ၊ အင်ကြင်း၊ တောင်သရက်၊

ပိတောက်၊ ကျွန်းစသည်ဖြင့် စုံလှသည်။ အောက်ခြေတွင်လည်း စိန်နားပန်ချုံ၊
ကြောင်ပန်းရွက်ချုံ၊ အိုးမည်းသီး၊ ငါးဥဆူးသီးချုံ စသည့်အပင်များကလည်း
ရွှံ့ယုက်ခတ်နေသည်။ ငါးဥဆူးသီးရုံက ဆူးများ ပေါလှသောကြောင့် တော
တိုးလိုက်တိုင်း အင်္ကျီများတွင် ရှိတ်၍ပါလာတတ်သည်။

ဇနလူမျိုးကလေး မောင်ဝိုင်းက ရှေ့ကနေ၍ လမ်းပြသွားသောကြောင့်
တော်သေးသည်။ မောင်ဝိုင်းက အသက်(၂၀)ပင် မပြည့်တတ်သေး။ ပုပုဝဝ
လုံးလုံးကလေးဖြစ်သည်။ ဖျတ်လတ်သည်။ အမဲပစ် တောလိုက်အတွေ့
အကြုံကိုစိတ်ဝင်စားသည်။ တောအုပ်ကြီး ကိုစိုးဝင်းကလည်း အမဲပစ်ချင်လှ
၍ အဆွယ်ကောင်းသောကြောင့် ဇောဂျိမ်းနှင့် ကျွန်တော် လိုက်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

တောအုပ်ကြီး ကိုစိုးဝင်းနှင့်ကျွန်တော်က ဇာတ်လမ်းရှိသည်။ ရန်ကုန်
တက္ကသိုလ်တွင် ဆုံကြစဉ်က ဘာသာတွဲမတူ၍ သူနှင့်ကျွန်တော်တစ်ဆောင်

စီနေကြသော်လည်း ကိုစိုးဝင်းက ကျွန်တော်တို့မေဂျာမှ ကပြားမလေး
အဲလစ်ကို လာလာပိုးရင်း ခင်မင်သွားကြသည်။

နောက်တော့ - ကျွန်တော်တို့အပေါင်းအသင်းများကပဲ အောင်သွယ်
လုပ်ရင်း အဆင်ပြေသွားကြသည်။ ကျောင်းပြီးတော့ လူချင်းကွဲသွားကြပြီး
မန္တလေးဘူတာရုံမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံကြတော့ သူက တောအုပ်ကြီးဖြစ်နေ
ပြီ။ သူမိတ်ဆက်ပေးတဲ့ သူ့မဟေသီက ကျောင်းတုန်းက တွေ့ခဲ့သော ကပြား
မလေး အဲလစ်တော့မဟုတ်။ မန္တလေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ သူနှင့်
အဆက်အသွယ်မပြတ်ဘဲ အခုတစ်ခါ လာဆုံကြခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်ဝိုင်းက ရှေ့ကနေ ခပ်သွက်သွက်ဖြင့် တောတိုးနေဆဲ။ ခရီးနှင်လာ
သည်မှာ တစ်နာရီကျော်ပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ချွေးတွေ့ခဲ့နေကြပြီ။
ချုံတောထဲမှ လန့်ဖျပ်ကာ ပြေးထွက်လာသော တောကြက်များ၊ သစ်ပင်
တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ ကူးနေသော ရှဉ့်များနှင့် ကိုကိုကွကွအော်ကာ တစ်ပင်
မှတစ်ပင်သို့ တွဲလောင်းခို၍ ကူးနေသော မျောက်များကိုတော့ မကြာခဏ
တွေ့နေရသည်။ ကိုစိုးဝင်းက -

“မောင်ဝိုင်း - နီးပြီလား”

“နီးပြီ - ဆရာစိုး။ ရှေ့က ကုန်းလေးကျော်ရင် ရောက်ပါပြီ”

နေခင်းဘက်ဖြစ်သော်လည်း သစ်ပင်ရှုပ်သောကြောင့် တောက မှောင်
မိုက်နေဆဲ။ တချို့နေရာများတွင် သစ်ရွက်ခြောက်များက ခြေမျက်စိပြုပ်သည်။
ဇောဂျိမ်းက တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်လာရင်း -

“အောက်ကိုလည်း သတိထားဦးနော်။ သစ်ရွက်ခြောက်တွေရှိတော့
မြွေပါးကင်းပါးရှိတတ်တယ်”

မောင်ဝိုင်းပြောသည့်အတိုင်း မြက်ပင်၊ ဆူးပင်များနှင့် ပြည့်နေသည့်
တောင်ကုန်းကလေးကို (၁၅)မိနစ်ခန့် ခြတ်၍ လျှောက်လာသည်နှင့် ရေသံ
သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။ တောင်ကုန်းကလေးအစွန်ကို ရောက်သည်နှင့်
အောက်ဘက်ပေ (၅၀) အကွာလောက်တွင် ကွေ့တိုက်ကာ စီးနေသော
စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မောင်ဝိုင်းက -

“ရောက်ပြီ - ဆရာစိုး၊ အဲဒီစမ်းချောင်းကလေးက ချေ(ဂျီ)တို့၊ ဆတ်တို့၊ ဒရယ်တို့ မကြာခင်က ရနေကျနေရာပဲ”

“မင်း လာဖူးတယ်လား”

“တောင်ငူဘက်က မုဆိုးဦးစိုင်းရော်တို့အဖွဲ့နဲ့ လိုက်နေကျပါ။ ဦးစိုင်းရော် တို့တောင်ဒီတောထဲကို ရောက်နေတယ် ကြားတယ်။ ဒီတစ်ခေါက်လာတာ ကျွန်တော်တို့ရွာဘက်က မလာဘူး။ တဘူးမြောင်ဘက်က ဆင်းတယ်ပြော တယ်”

စမ်းချောင်းဆီသို့ ဆင်းရာတွင် တောင်ကုန်းကလေးက မတ်စောက်နေ သောကြောင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ဆင်းကြရသည်။

မောင်စိုင်းက သွားနေကျဖြစ်၍ အရင်ဆုံး အောက်ကိုရောက်ကာ မုဆိုး အဖွဲ့ကို စောင့်နေရသည်။ အောက်ရောက်သည်နှင့် စောဂျိမ်းက ငြိမ်၍အသံ တစ်ခုကို နားစွင့်နေလိုက်သည်။ အားလုံးက စောဂျိမ်းကို အကဲခတ်ရင်း ကျွန်တော်ကပင် -

“စောဂျိမ်း - ဘာသံကြားလို့လဲ”

“ခပ်ဝေးဝေးက အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလို့”

“ဘာသံလဲဟင်”

“ငါ့နားထဲမှာ ဒေဝဇဝါဖြစ်နေလို့ကွ။ ချေ(ဂျီ)ဟောက်သံလား၊ တော မုဆိုးအသံလားလို့...”

မောင်စိုင်းက အနားရောက်လာကာ -

“တောမုဆိုးဆိုတာ ကျားကိုပြောတာလား - မုဆိုးကြီး”

“ဟုတ်တယ် - နားထဲမှာ ခပ်ဝေးဝေးက ဝေါင်း - ဝေါင်း ဆိုတဲ့ကျားဟိန်း သံမျိုး ကြားလိုက်လို့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး - မုဆိုးကြီး။ ကျွန်တော်တို့ တောလိုက်ရင်း ဝါးခုတ်ရင်း ဒီတောထဲကို မကြာခင်က ရောက်နေကျပဲ။ ကျားရှိတယ်လို့ ကြားလည်း မကြား ဖူးဘူး။ တွေ့လည်း မတွေ့ဖူးဘူး။ ချေ(ဂျီ)ဟောက်သံ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် မုဆိုးကြီး”

“အေး - ဒီလိုပဲဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာပါပဲကွာ။ တို့က လူမုဆိုး၊ ကျားက တောမုဆိုးဆိုတော့ မုဆိုးအချင်းချင်း မတွေ့ချင်ဘူး။ သူ့ရှိနေရင် လည်း တို့လိုချင်တဲ့တောကောင် မရနိုင်ဘူး - အဲဒါကြောင့်ပါ။ ကဲ - တို့ရောက် နေတာ အချိန်ကောင်းပဲ။ တောကောင်တွေ တစ်ရေးတစ်မောနားပြီး ရေသောက်ဆင်းတတ်တဲ့ အချိန်ပဲ။ ခြေသံလုံလုံနဲ့ နေရာတစ်ခု ရှာကြရ အောင်”

စမ်းချောင်းကလေးအတိုင်း ရေစီးရာအောက်ဘက်သို့ ခြေသံလုံလုံဖြင့် လျှောက်လာကြရင်း မောင်စိုင်း ညွှန်ပြသော တစ်ခါက သူတို့တောလိုက်ရင်း ချောင်းပစ်တတ်သည့်နေရာကို ရောက်လာကြသည်။ တောင်ကမ်းပါးကလေး တစ်ခု၏ မြေပြိုကျကာ ကလိုက်လိုဖြစ်နေသောနေရာကလေး ဖြစ်သည်။ နေရာအရှေ့တွင် ဥနပ်ပင်အုပ်ကလေးရှိသည်။ ကလိုက်ဖြစ်၍ အကာအကွယ် ရနေသည့်အပြင် ဥနပ်ပင်အုပ်ကလေးကြောင့် ပို၍လုံခြုံသွားသည်။

စောဂျိမ်း ကိုစိုးဝင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်က ပါလာသောလက် နက်များကို အသံလုပ်ကာ စမ်းချောင်းကလေးတစ်လျှောက် အကဲခတ်နေ ကြသည်။ နာရီဝက်လောက်အကြာတွင် မိုးအုံ့သွားသလို တောကြီးမည်း မှောင်လာကာ -

“ဝုန်း - ဝုန်း - ဝေါ - ဝူး - ဝူး”

“ရွတ် - ရွတ် - ဖြောင်း - ဖြောင်း - ဝုန်း”

လေးယောက်သား ကလိုင်ထဲတွင် ငြိမ်၍နေကြသည်။ တောတိုးသံနှင့် အတူ တောကောင်များ ပြေးလွှားသံကို အတိုင်းသားကြားနေရသည်။ လေ တိုက်နေသည်ကိုလည်း မတွေ့ရ။ သစ်ပင်လဲသံ၊ သစ်ကိုင်းကျိုးသံများကို တောကြားနေရသည်။ လေးယောက်သားတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေမိကြသည်။ စောဂျိမ်းက -

“ဒီအသံတွေက တောပြိုတဲ့အသံကွ”

အတွေ့အကြုံမရှိသော ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်က စောဂျိမ်းပြော စကားကို တအံ့တဩ နားထောင်နေကြသည်။

“တို့ - ဘာတွေများ အမှားရှိခဲ့သလဲ။ တောထဲမဝင်ခင်ကတည်းက တင်မြှောက်ပသပြီး ဆုတောင်းခဲ့ပါသေးတယ်”

မောင်ဝိုင်းက မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် -

“ကျွန်တော်တို့လူမျိုးရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံလည်း ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ မပေမပါဘူး”

“တို့လာတဲ့ခရီးကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် ဘာမှအမှားလုပ်တာမတွေ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ - တောဆိုတာက ထူးဆန်းတာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ လျှို့ဝှက်တယ်။ မာယာများတယ်။ ဒါမျိုးတွေ ကြုံဖူးပါတယ်။ ကြောက်တော့ မကြောက်နဲ့။ မုဆိုးမှန်ရင် ကြုံဖူးရမယ်”

သိပ်မကြာလိုက်။ ပင်လယ်ပြင်တွင် လှိုင်းများ ကင်းစင်သွားသလို ငြိမ်သက်သွားသည်။ စမ်းချောင်းကလေးကလည်း အေးဆေးစွာ စီးဆင်းလျက် သစ်ပင်သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များကလည်း ငြိမ်သက်လျက် မုဆိုးအဖွဲ့ကတော့ တလိုက်ထဲတွင် ထိုင်နေကြဆဲ။ စမ်းချောင်းကလေးဆီသို့ ရေသောက်ဆင်းသည့် တောကောင်များ တစ်ကောင်တစ်မြီးမှပင် မတွေ့။ ထိုအချိန်တွင် ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ -

“ဝေါင်း - ဝေါင်း - ဝေါင်း”

စောဂျိမ်း ခေါင်းထောင်သွားသည်။ ထိုအသံကို မုဆိုးတစ်ဖွဲ့လုံး ကြားလိုက်ရသည်။ စောဂျိမ်းက -

“တို့ ဆက်ပြီးမစောင့်နဲ့တော့ကွ။ မောရုံပဲရှိမယ်”

မောင်ဝိုင်းက -

“ဘာဖြစ်လို့လဲ - မုဆိုးကြီး”

“စောစောက ဝေါင်းဝေါင်းဆိုတဲ့အသံကို ကြားလိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း - ကြားလိုက်တယ်”

“အဲဒါတော့ - မုဆိုးဟိန်းတဲ့အသံကွ။ စောစောကတည်းက တစ်ခါကြားလိုက်တတည်းက ငါထင်နေတာ။ မသေချာလို့ မပြောတာ”

“ဒါဆိုရင် ကျားပေါ့ - ဟုတ်လား”

“ဟင်းမျိုးလို့ ပြောရတယ်”

“ဒီတောထဲမှာဟင်းမျိုးရှိတယ်လို့ တစ်ခါမှမကြားဖူးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တောပစ်နေတာကြာပြီ”

“အခုကြားဖူးပြီမဟုတ်လား။ သတ္တဝါတွေပဲကွ။ တောတွေက ဆက်နေတော့ မျက်စိလည်ပြီး ရောက်လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ စားကျက်သစ်ရှာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ - တောမှဆိုးရှိရင် တောကောင်တွေ ဒီနားကို ဘယ်လာတော့မလဲ။ အဲဒါကြောင့် တို့ နေရာပြောင်းမှဖြစ်မယ်။ မုဆိုးချင်းဆိုတော့ ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး”

ဟင်းမျိုး(ကျား)ဆိုသောကြောင့် အတွေ့အကြုံနသေးသော ကိုစိုးဝင်းနှင့် မောင်ဝိုင်းတို့နှစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေကြသည်။ စောဂျိမ်းနှင့် ကျွန်တော်ကတော့ ရယ်ချင်နေသည်။ ကျွန်တော်က -

“ကဲ - ကဲ - ကိုစိုးဝင်းနဲ့ မောင်ဝိုင်းတို့ သိပ်လည်း ကြောက်မနေကြနဲ့။ လူကို အန္တရာယ်မပေးသရွေ့ တောမှဆိုးနဲ့ ကျွန်တော်တို့က ရန်သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွားရုံပဲ။ ရင်ဆိုင်တွေ့လည်း ရှောင်ရုံပဲ။ ကျွန်တော်တို့လိုချင်တာက ဟင်းစားကောင် မဟုတ်လား။ ကဲ - စောဂျိမ်း နေရာပြောင်းကြစို့”

လမ်းပြမောင်ဝိုင်းတစ်ယောက် ဒီတစ်ခါတော့ ရှေ့ကနေ မသွားတော့။ စောဂျိမ်းကသာ ရှေ့က ဦးဆောင်၍ စမ်းချောင်းကလေးအတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာကြသည်။ ကိုစိုးဝင်းနှင့် မောင်ဝိုင်းက စောစောက တဝန်းဝန်း တခြောင်းဖြောင်းနှင့် မှန်တိုင်းတိုက်လိုက်သလို ကြားလိုက်ရသော်လည်း ယခုတော့ သစ်ပင်တစ်ပင်မျှမလဲ။ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းမျှမကျန်ပဲ သူနှင့်မဆိုင်သလို ခပ်တည်တည်လုပ်နေသော တောကြီးကို ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် ငေးကာ တိတ်ဆိတ်စွာပင် လိုက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်က မောင်ဝိုင်းအား -

မသင်္ကာရိ
ဒီကောင်ကြီး ပြုတ်ကျ
လာတော့ ကျည့်ရာကို
သေသေချာချာကြည့်တော့မှ
ကျွန်တော်ပစ်တဲ့ကျည်က
ဝဲဘက်တင်ပါးကို ရှုပ်ထိ
သွားတယ်။ ကိုစိုးဝင်း ကျည်
ရောကလည်း သေလောက်
တဲ့ဒဏ်ရောမဟုတ်ဘူး။

“မောင်ဝိုင်း - ဒီစမ်းချောင်းအတိုင်း ဆင်းသွားရင် ဘယ်ကိုရောက်
သလဲ”

“တဘူးမြောင်တို့ ဥသျှစ်ပင်တို့ဘက်ရောက်မယ်။ ဝေးတယ်၊ မိုးချုပ်တာ
တောင် ရွာကို ပြန်မရောက်နိုင်ဘူး။ အဲဒီက သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းတွေမှာ
ညအိပ်မှရမယ်”

“ဒါဆို မဖြစ်သေးဘူးကွ”
စမ်းချောင်းကလေးမှ ယာဘက်ဆင်ခြေလျှောက်လေးအတိုင်းပဲ ဆင်း
လာကြရင်းကိုက် (၁၀၀)လောက်အရောက်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မတ်စောက်
သော တောင်ပြတ်ကလေးတစ်ခုကို လှမ်းတွေ့လိုက်ကြရသည်။

တောင်ပြတ်ဟု ဆိုရခြင်းမှာ တောင်ကုန်းကလေးက သဘာဝဒဏ်
ကြောင့် မြေပြိုကျကာ ကျွန်တော်တို့ မဆိုးအဖွဲ့လာရာဘက်မှ ကြည့်လိုက်ပါ
တ မတ်စောက်သော အနေအထားကို မြင်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

တောင်ကုန်းပေါ်တွင် စိန်နားပန်ချုံ၊ ကြောင်ပန်းရွက်ချုံများကို ဟိုတစ်စု
သည်တစ်စု တွေ့နေရသည်။ စောဂျိမ်းက အနားတွင်ရှိသော အရိပ်ကောင်း
လှသည့် တည်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ စစ်သုံးချော
ကြီးကို ဖွင့်၍ မော့သောက်လိုက်သည်။ မော့သောက်နေရင်း မျက်စိကတောင်
ပြတ်အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ကာ ပါးစပ်မှလည်း “ဟာ” ဟု ရေရွတ်ရင်း
သူ့လက်စွဲတော်တူမီးသေနတ်ကြီးကို လှုပ်တစ်ပြက်ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ
ထိုးချိန်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း -

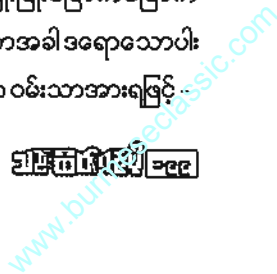
“ဒိန်း”
“ဒိုင်း”

ဟူသော အသံနှစ်ခုက တစ်ပြိုင်နက် ထွက်သွားသည်။ တစ်သံက
ကိုစိုးဝင်းထံမှဖြစ်သည်။ လှုပ်တစ်ပြက်ကြောင့် ကျွန်တော်ပင် ပစ်ကွင်းကို
မမြင်လိုက်၍ သေနတ်ကြီးကိုကိုင်ကာ ကြောင်နေမိသည်။ ကြည့်လိုက်တော့
တောင်ပြတ်ထိပ်မှ ဆတ်လိုလို၊ ကျွဲလိုလို ညိုတိုတိုအရောင်နှင့် အကောင်
ကြီးတစ်ကောင် ရေ့ကို တဖြည်းဖြည်းခေါင်းစိုက်ကာ မတ်စောက်သော
တောင်ပြတ်အတိုင်း တလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ဆင်းလာကာ မြေပြင်ပေါ်သို့
“ဗုန်း” ခနဲ မြည်အောင် ကျသွားတော့သည်။ ကျသွားသည့်နေရာက ဥနပင်
အုပ်စုကလေးနေရာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ သေနတ်များကို အသင့်
ပြင်ကာ အနားကိုရောက်တော့ အကောင်ကြီးက အကြောဆွဲကာ ငြိမ်သက်
သွားသည်။ စောဂျိမ်းက -

“ဆတ်ဝံ ကြီးကွ၊ နည်းနည်းနောနောအကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူး။
ကျွဲထက်တောင်ကြီးထွားဦးမယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

စောဂျိမ်းက ဆတ်ဝံကြီးတွင် မှန်ထားသော ကျည်ရာများကို ကြည့်နေ
သည်။

ထိုအချိန်တွင် အနောက်ဘက်ဝါးတောထဲမှ ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက်
အသံများ ကြားရသောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဒေရောသောပါး
မြေးထွက်လာကြသောလူတစ်စု၊ ထိုအခါ မောင်ဝိုင်းက ဝမ်းသာအားရဖြင့် -

“ဟာ - အဘဦးစိုင်းရော်တို့ပါလား။ အဘတို့ တောထဲကို ရောက်နေ တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကြားတယ်”

“ဟာ - မောင်စိုင်း”

ဦးစိုင်းရော်ဆိုသူက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက် သည်။ မောင်စိုင်းက -

“အဘ - ဒါကျွန်တော်မိတ်ဆွေတွေပဲ။ တောအုပ်ကြီးဦးစိုင်းခေါ်လာ တာ။ အဘတို့ ဟင်းစား ဘာကောင်တွေရထားလဲ”

“တောဝက်တစ်ကောင်နဲ့ ချေ(ဂျီ)တစ်ကောင် ရထားတယ်။ ဒါပါနဲ့ဆို ရင်သုံးကောင်ပေါ့။ ဒီကောင်ကြီးနောက်ကိုလိုက်ရတာ တောင်နှစ်လုံးတောင် ကျော်လာခဲ့ရတယ်”

မောင်စိုင်း။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုစိုင်းဝင်းတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက် နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြသည်။ ကိုစိုင်းဝင်းက တစ်စုံတစ်ခုကိုပြောရန် အလုပ်တွင် စောကျိမ်းက လက်ကာပြလိုက်တာ -

“တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းတယ် - ဦးစိုင်းရော်။ ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာ တာကြာပြီ။ ဟင်းစားကောင်ဆိုလို့ တစ်ကောင်မှမရသေးတော့ ဒီကောင်ကြီး ကိုတောင်ပြတ်ပေါ်မှာ လှမ်းတွေ့လိုက်တော့ အားရဝမ်းသာနဲ့ပစ်ချလိုက်တာ။ ကျွန်တော်လိုပဲ တောအုပ်ကြီး ကိုစိုင်းဝင်းကလည်း လက်မြန်တော့ သူလည်း တစ်ချက်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ - ကျွန်တော်နားထဲမှာ သိလိုက်တယ်။ ကျွန် တော်တို့နှစ်ယောက်ပစ်တဲ့ သေနတ်သံအပြင် ပဲ့တင်သံလိုလို ထင်ရတဲ့ သေနတ်သံတစ်ချက်ကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မသင်္ကာ လို့ဒီကောင်ကြီး ပြတ်ကျလာတော့ ကျည်ရာကို သေသေချာချာကြည့်တော့ မှ ကျွန်တော်ပစ်တဲ့ကျည်က ဝဲဘက်တင်ပါးကို ရှပ်ထိသွားတယ်။ ကိုစိုင်း ကျည်ရာကလည်း သေလောက်တဲ့ဒဏ်ရာမဟုတ်ဘူး။ လည်တိုင်အပေါ်က အရေပြားကို ဖောက်ထွက်သွားရုံလေး”

စောကျိမ်းက ဆတ်ပုံကြီးကိုဘေးတိုက်အနေအထားမှမြင်ရသောကြောင့် ဝဲဘက်မှလာသော ကျည်ဆန်ရာများကို ကိုစိုင်းဝင်းအား ပြလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ကိုစိုင်းဝင်း သဘောပေါက်သွားသည်။ ဦးစိုင်းရော်တို့ပစ်လိုက်သော ကျည်က ယာဘက်ခြမ်းလက်ပြင်မှဝင်ကာ ဝမ်းတွင်းကလီစာများကို မွေ နောက်၍ ဝဲဘက်ဘေးမှ ဖောက်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ပေါက်ကွဲအား ပြင်းထန်သော သေနတ်အမျိုးအစားဖြစ်ကြောင်း စောကျိမ်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ - ပဲ့တင်သံလိုထင်ရတဲ့ သေနတ်သံတစ်ချက်က ဦးစိုင်းရော်တို့ဆီကဖြစ်နေတာကိုး။ တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းတယ်နော်”

ဦးစိုင်းရော်က မောင်စိုင်းပခုံးကိုခက်ကာ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးဖြင့် -

“သား - အဘတို့လည်း မဆိုးတွေပါ။ မဆိုးချင်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ သားမိတ်ဆွေဆိုတော့ အဘတို့မိတ်ဆွေပေါ့။ သားတို့နဲ့ အဘတို့နဲ့ အတူတူ ပစ်ကြတာပဲဟာ။ အဘတို့မှာ တောဝက်တစ်ကောင်နဲ့ ချေ(ဂျီ)တစ်ကောင် ရထားပြီးပြီ။ အဲဒီတော့ ဒီကောင်ကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ယူကြမယ်။ မကောင်းဘူးလား”

စောကျိမ်းက -

“ဦးစိုင်းရော်တို့ လိုက်နေတဲ့ကောင်မှန်းမသိလို့ ကျွန်တော်တို့က ပစ်မိ တာ။ နောက်ပြီး - ကျွန်တော်တို့ကျည်ဆန်က သေလောက်အောင်လည်း ထိတာမဟုတ်ဘူး။ ဦးစိုင်းရော်တို့ပဲ ယူပါဗျာ”

“မောင်စောကျိမ်းရာ - အားနာမနေပါနဲ့။ မှဆိုးချင်းပဲဟာ။ ဟင်းစားလိုချင် လို့ တောပစ်ထွက်တာ။ မောင်စိုင်းနဲ့ အဘကလည်း သားသမီးလို၊ ဆရာ တပည့်လိုနေကြတာ ငြင်းမနေနဲ့တော့။ အဘတို့လည်း တဘူးမြှောင်ဘက် ကိုပြန်ရဦးမယ်။ နောက်နှစ်ရက်လောက်နေမှမင်းတို့ရွာဘက်ကိုရောက်မယ်။ အဲဒီတော့ - သားမောင်စိုင်းက အဘတို့အတွက် ဒီကောင်ကြီးကိုဖျက်ပြီး တျပ်တင်ထားလိုက်။ အချိန်လည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး။ အဘတို့တဘူးမြှောင် ဘက်ကို ပြန်တော့မယ်”

ဦးစိုင်းရော်တို့ ထွက်သွားပြီးနောက် စောကျိမ်းက ဆတ်ပုံကြီးကိုကြည့် တာ -

အိမ်ထောင်ရေး

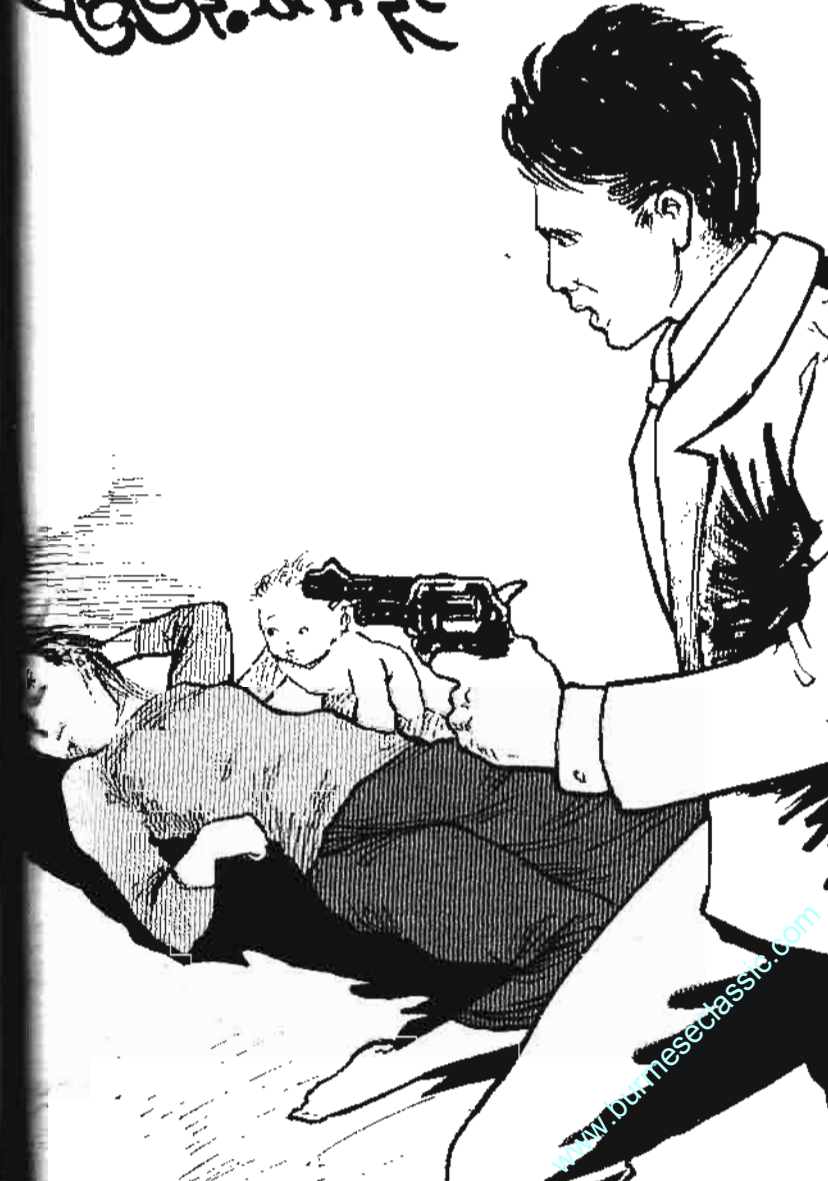
“ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကွား၊ မကြုံစဖူး တောပြိုတာလည်း ကြုံလိုက်ရသေး။ ဟင်းစားကောင်တစ်ကောင်တည်းကို မုဆိုးနှစ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ တည်းလည်း ပစ်လိုက်ရသေး။ တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းတယ်။ ကဲ - အချိန်လည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ဒီကောင်ကြီးကို သယ်ဖို့က မောင်ဝိုင်းနဲ့ ကိုစိုးဝင်းက ရွာကိုပြန်ပြီး ရွာသား လေးငါးယောက် ခေါ်လာခဲ့။ တို့နှစ်ယောက်က ဒီကစောင့်မယ် မကောင်းဘူးလား။ အစောင့်မရှိပဲ ထားခဲ့ရင် တောကောင်တွေ ဝင်စားသွားနိုင်တယ်”

မောင်ဝိုင်းတို့ ထွက်သွားပြီး စောကျိမ်းက မြေကြီးပေါ်တွင် မြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ကာ ပုလင်းပြားကလေးကို ဖွင့်၍ တစ်ဝိုက်မော့သောက်လိုက်သည်။

ပြီး - ကျွန်တော့်ဘက်ကို ကမ်းလိုက်သည်။ တောအုပ်ကြီး ကိုစိုးဝင်း ယူလာသော ပုလင်းပြားကလေး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဖွင့်ကာ စောကျိမ်းကို ပေးလိုက်သည်။

တောထဲတောင်ထဲတွင် ဆတ်သားမြောက်မီးဖုတ်နှင့် ရစ်အရက်ကလေးက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတွက် နတ်စည်းစိမ်အလား ရီဝေရီဝေဝ။ ပတ်ဝန်းကျင်တောတောင်တစ်ခုလုံးက လှိုင်းလေမရှိသည့် ပင်လယ်ပြင်အလား မှန်ဝေမှန်ဝေ။

➤ မောင်မြင့်မား (ဗိုလ်ကလေး)

မူးယစ်ဆေးဝါး
မှောင်ခိုမှုတွင်
ရဲအုပ်သူရဇော်တစ်ယောက်မှ
ယစ်ဗဟိုမှ အထူးတာဝန်ထမ်း
ချက်အရ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိခဲ့
သည်။ ယင်းနယ်မြေမှာ လူညွန့်
တုံးစေသည့် မူးယစ်ဆေးဝါးများ
ကို သယ်ယူပို့ဆောင်မှုနှင့် ပတ်
သက်လာရာ ဇဝတ်မှုများဖြစ်ပွား
လေ့ရှိပြီး ဒုစရိုက်တိုက်သားများ
နှင့် အထူးမူးယစ်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ထို့

မူးယစ်ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်
ရောင်းဝယ်မှု ထူပြောသော
ရွှေတြိဂံနယ်မြေမြို့နယ်တစ်ခုသို့
ရဲအုပ် သူရဇော်တစ်ယောက်မှ
ယစ်ဗဟိုမှ အထူးတာဝန်ထမ်း
ချက်အရ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိခဲ့
သည်။ ယင်းနယ်မြေမှာ လူညွန့်
တုံးစေသည့် မူးယစ်ဆေးဝါးများ
ကို သယ်ယူပို့ဆောင်မှုနှင့် ပတ်
သက်လာရာ ဇဝတ်မှုများဖြစ်ပွား
လေ့ရှိပြီး ဒုစရိုက်တိုက်သားများ
နှင့် အထူးမူးယစ်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ထို့

မကြာခင်ဆိုသလို ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်မှုများလည်း ရှိတတ်ခဲ့ကြပါသည်။ သို့
ဖြစ်၍လည်း ရာဇဝတ်သားများ ထူပြောသော ဤဒေသမျိုးသို့ ရဲအုပ်သူရဇော်
ကို ရွေး၍ အထူးတာဝန်ပေး စေလွှတ်ခဲ့ခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

ဤနေရာမှာ ရဲအုပ်သူရဇော်အကြောင်း တစ်ပိုင်းတစ်စ တင်ပြရမည့်
ဆိုလျှင် သူရဇော်သည် ငယ်စဉ်ကပင် အတိုက်အခိုက် အသတ်အပုတ် ဝါသနာ
ထုံသူဖြစ်သည့် အလျောက် စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ရသည့် အလုပ်များ၊ သတင်း
စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရသည့် အလုပ်များကို အထူးဝါသနာပါသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
သူရဇော်မှာ အသားလတ်၍ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကျစ်လျစ်မာကြောသောကြောင့်
သားများနှင့် ခွဲစည်းတည်ဆောက်ထားသည့် ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်

ဖြစ်သည်။ ရိုးရာလက်ဝှေ့ကို အထူးဝါသနာပါသည့် အလျောက် ဆရာကောင်း
သမားကောင်းထံမှာ ငယ်စဉ်ကပင် အထိုးအကြိတ် အသတ်အပုတ်များကို
သင်ကြားခဲ့သဖြင့် အထူးစိန်ခေါ်ဖွဲ့များ၌ ရုံးပွဲမရှိ အနိုင်ပွဲများဖြင့် နိုင်ငံတော်မှ
ချီးမြှင့်သော ရိုးရာလက်ဝှေ့ပထမတန်း၊ ချန်ပီယံရွှေခါးပတ်ပိုင်ရှင်တစ်ဦး
လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူရဇော်ဟာ ၁၉၉၆ - ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှာ သိပ္ပံဘာသာတွဲဖြင့် ဘွဲ့ရရှိခဲ့ပြီးနောက်
၎င်း အင်မတန်ဝါသနာပါသော မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့၍
ပြင်ဦးလွင်မြို့နယ်၊ ဇီးပင်ကြီးကျေးရွာရှိ ရဲဗဟိုသိပ္ပံကျောင်းအရာရှိလောင်း
သင်တန်းသို့ တစ်နှစ်သင်တန်းသို့ တက်ရောက်သင်ကြားခဲ့သည်။ အရာရှိ
လောင်းသင်တန်းတွင်လည်း ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်မြင်ပြီးဆုံးခဲ့သည်။
သူရဇော်မှာ ရဲတပ်ဖွဲ့၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို အထူးဝါသနာပါ စိတ်ဝင်စား
လွန်းသဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်
၍ မူးယစ်ဗဟိုမှ သူရဇော်ကို ရွှေတြိဂံနယ်မြေရှိ အထူးမူးယစ်တပ်ဖွဲ့သို့ တာဝန်
များ ဆောင်ရွက်ရန် စေလွှတ်တာဝန်ပေးအပ်ခြင်းကိုလည်း ခံခဲ့ရသည်။

သူရဇော်မှာ အိမ်ထောင်မရှိ၊ လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်အနေဖြင့်
စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ကိုင်ရသည့် အလုပ်မျိုးကို အတူးနှစ်မြို့က်ဝါသနာပါသဖြင့်
အလုပ်တာဝန်များတွင် ၎င်းဘဝကို နှစ်မြုပ်ထားခဲ့ကာ လူညွန့်တုံးစေမည့်
မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းဝယ်ဖောက်ကား၊ သယ်ဆောင်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိကြ
သည့် မှောင်ခိုမှုမူးယစ်တိုက်သားကို စွမ်းစွမ်းတစ်ထုတ်ဖမ်းဆီးကာ တရား
စွဲတင်နိုင်ခဲ့သည့် အမှုပေါင်းကလည်း မနည်းလှတော့ပါ။ မှောင်ခိုတိုက်သား
လောကတွင် သူရဇော်ကို အထူးကြောက်ရွံ့လျက်ရှိကြပြီး သူရဇော်ကိုလည်း
အပြတ်ရှင်းနိုင်ရန် အခွင့်အလမ်းကောင်းများ ရှာကြံစောင့်စားလျက်ရှိနေကြ
သဖြင့် သူရဇော်အနေဖြင့် သတိလက်လွတ်ခံ၍မရ။ သွားလာလှုပ်ရှားမှု

တိုင်းမှာ သတ်မှတ်ထားကာ သွားလာလှုပ်ရှားနေရသူ ဖြစ်ပေသည်။ ရဲအုပ် သူရဇော်ဟာ လုပ်သက် (၁၁)နှစ်ရှိလာသည်အထိ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ တင်းရှင်းကာ တပ်ခွဲတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ရာ အံ့မှားအယွင်းမရှိ၊ တာဝန်နှင့်ပတ် သက်လာလျှင် အစုအထပ်မရှိ၊ အထက်မှ ပေးအပ်လာသည့်တာဝန်များကို မညည်းမညူ တက်တက်ကြွကြွ ဆောင်ရွက်တတ်သူဖြစ်သဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ ခေတ်ပွဲ ဌာနချုပ်မှ သူရဇော်ကို ရဲအုပ်အဆင့်သို့ တိုးမြှင့်ခန့်အပ်တာဝန်ပေး အပ်ခြင်းလည်း ခံခဲ့ရသည့် အရာရှိကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရွှေကြွက်နယ်မြေတွင် တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ လူညွန့်တုံးစေမည့် ရာဘခေါ်စိတ် ကြွဆေးပြား အမြောက်အမြားကို မိမိနိုင်ငံတွင်းသို့ ရိုးယူသယ်ဆောင်မည့် သတင်းကို မူးယစ်ဗဟိုမှ တိကျစွာ သတင်းရရှိထားသဖြင့် ရဲအုပ်သူရဇော်ကို အထူးတာဝန်တစ်ရပ်အနေဖြင့် ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် လျှို့ဝှက်တာဝန်ကြီး တစ်ခုကို ပေးအပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အထက်မှ ပေးအပ်လာသော တာဝန် ကြီးကို အောင်အောင်မြင်မြင် ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် ရဲအုပ်သူရဇော်မှာ ခနားမနေ သတင်းလမ်းကြောင်းကို သိုသိပ်ကျစ်လျစ်စွာ တစ်ကိုယ်တော် ဆင်ပန်းခံ ကြိုးစားဆောင်ရွက်လျက် ရှိခဲ့သည်။

၂၀၀၈ - ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၅) ရက်နေ့၊ နေ့လယ်စာစားပြီးသည့်နောက် ရဲအုပ်သူရဇော် ဆက်လက်လှုပ်ရှားရမည့် ကဏ္ဍများကို အခန်းတွင်း တစ် သက်တည်း ရေခဲခန်းကြမ်းသောက်ရင်း စဉ်းစားနေစဉ် ၎င်းကိုင်ဆောင်သော Hand Phone) အသံမြည်လာခဲ့သည်။ ၎င်းစေလွှတ်ထားသော ယုံကြည် တ်ချရသည့် အထောက်အတော်တစ်ဦးထံမှ ဖုန်း ဖြစ်သည်။ ယနေ့ညညွန့်က

ပိုင်း ခန့်မှန်းအချိန်ညသန်းခေါင် (၁၂) နာရီမှာ မြို့ဆင်ခြေစူးရပ်ကွက်တစ်ခု၏ ဘိန်းရာဇာအိတ်ဘိတ်အိမ်တွင် မူးယစ်ဆေးဝါး အတော်များများ အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ တင်သွင်းလာမည့် ရာဘစိတ်ကြွဆေးပြားများကိုလည်း သယ်ဆောင်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်း အနေဖြင့် လျှို့ဝှက်တစ်နေရာကနေ မျက်ခြေမပြတ် လူဝင်လူထွက် လှုပ်ရှား မှုတိုင်းကို စောင့်ကြည့်နေကြောင်း၊ ထူးလျှင် ထပ်မံဆက် သွယ်မည်ဖြစ် ကြောင်း အရေးကြီးသတင်းတစ်ခု ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၂၀၀၈ - ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၅) ရက်နေ့၊ ထိုနေ့ကို သူရဇော်ဘဝမှာ မေ့မရ နိုင်သည့်နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဘဝကကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းတစ်ခု ကြောင့် မထင်မှတ်သည့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ရဲအုပ် သူရဇော် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ ခဲ့ရသည်။ ရရှိခဲ့သည့် အထူးလျှို့ဝှက်သတင်း၏ နောက်ဆုံးအခြေအနေကို ယနေ့ည ဖွန်စားဆောင်ရွက်ရန် ရဲအုပ်သူရဇော်တစ်ယောက် ပြင်ဆင်နေပါ သည်။ လက်စွဲတော် မော်ဇာပစ္စတိုသေနတ်ကို စနစ်တကျ တိုက်ခွတ်ပြီး (၉) မမကျည်များကိုလည်း တိုက်ခွတ်ပွတ်သပ်ကာ ကျည်ကပ်ဖြင့် သေနတ် အတွင်း ထည့်သွင်းလိုက်သည်။ ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရသည့်အခါ လက် မနှေးတမ်း ပစ်ခတ်နိုင်ရန် မော်ဇာပစ္စတိုကို ညာလက်တွင် ဆုပ်ကိုင်ကာ အနေအထားအမျိုးမျိုး၊ ချိန်နည်းအမျိုးမျိုးကို ရှေ့နောက်၊ ဘယ်ညာ လှုပ်တစ် ပြက်ချိန်တွယ်ကာ တစ်ကိုယ်တော် လေ့ကျင့်လျက်ရှိသည်။ ဒီလိုမလုပ်၍ လည်းမဖြစ်။ တစ်ဖက်နိုင်ငံက မူးယစ်ဝိုက်သားများကို လျော့တွက်၍မရ။ ရဲအုပ်သူရဇော်သည် စိတ်တိုင်းကျ လေ့ကျင့်ပြင်ဆင်ပြီးနောက် ညအချိန်

အသုံးပြုရန်လက်တစ်ဆုပ်စာလက်နှိပ်စာတံမီးတစ်လက်ရှာကင်အင်္ကျီဘေး
ဆိတ်အတွင်းထည့်လိုက်သည်။ ပန်းစလွယ်သိုင်း၊ ချိုင်းကြားသေနတ်အိတ်
အတွင်းလက်စွဲတော်မော်ဇာပစ္စည်းကိုထည့်လိုက်သည်။ လက်ပတ်နာရီကို
ကြည့်လိုက်သည့်အခါည (၁၁)နာရီရှိနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ အား
လုံးအဆင်သင့်ဖြစ်သွားသည့်အခါ၎င်းရရှိခဲ့သည့်ပစ်မှတ်ဗဟိုရှိရာသို့အသုံး
ပြုနေကျ (DT) မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဖြင့်ညှဉ်အချိန် သွားရောက်ခဲ့သည်။

မြို့ဆင်ခြေပုံရပ်ကွက်ဖြစ်သည့်အလျောက်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်တစ်
ပြင်လုံးသည် အမှောင်တိပြီးလျက်ရှိသည်။ (DT)ကို ထားနေကျနေရာတွင်
ထားပစ်ခဲ့သည်။ ရဲအုပ်သူရဇော်တစ်ယောက်မော်လင့်ထားသည့်အန္တရာယ်
စက်ကွင်း၏ဗဟိုပစ်မှတ်ထဲသို့အထူးသတိထား၍ဝင်ရောက်သွားခဲ့ပါတော့
သည်။ ဤနေရာ၊ ဤဒေသ၊ ဤအရပ်သည် ရဲအုပ်သူရဇော်အတွက် နေအချိန်
တွင်မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူး၊ ရောက်ဖူးခဲ့ခြင်းကြောင့်အရာရာကိုမှတ်မိနေပြီးအလှေ
အကျင့်ကောင်းတစ်ခုအဖြစ် သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိမိကဲ့သို့တစ်ဖက်ရန်သူမှလည်း အမှောင်ထုကိုအားပြုကာမိမိအသက်
ဖိစိန်ကို အလွယ်တကူဖြေပစ်နိုင်စွမ်း ရှိကြသူများလည်းဖြစ်သဖြင့် ရဲအုပ်
သူရဇော် လျော့တွက်မရပါ။ စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထား၍ ညာဘက်
လက်ထဲတွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်စွဲတော် မော်ဇာ
ပစ္စည်း၏ မောင်းခလုတ်ပေါ်လက်ညှိုးကို အသာဖိတင်ထားကာ ဘယ်နေရာ
ဘာရှိသည်၊ ဘယ်နားရောက်လျှင်ဘယ်ကိုသွားရမည်ကိုသိထားပြီးဖြစ်သည့်
အလျောက် ရဲအုပ်သူရဇော်၏မျက်လုံးများဟာ အမှောင်ထုအတွင်း ပိပိရိရိ
လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေသည်။

ရင်ခွင်ထဲတွင်
ပွေ့ပိုက်ထားသည့်
ကလေးငယ်တစ်ဦးနှင့်အတူ
မူးယစ်သားကောင်၏အနီး
ဖြစ်သူ အမျိုးသမီး
အရေအင်းကို သွေးအိုင်ထဲ
တစ်ခုတွင်မြင်လိုက်ခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ညှဉ်သည် ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံမှအပ ပကတိငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေ
သည်။ တစ်ဖက်ရန်သူနှင့်မိမိကြားတစ်စုံတစ်ရာ အမှားအယွင်း မခံရဘဲ နား
နှစ်ဖက်၏ အကြားအာရုံနှင့် နာခေါင်းနှစ်ပေါက်၏အနံ့အာရုံကို အားပြုကာ
သူရဇော်တစ်ယောက် လှုပ်ရှားနေရပါသည်။ အင်မတန် မှောင်မည်းတိတ်
တိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် အ.ကာလညအခါမှာ ညင်သာလှသော အသံလေး
တစ်သံ ရဲအုပ်သူရဇော်၏မျက်နှာမူရာ အမှောင်ထုအတွင်း ရှေ့(၁၅)ကိုက်
အကွာနေက နားစည်အပေါ်ညင်သာစွာ ထိခိုက်သွားခဲ့သည်ကို သတိထား
မိလိုက်သည်။ "ရောက်"

အမှောင်ထုအတွင်းက သေမင်းတမန် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တစ်
လက်၏ မောင်းတင်လိုက်သံ ဖြစ်သည်။ ဘိန်းရာဇာ အိုက်စံဆိုသူကလည်း
လျော့တွက်၍မရ။ အမှောင်ထုထဲကပင်ရဲများလာတတ်သည့်လမ်းကြောင်း
ကို မျှော်မှန်း၍ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိနေပေလိမ့်မည်။ ရဲအုပ်သူရဇော်သည်

“ချောက်” ဟူသောအသံ ကြားရာရှေ့တူရွှေသို့ ညာလက်တွင် ကျစ်ကျစ်ပါ အောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဖော်ဇာပစ္စည်းတို့၏ မောင်းခလုတ်ကို ညာလက် ညှိုးဖြင့် သုံးချက်တိုက် ဆွဲညှစ်လိုက်ပါတော့သည်။ လက်နှေးနှေး မရပါ။

“ဒိုင်း - ဒိုင်း - ဒိုင်း”

ရဲအုပ်သူရဇော် ပစ်ခတ်မှုကြောင့် မမြင်မတွေ့ရသော အမှောင်ထု အတွင်း ကျည်ထိမှန်၍ လဲပြိုကျသွားသံနှင့်အတူ အမှောင်ထုကို အားပြုကာ တစ်စုံတစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွားသံတို့ကို ကြားလိုက်ရသည်။ လဲပြိုသံနှင့် အတူတစ်စုံတစ်ခုကို ထိခိုက်မိသံနှင့် လူတစ်ယောက် ဝရုန်းသုန်းကား ထွက် ပြေးသွားသံ ကြားလိုက်ရပြီး တစ်ခဏအကြာမှာ ပကတိအတိုင်း ငြိမ်သက် သွားသည်။ အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်မှုအခြေအနေကို စောင့်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားမှု မရှိတော့သည့်အခြေအနေမျိုး သိလိုက်ရသဖြင့် ရန်သူ လဲပြိုကျခဲ့သည့်နေရာ အမှောင်ထုထဲသို့ ချဉ်းကပ်ကာ မီးထိုးကြည့် လိုက်သည်။ ရဲအုပ်သူရဇော် မြင်တွေ့လိုက်ရင် မြင်ကွင်းမှာ နလုံးသွေးကို ရပ် တန့်သွားစေလောက်အောင် ဖြစ်ပွားစေခဲ့ပါတော့သည်။

ရဲအုပ် သူရဇော် မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းမှာ ရင်ခွင်ထဲတွင် ဖွဲ့ ပိုက်ထားသည့်ကလေးငယ်တစ်ဦးနှင့်အတူ မူးယစ်သားကောင်၏ ဇနီးဖြစ်သူ အမျိုးသမီးအလောင်းကို သွေးအိုင်ထဲတွင် တွေ့ မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ အမှောင်ထုအတွင်းမှ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်မှုကို ခြုံခွင်းလိုက်သည့် (ဒိုင်း) ခနဲအသံအတူ မိမိအား တမလွန်သဝဝသို့ ပို့ဆောင် ပေးမည့် သေမင်းတမန် ကျည်ထိပ်ဖူးတစ်ခုသည် အမှောင်ထုထဲမှာ မီးကျိုးခဲ့

ပမာ ရဲရဲကလေးအဖြစ် သူရဇော်၏နဖူးတည့်တည့်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်လာခဲ့သည်။ လျှပ်တစ်ပြက် ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် သူရဇော်တစ် ယောက် အသက်နှင့်ခန္ဓာအိုးစားကွဲမည့်အခြေအနေမှ သိသိကလေးလွတ် မြောက်ခဲ့ရပါသည်။ ကမ္ဘောဇသားလေးလွတ်မြောက်ထွက်ပြေးသွားသူကတော့ သေဆုံးခဲ့သော အမျိုးသမီး၊ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ မူးယစ်သားကောင် ဘိန်းရာဇာ အိုက်စံဆိုသူ ဖြစ်ပါတော့သည်။

ရဲအုပ်သူရဇော်၏အသက်လုပွဲတွင် မတော်တဆ ပစ်ခတ်မှုကြောင့် အသက် (၂၅) နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ နန်းခမ်းဖေါင်ဆိုသူမှာ အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာ ဌာနပွဲချင်းပြီး သေဆုံးခဲ့ရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ လူညွန့်တုံးစေမည့် မူးယစ် ဆေးဝါးကို လျှို့ဝှက်မှောင်ခိုရောင်းဝယ်နေသူ နာမည်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ လွတ်မြောက်သွားသူမှာ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ မူးယစ်ဆေးဝါးများကို သယ်ယူကာ မိမိနိုင်ငံအတွင်းသို့ အကြီးအကျယ် ခိုးသွင်းရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာမှ ရာဘစ်တ်ကြွဆေးပြား များစုံချိန်တင်ရလောက်အောင် ကာလပေါက်ဈေး မြောက်ကုဋေဖိုးကို သိမ်း ဆည်းရရှိခဲ့သည်။ သို့သော် သေဆုံးခဲ့သူ နန်းခမ်းဖေါင်၏ မိဘဆွေမျိုးသား ချင်းအသိုင်းအဝိုင်းတွေက မူးယစ်ဆေးဝါး လုပ်ကိုင်သူမှာ လင်ယောက်ျား ဖြစ်သော်လည်း ဇနီးဖြစ်သူကလေးမိခင်အား လိုအပ်သည်ထက် သဲကြီးမဲကြီး မဆင်မခြင် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မြေးနှင့်သမီး သေဆုံးခဲ့ရခြင်းဖြစ် ကြောင်း အကြီးအကျယ် မကျေမနပ်ဖြစ်ကြကာ အထက်အဆင့်ဆင့်သို့ တင် ပြတိုင်ကြားခဲ့သဖြင့် နောက်ဆုံး ရဲအုပ်သူရဇော်မှာ လက်ရှိရာထူးမှ ခမတ္တ

ချထားခဲ့ရပြီး တရားရုံးသို့ လူသတ်မှုဖြင့် တရားစွဲတင်ပို့ခြင်း ခံခဲ့ရပါတော့
သည်။ ရဲအုပ်သူရဇော် အချုပ်ထဲ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး (၃)လခန့်အကြာမှာ သေသူ
နန်းခမ်း ဖခင်၏ခင်ပွန်း အိုကံစံဆိုသူအား မူးယစ်ဆေးဝါးအမြောက်အမြား
သယ်ဆောင်မှု၊ ရောင်းဝယ်မှု၊ လက်ဝယ်ထားရှိမှုတို့ဖြင့် အထူးမူးယစ်တပ်ဖွဲ့မှ
ဖမ်း ဆီးရမိကာ တရားရုံးသို့ တရားစွဲဆိုနိုင်ခဲ့ကြပါသည်။

ရဲအုပ်သူရဇော် အချုပ်ထဲ ရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ (၈)လကြာမြင့်ပြီဖြစ်
သည်။ ရဲအုပ်သူရဇော် လုပ်သက်(၁၂)နှစ်ကာလအတွင်း နိုင်ငံတော်မှ ပေး
အပ်သည့် အထူးတာဝန်များကို စွမ်းစွမ်းတမ်းတမ်း ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ခြင်း၊ ပြည်ပမှ
ခိုးသွင်းလာသော ကျပ်မြောက်ကုဋေဇိုးရာမစိတ်ကြွဆေးအများဆုံးဖမ်းနိုင်
ခဲ့သူ ရဲအရာရှိကောင်းတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ခြင်းအပေါ် အခြေပြု၍ ယခုဖြစ်ရပ်တွင်
မူးယစ်ဗဟိုမှ အထူးတာဝန်ပေးထားခြင်းအပေါ် အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ
စွမ်းစွမ်းတမ်း စွန့်စားဆောင်ရွက်ခဲ့စဉ် သေသူ နန်းခမ်းဖခင်အပေါ် သိလျက်
နှင့် သေစေလိုသောစိတ်ဖြင့် တမင်ပစ်ခတ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ မမြင်
မတွေ့ရသော အမှောင်ထုထဲမှ မူးယစ်သားကောင်နှင့် အသက်လုပွဲကြုံတွေ့
ခဲ့ရစဉ် မတော်တဆဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်ကာ တရားရုံး
တော်မှ ရဲအုပ်သူရဇော်အပေါ်တွင် အပြစ်မရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်၍ အမှုမှ အပြီး
အပိုင် ကွင်းလုံးကျွတ် (တရားသေ) လွှတ်ခဲ့ပါတော့သည်။

သို့သော် ရဲအုပ်သူရဇော်မှာ တာဝန်ဆောင်ရွက်နေစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ
မတော်တဆဖြစ်ခဲ့ရသည့် အမှောင်ထုထဲက အသက်လုပွဲဖြစ်ရပ်ကြောင့်
အချုပ်ခန်းထဲမှာ (၈)လကြာ နေခဲ့ရပြီး ထောင်ဒဏ်ကျခဲ့ရမည့်ဘေးမှ

ကံကောင်းထောက်မစွာ လွတ်မြောက်ခဲ့၍ မူလရာထူးတွင် တာဝန်ဆက်
လက်ဆောင်ရွက်ခွင့် ပြန်ရခဲ့သော်လည်း ၎င်းပယောဂကြောင့် အပြစ်ကင်း
စင်သည့်ကလေးတစ်ဦးနှင့် မိခင်တစ်ဦး သေဆုံးခဲ့ရသည့်အပေါ် ယူကြံ့မရ
သောကမအေး၊ စိတ်ထိခိုက်မှုကို ခံစားနေရလျက် ရှိပါတော့သည်။

သတ္တဝါတွေ ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ။

➤ မြေပြန့် သက်နိုင်

ကလေးများ ချောင်းဆိုးသော် စေ့ပွင့်ကို တစ်ည
လုံး ရေစိမ်း၊ မနက်တွင် ထိုရေကို စစ်၍တိုက်ပါ။

လိမ်းဆေး

- မြင်းခွာရွက်အမှုန်ကို မီးနှင့်ခြွေး၊ နမ်းဆီနှင့်ရော၍
ရင်ဘတ်ပေါ်လိမ်းပါ။
- ကလေးများ ချွဲဝလျှင် ကြိုတ်မှန်ရွက်၊ ခွေးသေး
ပန်းရွက်၊ ရှိန်းစို အနည်း၊ ငယ်ထည်၊ ယင်းအရည်ကို
ငယ်ထိပ်မှနေ၍ လိမ်းပေးပါ။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးခါစ
 ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းမှုများ
 ယှဉ်ပနယ်ချဲ့တရုတ်ဖြူကျူးကျော်စစ်ပွဲတွင်
 ထင်ရှားသည့် တိုက်ပွဲဝင် ရဲဘော်တစ်ယောက်၏
 သက်စွန့်သံများ ကြိုးပမ်းမှုများ ..

တစ်ချိန်တစ်ခွင့်ချိန်များ

ကျေးဇူးတင်စွာ

KOV

မိုက်ခဲတို့ ရဲဘော်တွေ တပ်ထဲရောက်ခါစ (၁၉၅၇ - ခုနှစ်က)
 မြန်မာတစ်ပြည်လုံး၊ ပြည်တွင်းစစ်မီးက အရှိန်ကောင်းကောင်းနှင့်
 တောက်လောင်နေချိန်ဖြစ်သည်။
 တစ်ပြည်လုံး၊ သောင်းကျန်းသူဖျိုးစုံ၊ သူပုန်အဖွဲ့အစည်းဖျိုးစုံတို့သာမက
 ရောတိဇရာတော ဟိုအဖွဲ့ကလိုလို၊ ဟိုပါတီကလိုလို အယောင်ဆောင်တွေကလည်း
 ပေါ်မူပေါ်၊ လူဆိုးသူရိုးတွေက လစ်လျှင်ရိုးသည်။ လူမိလျှင် ဓားထုတ်ကာ
 အကြမ်းဖက်သည်။ သူတို့ကို (အနကြမ်း) သမားတွေဟု သတ်မှတ်ကြသည်။
 ဦးငယ်လေးများနှင့် စတာနယ်များရှိ ပုလိပ်အဖွဲ့မှာ
 တော်ရုံလူဆိုးသူရိုးများကိုသာ ဖမ်းဆီးခဲ့ကြသည်။ အင်အားဆယ်ယောက်မျှ
 ခိုကြသော လူဆိုးဓားပြအဖွဲ့တွေဆိုလျှင် ပုလိပ်အဖွဲ့တွေ ထွက်မလိုက်ကြပါ။
 ဘာကြောင့် မလိုက်ကြပါဆိုတော့ လူဆိုးတွေမှာ သေနတ်ကိုယ်စီ
 မရှိကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်လက်ကျန် သေနတ်မျိုးစုံ၊ ကျည်ဆန်တွေ၊ လက်ပစ်ဗုံးတွေက ပေါများလှသည်။ တန်ရာတန်ကြေးငွေပေးနိုင်လျှင် ကားတစ်စီးစာမျှ လိုချင်လည်း ရနိုင်သည်။ အရှေ့ဘက်နိုင်ငံတစ်ချို့မှာလည်း စစ်ပွဲကြီးတွေ ဖြစ်နေကြသည်။ လက်နက်ကုန်သည်ပွဲစားတွေကလည်း ပေါသည်။ ငွေသာရှိ အကုန်ရနိုင်သည်။

သည်တော့ - ပုလိပ်တွေကလည်း ဦးနှောက်ရှိသည်။ ဉာဏ်ကောင်းထက်မြက်သည်။ အိမ်တစ်အိမ် ဓားပြတိုက်နေသည်ကို သိ၍ဖြစ်စေ၊ လာရောက်အကြောင်းကြားသည်ဖြစ်စေ တစ်ခဏချင်း စဉ်းစားလိုက်ပြီး အကျီဝတ်သည်။ သောင်းဘီဝတ်သည်က နာရီဝက်၊ ဖိနပ်ကြီးချည်နှောင်နေသည်က နာရီဝက်၊ ခရာမူတ် တန်းစီသည်၊ လူစစ်သည်။ အစီအမံကို ရှင်းပြနေသည်က နာရီဝက်၊ ပြီးတော့မှ - ဘုရင်ခံ၏ ဒါဘာပွဲတက်မည့်ပုံစံတွေနှင့် ထွက်လာကြသည်။ ဓားပြတွေ ထွက်လာနိုင်သည့်လမ်းကြောင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်၊ သေးကင်းရာလမ်းကြောင်းမှဖြစ်သည်။ သတင်းရထားသည် အတိုင်း ဓားပြတွေ ထွက်လမ်းမှ ဝင်ခဲ့ပါက မတော်တဆ တိုက်ခိုက်ရသော် ကံမကောင်း၊ အကြောင်းမလှလျှင် ဘဝပြောင်းသွားနိုင်သည်ကို တွေးမိ၍ ဖြစ်သည်။

ဓားပြတွေ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်ကို တွက်ချက်တတ်ဖို့ကလည်း အရေးကြီးသည်။ ဒါမှ အိမ်ရှင်တွေကို ချည်နှောင်ထားသောကြိုးကို ဖြေပေးရင်း အင်မတန်မခံချင်ဟန်မျိုးနှင့် - "ဒီကောင်တွေနဲ့ တေ့လွဲသွားတာ နာလိုက်တာ၊ စောစောကသာ သတင်းရရင် တစ်ကောင်မှမလွတ်ဘူး" တကယ်ကြိုက်မနိုင်ခံပြင်းပုံမျိုး လုပ်ပြနိုင်သည်။ ဘယ်အချိန်လာသလဲ၊ ဘယ်နေ့ယောက်လဲ၊ ပုံစံတွေက ဘယ်လိုလဲ၊ ဘာတွေပါသွားသလဲ၊ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ မိကိုမိရမည်။ အိမ်ရှင်တွေကို မိုးထိလောက်စကားတွေပြောပြီး ဌာနာ (ဂါတ်တဲ) ကို ပြန်၍ အတိုးချကာ ပြန်အိပ်လိုက်ကြပါလေသည်။ အမှုနှင့်ပတ်သက်၍တော့ (စုံစမ်းဆဲ) ပြထားလိုက်သည်။

ထိုနောက်မှာတော့ ဓားပြမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အိပ်မက်ပင် မမက်ခဲ့ဖူးပါတော့။ ဒါပေမဲ့ - တစ်ခါတစ်ခါတော့ လူဆိုးမှာ ကံဆိုးပြီး ပုလိပ်တွေ ကြံဖန်တံကောင်းသလိုဖြစ်တတ်သည်။ တခြားသောအမှုနှင့် အဖမ်းခံရသည့်အခါ ပုလိပ်တွေ၏ စစ်ဆေးနည်းကောင်းမှုကြောင့် နစ်ကြာရှည်စွာ မှီတက်နေခဲ့သော အမှုဟောင်းပါပေါ်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သဘောကတော့ ကြက်ကန်းဆန်ကိုဒေါင်တိုးမိခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

သောင်းကျန်းသူနှင့် သူပုန်တွေမျိုးစုံ၊ ဒေသများစွာတွင် ထကြွနိုင်စက်နေကြရာရောဝတီတိုင်းမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသနေပြည်သူတွေမှာ တခြားဒေသများထက် ပိုပြီးညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်အခံရဆုံး၊ ဒုက္ခအရောက်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။ (ရန်ကုန်မြို့တွင် ကျူးကျော်ရပ်ကွက်၊ ကျူးကျော်အိမ်တွေ စတင်ပေါ်ပေါက်လာသည်မှာ ထိုဒေသမှ လယ်ပင်၊ ယာပင် ထွက်ပြေးလာကြသူများ၊ ဒုက္ခသည်များ ရောက်ရှိနေထိုင်ကြခြင်းမှဖြစ်ပါသည်။ တချို့ဆိုလျှင် မြေပင် ရှာမရ၍ လှေသမ္ဗန်ဘောက်တူများကို အိမ်လုပ်နေထိုင်ကြရသူများ၊ ကီလီဆိပ်ကမ်းတစ်လျှောက် ရှိခဲ့ကြဖူးပါသည်။)

မြို့ငယ်လေးများတွင် ရှိနေကြသော ပုလိပ်အဖွဲ့များမှာ ပြည်သူကို ကာတွယ်စောင့်ရှောက်ရန်နေသော သူတို့ပုလိပ်ဌာနာ (ဂါတ်တဲ) ကို သူပုန်လာတိုက်မည့်အရေး ရင်တတိတ်ထိတ်နှင့် သွေးတိုးဝေဒနာခံစားနေကြရသည်။ သောင်းကျန်းသူမျိုးစုံကလည်း စစ်တပ်ကို မယှဉ်နိုင်တော့ ပုလိပ်ဂါတ်တဲတွေကိုသာ အလစ်ချောင်းဝင်တိုက်လေ့ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပုလိပ်တွေမှာ ဘယ်နေ့ ငါတို့ဂါတ်တဲအလှည့်ရောက်မလဲဆိုသည်ကလည်း အချိန်တိုင်း တွေးနေကြရသော အမောရောဂါတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

သူပုန်တွေ၊ သောင်းကျန်းသူတွေကလည်း ဝင်ရောက်မစီးနိုင်လျှင် အလစ်အငိုက်ချောင်းပြီး လက်ပစ်ဗုံးနှင့်ပစ်၊ သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ်တတ်သောကြောင့် ဘဝပြောင်းသွားရသော ပုလိပ်တွေလည်း မနည်းလှပါ။ စစ်တပ်စခန်း ရှိသောမြို့တွေမှာတော့ ပုလိပ်တွေက နည်းနည်းအာကျယ်သည်။ သွားလာ

လူပုဂ္ဂိုလ်များမှ ရှိကြသည်။ အသက်ဝဝရှုနိုင်ကြသည်။ ဘိန်းစခန်းတွေ၊ အရက်ပုန်းဆိုင်တွေ၊ ဇိမ်ခန်းတွေဆီက အပိုင်ငွေရှာကြသည်။ အသေးစား၊ လူဆိုးသူဆိုး ဘိန်းစားတွေကို လည်းပမ်းညှစ်တတ်သည်။ သူတို့အလိုမကျလျှင် မသင်္ကာမှု၊ ကျော်စောမှုတို့နှင့် အချုပ်ခန်းထဲ သွင်းတတ်သည်။ သူတို့နိုင်သည်က သည်လူမျိုးတွေသာ ရှိသည်ကိုး။

နောက်တစ်ကြောင်းက မျက်စိလည် လမ်းမှားရောက်လာတတ်သော အထက်လူကြီးတွေလာလျှင် သူတို့အလုပ်လုပ်နေကြောင်းကို သက်သေပြနိုင်သည်။ တစ်ချက်ရတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ်အလုပ်ပင်၊ သူတို့က “ပုလိပ်” လေးနာမည်နှင့်လိုက်ဖက်ညီအောင် ကိုယ့်ဘက်ကိုသာ အရယူယက်တတ်သော ပုလိပ်အမျိုးအစား မဟုတ်လား။ ဒါမျိုးက မသင်ကြားရဘဲ တတ်မြောက်နေလေ့ရှိကြသည်။

သူတို့အဘ သောင်းကျန်းသူတွေ မြို့ကိုလာတော့မည်ဆိုသော သတင်းကြားသည်နှင့် သူတို့မိန်းမတွေကလေးတွေနှင့် ရရှိထားကြသော ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို စိတ်ချယုံကြည်ရသော မိတ်ဆွေအိမ်၊ ဆွေမျိုးအိမ်တွေကို ပို့ထားကြသည်။ သူတို့ကတော့ ကျားနဲ့ရသော သတ္တဝါတွေလို ငြိမ်ဝပ်နေကြသည်။ နားရွက်မခတ်၊ အမြီးမလှုပ်ကြတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့က လှည့်ကင်း၊ ဝပ်ကင်းတွေနှင့် မြို့ကို စောင့်ရှောက်နေကြသည်။ သူတို့(ပုလိပ်)တွေက ဂါတ်တဲကို အလုပ်ပိတ်ဆိုပြီး အထဲတွင် စုနေကြသည်။ သောင်းကျန်းသူတွေသာ ရောက်လာကြပြီး နှစ်လက်မစိန်ပြောင်း(မော်တာ)နှင့် ပစ်ခတ်လိုက်ပါအားလုံး သင်္ဂြိုဟ်စရာမလိုအောင် တစ်စစ်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

သည်အဖြစ်မျိုးကို မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသတွင် ကြုံခဲ့ရဖူးသည်။

ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲတစ်ခွဲ စခန်းချထားသော မြို့လေးတစ်မြို့တွင် ဖြစ်သည်။ မြို့လေးက ပုသိမ်နှင့်လည်း သိပ်မဝေး၊ ရန်ကုန်နှင့်လည်း သိပ်မဝေးလှပါ။ သို့သော်လည်း လမ်းခရီးက ရေလမ်းတစ်ခုတည်းသာ အားကိုးရသော နေရာဖြစ်နေသည်။ တကယ် - ရန်သူဘက်က အင်အားအလုံးအရင်းနှင့်

တိုက်ခိုက်ခဲ့လျှင် ပြေးစရာလမ်းမရှိပါ။ တစ်နေ့ သူပုန်တွေဘက်က “စာချ” ခဲ့ကြောင်း သတင်းရပါသည်။ စာချသည်ဆိုသောစကားမှာ တောရွာများတွင် သောင်းကျန်းသူတွေက ရွာကို ဖြစ်စေ၊ မြို့ကို ဖြစ်စေ သူတို့လို လားသော အကြောင်းအရာများကို ရေးသားပြီး အများမြင်သာသောနေရာတွင် ပစ်ချထားခြင်းကို လူတွေက ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယခုစာချသွားသည်မှာ မြို့လူထုကို အသိပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဤမြို့ရှိ ပုလိပ်ဌာနာ(ဂါတ်တဲ)ကို သူတို့ပြည်သူလွတ်မြောက်ရေးတပ်မှ လာရောက်တိုက်ခိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လူထုအားလုံးမိမိတို့နေအိမ်များတွင်သာ နေကြရန် လမ်းပေါ်ထွက်ပါက ပစ်ခတ်ခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း သတိပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူပုန်တွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပြည်သူလွတ်မြောက်ရေးတပ်ဟု နာမည်ပေးထားသေးသည်။ နေ့ရက်တိတိကျကျမပါ။ အချိန်နာရီမပါ။ မြိမ်းခြောက်စာသက်သက်ပုံစံမျိုးဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ပင် နည်းနည်းတော့ ဖိုးရိမ်စိတ်တွေ ဖြစ်မိသည်။

သူတို့ကို အထင်သေး၍ တော့မရပါ။ မြို့လူထုအတွက် ကာကွယ်ရေးအစီအမံ၊ တိုက်ခိုက်ရေးပုံစံများ တိုင်ပင်ကြရသည်။ ဝပ်ကင်းပုန်းများ၊ လှည့်ကင်းများ၊ ခွဲဝေတာဝန်ယူကြရပါသည်။ ရဲဌာနာအုပ်ကိုလည်း သူတို့ကို မှာကြားထားရသည်။ သတ်မှတ်နေရာများကို မလာရန်ဖြစ်သည်။ အယောင်ဆောင်လှည့်ကွက်လုပ်တတ်သော သူပုန်တွေ ပရိယာယ်ကြောင့် လူမမှားရန်ဖြစ်သည်။ သည်အချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ကိုယ့်ဆရာတွေက ဂါတ်တဲကို အလုပ်ပိတ်ဆိုပြီး ကြွက်တွေလို စုဝေးတွင်းအောင်းနေကြပါတော့သည်။ ညဘက်တွင်ပါ မီးမထွန်းဘဲ ငြိမ်နေကြပါလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်တိုင်အောင် ဂါတ်တဲဘက်မှ အသံလည်း မကြားရ။ လူပုဂ္ဂိုလ်များလည်း မမြင်ရသဖြင့် ဂါတ်တဲတစ်ခုလုံး အသံတိတ် ဝင်ဇီးခံရပြီး အားလုံးကို သတ်သွားကြပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် အကြောက်လွန်ကာ သွက်ပြေးကြပြီလားဆိုပြီး မြို့နေလူထုက ထင်မှားနေကြသည်။ ထို့ကြောင့်

တပ်ခွဲမှူးက တပ်စိတ်တစ်စိတ် စေလွှတ်ကြည့်ခိုင်းပါသည်။ ပုလိပ်တွေ အားလုံး ဂါတ်တဲတွင်ရှိကြောင်း၊ ကင်းသမားကအစ သေနတ်ပိုက်လျက် အိပ်နေကြောင်းသိရသောအခါ တပ်ခွဲမှူးမှာ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်လွန်းသောကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင် သွားရောက်ကြည့်ရှုပါတော့သည်။

တပ်ခွဲမှူးရောက်သွားချိန်တိုင်းအောင် တချို့တစ်ဝက်က အိပ်ကောင်းဆဲ၊ အိပ်မက်ပင် မက်နေကြပုံရသည်။

“အော် - အတော်ကိုတာဝန်ကျေတဲ့ကောင်တွေပါလား။ နေသေမလား။ ညသေမလား။ မသိအောင် ဖြစ်နေချိန်မှာတောင် အားရပါးရ အိပ်နေနိုင်သေးတယ် - ကဲကွာ”

တပ်ခွဲမှူး စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် နီးစပ်သူမှန်သမျှ ကန်သည်။ နားရင်းအုပ်သည်။ အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေသည်။ ပုလိပ်တွေအားလုံး ရှောင်တိမ်းနေကြလေရာ အနီးဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ရှိအိမ်များမှလူတွေမှာ ယခုမှိုးလင်းမှ သူပုန်တွေ ဂါတ်တဲကို ဝင်စီးနေပြီထင်ကာ ပြေးသူပြေး၊ တံခါးပိတ်ပုန်းသူပုန်းနှင့် ဖြစ်နေကြတော့သည်။ အတော်ကြာတော့မှ ဂါတ်တဲရှေ့တွင် ရပ်စောင့်နေကြသော ကျွန်တော်တို့ကို မြင်မိလေမှ မရဲတာရဲနှင့် ရောင်းကြည့်ကြသည်။ ဒါတောင်မှ သူပုန်တွေက စစ်တပ်ယောင်ဆောင်ပြီး ဝင်လာကြသည်ဟု ထင်နေကြသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့လူစုထဲမှ သူတို့နှင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးသူ ရဲဘော်တချို့တို့ မြင်မှ မြှုပ်ရဲဘော်တွေဖြစ်မှန်း သိပြီး ဆင်းလာကြသည်။

ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားတွေမှာ ပုဏ္ဏကစိတ်ဝင်ပြီး သောင်းကျန်းနေသော တပ်ခွဲမှူးကို ကြည့်ပြီး ရယ်သူတွေက ရယ်ကြ၊ ဝမ်းပမ်းတသာဩဘာပေးသူတွေကလည်း တပြုံးပြုံးရှိနေကြသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့တော် - ဒီလိုအရေးကြီးတဲ့အချိန်မှာ စိတ်ချလက်ချ အိပ်နိုင်သေးတယ်။ ဝိုက်ကြီးလုပ်တာ နည်းတောင် နည်းသေးတယ်။ ခပ်ပြင်းပြင်းလေးလုပ်လိုက်မှ မှတ်ကြမှာ”

“ကျုပ်တို့ကတော့ မိုးစင်စင်လင်းတာတောင် ဘာသံမှမကြားရဘူး။ သူတော်ကောင်းတွေအားလုံး သူပုန်တွေသတ်လို့ သေကုန်ကြပြီထင်တာ”

“တို့ကတော့ အလောင်းဘုရားသွေးပါလို့ အားလုံးထွက်ပြေးကြပြီလားလို့ဟေ့”

“အေး - တို့က ဘာသံမှမကြားရ၊ မိုးလင်းလည်း လူသံသူသံမကြား၊ လှုပ်ရှားတာလည်း မမြင်ရတော့ ရဲဘော်တွေကိုလည်း သူပုန်တွေအယောင်ဆောင်လာတာလို့ထင်ပြီး ကြောက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့”

လူတွေက သူတို့အတွေးအထင်တွေကို တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ပြန်လည်ပြောပြရင်း ရယ်မောကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ပါ သဘောကျပြီး ရယ်မောမိကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရယ်နေကြရာမှ ဂါတ်တဲရှေ့ကို ကြည့်မိသည်။ တပ်ခွဲမှူးက ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် အကျအနထိုင်နေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ဌာနာအုပ်မှအစ ပုလိပ်တွေအားလုံး ငုတ်တုတ်ကလေးတွေ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့ပုံစံကို ကြည့်ရင်း ထပ်ပြီးရိုက်ချင်စရာပင် ကောင်းနေသည်။

ရန်သူနှင့် အချိန်မရွေးတိုက်ခိုက်ရမည်ကို သိပါလျက်နှင့် ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံမဝတ်သူတွေရှိသည်။ အပေါ်က ပုလိပ်အင်္ကျီနှင့် အောက်လုံချည်ဝတ်ထားသူ၊ အင်္ကျီဘောင်းဘီဝတ်သည်။ စစ်ဗိနပ်မစီး၊ ခြေညှပ်ဗိနပ်စီးထားသည်။ တပ်ခွဲစည်းကမ်းလိုက်နာမှု မရှိကြ။

“ကဲ - ကိုယ့်လူတို့ - အခုကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ မောင်ရင်တို့ရဲ့ ခရိုင်ဝန် D.S.P ဆီကို ပြောပြလိုက်ရမလား”

“ဟာ - မလုပ်ပါနဲ့ - ဝိုက်ကြီးရယ်”

“အဲဒီလို ဝိုက်ကြီးက ပြောလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပြုတ်ကုန်မှာ”

“နောက်ကို အခုလိုမဖြစ်စေရပါဘူး။ မပြောပါနဲ့ - ဝိုက်ကြီးရယ်”

ပုလိပ်တွေအားလုံး ထိတ်လန့်ပြီး တောင်းပန်ကြတော့သည်။ သူတို့အားလုံး အလုပ်ပြုတ်မည်ကို အလွန်စိုးရိမ်တုန်လှုပ်နေကြပါသည်။ အလုပ်ပြုတ်၍ စားရေးသောက်ရေးခက်ခဲမည်ကို စိုးရိမ်ကြသည်မဟုတ်ပါ။ သူတို့အသက်ဘေးကို တွေးမိ၍ဖြစ်သည်။ ယခုလိုအချိန်တွင် သူတို့ ပုလိပ်အဖြစ်မှ ပြုတ်

သွားပါက သူတို့အနိုင်ကျင့်နိုင်စက်ခွဲသည်ကို ခံထားခဲ့ရသူတွေသည် တုံ့ပြန်
ကလဲ့စားချေကြတော့မည်က သေချာနေသည်။

ကိုယ့်မှာ ရာထူးတွေ၊ အာဏာတွေ၊ ပါဝါတွေရှိစဉ်က နှိပ်စက်အနိုင်ယူ
ခွဲလေသမျှ ကိုယ် ဖိုးသူညဘဝရောက်သောအခါ ပြန်လည်အတွယ်ခံရမည်
ကိုတော့ ကြောက်ကြသည်။

“ဟေ - အလုပ်ပြုတ်မှာကိုတော့ ကြောက်သလား”

“ဟာ - ကြောက်တာပေါ့ - ဝိုလ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ မိန်းမနဲ့
ကလေးတွေနဲ့ အားလုံးဒုက္ခရောက်ကုန်ကြမှာ”

“အဲဒီလိုဖြစ်မှာကြောက်ရင် အစထဲက တာဝန်၊ စည်းကမ်းကို လိုက်နာ
ကြပါလား”

“ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ - ဝိုလ်ကြီးရယ်”

တပ်ခွဲမှူးက စောစောကလိုမဟုတ်တော့ စိတ်ပြေသွားပြီ။ ကိုယ်ချင်းစာ
တရား ပေါ်လာသဖြင့် ခွင့်လွှတ်သော်လည်း ရောင့်တက်သွားမည်စိုး၍ ပြန်
ထိန်းရန် ...။

“အေး - ကောင်းပြီ။ ကိုယ်ပေးတဲ့ကတိစကားကို သေချာစောင့်ထိန်းကြ
နော်။ ဒါ - ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ပါစေ”

“စိတ်ချပါ - ဝိုလ်ကြီး - စိတ်ချပါ”

“အေး - ဟုတ်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ - အခုလုပ်တဲ့အပြစ်ကိုတော့ မှတ်သွားအောင်
ဒီလမ်း ဟိုဘက်ထိပ်နဲ့ ဒီဘက်ထိပ်ကို အညောင်းပြေ၊ သေနတ်ဘယ်မြှင့်နဲ့
ဆယ်ခေါက်ပြေးရမယ် - ကဲ - ထကြ”

တပ်ခွဲမှူးအမိန့်ကြောင့် ပုလိပ်များ မျက်နှာရှုံ့မဲသွားကြကာ မအိမလည်
ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သို့သော် ငြင်းဆန်၍မဖြစ်သောကြောင့် ပြေးကြရတော့
သည်။ အိမ်တွင်းလမ်းတွေပေါ်က ကြည့်နေကြသူများက ရွှင်ကြည်၊ ရယ်ရွှင်
ပြုံးတုံ့၊ မပြုံးတုံ့ဆိုသည့်စကားအတိုင်း ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှု အားပေးကြလေ
သည်။ ဆယ်ခေါက်ပြည့်သောအခါမှ သူတို့ကို တန်းစီစေပြီး တပ်ခွဲမှူးက
မိန့်ခွန်းရွှေ့တော့သည်။

“ကဲ - အခုလိုပြေးလိုက်ရတော့ သွေးလည်ပတ်မှုကောင်းပြီး လူလည်း
လန်းဆန်းသွားတာပေါ့။ သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ လျင်မြန်ပေါ့ပါးလာနိုင်
တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဝိုလ်ကြီး”

ပုလိပ်တွေအားလုံး၏ သံပြိုင်ဖြေကြားသံက အနီးပတ်ဝန်းကျင်တစ်
ဝိုက် ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းသွားပါသည်။

တပ်ခွဲမှူး၊ မြန်မြန်ပြန်၊ မြန်မြန်နားအေး၊ မျက်စိအေးသည်ဆိုသည့်
သဘောနှင့် ဖြစ်ပေမည်။ ပုလိပ်တွေသာမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း
မျက်စိအေး၊ နားအေးချင်လှပါပြီ။ ခြေထောက်တွေလည်း ဧညောင်းကိုက်နေ
သည်။ မြို့ကို တစ်ညလုံး လှည့်ပတ်ပြီး ကင်းလှည့်ခဲ့ရသည်ဆိုတော့ နားချင်
သည်။ အိပ်ချင်နေသည်။

“မင်းတို့ပုလိပ်တွေလည်း နေ့တိုင်း ဒီလိုမှန်မှန်ပြေးကြရင် ကောင်းမယ်
တူ။ ကိုယ်ခန္ဓာ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်တာပေါ့။ ငါတို့စစ်သားတွေ မနက်တစ်ခါ
ညနေတစ်ခါ P.T လုပ်ကြတာ မင်းတို့မြင်တယ်မဟုတ်ဖူးလား”

“မြင်ဖူးခဲ့ပါတယ် - ဝိုလ်ကြီး”

ပုလိပ်တွေဖြေသံက ယခင်ကထက် ပိုပြီးကျယ်လောင်သွားသည်ဟု
ထင်မိသည်။ တပ်ခွဲမှူးက မလုပ်သည်ကို လုပ်သည့်ဟန်မျိုးနှင့် ပြောလိုက်
သည်။ မလုပ်သည်ကို မမြင်ရပါလျက် မြင်ပါသည်ဟု ပုလိပ်တွေက ကြုံးအော်
လိုက်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အားရပါးရရယ်မောပစ်လိုက်ချင်သည်။
အတိုင်ညီသည်ဆိုသောစကားက ယခုလိုအဖြစ်မျိုးတွေကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။ ဘာပြောပြော ပုလိပ်တွေအစိုကတော့ မှတ်မှတ်သားသား သင်ခန်း
တတစ်ခုတော့ ရသွားပေမည်။

အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲ သည်မြို့လေးကို ရောက်လာခဲ့သည်
မှာ ခြောက်လခန့်ရှိပါပြီ။ ကျန်းမာရေး P.T လေ့ကျင့်ခန်းကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ
မှမလုပ်ခဲ့ဖူးပါ။

ထိုအချိန်က ရောဝတီတိုင်းတွင် သောင်းကျန်းသူတွေ မျိုးစုံလှသည်။ ထိုသူတွေထဲတွင် ဗိုလ်ဂါမဏီ၊ မြပုခက်၊ နော်တလုံးစိန်နှင့် KNDO အဖွဲ့မှ စောစိပလိန်းတို့က နာမည်ကျော်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်တော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

နော်တလုံးစိန်ကို တချို့က နို့တလုံးစိန် ဟု၍လည်း ခေါ်ကြသည်။ သူ့တွင် နောက်လိုက်အမျိုးသမီးတွေ များသည်။ မြင်းစီးလည်း ကျွမ်းကျင်သည်ဆို သောသတင်းများကိုလည်း ကြားဖူးသည်။ နောင်သောအခါတွင် ပေါင်းတည် နက္ခလင်း နယ်ဘက်သို့ ရောက်သွားပြီးနောက်တွင် လုံးဝသတင်းမကြားရ တော့ပါ။

တိုင်းပြည်အခြေအနေက မငြိမ်းချမ်း။ သောင်းကျန်းသူတွေအဖွဲ့အစည်း ကလည်း စုံလင်သည်။ ဝါဒအဖွဲ့၊ ယုံကြည်ချက်အလွဲတွေနှင့် တောရို ဓမ္မပူသူ တွေအများစုက အစပထမ “ရွှေပြည်တော်ကြီး နေချင်းပြီး တည်ဆောက်ဖေး တော့မလို” “ပဒေသာပင် မြေကပေါက်တော့မလို” အပြောတွေနှင့် ပြည်သူ တွေကိုမကျွေးဘဲ ဗိုက်ပြည့်အောင် လေတွေကိုသာ ပေးနေသည်။ အဲ- နောက်တော့ ပြည်သူတွေကို အလှူခံသည်ဟု လက်တစ်ဖက် ဇလားတစ် ခွက်နှင့် ကျွန်လက်တစ်ဖက်က သေနတ်နှင့်တောင်းတော့သည်။ ငွေသာမက ဆန်၊ စပါး၊ ပြောင်း၊ ပဲ၊ သီးနှံတွေပါ တောင်းသည်။ ကြက်၊ ဘဲ၊ ဝက်တို့ကို ရိက္ခာအတွက်ပါ ယူသွားကြသေးသည်။

သည်လိုပုံစံမျိုးတွေနှင့် အဖွဲ့အစည်းမျိုးစုံတို့၏ နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို ပြည် သူတွေမှာ ကျောကော့ရှုံ့သာမက ဓါးကျိုးအောင် အထိခံနေကြရသည်။ သူတို့တစ်တွေ၏ နိုင်ငံခြားမှ ပထွေးကြီး၏ လက်သုံးစကားကို လက်ခံကွင့် သုံးနေသော “အာဏာသည် သေနတ်ပြောင်းဝှားရှိသည်” ဆိုသောစကားကို လက်တွေ့မြင်နေကြရသော ပြည်သူတွေအဖို့ အလှူခံတိုင်း စေတနာဗလား သဒ္ဓါမရှိ ပေးလှူနေကြရလေ၏။

ရှေးလူကြီးတွေပြောခဲ့သော “သူခိုးကြီးတော့ ဓားပြ၊ ဓားပြကြီးလာတော့ သူပုန်” စကားကို အမှတ်ရလာသည်။

ယခုတော့ ဒီစကားမှာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီထင်မိပါသည်။ လွတ်လပ် ရေးရသည့်သက်တမ်းက နနလေးပင် ရှိသေးသည်။ ပါတီတွေက သူတစ်မျိုး၊ တိုယ်တစ်မျိုးဖြစ်လာကြသည်။ ဘာကိုမကျေနပ်ပါ၊ ဟိုဟာကိုမကြိုက်ပါ၊ ဒီလိုလုပ်ပေးပါဆိုပြီး အမျိုးမျိုးတောင်းဆိုကြ၊ ပြင်းခုံကြသည်။ နောက်တော့ တောရိုကုန်ကြသည်။ အစိုးရကို တော်လှန်ပုန်ကန်ကြသည်။ သောင်းကျန်း သူ၊ သူပုန်တွေဘဝ ပြောင်းလဲသွားကြသည်။ ပြည်သူအတွက် အကျိုးရှိစေ မည့်အလုပ် တစ်ခုမှမလုပ်ခဲ့ကြ။ အကျိုးသာမပြု၊ ဆိုးကျိုးတွေကို လုပ်ကြ သည်။ ပြည်သူတွေ အနနည်းနှင့် နှိပ်စက်ရာမှ အကြမ်းနည်းတွေ သုံးလာကြ သည်။

အစိုးရကို တော်လှန်သည်ဆိုပြီး တံတားတွေ ဖျက်သည်။ မီးရထားလမ်း တွေ မိုင်းထောင်ဖျက်ဆီး၊ ခရီးသည်တွေကို လုယက်သတ်ဖြတ်ကြသည်။ အစိုးရငွေတိုက်တွေ ဖောက်၊ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာတွေကို လုယူသွားကြသည်။ ပါးစပ်ကတော့ ပြည်သူတွေအတွက်၊ နိုင်ငံတော်ပိုင် ပြည်သူတွေပိုင်သော သစ်တောတွေ ပြောင်တစ်မျိုး၊ ခိုးတစ်မျိုး ခိုးယူခတ်ယူကြသည်။ သတ္တုတွင်း တွေမှ နိုင်ငံပိုင် သယံဇာတတွေကို တခြားနိုင်ငံတွေကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ရောင်း တားခဲ့ကြသည်။ လက်နက်အားကိုးနှင့် ကိုယ်ကျိုးရှာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူပုန်ဘဝမှ ဓားပြဘဝ ရောက်လာကြသည်။ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် နိမ့်ကျ လာရာ သူခိုးဘဝ ရောက်နေကြတော့သည်။

သူတို့ အသံကုန် ဟစ်အော်ခဲ့သော မူဝါဒတွေ၊ သဘောတရားတွေ ယုံကြည်ချက်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီမသိတော့။

ကျေးလက်တောရွာများတွင် လုယက်စရာမရှိသော အခါ အစောင့် အကြပ် နည်းပါးသော မြို့ငယ်လေးများကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် လုယက်ကြ ပြန်ခဲ့ပြန်သည်။ အခြေအနေမကောင်းလျှင် ကားလမ်းတွေမှာ ဓားပြတိုက် သည် မည်သည့်နည်းနှင့်တွက်တွက် နောက်ဆုံးဒုက္ခခံရသည်က ပြည်သူ တွေသာ ဖြစ်နေပါသည်။ သူတို့လက်သုံးစကားအရ နင်းပြားဆိုသော ပြည် သူတွေမှာ နင်းပြားရုံမက စတ္တာရွက်သာ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ပြည်သူတွေက သူတို့လိုချင်တိုင်း လုပ်ယူနိုင်သော ငွေတွင်းကြီးသဘော ထားကာ တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ လုပ်ယူနေကြသည်။ အတ္တလောဘတွေ တက်လာ ကြပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ အပိုင်စားရသော နယ်စား၊ မြို့စားများသဖွယ် ယူဆ လာကြသည်။ သူ့နယ်မြေ၊ ကိုယ့်နယ်မြေ သတ်မှတ်ကာ နယ်မြေလှပွဲများ ဖြစ်ပြီး တိုက်ခိုက်မှုတွေ ပေါ်လာပြန်သည်။ အင်အားကြီးမား တောင့်တင်း သော အဖွဲ့တွေက သူတို့ တပည့်လက်ဝေခံ လုပ်ချင်လုပ်၊ မလုပ်လျှင် လက်စ တုံး အပြတ်ရှင်းပစ်တော့သည်။ အပြိုင်အဆိုင်တွေ အန်တုသူတွေ ရှင်းလင်း သွားလေမှ သူလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်တော့သည်။

သူပိုင်နယ်မြေအတွင်းရှိ ရွာတွေမှ ထွက်ရှိသမျှ ဆန်၊ စပါး၊ ပဲ၊ ပြောင်းမှ အစ သီးနှံလည်း ယူသည်။ သွားရောင်းချသူများထဲမှလည်း အခွန်ကောက် သေးသည်။ ရွာတွေမှ လယ်ပိုင်ယာပိုင် အနည်းငယ်ချောင်လည်သူဆိုလျှင် အရင်းရှင်နာမည်တပ်သည်။ ဆက်ကြေးတောင်းသည်။ အမျိုးမျိုး နောင့် ယုတ်ဒုက္ခပေးသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင် သေနတ်ရှိနေသည်။ စိတ်မထင် လျှင် လက်ညှိုးကွေးလိုက်ရုံသာရှိသည်။ လူ့ဘဝကို နောက်ဆုံးနေ ကြည့်သွား နိုင်သည်။ သည်လိုသူပုန်မဟုတ်၊ ဓားပြသောင်းကျန်းသူဖြစ်နေသူတွေကို ပုလိပ်အဖွဲ့မှ ဘာတစ်ခုမှ မတတ်နိုင်ပါ။ အင်အားချင်းကလည်း မမျှတတော့ ဘယ်မှာရင်ဆိုင်ရဲမှာလဲ။

ကျွန်တော်တို့စစ်တပ်ကလည်း သတင်းကြားရတိုင်း ထွက်မလိုက်နိုင်ပါ။ အဓိကတာဝန်မှာ မြို့ကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ရန်ဖြစ်သည်။ သတင်းက တိကျခိုင်လုံသည်။ မတိုက်လျှင် မဖြစ်သော အခါတွင်တော့ မြို့လုံခြုံရေး အတွက် သေချာစီစဉ်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ရပါသည်။ သောင်းကျန်းသူ ဖိပရိယာယ်နှင့်လှည့်စားတတ်မှု သတိထားရသည်။ တစ်ဖက်မှကိုယ်ယောင် ပြသတင်းပေးသည်။ တပ်မှ တကယ်ထင်ပြီး မစဉ်းစားဘဲ ထွက်တိုက်မိပါက နောက်တစ်ဖက်မှ မြို့ကို ဝင်စီးပြီး လုယက်ချက်ဆီးတတ်သည်လည်း ရှိခဲ့ဖူး သည်။

အတွက်အချက်မှားသွားမည်။ ယုံကြည်မှုရှိလွန်းသွားမည်။ ဝေခံသွား ခဲ့မည်ဆိုလျှင် အစားမထိုးရနိုင်သော ဆုံးရှုံးမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်ကာ ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေသွားမည်က သေချာသည်။ သောင်းကျန်းသူ၊ သူပုန်တွေကို လျှော့တွက်၍မဖြစ်ပါ။ သူတို့ထဲတွင် တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူတွေ၊ စစ်ပညာနည်းပရိယာယ် ကြွယ်ဝသူ စစ်ဗိုလ်ဟောင်း၊ စစ်သားဟောင်းတွေ ပါဝင်နေကြသည်။ မြန်မာ့တပ်မတော် စတင်တည်ထောင်ခဲ့သော ရဲဘော် သုံးကျိပ်ဝင်တချို့ပင် ရှိနေကြပါသည်။

အမှန်အတိုင်းပြောရပါက ကျွန်တော်တို့(စစ်တပ်)မှာ သူပုန်တွေကို (ထိုအချိန်) လက်ရည်မယှဉ်နိုင်ပါ။

ဘာကြောင့်မယှဉ်နိုင်ရသလည်းဆိုသော် ပထမဆုံးအချက်က တောစို ခဲကြသူတို့က မူလ သူတို့၏ နိုင်ငံရေးယုံကြည်ချက်၊ မူဝါဒအတိုင်း နိုင်ငံတော် အစိုးရကိုသာ ဦးတည်ကာ တော်လှန်ပုန်ကန်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အင်အား တောင့်တင်းသည် စည်းရုံးရေးကောင်းသည်။ အဓိကအချက်မှာ ပြည်သူတွေ ကို နှိပ်စက်အနိုင်ကျင့်ခြင်း၊ ဒုက္ခပေးခြင်းမျိုးတို့ လုံးဝပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းမရှိမှုတို့ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့(စစ်တပ်)မှာ တပ်အင်အားနည်းပါးသည်။ ဆန်စဉ်ရာ ကျည်ပွေ့လိုက် ဆိုသလို သူပုန်တွေနောက်ကို နည်းပါးသည့်အင်အားထဲမှ ခဲ့ထုတ်ကာ လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေခြင်း၊ တပ်ရင်းတပ်ဖွဲ့အင်အားအခြေအနေ ကြောင့် ပြည်နယ်နှင့်တိုင်းများတွင် တပ်ဖွဲ့များ အခြေစိုက်မထားနိုင်ခြင်း၊ ခရီး လမ်းကြောင်းသွားလာမှု ခက်ခဲခြင်းတို့ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

(လွတ်လပ်ရေးရပြီးစအချိန်တွင် မှတ်မိသမျှ ရေးပြရလျှင် ကချင် သေနတ်ကိုင်တပ်၊ ကရင်သေနတ်ကိုင်တပ်၊ ကယားသေနတ်ကိုင်တပ်၊ ချင်းသေနတ်ကိုင်တပ်၊ ရှမ်းသေနတ်ကိုင်တပ်နှင့် ဝမာ့သေနတ်ကိုင်တပ်(၆) ရင်း၊ (ကျွန်တိုင်းရင်းသားတပ်များက (၅)ရင်းစီရှိခဲ့သည်လားသေချာမသိပါ။) ပြီးတော့ - အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးတပ်၊ လျှပ်စစ်နှင့် စက်မှုအင်ဂျင်နီယာ တပ်၊ ဆေးဝန်ထမ်းတပ်၊ ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာတပ်၊ ခြေလျှင်တပ်

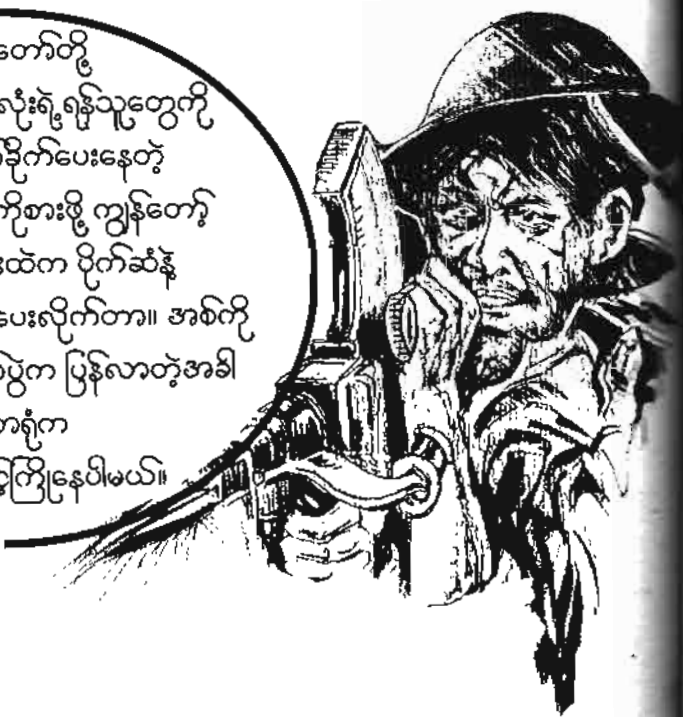

ရင်း(၃၁)ရင်း၊ ခြေမြန်တပ် L.I.R (LIGHT INFANTRY REGIMENT)
(၉)ရင်းတို့သာ ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုထပ်များထဲမှ ကရင်တပ်ရင်းများမှာ တောစို
သွားခဲ့သည်။)

သို့ကလိုသော အကြောင်းများကြောင့် ကျွန်တော်တို့ (စစ်တပ်)မှာ ဝန်
နှင့်အား မမျှတသလို၊ နည်းနည်းနှင့်ကြာကြာပိုင်း စီမံမှုများနှင့် နိုင်ငံသားများကို
ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ကြရသည်။

အကယ်၍ သူပုန်များဘက်က သူတို့ နိုင်ငံရေးယုံကြည်မှုအတိုင်းသာ
မှန်ကန်စွာ ကျင့်သုံးခဲ့မည်၊ ပြည်သူတွေ ချစ်ခင်ကြည်ညိုလာအောင် ဆက်
လက်လုပ်ဆောင်ခဲ့မည်ဆိုပါက ယခုအချိန် သူတို့သာ အစိုးရအဖွဲ့အဖြစ် အုပ်
ချုပ်သူတွေဖြစ်မည်မှာ သေချာနေပါသည်။ ယခုတော့ - ယုံကြည်မှုဝါဒတွေ

ကျွန်တော်တို့
အားလုံးရဲ့ ရွှေ့ပြောင်းမှုတွေကို
တိုက်ခိုက်ပေးနေတဲ့
အစ်ကိုစားဖွဲ့ ကျွန်တော့်
မုန့်ဖိုးထဲက ပိုက်ဆံနဲ့
ဝယ်ပေးလိုက်တာ။ အစ်ကို
တိုက်ပွဲက ပြန်လာတဲ့အခါ
ဘူတာရုံက
စောင့်ကြည့်နေပါမယ်။

လွဲမှားလာသည်။ လောဘအတ္တတွေ ဝမ်းလွမ်းလာကာ ပြည်သူတွေအပေါ်
အနိုင်ကျင့်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ သီးနှံ၊ တိရစ္ဆာန်မှအစ လူယူသိမ်းပိုက်ကြ၊ ညှဉ်းပန်း
နှိပ်စက်၊ သတ်ဖြတ်မှုတွေကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ သည်လိုပြုလုပ်မှုများကြောင့်
ပြည်သူ့ရန်သူတွေအဖြစ် တောတွင်းမှာ သူများတိုင်းပြည်မှာ သွားရောက်နေ
ခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်နေသည်။

သည်နေရာတွင် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသားတွေ အလွယ်တကူ ပြောဆို
ရေးသား သုံးစွဲနေကြသော (သောင်းကျန်းသူ) ဆိုသောစကားလုံးနှင့်
(သူပုန်) ဆိုသောစကားလုံးနှစ်လုံးမှာ အဓိပ္ပာယ်အတူတူအဖြစ် မှတ်ယူနေ
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရောထွေးသုံးစွဲနေကြသည့် အမျိုးအစားမတူ၊ လူအမျိုး
အစားနှစ်မျိုးကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးထဲ မှတ်ထင်သုံးစွဲနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

သောင်းကျန်းသူဆိုသောလူစားတွေက မိမိတစ်ကိုယ်ကောင်းအကျိုး
စီးပွားအတွက်သာ ရည်ရွယ်ပြီး ဥပဒေကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ပြီး အများ
ပြည်သူအပေါ် လက်နက်အားကိုးဖြင့် နေဥစ္စများ လုယူသည်။ အိုးအိမ်၊
အသက်ကို သတ်ဖြတ်ဖျက်ဆီးသည်။ လူဆိုးသူစိုး၊ ဓားပြအစုအဖွဲ့ကိုသာ
သတ်မှတ်ခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူပုန်ဆိုသည်က နိုင်ငံကို မတရားသိမ်းပိုက်အုပ်စိုး ပြည်သူအများကို
ဥပဒေမဲ့ အနိုင်ကျင့် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်သည်။ မတရားမှန်းသိလျက် တရား
သဖြင့် လုပ်ကိုင်စားသောက်သူများကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းသည်။ မိမိသား
မယားဆွေမျိုး ကြွယ်ဝချမ်းသာစေရန် အဓမ္မသိမ်းပိုက်ယူငင်သည် စသည်
ဖြင့် အမျိုးမျိုး မတရားလုပ်ကိုင်နေသော အစိုးရအဖွဲ့ကို ဖြုတ်ချရန် တရား
သဖြင့် အုပ်ချုပ်သော အစိုးရအဖွဲ့သစ် တည်ထောင်ရန်အတွက် ဆန့်ကျင်
တော်လှန်သောလူများက လက်နက်ကိုင် တိုက်ခိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထို
သူများကို မြန်မာဘုရင်များလက်ထက်ကပင် ပုန်ကန်၊ ခြားနား၊ ထောင်ထား
သူ (သူပုန်) ဆိုသည့်အသုံးအနှုန်းကို သုံးစွဲခဲ့ကြောင်း တွေ့နိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုသူပုန်များက ပြည်သူပြည်သားများပိုင် ဥစ္စာနေများကို မတရားလုယူခြင်းမရှိ၊ ဖျက်ဆီးခြင်း မပြုပါ။ နှိပ်စက်သတ်ဖြတ်ခြင်းလည်း မပြုလုပ်ကြပါ။ တရားဥပဒေခံ အနိုင်ကျင့် အုပ်ချုပ်နေသော အစိုးရကို ခြုတ်ချရေးသာ လုပ်ဆောင်နေကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ ကွဲပြားခြားနားသော သဘော ရှိခဲ့ကြပါသည်။

သို့သော်လည်း အချိန်တွင် ကြာလာလေ သူပုန်ဆိုသူများက အဖွဲ့အစည်းအတွင်း မယုံကြည်မှုများ၊ စိတ်ဝမ်းကွဲပြားမှုများမှ အစ သဘောထားများ ပြောင်းလဲလာသည်။ စတင်ဖွဲ့စည်းလုပ်ဆောင်ခဲ့သည့် စည်းကမ်းဥပဒေများ ဖျက်စီးလာသည်။ သူ့ဘက်သူလူ့ ကိုယ့်ဘက်ကိုယ့်လူဖြင့် ဖြစ်လာလေသည်။ အဓိကဖြစ်သော ငွေကြေးကိစ္စက သံသယတွေ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကြသည်။ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းမှ အစ ကိုယ်ကျိုးဖက်မှုတွေ ဖြစ်လာကြသော အခါ ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့် ကိုယ် ထင်ရာစိုင်းကြတော့သည်။

သည်လိုလူတွေ ပြောင်း၊ မူတွေ ပြောင်းကာ ပြည်သူတွေကိုသာ နှိပ်စက်သတ်ဖြတ်လာရင်း သူပုန်ဘဝမှ လူဆိုးသူဆိုးအစုအဖွဲ့ ဓားပြအဖွဲ့အဆင့်သို့ ရောက်သွားကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

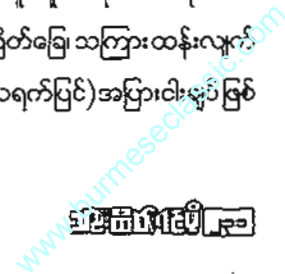
သည်အခြေအနေတွင် နောက်ထပ်သောင်းကျန်းသူအဖွဲ့တွေ ပေါ်လာကြပြန်သည်။ တချို့က ဘာမှရည်ရွယ်ချက်မရှိ၊ ယောင်စိန်သာ ဖြစ်သည်။ အစိုးရက ဘာတွေမတရားလုပ်နေသည်ကို မပြောနိုင်၊ သူတို့အဖွဲ့က ဘာကို ရည်ရွယ်သည်ဆိုသည်ကိုလည်း မကြေညာနိုင်ပါ။ အရောင်ရသော လမ်းစဉ်နှင့် ပါတီအဖွဲ့လိုလိုနှင့် မှောင်မိုက်သူတွေထဲက ဆက်ကြေးယူကြ၊ နိုင်ငံပိုင်သယံဇာတတွေကို ခုတ်ယူ၊ တူးဖော်ရောင်းချကာ ကိုယ်ကျိုးရှာကြသူတွေသာ များနေကြသည်။ တစ်ဖက်နိုင်ငံတွင် စီးပွားရေးကုမ္ပဏီတွေ ထောင်ထားသည်။ မြေတွေ၊ အိမ်တွေ ဝယ်ယူအခြေစိုက်ထားကြသည်။ ခမ်းနားကြီးမားသော တိုက်ခန်းထဲမှ ဆိုဖာပေါ် ထိုင်ကာ လက်တစ်ဖက်က BLUE

TABLE ဝီစကီခွက်ကို ကိုင်ထားလျက် ကျွန်လက်တစ်ဖက်က မိန်းကလေး ချောချောလေးကို ပွေ့ထားသည်။ ပါးစပ်ကတော့ "တို့နိုင်ငံ တိုးတက်ဖို့ တို့လူမျိုးတွေ ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ လုပ်ကြရမယ်" ပြောနေလျက် ရှိကြသော သောင်းကျန်းသူခေါင်းဆောင်တွေက များမှများ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဘော်တွေက နိုင်ငံတော်နှင့် နိုင်ငံသားတို့ကို ဘေးရန်ပေးမည်သူ၊ အန္တရာယ်ပေး နှောင့်ယှက်မည့်သူမှန်သမျှ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းပစ်မည်သာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အား မပြည့်စုံပါ။ သို့တစေ၊ ကျွန်တော်တို့တွင် ကြောက်စိတ်လုံးဝမရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့နောက်တွင် ပြည်သူအားလုံး၏ ချစ်ခင်လေးစားမှု၊ ထောက်ခံအားပေးမှုတွေသာ မကပါ။ ဓားသောက်စရာများ၊ ဆေးဝါးပစ္စည်းများ၊ ဆေးပေါ့လိပ်စီးကရက်မှ အစ သကြားလုံးများအထိ ပေးပို့လိုက်ကြသည်မှာ ကျွန်တော်တို့တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး လက်ခံရရှိခဲ့ကြသည်ကိုလည်း ယနေ့တိုင် မှတ်မိသတိရနေပါသေးသည်။

အားလုံးထက်ပိုပြီး တန်ဖိုးအကြီးဆုံးက ကျွန်တော်တို့ကို ရေးသားပေးပို့ခဲ့ကြသော အလွှာပေါင်းစုံမှ ပြည်သူတွေ၏ အားပေးစာများပင် ဖြစ်ကြပါသည်။ လူကြီးလူငယ်များသာမက မြူနီစီပယ်(ယခု စည်ပင်သာယာဌာန) မူလတန်းကျောင်းသူ ကျောင်းသားလေးများ ရေးသားပေးဖို့သော စာများပင် ပါရှိလာသည်ကိုလည်း မမေ့သေးပါ။ အထူးသဖြင့် ထိုကလေးငယ်များထဲမှ ကလေးတစ်ယောက် ပေးပို့လိုက်သော မုန့်ထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် စာတစ်စောင်ကို ကျွန်တော် ရရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ မုန့်က ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ပါ။ ထိုခေတ် အချိန်ကာလက ရရှိခဲ့သော သရက်သီးမှည့်ကို ကြိတ်ခြေ၊ သကြားထန်းလျက်တို့နှင့် ရောနှောအပြားချပ်ပြုလုပ်ထားသော (သရက်ပြင်) အပြားငါးမျှပ် ဖြစ်ပါသည်။

သရက်ပြင်ပြားများကို စက်ဘီးတာယာထဲမှ ကျွတ်ကို ထည့်သော ကတ်ထူဘူးလေးနှင့်သေချာထည့်ကာစာတစ်စောင်နှင့်အတူပေးပို့လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လမ်းတွင်ကြာရှည်လားမသိ၊ သရက်ပြင်ပြားများ အစိုပြန်ကာ စာ ကိုလည်း စွန်းပေနေပါသည်။ သူ့စာက တိုတိုကလေးပါ။

အစ်ကိုရဲဘော်ကြီးသို့

ကျွန်တော်တို့အားလုံးရဲ့ရန်သူတွေကိုတိုက်ခိုက်ပေးနေတဲ့အစ်ကိုစားဖို့ ကျွန်တော်မှန်ဖိုးထဲက ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ပေးလိုက်တာ။ အစ်ကို တိုက်ပွဲက ပြန် လာတဲ့အခါ ဘူတာရုံက စောင့်ကြိုနေပါမယ်။

စာကတိုတိုလေးပါ။ သို့ပေမည် - သူ့ရဲ့မှန်ဖိုးလေးနဲ့ ဝယ်ပေးလိုက်တယ် ဆိုတဲ့ စာသားလေး ကျွန်တော့်ကိုသာမက ကျန်သောရဲဘော်အားလုံးရဲ့ရင် တို့ အလွန်ကို ထိခိုက်သွားစေခဲ့ပါသည်။ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး မျက်ရည်များပင် စို့ဝေလာကြသည်အထိခံစားခဲ့ရပါသည်။ တစ်ချိန် သောကာလ ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်သားတွေအပေါ် (ပြည်သူ့တစ်ရပ် လုံး) ထိုကလေးငယ်များစွာတို့က မည်မျှချစ်ခင် ကြည်ညိုကြသည်ကို ဖော် ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ (မူလတန်း၊ စတုတ္ထတန်းကျောင်းသားဖြစ်သည်ကို ဘူးခွဲတွင် လိပ်စာရေးထား၍ (၁၀)နှစ်အရွယ်ခန့် ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။)

(ထိုကလေးကို ယခုစာရေးချိန်ထိ သတိရနေမိပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန် တော့်အသက် (၂၄)နှစ်ရှိ၍ ကျွန်တော့်ထက် (၁၄)နှစ်မျှ ငယ်ပုံရသည်။ ယခု ထိုကလေးမှာ တိုင်းပြည်ဝန်ထမ်းဘဝမှ အငြိမ်းစားယူသူဖြစ်နိုင်သလို၊ မျှမ်းသာကြွယ်ဝသူပင်လား။ သာမန်ပြည်သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်လား ဝေပြောတတ်ပါ။ တစ်ခါက သူ့ရဲ့မှန်ဖိုးလေးနှင့် တကူးတကနဲ့ စာရေး၊ မှန်ထုပ် ပေးပို့ရရှိခဲ့သော ရဲဘော်လေးတစ်ယောက်မှာ ယခုတိုင် စာရေးသားတစ် ယောက်အဖြစ် ရှိနေသေးကြောင်း သိစေချင်ပါသည်။)

နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့သောတပ်က မှော်ဘီမြို့တွင်ရှိ သောတပ်ဖြစ်၍ တောင်ပိုင်းတိုင်း စစ်ဌာနချုပ်လက်အောက်ခံတပ်တစ်တပ် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း စစ်ရေးကိစ္စ လိုအပ်ချက်များအရ တာဝန်ချထားပေးရာ သို့ သွားရသည်ဖြစ်ရာ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း၊ အရှေ့ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်း များသို့လည်း သွားရသည်။ ကချင်ပြည်နယ်၊ ချင်းပြည်နယ်များသို့လည်း တက်ခဲ့ရသည်။ ကရင်ပြည်နယ်၊ မွန်ပြည်နယ်ကိုလည်း ဆင်းခဲ့ရသည်။ ပေး အပ်သည့်အမိန့်နှင့် တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့တပ်မတော်တွင် ၁၉၆၁ - ခုနှစ်အထိ တိုင်းစစ်ဌာနကြီး အဖြစ် တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ် (ဌာနချုပ်အမှတ်အသားမှာ မိချောင်း တံဆိပ်)၊ မြောက်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ် (ဌာနချုပ်အမှတ်အသားမှာ ကျား ခေါင်းတံဆိပ်)၊ နေပြည်တော်စစ်ဌာနချုပ် (ခြင်္သေ့ခန့်လွှားပုံတံဆိပ်) မှာ ခေတ္တသာ ရှိခဲ့ပြီး ယခုတိုင် တည်ရှိနေသော (ငါးထောင့်ကြယ်တံဆိပ်နှင့် ရန်ကုန်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်) ပေါ်ထွက်လာသည်။

တပ်အများဆုံးတိုင်း ထိုကဲ့သို့ပင် တာဝန်ကျရာ နေရာဒေသများကို သွားခဲ့ကြရသည်။ နောက်တန်း ပြန်နားရပြန်တော့လည်း တစ်ပတ်ဆယ် ရက်ထက် မပိုခဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံရန်ကုန် - ပြည်၊ ရန်ကုန် - မန္တလေးနှင့် ရန်ကုန် - မော်လမြိုင် မီးရထားလုံခြုံရေးတာဝန် ယူရသေးသည်။ လူလွတ်လူပျိုဘဝ မှီပင် ပင်ပန်းသည်မထင်ခဲ့။ နေရာဒေသ အနှံ့သွားရသဖြင့် ပိုပြီးသဘောကျ ကျေနပ်ခဲ့ပါသည်။ အပြင်လောက သာမန်အရပ်သားဘဝတွင် မိမိတွင် ငွေကြေးတတ်နိုင်သော်လည်း အေးချမ်းသောအခြေအနေမဟုတ်၍ သွား နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ထိုသို့ တိုင်းပြည်နှင့် ပြည်နယ်အနှံ့ နေရာဒေသများစွာ ရောက်ခဲ့ရသော ကြောင့် မိမိနိုင်ငံသား တိုင်းရင်းသား ညီအစ်ကို မောင်နှမများ၏ ယဉ်ကျေးမှု ဝေလေ့ထုံးစံ၊ နေထိုင်စားသောက်မှုတို့ကို တွေ့မြင်သိရှိခဲ့ရလေသည်။ သည်

အချက်တွေက တန်ဖိုးသတ်မှတ်မရအောင် ကြီးမားလှပါသည်။ နောင်သော အခါ စာရေးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာစေရန် များစွာအထောက်အပံ့ဖြစ် စေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တပ်တွေအားလုံးသည် နယ် မနားတမ်း တိုက်ခိုက်နိုင် နင်းကြရာ ပြည်သူတွေကလည်း စိတ်ရောက်ယိပါ ထောက်ပံ့ကူညီပေးမှု အင်အားကြောင့် ပြည်တွင်းရန်မီးက တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ငြိမ်းသွားခဲ့ပါ သည်။ သည်လိုအခြေအနေကြောင့် စိတ်အမောမှ မပြေသေးပါ။ ရှမ်းပြည် နယ်အတွင်းသို့ KMT တရုတ်ဖြူတပ်များက ကျူးကျော်ဝင်လာခဲ့ကြပြန် သည်။ တစ်မီးက နှစ်မီးဖြစ်သောကြောင့် ရှိသည့်အင်အားထဲမှခွဲကာ တိုက် ခိုက်ရပြန်သည်။ တရုတ်ဖြူတပ်တွေက လက်နက်အင်အား၊ လူအင်အား ရိက္ခာမျိုးစုံတို့ပါမနှိုင်းဆလောက်အောင် ပြည့်စုံနေကြသည်ဆိုတော့ အတင့် ရဲကျူးကျော်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်း တစ်ဝက်မျှပင် ရောက်ရှိနေကြခြင်းက သိနိုင်သည်။ သူတို့ကို နောက်ပိုင်းမှ ထောက်ပံ့ပေး နေသော အင်အားကြီးနိုင်ငံတွေကလည်း ရှိနေခြင်းက သူတို့ကို များစွာ အကျိုးပြုပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့က လုံးဝနောက်မတွန့်၊ မကြောက်ရွံ့ပါ။ မိမိနိုင်ငံ၊ မိမိလူမျိုး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမည်ဆိုသော အသိက ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တိုင်း၏ အဓိကအချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျူးကျော်သူ တရုတ်ဖြူ တပ်တွေက ကျောထောက်နောက်ခံအား ကောင်းသည့်အချက်သာမက တောတောင်ထူထပ်ခြင်း၊ သဘာဝအခက်အခဲများနှင့် သွားလာရန် လမ်းခရီး မှာ ဝေးကွာခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ မလာရောက်နိုင်ဟု ယူဆ ထားခဲ့ကြသည်။ မြေပွေးကို ရေမြေထင်ကာ မထီလေးစားလုပ်ခဲ့ခြင်းဒဏ်ကို သူတို့ ခံစားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မိမိနိုင်ငံကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာရုံမက မိမိနိုင်ငံသား ညီအစ်ကို မောင်နှမ တိုင်းရင်းသားတွေကို အနိုင်ကျင့်မှုမျိုးစုံတွေပါ လုပ်ခဲ့ကြသည်။

လယ်မြေယာမြေတွေပေါ်စစ်စခန်းဆောက်နေထိုင်သည်။ စစ်လေ့ကျင့်ရေး တွင်းတွေလုပ်သည်။ ထောက်ပံ့ရေးလေယာဉ်ကြီးများ ဆင်းနိုင်သော လေယာဉ်ကွင်းပင် တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ မိုင်းပါလျှိုတွင်ဖြစ်သည်။ တျိုင်းလပ်နှင့် ပုံပါကျင်ဒေသတွင်လည်း ရှိနေသည်။ သူတစ်ပါးနိုင်ငံအတွင်း ဥပဒေမဲ့ပိုင်စိုးပိုင်နင်းကျူးကျော်ဝင်ရောက်ကာ သည်လိုလေယာဉ်ကွင်းကြီး များပင် တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့က နိုင်ငံငယ်လေး၊ "အင်အား တလည်း ဂရုပြုစရာမရှိ၊ ငါတို့လုပ်ချင်သလိုလုပ်နိုင်တယ်" ဆိုသောသဘော နှင့် လုပ်နေခြင်းပါ။

ထိုဒေသတွင် နေထိုင်ကြသူ တိုင်းရင်းသားတွေက လယ်ယာစိုက်ပျိုး ခြင်းနှင့်သာ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျူးကျော်သူ တရုတ်ဖြူများ ဝင်ရောက်လာကြပြီး အနိုင်ကျင့်ကြသောကြောင့် သူတို့၏ အေးချမ်းသာယာသောဘဝတွေ ပျက်စီးသွားကြတော့သည်။ ရိုင်းစိုင်းသော တရုတ်ဖြူများ၏ အတင်းအဓမ္မ ခြိမ်းခြောက်အနိုင်ကျင့်မှုကြောင့် တိုင်းရင်း သူများစွာမှာ တရုတ်စစ်သားမယားအဖြစ် ရောက်ရှိသွားကြတော့သည်။ ငယ်ရွယ်သောယောက်ျားလေးများကိုလည်း တရုတ်စစ်သားများအဖြစ် အနိုင်ကျင့်ခေါ်ယူသွားကြသည်။

သည်လို လက်နက်အင်အားနှင့် အနိုင်ကျင့်လာသည်ကို ကျွန်တော်တို့ တကြောက်ရွံ့ငြိမ်ခံနေမည် ထင်ခဲ့ပုံရသည်။ မှားသွားပါလိမ့်မည်။

"မြန်မာမှန်လျှင် မြန်မာသွေးစစ်စစ်ဖြစ်သူမှန်သမျှ" အမျိုးကို ထိပါးလာ လျှင် အသည်းစိုက်ထိ မချီအောင် နာတတ်သူတွေဖြစ်ကြောင်း တရုတ်ဖြူ တွေ မေ့နေကြပုံရသည်။

မည်သို့သော အခက်အခဲတွေ ရှိပါစေ၊ မည်မျှအင်အားကြီးမားပါစေ တျွန်တော်တို့ လုံးဝမတွေးခဲ့၊ မကြောက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ယိုဝင်ရမည့်တပ် တွေအားလုံး အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားခဲ့ကြသည်။ ပြည်ဝကျူးကျော်သူတွေ တို့ တိုက်ခိုက်ရမည်ဆိုသော အသိကြောင့်လည်း ရဲဘော်တွေအားလုံး စိတ် အားထက်သန်တက်ကြွနေကြသည်။ ကကကြည်း (စစ်ဆင်ရေး)မှ အဓိနိ

ရောက်လာသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံးရှမ်းပြည်နယ်သို့ ချီတက်ခဲ့ကြပါ
တော့သည်။

ကားတစ်တန်း၊ ရထားတစ်တန်း၊ နွားလှည်းစီး၊ ခြေကျင်လျှောက်နှင့်
ခရီးလမ်းက မသက်သာပါ။ တောထူထူ၊ တောင်အထပ်ထပ်၊ လျှိုတွေ၊
ရောက်တွေ ဖြတ်ကျော်ဆင်းရ၊ တက်ရသည်။ သံလွင်မြစ်ကြီးကို စက်တစ်
လှေ၊ ကြိုးဆွဲဖောင်တွေနှင့် ကူးဖြတ်ရသည်။ လူလွတ်သက်သက်သွားရာပင်
လျှင် မလွယ်သောခရီးကို လေးလံသောကျည်ဆန်သေတ္တာများ၊ ဝှံးသီးများ၊
အမြောက်ဆန်များနှင့် စားရေရိက္ခာတွေပါ သယ်ယူသွားရသဖြင့် ခရီးမတွင်
သလို ပင်ပန်းကြသည်။ လှည်းနှင့် မသွားနိုင်သောအခါ ဝန်တင်လားများနှင့်
ခရီးဆက်ရပြန်သည်။

ခရီးစတင်ထွက်သည်မှ သံလွင်အရှေ့ဘက်ခြမ်း စုရပ် ရောက်ရှိသည်
အထိ (၁၁)ရက်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့သည်။ တစ်ညကျော်လွန်ပြီး နောက်တစ်နေ့
ညနေအထိ အနားပေးခဲ့သည်။ ညနေ(၁၈၀၀)နာရီတွင် အမြောက်တပ်မှ
(၁၀)မိနစ်ခန့် ဆက်တိုက်ပစ်ခတ်ပေးနေသည်။ ထိုနောက် (၂၄၀၀)တွင်
ဒုတိယအကြိမ် (၁၀)မိနစ်မျှ ပစ်ခတ်ပေးသံ ကြားရသည်။ ကျွန်တော်တို့
တိုက်ခိုက်ရေးတပ်တွေက တတ်နိုင်သမျှ အိပ်၍ရအောင် အိပ်ကြရသည်။

အမှန်အတိုင်း ထုံးစံအရဆိုလျှင် သည်လိုပစ်ခတ်ပေးပြီးသည်နှင့် ကျွန်
တော်တို့ တိုက်ခိုက်ရေးတပ်များနှင့် ချေမှုန်းရေးတပ်များက အစဉ်အလိုက်
ဝင်တိုက်ခိုက်ရသည်။ ယခုအကြိမ်က ရန်သူကို စိတ်တတ်ချောက်ချားပြီး
အိပ်ရေးပျက် အားလျှော့စေရန်အတွက် တမင်ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပြုလုပ်ပေး
ခြင်းသာဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မလှုပ်ရှားကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရန်သူ
တွေကလည်း ကယောင်ကတမ်း အထိတ်တလန့်နှင့် ပြန်လည်ပစ်ခတ်ကြ
ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို ဘာမှမဖြစ်စေခဲ့ပါ။ ဒုတိယအကြိမ်
ပစ်ခတ်ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခိုက်ရေးတပ်များက မြန်နိုင်သမျှ လျင်မြန်
စွာ ချီတက်ခဲ့ကြရသည်။

ရည်မှန်းချက်နေရာသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်တော့ အားလုံး ခြေပစ်
သတ်ပစ် နားကြရသည်။ ရန်သူစခန်းနှင့် နီးကပ်နေပြီဖြစ်သောကြောင့်
ထွန်းရ၊ ဆေးလိပ်မသောက်ရ၊ စကားမပြောကြရပါ။ ကျွန်တော်တို့က
သလရှင်ဆေးပြားစားသူစား၊ ပီကေဝါးသူက ဝါးနှင့် "သတ်မှတ်" အမိန့်
ရောက်လာသေး၍ ငြိမ်သက်နေရသည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ်အကူပစ်ခတ်
ပေးမှု ပြီးသွားလျှင် ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်ကြရတော့မည်ဖြစ်ပါ
သည်။

မနက်အရက်တက်ရောင်နီလာချိန်ရောက်လာလျှင် စစ်ကြောင်းမှူးက
ဇန်နဝါရီစခန်းကို မှန်ပြောင်းနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုနောက် အမြောက်တပ်
သို့ ဝါယာလက်စက်ဖြင့် အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ သတ်မှတ်ချိန် ပေး
လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပြီးလျှင် - ကျွန်တော်တို့ကိုပါ အဆင်သင့် ပြင်ခိုင်းပါ
တော့သည်။

သတ်မှတ်ချိန်ရောက်လျှင် အမြောက်တပ်မှ (၁၀၅)တောင်ပေါ်ပစ်
အမြောက်ပစ်ခတ်သံများ ကြားရပါတော့သည်။ အမြောက်ဆန် ကျရောက်
ပေါက်ကွဲသံများက အချိန်ကိုက်ပြီး ပစ်ခတ်ပေးနေပါကြောင်း ဖော်ပြနေ
သည်။ တရုတ်ဖြူစစ်သားများအော်ဟစ်သံတွေကိုလည်း ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားနေ
ရသည်။ အကူပစ်ခတ်မှုပြီးဆုံးသွားလျှင် ကျွန်တော်တို့က အပြေးတက်ခဲ့ကြ
သည်။ တရုတ်ဖြူတပ်စခန်းမှာ သံဆူးကြိုးနှစ်ထပ်ကာရံထားသည်။ ကတုတ်
တုင်းများ၊ ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းများနောက်ဘက်တွင် အုတ်တိုက်ဘန်ကာ
များ ရှိနေကြပြန်သည်။ ခံစစ်အနေအထား ကောင်းမွန်လှပါသည်။

ထိုအုတ်တိုက်ဘန်ကာများထဲမှ (၅)ပျံင့်ဖိုက်ခေါ် မြေပြင်နှင့် ဝေဟင်
ဗစ်စက်သေနတ်ကြီးသုံးလက်မှာ သူတို့၏ အဓိကအားထားရာဖြစ်ကြောင်း
တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုဘန်ကာများကို မကျော်နိုင်ပါက တရုတ်ဖြူတပ်စခန်း
ထဲလုံးဝမဝင်နိုင်ပါ။ တရုတ်စစ်သားတွေက ထိုစက်သေနတ်ကြီးနှင့် အပြင်း
အထန် စုခံတိုက်ခိုက်နေသည်။ သည်အတွက် ကျွန်တော်တို့ လုံးဝမတတ်
နိုင်တော့ပါ။

"ကဲ - တို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ဒီစက်ကြီးတွေကို မဖြိုနိုင်ရင် တို့ဘယ်လိုမှ ဆက်တက်လို့မရနိုင်ဘူး"

"ကျွန်တော်တို့ဒီကောင်တွေကို (FLAME THROWER) ပီးသေနတ်နဲ့ တက်ပစ်ရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား - ဝိုလ်မှူး"

အရာရှိတစ်ယောက်က စစ်ကြောင်းမှူးကို အကြံပေးလိုက်သည်။

"ဟာ - ဘယ်ရမလဲကွ။ အုတ်တိုက်လေကွာ - သေနတ်နဲ့ပစ်ဖို့တောင် ခက်တဲ့အပေါက်လေးကို ဘယ်လိုမီးသေနတ်နဲ့က ပိုပြီးဝေးသေးတယ်"

ထိုအချိန်မှာပင် ဝါယာလက်စက်အော်ပရေတာက စကားပြောခွက်ကို ပေးလာသည်။ တစ်ဖက်မှ ပြောနေသူက စစ်ဆင်ရေးကွပ်ကဲမှူးဖြစ်သည်။

"စစ်ကြောင်းမှူး - ခင်ဗျားတို့ဘာလုပ်နေကြသလဲ။ အခုထိရန်သူအပြင် စည်းတောင် မဝင်နိုင်သေးဘူး"

"ဟိုကောင်တွေက ပျံင့်ခိုက်သုံးလက်နဲ့တောင် ပစ်နေလို့ တက်လို့မရအောင်ဖြစ်နေတာ ခင်ဗျ"

"ခင်ဗျားတို့ တစ်နာရီအတွင်း ရအောင်လုပ်။ နောက်က လိုက်လာတဲ့ တပ်တွေက တာကော်ထိပ်တောင် ရောက်နေကြပြီ - ဒါပဲ"

ကွပ်ကဲရေးမှူးအသံက မာမာထန်ထန် ဖြစ်နေသည်။ စစ်တပ်ဆိုသည်က သည်ပုံစံအတိုင်းပင်။ ဧရာဝတီပေါက်သည်မပြောနှင့်။ ရေပါလာဖို့သာ အဓိကဖြစ်သည်။ စစ်ကြောင်းမှူးခေါင်းကိုက်သွားပုံရသည်။ နောက်ကလိုက်လာကြသောတပ်တွေသည်နေရာကို လာရောက်ရုံဖြင့်ပင် ရန်သူက အင်အားသုံးလက်နက်ကြီးတွေနှင့် ပါတိုက်ခိုက်လာလျှင် မျှော်မှန်းမရနိုင်အောင် ထိခိုက်မှုတွေ၊ သေဆုံးမှုတွေကို ရင်ဆိုင်ခံစားသွားရပေမည်။ သည်အချက်ကို ကွပ်ကဲရေးမှူးက စိုးရိမ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့တိုက်ခိုက်ရေးတပ်များ၏ ထိုအချိန်က လက်နက်ကြီးများ မပြည့်စုံပါ။ (၇၉) စက်လတ်၊ စက်ကလေး (၁) ဘရင်းဂန်းနှင့် နစ်လက်သုံးလက်မစီနီပြောင်း (မော်တာ) တွေသာ ရှိပါသည်။ ယခုခေတ်လို (၇၅)

နောက်ပွင့်သေနတ်တွေ မရှိသေးပါ။ စီနီပြောင်းနှင့် ပစ်ခတ်သေးသော်လည်း ထိရောက်မှုမရှိ။ ကျည်ဖြုန်းသလို ဖြစ်နေသည်မို့ လက်လျှော့ထားခဲ့သည်။ ယခုစခန်းသည် ရန်သူ၏ အခြေစိုက်စခန်းကြီး၏ အားထားရာစခန်း ဖြစ်နေသည်။ သည်စခန်းကို ဖြိုခွင်းနိုင်မှ ပင်မစခန်းကြီးကို တိုက်ရန် လမ်းပွင့်သွားမည်ဖြစ်သည်။

စစ်ကြောင်းမှူးနှင့် အရာရှိတွေမှာ အတော်ပင် အကြပ်အတည်းဖြစ်နိုင်မှုကို တွေးလေ စဉ်းစားရခက်လေ ဖြစ်နေကြသည်။ မည်သို့သောနည်းနှင့် ရန်သူဘန်ကာတွေကို ဖြိုခွင်းရမလိမ့်။

ရန်သူက အပေါ်မီးမှ၊ အခိုင်အမာ ဘန်ကာထဲမှ သေချာအပိုင် လက်နက်ကြီးနှင့် နေရာယူထားသည်။ ခေါင်းဖော်မိရုံနှင့် ကျည်ဆန်တွေက အတွဲလိုက် ရောက်လာကာ ကိစ္စတုံးသွားနိုင်သည်။ ကျည်ကွယ်မဆိုထားနှင့် မျက်ကွယ်ပင် မရနိုင်သော အနေအထား ဖြစ်ပါသည်။ ဂေဟအကြာတွင် တပ်ခွဲအရာခံ ဝိုလ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ဘေးသို့ လိုမိုဆင်းလာသည်။

"ကဲ - ငါပြောမယ်။ မင်းတို့ ဆိုးပေအုပ်စုထဲက ရန်သူစက်ကြီးသုံးလက်ကို ဖြိုခွင်းပေးနိုင်သူကို အခုချက်ချင်း (FIELD PROMOTION) စစ်မြေပြင်ရာထူး တိုးမြှင့်ခြင်းနဲ့ တိုးပေးမယ်။ ဘယ်သူထွက်မလဲ"

ကျွန်တော်တို့အော့ကြောလန်ဆိုးပေအုပ်စုကို အရာခံဝိုလ်ကြီးက မက်လုံးပေးလာသည်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စု တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ငြိမ်နေကြသည်။ အလောင်းမင်းတရားကြီးမြေးတော်သူ၊ မဟာဓန္ဒရလ မြစ်တော်သူ တယောက်ယောက် ထွက်ပေါ်လာနန်းနိုးဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

ကျည်ကွယ်၊ မျက်ကွယ်မရှိ။ ရန်သူပစ်ကွင်းထဲကို အသေခံတိုးဝံ့မည့် အာဇာနည်တစ်ယောက်မှ ထွက်မလာသောကြောင့် အရာခံဝိုလ်ကြီး စိတ်ညစ်သွားသည်။

"ဟေ့ကောင်တွေ ပြောကြလေကွာ။ အချိန်က သိပ်မရှိတော့ဘူးကွ"

“အာ - ဆရာကြီးကလည်း - အုတ်တိုက်အိုင်အမာထဲက စက်ကြီးနဲ့ အိုင်စောင့်နေတာကို ဖြိုဖျက် လွယ်တာမဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ် - ဆရာကြီး၊ တစ်ခုကို ဖြိုနေတုန်းမှာ ကျန်တဲ့ဘန်ကာ နှစ်ခုက ဝိုင်းဆော်မှာလေ။ သေဖို့က ရာခိုင်နှုန်းတစ်ရာအပြည့်လေ”

ရွှေသွား အောင်ကြည်စကားကို ချေးထူတင်အေးက ထောက်ခံမဲပေး လိုက်သည်။ သည်အတွေးကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး တွေးမိကြ၍လည်း ပြိမ် နေခြင်းဖြစ်သည်။ ရှားရှားပါးပါး အသက်ကလေးတစ်ချောင်းသာရှိသည် မဟုတ်လား။

“မင်းတို့ကို တစ်ယောက်တည်း လုပ်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး။ သုံးယောက် ဆိုရင် ရတာပဲကွာ”

ဟုတ်ပါသည်။ သုံးယောက်တက်မှ ရနိုင်သည်။ နှစ်ယောက်က ကာပစ် ပစ်ပေးပြီး ကျန်တစ်ယောက်က ဘန်ကာကို ဖြိုပေးရမည်။ သုံးယောက်ထဲမှ ဘန်ကာဖြိုသူအဖို့ သေလမ်း၊ ရှင်လမ်းက (၅၀၊ ၅၀) ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်ပါသည်။

“ကိုကြီးမိုက်ခဲ - ကျွန်တော်တို့ တက်ရအောင်”

ကျွန်တော်တို့ တွေဝေနေစဉ် ဘယ်လိုမှမမျှော်လင့်ဘဲ သန်းထွန်းလေး က ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လူစုတွင် အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းထောင်သွားကြသည်။

“ဟင်း - ကလေးသာသာကောင်ကမှ သတ္တိရှိသေးတယ်။ ကျန်တဲ့ ကောင်တွေက ငကြောက်တွေ၊ ဝန်ဒူးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီထင်တယ်”

သန်းထွန်းလေးက ကျွန်တော်တို့နှင့် တပ်ထဲ အတူဝင်၊ အတူသင်တန်း တက်ခဲ့သူ။ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် အသားဖြူဖြူလေးမို့ အားလုံးက ချစ်စနိုး တရုတ်ဖြူဟု ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ သူ့လို ချာတိတ်က လုပ်မည်ပြောနေစဉ် အရာခံ ဝိုင်းကြီးကပါ သွေးထိုးပေးနေပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မနေသာ တော့ပါ။

“ဆရာကြီးက ရာထူးတိုးပေးမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအာမခံမှာလဲ။ တော် ကြာမှ - ဟိုဟာကြောင့်၊ ဒီဟာကြောင့်ဆိုပြီးတော့”

“အခုတက်မယ့်သူကို တစ်ခါထဲ ရာထူးတိုးပေးလိုက်မှာ။ အောင်မြင်ခို ကိုတော့ တာဝန်ယူရမယ်။ တပ်ခွဲမှူးမှာရော၊ စစ်ကြောင်းမှူးကပါ ပြောလိုက် တာ”

“ဒါဆိုရင် - ကျွန်တော်တို့ တက်ဖို့ခွင့်မယ်”

“အေး - မင်းတို့နဲ့အတူ ငါလိုက်ခဲ့မယ်”

ပဲခူးသား မင်းနောင်က ပြောလာသဖြင့် သုံးယောက်သား တိုင်ပင်ကြ သည်။ တပ်ခွဲမှူးဆီက မှန်ပြောင်းကို ခဏယူကာ ခပ်ဝေးဝေး ကျည်လွတ်ရာ နေရာမှ တရုတ်ဖြူစခန်းကို သေချာကြည့်၍ မှတ်သားခဲ့သည်။ မြေပုံကြမ်း တစ်ခုဆွဲကာ တာဝန်ကိုယ်စီ ခွဲကြသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ငါပြောတဲ့အတိုင်း သေချာလုပ်ပေးကြနော်။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘက်ညီမှ ငါ အသက်ရှင်မှာ။ ကျည်ဆန်ကို အလကား မဖြန်းနဲ့”

“အေးပါ - စိတ်သာချ”

“ငါ - အလယ်က ဘန်ကာကို အရင်ဖြိုမယ်။ နောက်တစ်ခါ ဘယ်ဘက် ဘန်ကာ၊ နောက်ဆုံးမှ ညာဘက်က ဘန်ကာကို ဖြိုမယ်။ မင်းတို့ နေရာယူ တာ မမှားစေနဲ့”

“အေး - ဟုတ်ပြီ - နောက်ရော”

“သူတို့ ပစ်ခတ်ပုံလမ်းကြောင်းကိုကြည့်၊ အကာအကွယ်ယူဖို့ မမေ့နဲ့။ ရှေ့နောက်ကြည့်”

“တို့အတွက် စိတ်ချပါ။ မင်းကိုယ်လည်း မင်း ဂရုစိုက်”

“ကိုကြီးမိုက်ခဲ - သိပ်လည်း အတင့်မရဲနဲ့”

မင်းနောင်နှင့် သန်းထွန်းလေးတို့က သတိပေး မှာကြားကြသည်။ ချစ် ရဲဘော်တွေ၏ သံယောဇဉ်နှင့် ရဲဘော်စိတ်ကြောင့် ကျွန်တော်မှာ ဝမ်းသာ အားတက်မိရသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ - မင်းတို့အတွက် - ရော့”

အရာခံစိုလ်ကြီးက ရဲဘော်တစ်ယောက်နှင့် အတူယူလာခဲ့သော လက်နက်များကို ပေးသည်။

ကျွန်တော့်အတွက် BA.52 စတင်းသေနတ်တစ်လက် အပိုကျည်ဆန်ကတ်များ M.9.A1 (ခေါ်) အီးပိုင်သေနတ်တစ်လက်၊ လက်ပစ်ပုံး(၁၀)လုံး၊ မင်းနှောင်နှင့် သန်းထွန်းလေးတို့အတွက် စတင်းသေနတ်တစ်လက်နှင့် အပိုကျည်ကတ်များ၊ လက်ပစ်ပုံးလေးလုံးစီ ဖြစ်သည်။ M.9.A1 (ခ) ပုံးပစ်သေနတ်ကို အီးပိုင်ဟူ၍ခေါ်ကြသည်။ သေနတ်ထိပ်တွင် ခွက်တစ်ခု တပ်ဆင်ထားကာ ပုံးသီးထည့်ပစ်ခတ်ရသည်။ ယခုခေတ်သုံး M.79 သေနတ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်သုံး အမေရိကန်သေနတ်ဖြစ်သည်။

“မိုက်ခဲ - မင်း အီးပိုင်ကိုသုံးပြီး ပစ်မထားနဲ့၊ ဒီသေနတ်က ရှားတယ်၊ တို့တပ်ရင်းတစ်ရင်းမှ နှစ်လက်ပဲရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဆရာကြီး”

“အေး - မင်းတို့သုံးယောက် အောင်မြင်ပြီး ချောချောမောမော ပြန်ရောက်ပါစေကွာ”

“အေး - ငါကလည်း သားရွှေအိုးထမ်းလာတာ မြင်ချင်တယ်လို့ ဆုတောင်းတယ်၊ ကဲ - အခုတစ်ခါတည်း မင်းတို့ကို ရာထူးအဆင့်တပ်ပေးလိုက်ပြီ”

အရာခံစိုလ်ကြီးစကားအဆုံး ရောက်လာသော တပ်ခွဲမှူးက ဆုပေးစကားပြောပြီး လက်ထဲကိုင်ထားသော ဖောင်တိန်နှင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ညာဘက်အင်္ကျီလက်မောင်းတွင် ဒုတပ်ကြပ်ရာထူးအမှတ်အသား အရစ်တစ်ရစ်စီ ရေးဆွဲပေးပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် - စိုလ်ကြီး”

ကျွန်တော်တို့က တပ်ခွဲမှူးကို အလေးပြုလိုက်ကြသည်။

နှစ်လက်မစိန်ပြောင်း (မော်တာ) အခွဲက သတ်မှတ်ပြောထားသည့် အတိုင်း ပထမဆုံး မီးခိုးပုံးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်၍ ဆယ့်ငါးစက္ကန့်အကြာတွင် ခွင်းပုံးတစ်လုံး၊ နောက်တစ်ခါ မီးခိုးပုံး ပစ်သည်။ တစ်လှည့်စီ ပစ်ပေးနေစဉ် စက်လတ်နှင့် စက်ကလေးတို့ကလည်း ဘယ်ညာဖြန့်ကာ ပစ်ပေးနေကြသည်။

ရန်သူများ စိတ်ကို ဇဝေဇဝါနှင့် ဝေခွဲမရအောင် ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆုတ်တိုက်ဘန်ကာရှေ့ပစ်ကျင်းကတုတ်နှင့် ဆက်သွယ်ရေးပြောင်းထဲမှ ချန်သူတရုတ်ဖြူတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ အလုံးအရင်း အင်အားကြီးနှင့် ဝင်တိုက်ကြတော့မည်ထင်ပြီး အနောက်ဘက်သို့ တက်ပြေးကြတော့သည်။

မီးခိုးပုံးနှင့် ခွင်းပုံး တစ်လှည့်စီ ပစ်ခတ်ပြီးချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်က မီးခိုးများကြားမှ ဖြတ်တက်ခဲ့ကြသည်။ အလယ်မှ ဘန်ကာဆီသို့ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်ထိ ရန်သူက ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့မြင်ခြင်းမရှိပါ။ ဒီမှမဟုတ် မြင်သော်လည်း ပြန်ဆုတ်လာသော သူတို့တရုတ်ဖြူစစ်သားများသာဖြစ်မည် ထင်နေသည်လားမသိပါ။ ထိုကြောင့် ပစ်ခတ်ခံရခြင်းမရှိပါ။

ကျွန်တော်က ညာဘက်ခြမ်းဆက်သွယ်ရေးပြောင်းထဲ အလယ်မှာ လောက်တွင် နေရာယူကာ ဘန်ကာ၏ အကဲကြည့်အပေါက်ကို အီးပိုင်နှင့် သေချာချိန်ရွယ်လိုက်သည်။ အပေါက်ငယ်တွေက အလျားရစ်လက်မ၊ အနံလေးလက်မခန့်သာ ရှိတတ်ကြသဖြင့် အပေါ်သို့ တစ်လက်မမြင့်ချိန်ပြီး ပစ်ခတ်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း မျှော်လင့်သလို အပေါက်ထဲသို့ ဝင်မသွားပါ။ သေးဘက်ကိုသာ ထိမှန်ပေါက်ကွဲသွားသည်။ အလကားအကျိုးမဲ့တော့ ဖြစ်မသွားခဲ့ပါ။ အထဲတွင်ရှိသော စက်ကြီးပစ်ခတ်သူကိုတော့ ထိခိုက်သွားပုံရသည်။ စက်ကြီးပစ်ခတ်မှု ရပ်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် အခွင့်အရေးပင်။

အချိန်ကောင်းဖြစ်သည်။ မီးခိုးတွေလွင်ပြယ်စပြုနေပြီမို့ ဘန်ကာနောက်ဘက်သို့ ပြေးတက်ခဲ့သည်။ အနောက်ဘက်ဘန်ကာ၏ လူဝင်ပေါက်အနီး

တွင် လက်ပစ်ခဲးတစ်လုံး ပစ်ချခဲ့ကာ ရှေ့ဘက် ပြန်ပြေးခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ တွင်တော့ ရန်သူတွေက ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားပုံနှင့် သေနတ်ကျည်ဆန် တွေ ရောက်လာကြသည်။ တံခါးဆီမှ ဝှဲကွဲသံကြားရသည်။

အရှေ့ဘက်ခြမ်းရောက်မှ ကျည်ဆန်တွေရန်မှ အေးသွားသည်။ ဘန် ကာထဲတွင် အော်သံ၊ လှုပ်ရှားသံတွေ ဆူညံနေသည်။ ကျွန်တော် ဘန်ကာ မြေရင်းတွင် ဝပ်နေရာမှ လက်ပစ်ခဲးတစ်လုံးကို သေနတ်ပစ်ပေါက်ထဲမှ အထဲသို့ ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းထဲသို့ ပြန်လိပ်ဆင်းလိုက်သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း အလယ်ဘန်ကာမှာ ပေါက်ကွဲ ပျက်စီးသွားသည်။ ကျွန်တော်က အင်တော့မုန်များ၊ ယမ်းခိုး၊ မီးခိုးငွေ့များကြား မှ ဘယ်ဘက်ဘန်ကာဆီသို့ ဓါးကို ကုန်းနိုင်သမျှ ကုန်းပြီးလာရသည်။

ထိုသို့လာနေသည်ကို နောက်ဘက်မှ ရန်သူများ မြင်တွေ့သွားကာ တရစပ်ပစ်ခတ်ကြပြန်သည်။ ထိုကြောင့်မြောင်းထဲတွင် ဝပ်နေလိုက်ရသည်။ မင်းနောင်နှင့် သန်းထွန်းလေးတို့ဆီ ပစ်ခတ်နေသံတွေကိုလည်း ကြားနေရ သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် မထရဲပါ။ ကျွန်တော် အလျင်အမြန် စဉ်း စားလိုက်သည်။ သည်အတိုင်း စောင့်နေ၍မဖြစ်ပါ။ အချိန်ကုန်ရုံရှိမည်။ ဘန်ကာက နှစ်ရတောင် ကျန်နေပါသေးသည်။ ကျွန်တော် ပြေးလာခဲ့စဉ် တွေ့ခဲ့ရသော ဂိုဒေါင်အဆောက်အအုံကို သတိရလိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မြေ အနေအထားအရ စက်သုံးဆီသိုလှောင်ထားသော နေရာဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ဝမ်းသာသွားမိသည်။ တစ်ချက်မှတ် နှစ်ချက်ပြတ် ဖြစ်သွားပေမည်။

“မင်းနောင် - တို့ သတိထားနေကြဟေ့။ ငါ - မင်းတို့ရှေ့က ဂိုဒေါင်တို့ ပစ်တော့မလို့ကွ”

“အေး - အေး - ဆက်လုပ်”

ကျွန်တော်က မင်းနောင်ကို သတိပေးလိုက်လျှင် သူတို့ကလည်း ကြား ရကြောင်း ပြန်အော်ပြောသည်။

သည်နောက် ကျွန်တော်က အီးပိုင်တွင် ဝှဲတစ်ဆင်လိုက်ပြီးလျှင် မြောင်း

နှုတ်ခမ်းပေါ် တင်လိုက်သည်။ မျက်စိပေါ်ရုံ ခေါင်းဖော်ကြည့်၍ ချိန်ရွယ်ပစ် ခတ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ မီးတောက်မီးလျှံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ နောက်ထပ်ဆင့်က ပေါက်ကွဲသံများက ဆက်တိုက်ပေါ် ထွက်နေသည်။ ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် ဆီပုံးများမှဆီတွေက ညာဘက်ဘန်ကာ ဆီသို့စီးဆင်းသွားသလိုလွင့်စဉ်သွားသော ဆီပုံးများ ထိမှန်သော အဆောက် အအုံတချို့ပါ မီးလောင်ကြတော့သည်။

ဆီဆင်းသောလမ်းကြောင်းမှ ဆီတွေက ဘန်ကာကို ဝိုင်းပတ်ကာ တောက်လောင်နေသည်။ ကုသိုလ်ကံကောင်းသည်ဟု ပြောရမည်ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်က ညာဘက်ဘန်ကာကို သွားစရာမလိုတော့။ လက်ထဲမှ အီးပိုင်ကို ဝှဲနှစ်လုံးတပ်ပြီး ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ဘန်ကာထဲမှ တရုတ်ဖြူတွေ

ကျွန်တော် ပြေးတက်လာခိုက် ညာဘက်ပေါင်တွင် ပူခနဲ ဖြစ်ကာ နှာကျင်မှ ခံစားလိုက် ရသောကြောင့် ရှေ့ကို တစ်ပတ် လည်ကာ လဲကျသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အားတင်းကာ ထပြီး ဘန်ကာနောက်ဘက် ပေသုံးဆယ် ခန့် အကွာတွင်ရှိသော သစ်ပင် ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ပြေးဝင်လိုက်ရသည်။

အားလုံး မဟာအဝီစိသို့ တရုတ်မည်းတွေအဖြစ် ရောက်သွားကြတော့
သည်။

ဘယ်ဘက်ရှိ ကျွန်တော်၏ ဒုတိယဘန်ကာထဲမှ ရန်သူတွေမှာလည်း
မြင်နေပုံရသော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ကြပါ။ သူတို့စက်သေနတ်ကြီးကိုယ်
ပစ်ခတ်ရန် မေ့နေပုံကြော့သည်။ ကျွန်တော်က ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းအတိုင်း
မိချောင်းတွားသွားခဲ့သည်။ ကျန်နေသေးသော ဘယ်ဘက်ဘန်ကာ ကို
မြို့ရန်ဖြစ်သည်။ အလျင်စလိုလုပ်ရန်မလိုတော့။ သည်ဘန်ကာကိုဖြိုပြီးလျှင်
ကျွန်တော်တို့ အကူတပ်တွေပါ တက်ဖို့ လမ်းပွင့်သွားတော့မည်။ ရန်သူ
များကလည်း ကျွန်တော့်အကြံကို တွက်ဆနိုင်ပုံရသည်။ မြောင်းနှုတ်ခမ်းကို
လာထိမှန်နေသော ကျည်ဆန်တွေက သက်သေပြနေသည်။

မင်းနှောင်နှင့် သန်းထွန်းလေးတို့ကလည်း ရန်သူလှုပ်ရှားမှုကို စောင့်
ကြည့်နေကြပေမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ အချိန်ဆွဲ၍မဖြစ်ပါ။
ကျွန်တော် လှုပ်ရှားမှုဖြစ်တော့မည်။ လက်ပစ်ဗုံးနှစ်လုံးကို ထုတ်ယူကာ
တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပစ်ခတ်လိုက်သည်။ ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် ရန်သူများ ပစ်
ခတ်မှု ရပ်ဆိုင်းသွားချိန်၊ ကျွန်တော်က စတင်းသေနတ်နှင့် ဆက်တိုက်ပစ်
ပြီးပြေးတက်သွားခဲ့သည်။ မင်းနှောင်တို့နှစ်ယောက်ကပါ ကူညီပစ်ခတ်ပေး
ကြသည်။

ကျွန်တော်ပြေးတက်လာခိုက်ညာဘက်ပေါင်တွင် ပူခနဲဖြစ်ကာ နာကျင်
မှုခံစားလိုက်ရသောကြောင့် ရှေ့ကို တစ်ပတ်လည်ကာ လဲကျသွားခဲ့သည်။
ကျွန်တော် အားတင်းကာ ထပြီး ဘန်ကာနောက်ဘက် ပေသုံးဆယ်ခန့်
အကွာတွင်ရှိသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ပြေးဝင်လိုက်ရသည်။
တစ်ခဏတာ ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်က နောက်
ဘက်ကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ မင်းနှောင်နှင့် သန်းထွန်းလေးတို့က နောက်
ဘက်မှ ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းထဲ ရောက်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။
နှစ်ယောက်လုံးက သူတို့ လက်မထောင်ပြကြသည်။

ကျွန်တော်က အီးဝိုင်းကို သုံးရန်မဖြစ်ကြောင်း တွေးမိသည်။ အီးဝိုင်းနှင့်
အိမ်က အချိန်နှင့် ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်ကန်လွှင့်လာပါလျှင် ကျွန်တော် တစ်ဝင်
သွားနိုင်သည်။ ထိုကြောင့် အလယ်ဘန်ကာကို ပြုလုပ်ခဲ့သလိုပင် နောက်
ဘက်တံခါးဆီသို့ လက်ပစ်ဗုံး ပစ်လိုက်သည်။ ပေါက်ကွဲပြီး နောက်တံခါး
နှစ်သွားသည်နှင့် နောက်ထပ်လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးကို ဘန်ကာထဲအရောက်
သွင်းလိုက်ပါသည်။ ဘန်ကာမှာ ပေါက်ကွဲမှုတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်ကာ
တစ်ဝင်ပျက်စီးသွားခဲ့သည်။ တစ်ခဏချင်း မီးတောက်မီးလျှံများ ဖုံးလွှမ်းနေ
တော့သည်။

ရန်သူတရုတ်ဖြူစစ်သားများမှာ ပေါက်ကွဲနေသော လက်နက်ခဲယမ်း
ကြောင့်ရော၊ မီးတောက်မီးလျှံများ ဝိုင်းပတ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော်
တို့ကို သေချာစောင့်ကြည့် ပစ်ခတ်နိုင်ခြင်းမရှိတော့ပါ။ တကယ်ကို အရှုံးမီး
တောက်အတိုင်း ဖြစ်နေကြသည်။

ကိုကြီးခိုက်ခဲ - ရန်သူ

ကျွန်တော်က ရန်သူဘန်ကာ မီးလောင်နေသည်ကို ကျေနပ်အားရစွာ
ကြည့်နေစဉ် သန်းထွန်းလေး၏ သတိပေးအော်ပြောသံ ကြားလိုက်ရသည်။
ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်လျှင် တရုတ်ဖြူစစ်သားသုံးယောက် ပြေးလာနေ
သည်ကို မြင်ရသည်။ ထိုသို့ လှည့်ကြည့်မိသည်မှာ အချိန်မီကလေးဖြစ်ပါ
သည်။ ပြေးလာကြသော တရုတ်စစ်သားထဲမှ ပစ်လိုက်သော လက်ပစ်ဗုံး
တစ်လုံး ကျွန်တော်ရှေ့ကျလာသည်။ သစ်သားလက်ကိုင်ရိုးတပ် ထုလုံးရှည်
တရုတ်လက်ပစ်ဗုံးဖြစ်သည်။ မီးခိုးငွေ့တလူလူနှင့်။

ကျွန်တော် ချက်ချင်းကောက်ယူကာ တရုတ်ဖြူစစ်သားများဆီသို့
ထုလုံးပစ်လိုက်သည်။ သည်ကဲ့သို့ အားယူလှုပ်ရှားလိုက်မှုကြောင့် စောစော
ထုလုံးခဲသော ပေါင်မှ သေနတ်ဒဏ်ရာက ရုတ်ခြည်း နာကျင်မှုခံစားလိုက်
ရသည်။ သစ်ပင်ကို ဝိုထိုင်ကာ ဒဏ်ရာကို ကြည့်သည်။ ထိုအချိန် သူပစ်
လိုက်သော လက်ပစ်ဗုံးပေါက်ကွဲသွားကာ တရုတ်စစ်သားများအော်သံကြား

ရသည်။ သို့ပါလျက် ခွဲကြီးသော တရုတ်စစ်သားတစ်ယောက်က လဲကျနေရာ မှ ကာဘိုင်သေနတ်နှင့် ချိန်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်စတင်သေနတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။ ရင်ထဲ အေးခဲနေခြင်း သွားမိသည်။ သေနတ်က မရှိ။

စတင်သေနတ်က ကျွန်တော်နှင့် နှစ်လံကွာကျော်တွင် ရှိနေပါသည်။ စောစောတုန်းက လက်ပစ်ဗုံးပစ်စဉ် လွင့်ကျသွားဟန်တူသည်။ လက်နက်ခွဲ ဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော်က မြေပေါ် လှဲချကာ ဝပ်နေလိုက်သည်။ ဒါကလွဲ၍ ကျွန်တော် ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။ ယခုတစ်ကြိမ် မရကမင်းက ကျွန်တော့်တို့ ခေါ်တော့မည်ထင်သည်။ မင်းနောင်အသံ ကြားရသည်။

“မိုက်ခဲ - မထနဲ့ - ဝပ်နေ”

တစ်ဆက်တည်း စတင်သေနတ်အတွဲလိုက်ပစ်သံတွေ ပေါ်လာသည်။ ကာဘိုင်နှင့် ပစ်မည့် တရုတ်ဖြူသာမက ဘယ်ဘက်မှ တက်လာသော တရုတ်ဖြူနှစ်ယောက်ပါ လဲကျသွားသည်ကို မြင်ရသည်။ မြေပေါ်လဲကျနေသော ကျွန်တော့်ဆီသို့ မင်းနောင်နှင့် သန်းထွန်းလေးတို့ ရောက်လာကြသည်။ စစ်ချုပ်တန်ဆာ (EQUIPMENT) ကို ညွှတ်ထားခဲ့ရသောကြောင့် အရေးပေါ် စစ်မြေပြင်သုံးဆေးပတ်တီး မပါသဖြင့် သေနတ်ဒဏ်ရာတို့ လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် စည်းနှောင်ထားရသည်။

“ဟာ - မင်း ဒဏ်ရာရထားတာကိုး။ ကဲ - ဟိုဆက်သွယ်ရေးမြောင်းထဲ သွားရအောင်”

မင်းနောင်က ပြောနေစဉ် သန်းထွန်းလေးက ကျွန်တော်သုံးခဲ့သော အီးပိုင်နှင့် စတင်သေနတ်ကို ဆွဲယူလာသည်။ ဈေးဘက်မှ ပစ်ခတ်နေသံများ အပြင် နောက်ဘက်မှ ပစ်ခတ်သံများပါ ကြားလာရသည်။ ကျွန်တော့်ကို သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆွဲယူလာခဲ့ကြသည်။

တရုတ်ဖြူစစ်သားများအော်သံများ သိပ်မကြားရတော့။ ပစ်ခတ်သံများ ကပါ ကြပါးလာသည်။

“ကိုကြီးမိုက်ခဲ - ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်တွေ တက်လာကြပြီ”

သန်းထွန်းလေးပြောသလိုပင် နောက်ဘက်မှ ပစ်ခတ်ရင်း တက်လာနေကြသော ရဲဘော်တွေကို တွေ့မြင်နေရပါသည်။ တရုတ်ဖြူစစ်သားတွေက ခုခံပစ်ခတ်ရင်းမှ တောင်တစ်ဖက်ခြမ်းဆီသို့ ဆုတ်ခွာနေကြပါသည်။ ဘန်ကာသုံးခုမှာ မီးလောင်စရာ ကုန်သွားသဖြင့် မီးတောက်များ ငြိမ်းသွားသော်လည်း မီးခိုးတွေများက တဖြည်းဖြည်းချင်း ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှန်မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်နေသည်။ အဆောက်အအုံတွေမှာလည်း အကောင်းဆိုး၍ မရှိသလောက်ဖြစ်သည်။ လမ်းကြိုလမ်းကြားတချို့တွင် ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်တွေကို မြင်ရသည်။ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးနေကြသော ရန်သူတွေ ရှင်းနေပါလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် စွန့်စားတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်ကို ရလဒ်ကောင်း တစ်ခုအဖြစ် တွေ့မြင်နေရပါပြီ။

သည်စခန်းကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရရှိလိုက်သောကြောင့် ရန်သူတွေ၏ အဓိကစခန်းကြီးများဖြစ်သော ကျိုင်းလတ်၊ မိုင်းပါလျို၊ မိုင်းတုံနှင့် ပုံပါကျင် စခန်းတို့ကို တိုက်ခိုက်ရန် လွယ်ကူသွားစေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ မျက်စိများက ကြည့်နေရင်းပင် ဝေသီမုန်ဝါးလာကြသည်။ ဒဏ်ရာက အအေးဓာတ်ကြောင့် ပိုပြီးနာကျင်လာသလို ခံစားရသည်။

“ကိုကြီးမိုက်ခဲ - ဆေးတပ်သား ရောက်လာပြီ။ ဘာမှမပူနဲ့”

သန်းထွန်းလေးပြောသံကို ကြားနေရသည်။ သို့သော် ဘာမှမမြင်ရသလိုဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်နားထဲ အသံတွေက တိုးသွားသလို ကျယ်လာသလို ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ နိုင်ငံတော်အတွက် နိုင်ငံသားတို့ အတွက် အသက်ကို ပဓာနမထား၊ ပြည်ပကျူးကျော်ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့မှုကြောင့် ခံစားရသော ကြည်နူးမှုတို့က တစ်မိမိမှ၊ တသိမ့်သိမ့်မှ ...။

> ကေရာဂ်